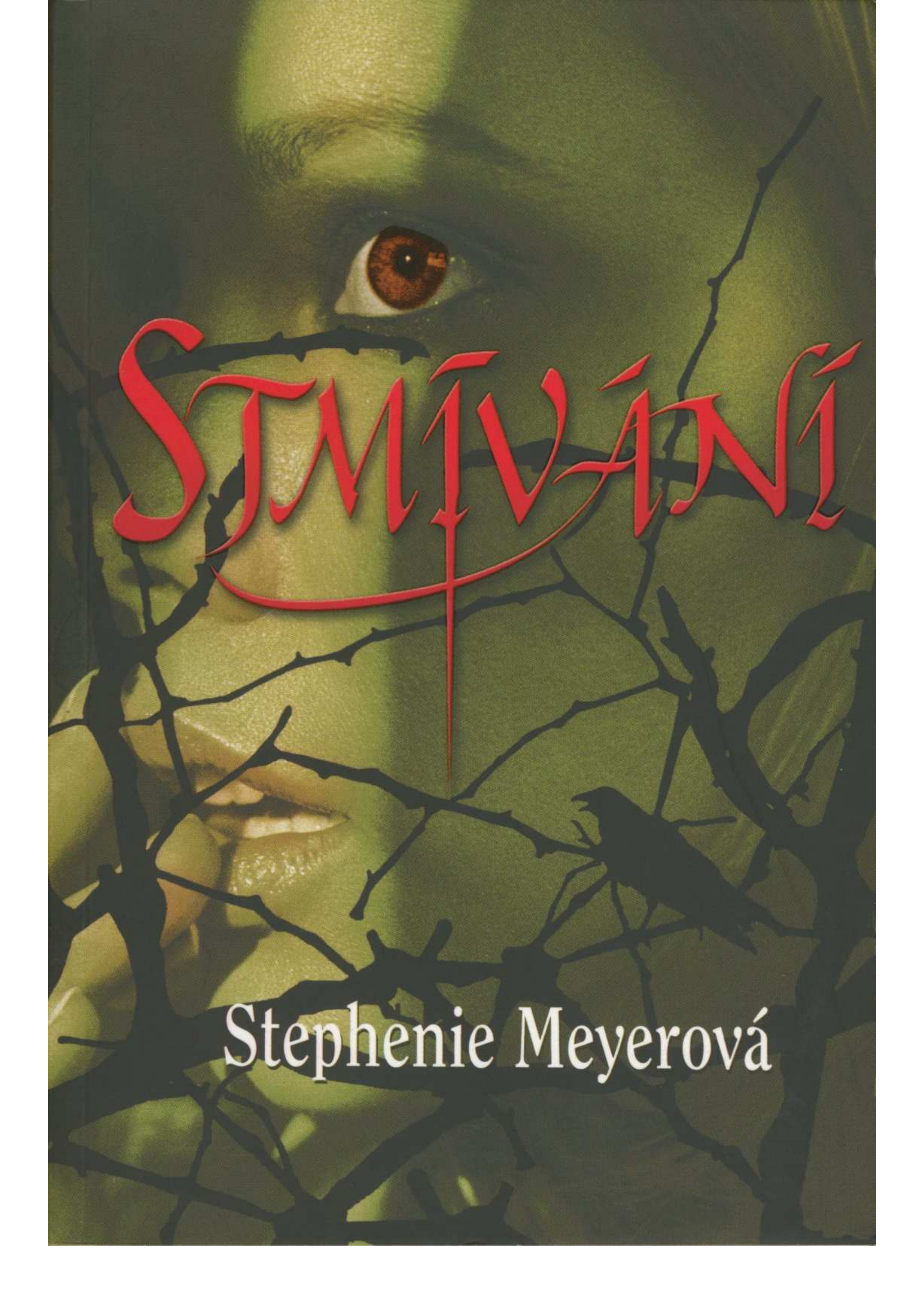

STMÍVÁNÍ
Stephenie Meyerová

STMÍVÁNÍ

Stephenie Meyerová

www.egmont.cz
EGMONT

Mojí velké sestře Emily, bez jejíhož nadšení by tento příběh možná stále ještě nebyl dokončený.

Poděkování:

Děkuji svým rodičům, Stevovi a Candy, za jejich celoživotní lásku a podporu, za to, že mi četli báječné knížky, když jsem byla malá, a že mě stále drží za ruku, když jsem nejistá.

Děkuji svému manželovi Panchovi a svým synům Gabovi, Sethovi a Elimu, že se o mě tak často dělí s mými imaginárními přáteli.

Děkuji svým přátelům v nakladatelství Writers House: Genevieve Gagne-Hawesové za to, že mi dala první příležitost, a Jodi Reamerové, že proměnila mé velice nepravděpodobné sny ve skutečnost.

Děkuji svým bratrům, Paulovi a Jacobovi, za jejich odbornou pomoc se všemi otázkami ohledně aut.

A děkuji své internetové rodině, těm úžasným talentovaným spisovatelům na fansofrealitytv.com – zvláště Kimberly „Shazzer“, za povzbuzení, radu a inspiraci.

Poznává to, co je ve tmě,
a světlo s ním bydlí.

Daniel 2, 22

Twilight

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s. r. o.,
v Praze roku MMV jako svou 1386. publikaci
Z anglického originálu Twilight přeložila Markéta Demlová
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.
Tisk FINIDR, s. r. o.
TS 14. První vydání

ISBN 80-252-02664

PŘEDMLUVA

Nikdy jsem moc nepřemýšlela nad tím, jak umřu – ačkoliv během posledních pár měsíců bych k tomu měla dostatek důvodů – ale i kdybych o tom přemýšlela, takhle bych si to nikdy nepředstavovala.

Zírala jsem bez dechu přes dlouhou místnost do tmavých očí lovce, který mi můj pohled přívětivě opětoval.

Bylo přece dobré zemřít, vyměnit svůj život za život člověka, kterého mám ráda. Dokonce šlechetné. To by mělo stát za uvážení.

Věděla jsem, že kdybych nikdy nepřijela do Forks, nemusela jsem teď čelit smrti. Ale i když jsem byla tak vyděšená, přesto jsem toho rozhodnutí nedokázala litovat. Když vám život nabízí sen naprosto za hranicemi vašich největších očekávání, není rozumné truchlit, když nadejde jeho konec.

Lovec se přátelsky usmál a pomalým krokem se přiblížil, aby mě zabil.

1. PRVNÍ POHLED

Matka mě vezla na letiště. Všechna okýnka v autě byla stažená. Ve Phoenixu bylo čtyřiadvacet stupňů, nebe dokonale modré, bez mráčku. Měla jsem na sobě své oblíbené tričko – bez rukávů, z bílé madeiry; bylo to takové moje gesto na rozloučenou. Místo příručního zavazadla jsem si nesla jen dlouhou bundu s kapucí.

Na Olympijském poloostrově na severozápadě státu Washington existuje městečko jménem Forks, schované pod téměř neustálým příkrovem mraků. V tomhle bezvýznamném městečku prší víc než na jakémkoliv jiném místě Spojených států amerických. Právě z tohoto místa a jeho ponurého, všudypřítomného stínu moje matka utekla i se mnou, když mi bylo jen pár měsíců. A právě v tomhle městečku jsem byla každé léto nucena strávit jeden měsíc až do věku čtrnácti let. V tom roce jsem se do toho konečně vložila; a tak poslední tři roky se mnou můj táta Charlie trávil čtrnáct dní prázdnin v Kalifornii.

A právě do Forks jsem teď dobrovolně odcházela do exilu – byl to čin, který jsem podstupovala s velkou hrůzou. Forks jsem nesnášela.

Milovala jsem Phoenix. Milovala jsem slunce a žhavé horko. Milovala jsem to činorodé, chapadlovitě se rozrůstající město.

„Bello," řekla mi maminka – už alespoň po tisící –, než jsem nastoupila do letadla. „Nemusíš to dělat."

Maminka vypadá jako já, až na to, že má krátké vlasy a mimické vrásky. Když jsem se upřeně dívala do jejích širokých, dětských očí, najednou mě zachvátila panika. Jak můžu nechat svou milující, nevyzpytatelnou, ztřeštěnou matku, aby se o sebe sama postarala? Samozřejmě, teď měla Phila, takže pravděpodobně bude mít kdo zaplatit účty, v ledničce bude jídlo

a v jejím autě benzín a ona bude mít komu zavolat, když se ztratí, ale přesto…

„Já chci jet," lhala jsem. Nikdy jsem neuměla lhát, ale tuhle lež jsem poslední dobou říkala tak často, že to teď znělo téměř přesvědčivě.

„Vyřiď Charliemu, že ho pozdravuju," řekla odevzdaně.

„Vyřídím."

„Však se brzy uvidíme," nedala se odradit. „Můžeš přijet domů, kdy budeš chtít – já se vrátím, kdykoliv mě budeš potřebovat."

Ale viděla jsem jí na očích, že dodržet ten slib by pro ni znamenalo přinést oběť.

„Nedělej si o mě starosti," přesvědčovala jsem ji. „Bude to skvělé. Mám tě ráda, mami."

Na chvilku mě pevně objala, pak jsem nastoupila do letadla a bylo to.

Let z Phoenixu do Seattlu trvá čtyři hodiny, pak se letí další hodinu malým letadlem nahoru do Port Angeles a pak hodinu autem zpátky dolů do Forks. Létání mi nevadí; ale ta hodinka v autě s Charliem mi trochu dělala starosti.

Charlie byl vážně milý, pokud jde o celou tu záležitost. Zdálo se, že má upřímnou radost, že s ním budu poprvé aspoň na nějakou dobu skutečně žít. Už mě dal zapsat i do školy a pomůže mi sehnat auto.

Ale stejně to s Charliem bude trapas. Ani jeden z nás nebyl zrovna upovídaný, a beztoho jsem nevěděla, co si s ním povídat. Věděla jsem, že je z mého rozhodnutí víc než jen zmatený – jako moje matka přede mnou, ani já jsem se netajila s tím, jak se mi ve Forks nelíbí.

Když jsme přistáli v Port Angeles, pršelo. Neviděla jsem v tom žádné osudové znamení – jenom nevyhnutelnost. Se sluníčkem už jsem se rozloučila.

Charlie na mě čekal s policejním autem. I tohle jsem očekávala. Pro spořádané obyvatele Forks je Charlie policejní ředitel pan Swan. Prvotní důvod, proč jsem si chtěla koupit auto navzdory svým omezeným prostředkům, byl ten, že jsem se

nechtěla po městě vozit v autě s červeným a modrým majáčkem na střeše. Nic nezpomalí dopravu tak jako policajt.

Když jsem k Charliemu doklopýtala z letadla, nemotorně mě jednou rukou objal.

„Rád tě vidím, Bells,“ přivítal mě a usmál se, jak mě automaticky zachytil a podržel. „Moc ses nezměnila. Jak se má Renée?“

„Máma se má fajn. Taky tě ráda vidím, tati.“ Nesměla jsem mu říkat Charlie do očí.

Měla jsem jenom pár tašek. Většina mého arizonského oblečení byla na Washington příliš promokavá. Daly jsme s maminkou dohromady peníze, abychom doplnily můj zimní šatník, ale byl pořád skrovný. Do kufru policejního auta se pohodlně vešel.

„Sehnal jsem pro tebe dobré auto, vážně laciné,“ oznámil táta, když jsme si zapínali pásy.

„Jaké auto?“ To, že řekl „pro tebe dobré auto“, a ne prostě „dobré auto“, ve mně vzbudilo neblahé tušení.

„No, vlastně je to dodávka, Chevy.“

„Kdes ji sehnal?“

„Pamatuješ si Billyho Blacka, co žije dole v La Push?“ La Push je malá indiánská rezervace na pobřeží.

„Ne.“

„Jezdíval s námi v létě na ryby,“ napovídal mi Charlie.

To by vysvětlovalo, proč jsem si ho nepamatovala. To mi jde dobře, vygumovat si z paměti trapné, nepodstatné zážitky.

„Je teď na vozíčku,“ pokračoval Charlie, když jsem neodpovídala, „takže už nemůže řídit, a tak mi svůj náklaďáček nabídl levně k odprodeji.“

„Z kterého je roku?“ Z toho, jak změnil výraz, jsem pochopila, že doufal, že tuhle otázku nepoložím.

„No, Billy si hodně pohrál s motorem – je starý jenom pár roků, vážně.“

Doufala jsem, že o mně nemá tak špatné mínění, aby věřil, že se tak snadno vzdám. „Kdy ho koupil?“

„V roce 1984, myslím.“

„Koupil ho nové?“

„No, to ne. Myslím, že nové bylo tak na začátku šedesátých let – přinejhorším koncem padesátých,“ připustil rozpačitě.

„Ale – tati, já o autech vůbec nic nevím. Nebyla bych schopná si ho spravit, kdyby se něco porouchalo, a nemohla bych si dovolit mechanika…“

„Bello, to autíčko vážně jezdí skvěle. Taková už se dneska nedělají.“

To autíčko, pomyslela jsem si… to zní fakt slibně – přinejmenším jako přezdívka.

„Jak lacino je lacino?“ Konec konců, v tomhle ohledu jsem nemohla dělat žádné ústupky.

„No, holčičko, já už jsem ti ho vlastně koupil. Jako takový dárek na přivítanou doma.“ Charlie po mně po očku pokukoval s výrazem plným naděje.

Páni. Zadara.

„Tos nemusel, tati. Chtěla jsem si auto koupit sama.“

„Mně to nevadí. Chci, aby se ti tady líbilo.“ Když to říkal, díval se přímo před sebe na silnici. Charliemu nebylo příjemné, když měl svoje city vyjadřovat hlasitě. To jsem po něm zdědila. Takže jsem se taky dívala před sebe, když jsem odpovídala.

„To je vážně hezké, tati. Dík. Vážně to oceňuju.“ Netřeba dodávat, že je nemožné, aby se mi ve Forks líbilo. Ale proč mu tím ubližovat. A darovanému autu na zuby nehleď – nebo na motor.

„No jo, nemáš zač,“ zamumlal, celý rozpačitý z mých díků.

Vyměnili jsme si pár dalších poznámek o počasí, které bylo deštivé, a tím jsme vyčerpali témata ke konverzaci. Zírali jsme z okna a mlčeli.

Byla to krása, samozřejmě; to jsem nemohla popřít. Všechno bylo zelené: stromy, jejich kmeny porostlé mechem, větve pod mechovým baldachýnem, země pokrytá kapradím. Dokonce i vzduch vypadal zeleně přes filtr z listí.

Té zeleně bylo až moc – jako na nějaké vzdálené planetě.

Konečně jsme dojeli k Charliemu domů. Pořád bydlel v tom malém dvoupokojovém domečku, který si s maminkou koupili

krátce po svatbě. To byla jediná doba, kterou jejich manželství zažilo – krátce po svatbě. Tam, před domem, který se nikdy nezměnil, stála zaparkovaná moje nová – no, tedy pro mě nová – dodávka. Byla vybledle červená, s velkými kulatými nárazníky a baňatou kabinou. K mému velkému údivu se mi líbila. Nevěděla jsem, jestli bude jezdit, ale dokázala jsem si představit, jak ji řídím. Navíc to byla taková ta poctivá plechárna, které nic neublíží – když dojde k nehodě, takovéhle auto vyvázne bez odřeninky na laku, ale zahraniční vůz, s kterým se srazilo, může jít do šrotu.

„No tohle, tati, moc se mi líbí! Díky!“ Tak můj zítřejší hrozný den bude o trošku snesitelnější. Nebudu muset zvažovat, jestli mám jít do školy tři kilometry pěšky v dešti, nebo jestli se svezu s policejním ředitelem.

„Jsem rád, že se ti líbí,“ řekl Charlie chraplavě, znovu v rozpacích.

Zabralo mi to jen jednu cestu nahoru, než jsem si přestěhovala věci. Dostala jsem pokoj orientovaný na západ, jehož okno vedlo na dvůr před domem. Ten pokoj jsem znala; patřil mi od narození. Dřevěná podlaha, světle modré stěny, vysoký strop, zažloutlé krajkové záclonky v okně – to všechno patřilo k mému dětství. Jediná změna, kterou Charlie kdy provedl, byla, že vyměnil kolébku za velkou postel a přidal psací stůl, jak jsem rostla. Na psacím stole teď stál počítač z druhé ruky s telefonní šňůrou na modem připojenou po podlaze k nejbližší telefonní zástrčce. Tohle si vymínila máma, abychom mohly zůstat snadno v kontaktu. Houpací křeslo z dob, kdy jsem byla miminko, pořád stálo v koutě.

Nahoře v patře byla jenom jedna malá koupelna, o kterou se budu muset dělit s Charliem. Snažila jsem se moc se tou představou nezaobírat.

Jedna z nejlepších věcí na Charliem je, že nezevluje kolem a jde si po svém. Nechal mě, abych si vybalila a zabydlela se, a dopřál mi tak vzácnou chvilku, která by s matkou byla naprosto nemyslitelná. Bylo příjemné být sama, nemuset se usmívat a tvářit se potěšeně; úleva, moci se sklesle koukat z okna na

souvislou vrstvu deště a nechat ukápnout jen pár slziček. Na skutečný záchvat pláče jsem neměla náladu. To si nechám do postele, až budu přemýšlet o zítřku.

Střední škola ve Forks měla děsivě málo studentů – celkem pouze tři sta padesát sedm – teď padesát osm; u nás doma bylo jenom ve třeťáku sedm set lidí. Všechna děcka tady musela vyrůstat společně – jejich prarodiče se znali už od plenek. Já budu ta nová holka z velkého města, kuriozita, atrakce.

Možná, že kdybych doopravdy vypadala jako správná holka z Phoenixu, mohla bych toho využít ve svůj prospěch. Ale fyzicky jsem nikdy nikam nezapadala. Měla bych být opálená, se sportovní postavou, blondýnka – hráčka volejbalu nebo třeba roztleskávačka – prostě jak to bývá, když člověk žije v slunečném údolí.

Místo toho jsem navzdory neustálému slunečnímu světlu měla kůži barvy slonové kosti, a bez obvyklých krásných modrých očí nebo zrzavých vlasů. Vždycky jsem byla štíhlá, ale tak nějak měkká, ochablá, na první pohled žádná sportovkyně; neměla jsem potřebnou koordinaci mezi okem a rukou, abych mohla provozovat sporty, aniž bych se ponižovala – a ublížila jak sobě, tak každému, kdo by stál příliš blízko.

Když jsem vyskládala všechno své oblečení do starého borovicového prádelníku, vzala jsem si tašku s toaletními potřebami a šla se po dni plném cestování umýt. Prohlížela jsem si svůj obličej v zrcadle a přitom si kartáčovala rozcuchané vlhké vlasy. Možná to bylo tím světlem, ale už teď jsem vypadala bledě, nezdravě. Moje pokožka uměla být hezká, byla velmi jasná, čistá, vypadala skoro průsvitně, ale záleželo to na barvě. Tady jsem žádnou barvu neměla.

Když jsem se dívala na svůj bezkrevný odraz v zrcadle, byla jsem nucena přiznat si, že lžu sama sobě. Nebylo to jenom po fyzické stránce, že jsem nikdy nezapadala. A když jsem nedokázala najít své pevné místo ve škole s třemi tisíci lidí, jaké byly moje šance tady?

Neuměla jsem najít společnou řeč se svými vrstevníky. Možná to však bylo tím, že jsem neuměla najít společnou řeč s

lidmi. Tečka. I moje matka, ke které jsem měla blíž než ke komukoliv jinému na planetě, se mnou nebyla nikdy harmonicky sladěná, nikdy přesně na stejné vlně. Někdy jsem si říkala, jestli vidím svýma očima stejné věci jako vidí všichni ostatní. Možná mám v mozku nějakou poruchu.

Ale příčina nebyla důležitá. Důležitý byl jedině následek. A zítra to bude jenom začátek.

* * *

V noci jsem spala špatně, i poté, co jsem se vyplakala. To neustálé fičení deště a větru přes střechu nechtělo ustoupit do pozadí. Přetáhla jsem si přes hlavu vybledlou přikrývku a později jsem přidala ještě polštář. Ale nemohla jsem usnout, až po půlnoci, kdy se déšť konečně uklidnil a přešel do tiššího mrholení.

Hustou mlhu, nic jiného jsem ráno z okna neviděla, a cítila jsem, jak se mě zmocňuje klaustrofobie. Tady člověk nikdy nevidí nebe; je to jako klec.

Snídaně s Charliem byla tichá záležitost. Popřál mi hodně štěstí ve škole. Poděkovala jsem mu s vědomím, že jenom plýtvá nadějí. Štěstí se mi soustavně vyhýbalo. Charlie odešel z domu první, odjel na policejní stanici, která byla jeho manželkou i rodinou. Když odešel, zůstala jsem ještě sedět u starého dubového čtvercového stolu na jedné ze tří nestejných židlí a prohlížela si jeho malou kuchyňku s tmavými stěnami obloženými dřevem, světle žlutými skříňkami a bílým linoleem na podlaze. Nic se nezměnilo. Moje matka natřela ty skříňky před osmnácti lety ve snaze přinést do domu trochu slunečního světla. Nad malým krbem v přilehlém obýváčku velikosti kapesníku visela řada fotek. Napřed svatební fotka Charlieho a mamky z Las Vegas, pak jedna, na které jsme my tři v porodnici, kde jsem se narodila, a kterou pořídila ochotná sestřička, pak následovala řada mých školních fotek až po tu loňskou. Na ty bylo trapné podívání – uvidím, jestli se mi

podaří přimět Charlieho, aby je dal někam jinam, alespoň dokud tady budu bydlet.

Když byl člověk v tomhle domě, nemohl si nevšimnout, že se Charlie z rozchodu s mámou nikdy nevzpamatoval. Bylo mi to nepříjemné.

Nechtěla jsem být ve škole příliš brzy, ale nemohla jsem v domě dál zůstat. Natáhla jsem si bundu – připadala jsem si v ní jako hasič v ochranném obleku – a vydala jsem se ven do deště.

Stále jenom mrholilo, takže jsem nestihla promoknout na kůži, zatímco jsem sahala pro klíč od domu, který byl vždycky schovaný pod okapem vedle dveří, a zamykala. Cákání mých nových nepromokavých bot mi šlo na nervy. Postrádala jsem normální křupání štěrku při chůzi. Nemohla jsem se zastavit a obdivovat znovu svou dodávku, jak jsem původně chtěla; spěchala jsem, abych se dostala z toho mlhavého mokra, které mi vířilo kolem hlavy a srážело se mi na vlasech pod kapucí.

V dodávce bylo příjemně a sucho. Někdo z těch dvou, buď Billy, nebo Charlie, ji zjevně uklidil, ale hnědá čalouněná sedadla stále slabě voněla tabákem, benzínem a mentolovými bonbóny. Motor k mé úlevě naskočil rychle, ale hlasitě, s řevem se probudil k životu a pak běžel naprázdno s ohlušujícím rámusem. No, takhle starý náklaďáček musí mít nějakou slabinu. Starodávné rádio ale fungovalo, byl to bonus, který jsem nečekala.

Najít školu nebylo těžké, ačkoliv jsem tam nikdy předtím nebyla. Jako u většiny ostatních budov, ke škole se prostě odbočilo z hlavní silnice. Na první pohled se nepoznalo, že je to škola; jenom cedule, na které stálo Střední škola ve Forks, mě přiměla zastavit. Byla to skupina podobných domů vystavěných z kaštanově hnědých cihel. Kolem rostlo tolik stromů a keřů, že jsem napřed neviděla, jak je veliká. Kde má člověk vzít pocit, že jde o instituci? přemítala jsem nostalgicky. Kde jsou ploty z pletiva, kovové detektory?

Zaparkovala jsem před první budovou, která měla nad vstupními dveřmi cedulku hlásající PŘIJÍMACÍ KANCELÁŘ. Nikdo jiný tam neparkoval, neklamný důkaz toho, že se tam

parkovat nesmí, ale rozhodla jsem se, že se nechám poučit uvnitř, místo abych v dešti kroužila kolem jako pitomec. Neochotně jsem vystoupila z útulného, příjemně vyhřátého náklaďáčku a vydala se po úzké kamenné cestičce lemované tmavými živými ploty. Zhluboka jsem se nadechla a otevřela dveře.

Uvnitř svítilo jasné světlo a bylo tam tepleji, než jsem doufala. Kancelář byla malá; malá čekárna s polstrovanými skládacími židličkami, oranžově kropenatý koberec, na zdech bez ladu a skladu visely nejrůznější plakáty a ocenění, mezi nimi hlasitě tikaly velké hodiny. Všude rostly pokojové květiny ve velkých plastových květináčích, jako kdyby nebylo dost zeleně venku. Místnost byla přepůlená dlouhým pultem neuspořádaně zarovnaným drátěnými košíky plnými papírů a se spoustou jasně barevných letáčků připevněných na jeho čelní straně. Za pultem stály tři stoly. U jednoho z nich seděla korpulentní zrzavá žena v brýlích. Měla na sobě fialové tričko, takže jsem si okamžitě připadala příliš nastrojená.

Zrzavá žena vzhlédla. „Hledáte někoho?“

„Jsem Isabella Swanová,“ představila jsem se a viděla jsem, jak se jí v očích okamžitě vědoucně zablesklo. Už mě tu očekávali, bezpochyby jsem se stala lákavým soustem pro místní drbny. Dcera přelétavé bývalé manželky policejního ředitele, která se konečně vrátila domů.

„Samozřejmě,“ řekla. Prohrabala se nebezpečně se kymácející hromadou dokumentů na svém stole, až našla ten, který hledala. „Tady mám váš rozvrh a mapku školy.“ Přinesla k pultu několik papírů, aby mi je ukázala.

Prošla se mnou moje hodiny, na mapce mi vyznačila nejlepší cestu na každou z nich a dala mi papír, na který se mi měl každý z učitelů podepsat a který jsem na konci dne měla přinést zpátky. Usmála se na mě a vyjádřila naději, stejně jako Charlie, že se mi tady ve Forks bude líbit. Oplatila jsem jí úsměv, jak nejpřesvědčivěji jsem dovedla.

Když jsem vyšla zpátky k autu, začínali přijíždět ostatní studenti. Zařadila jsem se a objížděla školu společně s

ostatními. Ulevilo se mi, když jsem viděla, že většina aut je starších jako to moje, nic oslnivého. Doma jsem bydlela na jednom z mála předměstí pro lidi s nižšími příjmy, které spadalo do okrsku Paradise Valley. Nový Mercedes nebo Porsche byl na studentském parkovišti zjev zcela běžný. Nejhezčí auto tady bylo lesklé Volvo, a to vyčnívalo. Přesto jsem vypnula motor hned, jakmile jsem byla na místě, aby ke mně jeho hromová hlasitost nepřitahovala pozornost.

V autě jsem si prostudovala mapku a snažila se uložit ji do paměti; snad nebudu muset chodit celý den s nosem zabořeným do plánku. Nacpala jsem si všechno do tašky, hodila si popruh přes rameno a zhluboka se nadechla. Dokážu to, lhala jsem si chabě. Nikdo mě neukousne. Nakonec jsem vydechla a vystoupila z auta.

S obličejem schovaným v kapuci jsem šla po chodníku zaplněném teenagery. S úlevou jsem si všimla, že moje obyčejná černá bunda není nijak nápadná.

Jakmile jsem se dostala kolem jídelny, najít budovu číslo tři nebylo těžké. Velká černá trojka byla namalovaná na bílém čtverci na východním rohu. Jak jsem se přibližovala ke dveřím, cítila jsem, že se mi dýchání zrychluje a zkracuje. Snažila jsem se zadržet dech, jak jsem procházela dveřmi za dvěma pršiplášti.

Třída byla malá. Ty dvě postavy přede mnou se zastavily přímo ve dveřích, aby si pověsily kabáty na dlouhou řadu háčků. Napodobila jsem je. Byly to dvě dívky, jedna blondýnka s průsvitnou pletí, druhá také bledá, se světle hnědými vlasy. Alespoň tady moje kůže nebude nápadná.

Odnesla jsem svůj papír učiteli, vysokému plešatějícímu muži, který měl na katedře cedulku se jménem – stálo na ní, že jde o pana Masona. Když spatřil moje jméno, upřeně se na mě zadíval – to nebyla zrovna povzbudivá reakce – a já jsem samozřejmě zrudla jako rajče. Ale aspoň mě poslal k prázdnému stolku vzadu, aniž by mě představoval třídě. Pro mé nové spolužáky bylo těžší na mě zírat, museli otáčet hlavy dozadu, ale zvládli to i tak. Podívala jsem se na seznam četby,

který mi učitel dal. Bylo to triviální, šlo v podstatě o základní autory: sestry Brontëovy, Shakespeare, Chaucer, Faulkner. Všechno už jsem měla přečtené. To bylo uklidňující… a nudné. Říkala jsem si, jestli mi mamka pošle složku mých starých esejů, nebo jestli by to považovala za podvádění. Procházela jsem si v duchu různé argumenty, které bych proti ní mohla použít, zatímco učitel drmolil a drmolil.

Když se ozvalo zvonění, takový nosový bzučivý zvuk, naklonil se ke mně přes uličku vytáhlý kluk se špatnou pletí a mastnými ulízanými vlasy a chtěl se dát do řeči.

„Ty jsi Isabella Swanová, viď?“ Zařadila jsem si ho mezi takové ty úslužné typy z šachového kroužku.

„Bella,“ opravila jsem ho. Každý v okruhu tří židlí se otočil a podíval se na mě.

„Kde máš další hodinu?“ zeptal se.

Musela jsem se podívat do batohu. „Ehm, další mám občanku, s Jeffersonem, budova číslo šest.“

Nebylo, kam se podívat, abych se tam nesetkala se zvědavýma očima.

„Já jdu do čtyřky, mohl bych ti ukázat cestu…“ No jasně, úslužný až na půdu. „Jsem Erik,“ dodal.

Váhavě jsem se usmála. „Dík.“

Vzali jsme si bundy a vydali se ven do deště, který mezitím zesílil. Mohla bych přísahat, že několik lidí se šinulo těsně za námi, aby mohli poslouchat, co si povídáme. Doufala jsem, že nezačínám být paranoidní.

„Tak co, tady je to hodně jiné než ve Phoenixu, viď?“ zeptal se.

„Hodně jiné.“

„Tam moc neprší, že ne?“

„Tak třikrát, čtyřikrát do roka.“

„Tý jo, jak tam asi je?“ divil se.

„Slunečno,“ poučila jsem ho.

„Nevypadáš moc opáleně.“

„Moje matka je částečná albína.“

Úzkostlivě se mi zadíval do obličeje a já jsem si vzdychla. Vypadalo to, že mraky a smysl pro humor nejdou dohromady. Pár měsíců a zapomenu, jak se používá sarkasmus.

Vraceli jsme se kolem jídelny k jižním budovám vedle tělocvičny. Erik mě vedl přímo do dveří, ačkoliv byly jasně označené.

„No, tak hodně štěstí," popřál mi, když jsem sahala na kliku. „Možná budeme mít společnou ještě nějakou další hodinu." V jeho hlasu zaznívala naděje.

Neurčitě jsem se na něj usmála a vstoupila dovnitř.

Zbytek dopoledne uplynul zhruba podobně. Učitel trigonometrie pan Varner, kterého bych stejně nesnášela už jenom kvůli předmětu, který učil, byl jediný, který mě přinutil postavit se před třídu a představit se. Zadrhávala jsem, červenala se a cestou na své místo zakopávala o vlastní nohy.

Po dvou hodinách jsem v každé třídě začínala rozeznávat některé tváře. Vždycky se našel někdo odvážnější než ostatní, kdo se mi představil a vyptával se mě, jak se mi ve Forks líbí. Snažila jsem se o diplomatické odpovědi, ale většinou jsem prostě lhala, až se mi od pusy prášilo. Aspoň jsem vůbec nepotřebovala mapu.

Jedna holka seděla vedle mě jak při trigonometrii, tak při španělštině, a dovedla mě do jídelny na oběd. Byla drobná, o několik centimetrů menší než já se svými sto dvaašedesáti, ale její divoce kudrnaté tmavé vlasy náš výškový rozdíl dost stíraly. Nezapamatovala jsem si její jméno, tak jsem se usmívala a přikyvovala a ona brebentila o učitelích a učení. Ani jsem se nesnažila držet s ní krok.

Seděly jsme na konci plného stolu s několika jejími kamarádkami, které mi představila. Zapomněla jsem jejich jména, jakmile je vyslovila. Zdálo se, že na ně udělala dojem svou odvahou mluvit se mnou. Ten kluk z angličtiny, Erik, na mě přes místnost zamával.

A právě tehdy, když jsem seděla v jídelně a snažila se bavit se sedmi zvědavými cizími lidmi, tehdy jsem je uviděla poprvé.

Seděli v nejvzdálenějším koutě jídelny, daleko ode mne. Bylo jich pět. Nemluvili a nejedli, ačkoliv každý z nich měl před sebou podnos s nedotčeným jídlem. Na rozdíl od většiny ostatních studentů na mě necivěli, takže jsem si je bezpečně mohla prohlédnout bez obav, že se střetnu s mimořádně zaujatým pohledem. Ale to nebyl důvod, proč upoutali moji pozornost.

Nevypadali totiž jako ostatní. Ze tří kluků byl jeden veliký – vypracovaný jako hotový vzpěrač, s tmavými, kudrnatými vlasy. Další byl vyšší, štíhlejší, ale taky svalnatý, s vlasy medově blonďatými. Poslední byl vysoký a hubený, ne tak rozložitý, a vlasy měl rozcuchané, zbarvené do bronzova. Byl chlapečtější než ti druzí dva, kteří vypadali klidně na vysokoškoláky nebo spíš na zdejší učitele než na studenty.

Proti nim seděly dívky. Ta vysoká se svou krásou podobala soše. Měla nádhernou postavu, patřila k tomu typu, jaký člověk vídá na obálce časopisu Sports Illustrated ve vydání s plavkami a s kterým nemůžete setrvat v jedné místnosti, aniž by tím neutrpěla vaše sebeúcta. Její vlasy byly zlaté, jemně se jí vlnily do půli zad. Menší dívka se podobala elfovi, šíleně hubená, s jemnými rysy. Vlasy měla sytě černé, ostříhané nakrátko a rozježené všemi směry.

A přesto si všichni byli navzájem velmi podobní. Každý z nich byl křídově bledý, nejbledší ze všech studentů žijících v tomto městě, kde slunce skoro nesvítí. Bledší než já, albína. Všichni měli velmi tmavé oči navzdory škále v odstínech barvy vlasů. Také měli pod očima temné stíny – nafialovělé, podobající se modřinám. Jako kdyby měli za sebou bezesnou noc, nebo už se téměř uzdravili ze zlomeniny nosu. Ačkoliv jejich nosy, a vůbec všechny jejich rysy, byly přímé, dokonalé, ostře řezané.

Ale ani tohle nebyl důvod, proč jsem se od nich nedokázala odtrhnout pohledem.

Zírala jsem na ně, protože jejich tváře, tak rozdílné, a tak podobné, byly všechny úchvatně, nelidsky krásné. Takové tváře nikde neuvidíte, jedině snad na vyretušovaných stránkách

módního časopisu. Takové tváře malovali staří mistři andělům. Bylo těžké rozhodnout, kdo je nejkrásnější – snad ta dokonalá blondýnka, nebo ten kluk s bronzovými vlasy.

Všichni se dívali stranou; nedívali se na sebe, nedívali se na ostatní studenty, nedívali se na nic konkrétně, alespoň tak mi to připadalo. Jak jsem tak na ně koukala, ta drobná dívka vstala, vzala svůj podnos – na něm neotevřená sodovka, nenakousnuté jablko – a odešla rychlým, půvabným plavným krokem, který patřil na přehlídkové molo. Dívala jsem se, okouzlená jejím pružným krokem tanečnice, dokud nevysypala svůj podnos a nevyklouzla zadními dveřmi, rychleji, než bych považovala za možné. Střelila jsem pohledem zpátky k ostatním, kteří seděli stejně jako předtím.

„Kdo jsou tamti?“ zeptala jsem se té holky ze španělštiny, jejíž jméno jsem zapomněla.

Jak vzhlédla, aby se podívala, koho myslím – ačkoliv už to pravděpodobně poznala z mého tónu – najednou se na ni podíval ten hubenější, ten klukovský, ten asi nejmladší. Podíval se na mou sousedku jenom na zlomek vteřiny a pak jeho tmavé oči střelily ke mně.

Hned zase rychle pohledem uhnul, rychleji než jsem mohla já, ačkoliv jsem okamžitě sklopila oči, rozpaky celá červená. V tom krátkém pohledu se na jeho obličeji neukázala ani stopa zájmu – bylo to, jako kdyby ho zavolala jménem a on mimoděk vzhlédl, předem rozhodnutý, že neodpoví.

Moje sousedka se rozpačitě zahihňala a podívala se na stůl jako já.

„To je Edward a Emmett Cullenovi a Rosalie a Jasper Haleovi. Ta, co odešla, byla Alice Cullenová; všichni žijí spolu u doktora Cullena a jeho ženy.“ Řekla to šeptem.

Podívala jsem se po očku na toho krásného kluka, který se teď díval na svůj podnos a dlouhými bledými prsty drobil dalamánek. Jeho ústa se velmi rychle pohybovala, jeho dokonalé rty se sotva otvíraly. Ostatní tři se stále dívali jinam, a přesto jsem cítila, že k nim tiše mluví.

Zvláštní, neobvyklá jména, pomyslela jsem si. Taková mívají babičky a dědečkové. Ale tady jsou možná zrovna v módě – maloměstská jména? Konečně jsem si vzpomněla, že moje sousedka se jmenuje Jessica, což je jméno naprosto běžné. U nás doma se mnou chodily na dějepis hned dvě Jessiky.

„Oni… všem jim to moc sluší." To byla z mé strany zjevně slabá slova.

„Ano!" souhlasila Jessica s dalším zahihňáním. „Ovšem taky spolu všichni chodí – tedy Emmett s Rosalií a Jasper s Alicí. A žijí spolu." V jejím hlase se ozývá všechno to pohoršení a odsouzení maloměsta, pomyslela jsem si kriticky. Ale jestli jsem měla být upřímná, musela jsem přiznat, že dokonce i ve Phoenixu by tohle vedlo k pomluvám.

„Kteří jsou Cullenovi?" zeptala jsem se. „Nevypadají jako příbuzní…"

„No, oni nejsou. Doktor Cullen je vážně mladý, je mu maximálně něco kolem třicítky. Všichni jsou adoptovaní. Haleovi jsou bratr a sestra, dvojčata – ti blonďatí – a jsou to sirotci."

„Na adoptované vypadají trochu staře."

„Teď ano, Jasperovi a Rosalii je oběma osmnáct, ale jsou s paní Cullenovou od svých osmi let. Ona je jejich teta nebo tak něco."

„To je od Cullenových vážně hezké – že se tak o všechny postarali, i když jsou sami tak mladí."

„Asi ano," souhlasila Jessica zdrženlivě, což ve mně vzbudilo dojem, že z nějakého důvodu nemá doktora a jeho ženu ráda. Vzhledem k pohledům, které házela po jejich adoptovaných dětech, bych předpokládala, že tím důvodem byla žárlivost. „Myslím, že paní Cullenová totiž nemůže mít děti," dodala, jako kdyby to umenšovalo jejich dobrotu.

Během celého rozhovoru jsem očima znovu a znovu těkala ke stolu, kde ta zvláštní rodina seděla. Pořád se dívali po stěnách a nejedli.

„Žijí ve Forks odjakživa?" zeptala jsem se. To bych si jich určitě všimla při některém ze svých letních pobytů.

„Ne," odpověděla a její tón dával najevo, že to by mělo být jasné i takovému nově příchozímu, jako jsem já. „Přestěhovali se sem před dvěma lety odněkud z Aljašky."

Pocítila jsem vlnu lítosti a současně úlevy. Lítosti proto, že jakkoli byli krásní, byli to outsideři, které ostatní zcela jasně nepřijali mezi sebe. Úlevy proto, že jsem tu nebyla jediný nováček, a rozhodně jsem v žádném případě nebyla ten nejzajímavější.

Jak jsem si je prohlížela, ten nejmladší, jeden z Cullenových, vzhlédl a střetl se s mým pohledem, tentokrát se zjevně zaujatým výrazem. Rychle jsem se podívala stranou, ale zdálo se mi, že v tom jeho pohledu bylo i jisté nenaplněné očekávání.

„Který je ten kluk s rezavě hnědými vlasy?" zeptala jsem se. Koukla jsem na něj po očku, a on na mě stále upřeně hleděl, ale necivěl jako ostatní studenti dneska – měl lehce frustrovaný výraz. Znovu jsem sklopila oči.

„To je Edward. Je nádherný, samozřejmě, ale neplýtvej časem. On na rande nechodí. Žádná z holek pro něj asi není dost hezká." Odfrkla, jasný případ kyselých hroznů. Přemítala jsem, kdy ji asi odmítl.

Kousla jsem se do rtu, abych skryla úsměv. Pak jsem se na něj podívala znovu. Obličej měl otočený, ale měla jsem dojem, že se mu zvedá koutek, jako kdyby se taky usmíval.

Po dalších několika minutách ti čtyři odešli od stolu společně. Všichni byli mimořádně atraktivní – i ten velký svalnatý. Byl na ně znepokojující pohled. Ten, co se jmenoval Edward, se na mě už nepodíval.

Seděla jsem u stolu s Jessikou a jejími kamarádkami déle, než kdybych seděla sama. Měla jsem starost, abych hned první den nepřišla pozdě na hodinu. Jedna z mých nových známých, která mi taktně připomněla, že se jmenuje Angela, měla po obědě biologii stejně jako já. Mlčky jsme šly spolu do třídy. Ona byla taky nesmělá.

Když jsme vstoupily do pracovny biologie, Angela si šla sednout k jednomu laboratornímu stolku s černou deskou, přesně stejnému, na jaký jsem byla zvyklá. Ona už měla

souseda. Vlastně všechny stolky už byly obsazené, až na jeden. Vedle prostřední uličky jsem poznala Edwarda Cullena podle jeho neobvyklých vlasů; seděl vedle toho jediného volného místa.

Jak jsem šla uličkou představit se učiteli a nechat si podepsat papír, pokradmu jsem se na něj dívala. Pak, právě když jsem kolem něj procházela, se na své židli najednou napřímil. Znovu se na mě zadíval, díval se mi do očí s tím nejpodivnějším výrazem ve tváři – byl nepřátelský, zuřivý. Rychle jsem se podívala stranou, šokovaná, a znovu jsem zrudla. Zakopla jsem o knihu v uličce a musela jsem se zachytit okraje stolku. Holka, která tam seděla, se zachichotala.

Všimla jsem si, že jeho oči jsou černé – jako uhel.

Pan Banner mi podepsal papír a podal mi knihu bez nějakých nesmyslů ohledně představování. Pochopila jsem, že spolu budeme vycházet. Samozřejmě, neměl jinou možnost než mě poslat na to jediné volné místo uprostřed učebny. Měla jsem oči sklopené, když jsem si šla sednout vedle něho, zmatená tím nepřátelským pohledem, který mi věnoval.

Nevzhlédla jsem, když jsem si pokládala knihu na stolek a sedala si, ale koutkem oka jsem viděla, že změnil polohu. Odkláněl se ode mě, seděl na krajíčku židle a odvracel obličej, jako kdyby cítil něco, co mu nevoní. Nenápadně jsem si přičichla k vlasům. Voněly po jahodách, jako můj oblíbený šampon. Zdálo se to jako naprosto neškodná vůně. Nechala jsem si vlasy spadnout přes pravé rameno, takže mezi námi tvořily temnou oponu, a snažila jsem se věnovat pozornost učiteli.

Naneštěstí přednáška byla o buněčné anatomii, což už jsme doma probírali. Přesto jsem si pečlivě dělala poznámky a pořád jsem se dívala dolů.

Nemohla jsem se přes tu chvíli ubránit pohledu přes clonu vlasů na toho podivného kluka vedle sebe. Po celou hodinu ani na chvilku neuvolnil tu svou napjatou pozici na krajíčku židle; seděl ode mě tak daleko, jak to bylo možné. Viděla jsem, že ruku položenou na levé noze má zaťatou v pěst, až mu pod

bledou kůží vystupovaly šlachy. Ani ty se nikdy neuvolnily. Dlouhé rukávy bílé košile měl vyhrnuté až k loktům a jeho předloktí bylo pod světlou kůží překvapivě tvrdé a svalnaté. Nebyl zdaleka tak hubený, jak vedle svého statného bratra vypadal.

Tahle hodina se vlekla víc než ty předchozí. Bylo to tím, že už byla skoro poslední, nebo proto, že jsem čekala, až se jeho zaťatá pěst uvolní? Neuvolnila se ani na chvilku; on pořád seděl tak nepohnutě, že to vypadalo, jako když nedýchá. Co to s ním je? Je tohle jeho normální chování? Říkala jsem si, jestli jsem Jessiku dnes u oběda neodsoudila moc příkře za její roztrpčenost. Možná nebyla tak zatrpklá, jak jsem si myslela.

Se mnou to nemohlo mít nic společného. Vždyť mě ani nezná.

Znovu jsem po něm koukla, a hned jsem toho litovala. Zase se na mě upřeně podíval, černé oči plné odporu. Ucukla jsem před ním a přikrčila se na židli a najednou mi v mysli problesklo rčení zabíjet pohledem.

V tu chvíli hlasitě zazvonil zvonek, až jsem nadskočila, a Edward Cullen už vedle mě neseděl. Plynule vstal – byl mnohem vyšší, než jsem si myslela – zády ke mně, a byl venku ze dveří dřív, než se kdokoliv ostatní zvedl ze židle.

Seděla jsem jako přimrazená na svém místě a nepřítomně jsem za ním zírala. Byl tak protivný. To nebylo spravedlivé. Začala jsem si pomalu sbírat svoje věci, snažila jsem se potlačit hněv, který mě naplňoval, ze strachu, že se mi oči zalijí slzami. Bůhvíproč existuje spojitost mezi mou náladou a slznými kanálky. Když jsem se zlobila, bylo mi obvykle do pláče, což je ponižující sklon.

„Nejsi ty Isabella Swanová?“ zeptal se mě klučicí hlas.

Vzhlédla jsem a uviděla pěkného kluka s dětskou tváří, bledé blond vlasy pečlivě nagelované do pravidelných špiček, jak se na mě přátelsky směje. Evidentně si nemyslel, že páchnu.

„Bella,“ opravila jsem ho s úsměvem.

„Já jsem Mike.“

„Ahoj, Miku.“

„Nepotřebuješ pomoct najít učebnu, kde máš příští hodinu?“

„Vlastně mám namířeno do tělocvičny, tak to snad najdu.“

„Já mám taky příští hodinu tělocvik.“ Zdálo se, že ho to vzrušilo, ačkoliv na tak malou školu to nebyla zase kdovíjaká shoda náhod.

Šli jsme tedy společně; Mike byl upovídaný – obstaral většinu konverzace, čímž mi to usnadnil. Až do svých deseti let žil v Californii, takže dobře věděl, jak mi tady chybí sluníčko. Ukázalo se, že máme společné taky hodiny angličtiny. Byl to ten nejmilejší člověk, jakého jsem dnes potkala.

Ale jak jsme vstupovali do tělocvičny, zeptal se: „Tak co, píchla jsi Edwarda Cullena tužkou, nebo co? Nikdy jsem ho neviděl takhle se chovat.“

Přikrčila jsem se. Takže jsem nebyla jediná, kdo si toho všiml. A tohle zjevně nebylo obvyklé chování Edwarda Cullena. Rozhodla jsem se, že budu hrát hloupou.

„To byl ten kluk, vedle kterého jsem seděla při biologii?“ zeptala jsem se nedbale.

„Ano,“ odpověděl. „Vypadal, jako že ho něco bolí nebo tak.“

„Já nevím,“ odpověděla jsem, „vůbec jsem s ním nemluvila.“

„Je to divný kluk.“ Mike se zastavil vedle mě, místo aby se vydal do šatny. „Kdybych já měl to štěstí sedět vedle tebe, tak bych s tebou mluvil.“

Usmála jsem se na něj, než jsem prošla dveřmi do dívčí šatny. Byl přátelský a nepokrytě mě obdivoval. Ale na to, aby tím zmírnil roztrpčení, to nestačilo.

Učitel tělocviku, trenér Clapp, mi našel dres, ale nenutil mě, abych se do něj převlékla už na dnešní hodinu. Doma ve Phoenixu po nás vyžadovali jenom dva roky tělocviku. Tady byl tělocvik povinný celé čtyři roky. Forks bylo doslova moje peklo na zemi.

Sledovala jsem čtyři volejbalové zápasy odehrávající se současně. Když jsem si vzpomněla, kolik zranění jsem si přivodila – a způsobila jiným – při hraní volejbalu, udělalo se mi lehce nevolno.

Konečně se ozvalo poslední zvonění. Šla jsem pomalu do kanceláře vrátit svůj papír. Déšť ustal, ale vítr byl silný a studenější. Objala jsem si tělo pažemi.

Když jsem vstoupila do teplé kanceláře, div jsem se neotočila a nevyšla zase ven.

Přede mnou stál u stolu Edward Cullen. Poznala jsem ho zase podle těch rozcuchaných bronzových vlasů. Zdálo se, že mě neslyšel přicházet. Stála jsem přitisknutá k zadní zdi a čekala jsem, až se mi recepční bude moct věnovat.

Dohadoval se s ní tichým, příjemným hlasem. Rychle jsem pochopila podstatu hádky. Snažil se přehodit si šestou hodinu – biologii – na jindy – na kdykoliv jindy.

Prostě jsem nemohla uvěřit, že je to kvůli mně. Muselo za tím být něco jiného, něco, co se stalo, ještě než jsem do učebny biologie vstoupila. Ten pohled na jeho tváři muselo vyvolat nějaké jiné rozčilení. Přece není možné, aby ke mně tenhle cizí člověk mohl pocítit takový náhlý a intenzivní odpor.

Dveře se znovu otevřely a dovnitř prudce zavanul studený vítr, rozvlnil papíry na stole, sfoukl mi vlasy do obličeje. Dívka, která vešla, pouze přistoupila ke stolu, vložila do drátěného košíku nějaký papír a zase vyšla ven. Ale Edward Cullen najednou nahrbil záda a pomalu se otočil, aby se na mě podíval – jeho obličej byl neskutečně hezký – pichlavýma očima plnýma nenávisti. Na okamžik jsem pocítila záchvěv opravdového strachu, až mi na pažích naskočila husí kůže. Ten pohled trval jenom vteřinu, ale roztřásl mě víc než ten mrazivý vítr. Cullen se otočil zpátky k recepční.

„No, tak nevadí," řekl spěšně hlasem jako samet. „Vidím, že to není možné. Mockrát vám děkuju za pomoc." Otočil se na patě, aniž by se na mě znovu podíval, a zmizel ven ze dveří.

Pokorně jsem přistoupila ke stolu, obličej tentokrát bílý místo rudý, a podala jsem recepční podepsaný papír.

„Tak jak vám to šlo první den, drahoušku?" zeptala se mateřsky.

„Fajn," zalhala jsem slabým hlasem. Nezdálo se, že ji to přesvědčilo.

Když jsem došla k dodávce, stála na parkovišti už téměř jako poslední. Připadala mi jako poslaná z nebe, po domovu ta nejbližší věc, kterou jsem v téhle vlhké zelené díře měla. Chvilku jsem jen tak seděla uvnitř a civěla předním oknem ven. Ale brzy se do mě dala zima a potřebovala jsem si zatopit, takže jsem otočila klíčkem a motor s řevem naskočil. Vydala jsem se zpátky k Charlieho domu a celou cestu jsem potlačovala slzy.

2. OTEVŘENÁ KNIHA

Další den to bylo lepší… a horší.

Bylo to lepší, protože ještě nepršelo, ačkoliv mraky byly husté a neprostupné. Bylo to snadnější, protože jsem věděla, co od svého dne očekávat. Mike si ke mně při angličtině přišel sednout a doprovodil mě na další hodinu, Erik z šachového klubu si ho každou chvilku měřil pohledem; to bylo lichotivé. Lidé už na mě tolik necivěli jako včera. U oběda jsem seděla s velkou skupinou, která zahrnovala Mika, Erika, Jessiku a několik dalších lidí, jejichž jména a tváře jsem si teď pamatovala. Pomalu jsem nabývala dojmu, jako když začínám šlapat vodu, místo abych se v ní topila.

Bylo to horší, protože jsem byla unavená; pořád jsem nemohla spát, jak kolem domu skučel vítr. Bylo to horší, protože pan Varner mě při trigonometrii vyvolal, když jsem neměla zvednutou ruku, a já jsem špatně odpověděla. Bylo to zoufalé, protože jsem musela hrát volejbal, a jedinkrát, kdy jsem se neuhnula míči z cesty, jsem jím udeřila spoluhráčku do hlavy. A bylo to horší, protože Edward Cullen nebyl vůbec ve škole.

Celé dopoledne jsem se bála oběda ze strachu před jeho bizarními pohledy. Na jednu stranu jsem se mu chtěla postavit a zeptat se ho, co proti mně má, abych pochopila, v čem je problém. Večer předtím, zatímco jsem ležela v posteli a nemohla usnout, jsem si dokonce představovala, co řeknu. Ale znala jsem se moc dobře na to, abych věřila, že bych opravdu měla kuráž to udělat. Pod maskou terminátora byl jen zbabělý lev.

Ale když jsem s Jessikou vstoupila do jídelny – oči jsem měla raději sklopené, aby mi nezabrousily k jeho místu, ale

stejně se mi to nepodařilo – viděla jsem, že jeho čtyři takzvaní sourozenci sedí spolu u stejného stolu, ale on s nimi není.

Mike nás odchytil a odvedl ke svému stolu. Jessiku taková pozornost naplnila radostným vzrušením a její kamarádky se k nám rychle přidaly. Zatímco jsem se snažila poslouchat jejich veselý hovor, bylo mi hrozně nepříjemně, čekala jsem nervózně na chvíli, kdy přijde. Doufala jsem, že mě bude prostě ignorovat, a tím dokáže, že moje podezření je nesprávné.

Nepřišel, a jak čas plynul, byla jsem čím dál napjatější.

Když oběd skončil, šla jsem na biologii s větší sebedůvěrou, a on se stále neukázal. Mike mě doprovázel na hodinu věrně jako pes. Ve dveřích učebny jsem zadržela dech, ale Edward Cullen nebyl ani tam. Vydechla jsem a šla na své místo. Mike mě následoval a přitom vyprávěl o nadcházejícím výletu na pláž. Postával u mého stolku, dokud se neozvalo zvonění. Pak se na mě toužebně usmál a šel si sednout vedle holky s rovnátky a špatnou trvalou. Vypadalo to, že s Mikem budu muset něco udělat, a nebude to snadné. Ve městě jako je tohle, kde každý vidí druhému do talíře, je diplomacie naprosto nezbytná. Nikdy jsem nebyla mimořádně taktní; nemám praxi v jednání s přespříliš přátelskými kluky.

Ulevilo se mi, že mám lavici pro sebe, že tu Edward není. To jsem si říkala opakovaně. Ale nemohla jsem se zbavit dloubavého podezření, že já jsem ten důvod jeho nepřítomnosti. Bylo to směšné, a samolibé, myslet si, že můžu někoho tak silně zasáhnout. To prostě nebylo možné. A přesto mě nepřestávaly pronásledovat obavy, že je to pravda.

Když byl školní den konečně u konce a červený flek na tváři z nehody při volejbalu se začínal ztrácet, rychle jsem se převlékla do džínů a tmavě modrého svetru. Spěchala jsem z dívčí šatny, potěšená zjištěním, že jsem se na chvíli úspěšně vyhnula svému psímu kamarádovi. Rychle jsem se vydala k parkovišti. Bylo teď přeplněné odjíždějícími studenty. Nastoupila jsem do auta a prohrabala se v tašce, abych se přesvědčila, že mám, co potřebuju.

Včera večer jsem zjistila, že kromě smažených vajíček se slaninou toho Charlie moc uvařit neumí. Takže jsem ho požádala, aby mi po dobu mého pobytu dal kuchyni na starosti. Nijak se nezdráhal předat mi klíče od spíže. Také jsem zjistila, že nemá v domě žádné jídlo. Takže jsem měla nákupní seznam a peníze ze sklenice na kredenci s nápisem „Peníze na jídlo“ a vydala jsem se do supermarketu.

Roztočila jsem svůj ohlušující motor na plné obrátky, ignorujíc při tom hlavy, které se otočily mým směrem, a opatrně nacouvala do řady aut, která čekala na výjezd z parkoviště. Zatímco jsem čekala a snažila se předstírat, že ten uši rvoucí randál pochází z auta někoho jiného, viděla jsem dva Cullenovy a dvojčata Haleova, jak nastupují do auta. Bylo to to zářivé nové Volvo. Samozřejmě. Předtím jsem si nevšimla jejich oblečení – byla jsem příliš fascinovaná jejich obličeji. Když jsem si je teď prohlížela, viděla jsem, že jsou všichni oblečeni mimořádně dobře; jednoduše, ale v šatech, na kterých bylo snadno poznat, že pocházejí ze salonů předních módních návrhářů. S tím, jak báječně vypadali, a se stylem, jakým se nesli, mohli mít na sobě klidně hadry na nádobí a stejně by jim to slušelo. Zdálo se nespravedlivé, že ke krásnému zevnějšku mají i dost peněz. Ale pokud jsem mohla posoudit, takhle už to většinou v životě bývá. A jak se zdá, ve škole jim to kamarády nepřineslo.

Ale tomu jsem nedokázala tak docela věřit. Ta izolace musela být jejich přáním; nedokázala jsem si představit žádné dveře, které by jejich mimořádná krása neuměla otevřít.

Podívali se po mém hlučném náklaďáčku, když jsem je míjela, zrovna jako každý. Já jsem se upřeně dívala dopředu a ulevilo se mi, když jsem konečně vyjela ze školních pozemků.

Obchodní centrum nebylo daleko od školy, jenom pár ulic na jih, stranou z dálnice. Bylo milé být uvnitř supermarketu; připadala jsem si normálně. Doma jsem taky nakupovala a zapadla jsem ochotně do zaběhnutého povědomého úkolu. Obchod byl uvnitř dost veliký, abych neslyšela ťukání deště na střechu, které by mi připomínalo, kde jsem.

Když jsem dojela domů, vyložila jsem všechny nákupy, nacpala je, kam se dalo, kde jsem dokázala najít volné místo. Doufala jsem, že to Charliemu nebude vadit. Zabalila jsem do fólie brambory a nacpala je do trouby, aby se pekly, naložila steak do marinády a položila ho na karton vajíček v lednici.

Když jsem s tím byla hotová, vzala jsem si nahoru školní tašku. Než jsem se dala do domácích úkolů, převlékla jsem se do suchého, stáhla si vlhké vlasy do ohonu a poprvé zkontrolovala elektronickou poštu. Měla jsem tři vzkazy.

„*Bello,*“ psala mi máma.

Napiš mi, jakmile dorazíš. Pověz mi, jaký jsi měla let. Prší? Už se mi po tobě stýská. Na Floridu už mám skoro všechno sbaleno, ale nemůžu najít tu růžovou halenku. Nevíš, kam jsem ji dala? Phil tě zdraví.

Máma

Povzdechla jsem si a přešla na další. Byl odeslán osm hodin po tom prvním.

„*Bello,* „psala.

Proč jsi mi ještě neposlala mail? Na co čekáš?

Máma

Poslední byl z dnešního rána.

Isabello, jestli o sobě nedáš vědět do půl šesté večer, tak zavolám Charliemu.

Podívala jsem se na hodinky. Zbývala mi ještě hodina, ale mamka byla známá ukvapeným jednáním.

Mami,

uklidni se. Hned ti odepíšu. Hlavně se neukvapuj.

Bella

Poslala jsem to a začala znovu.

Mami,

všechno je v pohodě. Samozřejmě, že prší. Čekala jsem, až budu mít o čem psát. Škola celkem ujde, jenom se to trochu opakuje. Seznámila jsem se s několika fajn lidmi, chodím s nimi na oběd.

Tvoje halenka je v čistírně – měla sis ji vyzvednout v pátek.

Charlie mi koupil dodávku, věřila bys tomu? Moc se mi líbí. Je stará, ale vážně odolná, což přesně potřebuju, však víš.

Taky se mi po tobě stýská. Zase brzy napíšu, ale nebudu kontrolovat poštu každých pět minut. Uklidni se, zhluboka dýchej. Mám tě ráda.

Bella

Rozhodla jsem se, že si přečtu Na Větrné hůrce – román, který jsme právě probírali při angličtině – znovu jenom pro potěšení, a tak když Charlie přišel domů, byla jsem ponořená do knížky. Ztratila jsem pojem o čase a spěchala jsem dolů, abych vyndala brambory z trouby a dala dovnitř ugrilovat steak.

„Bello?“ zavolal otec nahlas, když mě uslyšel na schodech.

Kdo jiný by to měl být? pomyslela jsem si.

„Ahoj, tati, vítej doma.“

„Dík.“ Pověsil svůj pás s pistolí a vyzul se z vysokých bot, zatímco já jsem pobíhala po kuchyni. Pokud jsem věděla, nikdy v práci pistoli nepoužil. Ale měl ji připravenou. Když jsem sem jezdila jako dítě, vždycky vyndal náboje, jakmile vstoupil do dveří. Domnívám se, že teď už mě považoval za dost starou na to, abych se nemohla náhodou postřelit, a nepodezíral mě z deprese, abych se zastřelila schválně.

„Co je k večeři?“ zeptal se unaveně. Moje matka byla vynalézavá kuchařka, ale její experimenty nebyly vždycky k jídlu. Byla jsem překvapená, a smutná, že si to pamatuje i po takové době.

„Steak a brambory,“ odpověděla jsem a vypadalo to, že se mu ulevilo.

Byl z toho nesvůj, když měl jen tak stát v kuchyni a nic nedělat; odšoural se do obýváku a díval se na televizi, zatímco jsem pracovala. Oba jsme tak byli víc v pohodě. Zatímco se opékalo maso, připravila jsem salát a prostřela na stůl.

Zavolala jsem ho, když byla večeře hotová, a on uznale začichal, když vstoupil do místnosti.

„Voní to dobře, Bell."

„Díky."

Pár minut jsme jedli mlčky. Nebylo to nepříjemné. Ani jednomu z nás ticho nevadilo. Naše povahy si dobře vycházely vstříc.

„Tak jak se ti líbí ve škole? Už sis našla nějaké kamarády?" zeptal se a přidal si nášup.

„No, mám pár společných hodin s holkou, co se jmenuje Jessika. Sedávám s jejími kamarádkami u oběda. A pak je tam jeden kluk, Mike, ten je velmi přátelský. Všichni se zdají dost milí." Až na jednu vyčnívající výjimku.

„To musí být Mike Newton. Milý kluk – milá rodina. Jeho táta má obchod se sportovními potřebami hned za městem. Dobře vydělává na všech těch turistech s batohy na zádech, co tamtudy projdou."

„Znáš Cullenovu rodinu?" zeptala jsem se váhavě.

„Rodinu doktora Cullena? Samozřejmě. Doktor Cullen je skvělý člověk."

„Oni… ty jeho děti… jsou trochu zvláštní. Zdá se, že ve škole moc dobře nezapadají."

Charlie mě překvapil tím, jak vypadal rozzlobeně.

„Ti zdejší lidi," zabručel. „Doktor Cullen je vynikající chirurg, který by pravděpodobně mohl pracovat v jakékoliv nemocnici kdekoliv na světě a vydělávat desetkrát víc, než kolik má tady," pokračoval a zesiloval hlas. „Máme štěstí, že ho tu máme – štěstí, že jeho žena chtěla bydlet na malém městě. On je přínosem pro obec a všechny jeho děti jsou slušně vychované a zdvořilé. Měl jsem jisté pochybnosti, když se sem tenkrát nastěhovali, se všemi těmi adoptovanými teenagery. Myslel jsem si, že s nimi možná budeme mít problémy. Ale

jsou všichni velmi dospělí – neměl jsem s žádným z nich ani sebemenší potíž. To je víc, než můžu říct o dětech některých lidí, kteří žijí v tomhle městě po generace. A oni drží při sobě, jak by rodina měla – každý druhý víkend jezdí tábořit… Jenom proto, že jsou tu noví, už lidi musí klevetit."

Byla to nejdelší řeč, jakou jsem kdy od Charlieho slyšela. Musel to silně prožívat, ať lidé říkali cokoliv.

Zařadila jsem zpátečku. „Připadali mi docela milí. Jenom jsem si všimla, že se drží spolu. Všichni jsou moc hezcí," dodala jsem ve snaze trochu jim zalichotit.

„Měla bys vidět doktora," prohodil Charlie a smál se. „Ještě že je šťastně ženatý. Spousta sestřiček v nemocnici má co dělat, aby se dokázala soustředit na práci, když je nablízku."

Zbytek večeře jsme zase dojedli v mlčení. Uklidil ze stolu, zatímco já jsem se dala do nádobí. Vrátil se k televizi a když jsem domyla nádobí – ručně, žádná myčka –, šla jsem neochotně nahoru udělat si úkol z matematiky. Už jsem to měla zažité.

Tu noc bylo konečně ticho. Usnula jsem rychle, vyčerpaná.

Zbytek týdne se nic nedělo. Zvykla jsem si na rutinu svých školních hodin. V pátek už jsem dokázala rozeznat, ne-li pojmenovat většinu studentů ve škole. V tělocvičně se spoluhráči z mého týmu naučili neházet mi míč a rychle si stoupnout přede mě, když se protější tým snažil mou slabost využít. Já jsem jim šťastně uhýbala z cesty.

Edward Cullen se do školy nevrátil.

Každý den jsem se úzkostně dívala, dokud ostatní Cullenovi nevešli do jídelny bez něj. Pak jsem se mohla uvolnit a připojit se ke konverzaci u stolu. Většinou se soustředila kolem výletu do La Push Ocean Park za dva týdny, který dával dohromady Mike. Byla jsem pozvaná a souhlasila jsem, že pojedu, spíš ze zdvořilosti, než že bych po tom toužila. Pláže by měly být horké. A suché.

V pátek už mi nedělalo vůbec žádné potíže vstoupit do učebny biologie, protože už jsem neměla starost, že tam Edward bude. Pokud jsem věděla, nechal školy. Snažila jsem se na něj

nemyslet, ale nedokázala jsem úplně potlačit starost, že jsem zodpovědná za jeho pokračující absenci, jakkoliv směšné se to zdálo.

Můj první víkend ve Forks uplynul bez nehody. Charlie, nezvyklý trávit čas v obvykle prázdném domě, byl většinu víkendu v práci. Já jsem uklízela dům, pokročila s domácím úkolem a napsala mamce ještě strojeněji veselý e-mail. V sobotu jsem jela do knihovny, ale byla tak uboze vybavená, že jsem se ani nenamáhala zařídit si členskou průkazku; budu si muset brzy zajet do Olympie nebo do Seattlu a najít tam dobré knihkupectví. Líně jsem uvažovala, jakou spotřebu má asi moje dodávka… a při tom pomyšlení jsem se otřásla.

Déšť zůstával přes víkend slabý, tichý, takže se mi dobře spalo.

V pondělí ráno už mě lidé na parkovišti zdravili. Neznala jsem všechna jejich jména, ale každému jsem zamávala a usmála se na něj. Bylo chladněji, ale naštěstí nepršelo. Na angličtině Mike zaujal svoje obvyklé místo vedle mě. Měli jsme krátkou písemku z knihy Na Větrné hůrce. Bylo to přímočaré, velmi snadné.

Když se to vezme kolem a kolem, cítila jsem se mnohem spokojeněji, než bych si myslela, že se touhle dobou budu cítit. Spokojeněji, než jsem vůbec kdy čekala, že se tu budu cítit.

Když jsme vyšli ze třídy, vzduch byl plný tančících bílých drobečků. Slyšela jsem, jak na sebe lidé vzrušeně volají. Vítr mě štípal do tváří, do nosu.

„Páni," užasl Mike. „Sněží."

Dívala jsem se na bavlněné chomáčky, které se hromadily podél chodníku a nevyzpytatelně mi ťukaly do obličeje.

„Br." Sníh. Sbohem, můj hezký dne.

Vypadal překvapeně. „Ty nemáš ráda sníh?"

„Ne. Znamená to, že je moc zima na to, aby pršelo." Samozřejmě. „Navíc jsem myslela, že to má padat po vločkách – chápeš, jako že každá je jiná a tak. Ale tyhle vypadají jako konečky vatových tyčinek."

„Copak jsi ještě nikdy neviděla padat sníh?“ zeptal se nevěřícně.

„Jasně, viděla,“ zarazila jsem se. „V televizi.“

Mike se zasmál. A pak ho zezadu do hlavy praštila velká čvachtající koule odkapávajícího sněhu. Oba jsme se otočili, abychom viděli, odkud přiletěla. Měla jsem podezření na Erika, který odcházel pryč, zády k nám – špatným směrem vzhledem k tomu, kde měl příští hodinu. Mike měl zjevně stejné tušení. Sklonil se a začal shrabávat hromádku bílé kaše.

„Uvidíme se u oběda, ano?“ Při těch slovech jsem se nezastavovala. „Jakmile lidi začnou házet mokrým sajrajtem, jdu dovnitř.“

Jenom přikývl, oči upřené na Erikovu mizející postavu.

Po celé dopoledne každý vzrušeně vykládal o sněhu; zjevně to byl první sníh nového roku. Já jsem se debat neúčastnila. Jistě, je to sušší než déšť – dokud to člověku neroztaje v ponožkách.

Po španělštině jsem šla s Jessikou obezřetně do jídelny. Všude létaly kašovité koule. V rukou jsem držela desky, připravená použít je jako štít, kdyby to bylo potřeba. Jessica si myslela, že sdílím všeobecnou bujarost, ale něco v mém výrazu jí bránilo mrštit po mně koulí.

Mike nás dohonil, když jsme vcházely do dveří, smál se, led mu rozpouštěl špičky na vlasech. Vzrušeně si s Jessikou vyprávěli o sněhové bitce, zatímco jsme si stoupli do fronty, abychom si koupili jídlo. Koukla jsem k tomu stolu v rohu, jen ze zvyku. A v tu ránu jako když mě přimrazí. U stolu sedělo pět lidí.

Jessica mě zatahala za paži.

„Haló? Bello? Co si dáš?“

Sklopila jsem oči; uši mi hořely. Nemám žádný důvod cítit se rozpačitě, připomínala jsem si. Nic jsem neprovedla.

„Co je to s Bellou?“ zeptal se Mike Jessiky.

„Nic,“ odpověděla jsem. „Dneska si dám jenom sodovku.“ Zařadila jsem se na konec fronty.

„Ty nemáš hlad?“ zeptala se Jessica.

„Vlastně je mi trochu špatně,“ odpověděla jsem, oči stále namířené k podlaze.

Čekala jsem, až si vezmou jídlo, a pak jsem šla za nimi ke stolu se sklopeným pohledem.

Pomalu jsem usrkávala sodovku a v žaludku mi kručelo. Dvakrát se Mike zeptal, s přehnanou starostí, jak se cítím. Odbyla jsem ho, že to nic není, ale přemítala jsem, jestli bych to neměla nahrát a schovat se příští hodinu na ošetřovně.

Směšné. Přece nebudu utíkat.

Rozhodla jsem se, že si dovolím jeden pohled ke stolu rodiny Cullenovy. Jestli se na mě podívá, uteču z biologie, takový jsem zbabělec.

Držela jsem hlavu skloněnou a podívala jsem se zpod řas. Nikdo z nich se nedíval směrem ke mně. Zvedla jsem trošku hlavu.

Smáli se. Edward, Jasper a Emmett měli všichni vlasy plné tajícího sněhu. Alice a Rosalie se odkláněly, jak Emmett třásl svými odkapávajícími vlasy směrem k nim. Užívali si sněhový den jako všichni – jenom vypadali víc jako ve scéně z nějakého filmu než my ostatní.

Ale kromě smíchu a hravosti tam bylo něco odlišného, a já jsem nedokázala tak úplně přesně určit, v čem ten rozdíl spočívá. Prohlížela jsem si Edwarda co nejpečlivěji. Jeho kůže je méně bledá, usoudila jsem – možná zrůžovělá od sněhové bitky – kruhy pod jeho očima méně viditelné. Ale bylo tam něco víc. Přemítala jsem, dívala se, snažila se přijít na tu změnu.

„Bello, na co tak zíráš?“ vyrušila mě Jessica a očima následovala můj pohled.

Přesně v tom okamžiku jeho oči šlehly ke mně a setkaly se s mýma.

Sklonila jsem hlavu a nechala si vlasy spadnout do obličeje. Byla jsem si ovšem jistá, že v tom okamžiku, kdy se naše oči setkaly, se nedíval nevlídně nebo nepřátelsky, jako když jsem ho viděla posledně. Vypadalo to, že je prostě jen zvědavý, svým způsobem nespokojený.

„Edward Cullen na tebe zírá," zachichotala se mi Jessica do ucha.

„Nevypadá rozzlobeně, že ne?" nemohla jsem se nezeptat.

„Ne," odpověděla. Moje otázka ji zjevně zmátla. „Měl by?"

„Myslím, že mě nemá rád," svěřila jsem se jí. Žaludek jsem měla jako na vodě. Položila jsem si hlavu na paži.

„Cullenovi nemají rádi nikoho… no, oni si nikoho nevšímají dost na to, aby si k němu vytvořili vztah. Ale on na tebe pořád zírá."

„Přestaň se na něj dívat," zasyčela jsem.

Zahihňala se, ale podívala se jinam. Zvedla jsem hlavu jen tak, abych se přesvědčila, že mě poslechla, a rozvažovala jsem o použití síly, kdyby to neudělala.

Pak nás přerušil Mike – plánoval po škole velkou bitvu na parkovišti a chtěl, abychom se zúčastnily. Jessica nadšeně souhlasila. Způsob, jakým se dívala na Mika, nenechával téměř nikoho na pochybách, že bude souhlasit s čímkoliv, co on navrhne. Já jsem mlčela. Budu se muset schovat v tělocvičně, dokud se parkoviště nevylidní.

Po zbytek oběda jsem si dávala velký pozor, abych neodtrhovala pohled od stolu. Rozhodla jsem se dodržet slib, který jsem si dala. Protože se netvářil rozzlobeně, tak půjdu na biologii. Můj žaludek sebou vystrašeně škubl při pomyšlení, že budu zase sedět vedle něj.

Opravdu jsem nechtěla jít do třídy s Mikem jako obvykle – zdálo se, že je oblíbeným terčem sněhových odstřelovačů – ale když jsme vyšli ze dveří, všichni až na mě unisono zasténali. Pršelo, déšť z chodníku smýval všechny stopy po sněhu čistými, ledovými stužkami. Natáhla jsem si kapuci a v duchu jsem se radovala. Po tělocviku budu moct jít rovnou domů.

Zato Mike cestou do budovy číslo čtyři nadával.

Jakmile jsem došla do třídy s úlevou jsem viděla, že moje lavice je pořád prázdná. Pan Banner chodil po místnosti a na každý stolek rozdával mikroskop a krabičku sklíček. Do začátku hodiny zbývalo ještě několik minut a místnost bzučela

hovorem. Snažila jsem se nedívat se na dveře a bezmyšlenkovitě jsem si čmárala na desky sešitu.

Slyšela jsem velmi jasně, když se židle vedle mě pohnula, ale moje oči zůstávaly pečlivě zaostřené na vzorek, který jsem kreslila.

„Ahoj," pozdravil tichý, melodický hlas.

Vzhlédla jsem, ohromená, že na mě mluví. Seděl ode mě tak daleko, jak to lavice dovolovala, ale židli měl natočenou směrem ke mně. Z rozcuchaných vlasů mu odkapávala voda, ale i tak vypadal, jako kdyby právě dotočil reklamu na gel na vlasy. Jeho oslnivý obličej byl přátelský, otevřený, s lehkým úsměvem na bezkrevných rtech. Ale v očích měl obezřetný pohled.

„Jmenuju se Edward Cullen," pokračoval. „Minulý týden jsem neměl šanci se představit. Ty musíš být Bella Swanová."

Moje mysl zmateně vířila. Copak jsem si to celé vymyslela? Teď byl dokonale zdvořilý. Musela jsem promluvit, čekal na to. Ale nemohla jsem přijít na nic rozumného.

„Odkud znáš moje jméno?" zakoktala jsem.

Zasmál se tichým, okouzlujícím smíchem.

„No, myslím, že tady zná tvoje jméno každý. Celé městečko čekalo, až přijedeš."

Ušklíbla jsem se. Něco takového mě mělo napadnout.

„Ne," trvala jsem zhlouple na svém. „Chci říct, proč jsi mi řekl Bello?"

Zdál se zmatený. „Máš radši, když se ti říká Isabella?"

„Ne, mám ráda, když mi říkají Bella," odpověděla jsem. „Ale myslím, že Charlie – chci říct táta – o mně určitě mluví jako o Isabelle – a zdá se, že takhle mě tu zná každý," snažila jsem se mu vysvětlit a připadala jsem si jako totální pitomec.

„Aha." Už se tím nezabýval. Rozpačitě jsem se podívala stranou.

Naštěstí pan Banner v tu chvíli zahájil hodinu. Snažila jsem se soustředit, když vysvětloval laboratorní práci, kterou dnes budeme dělat. Sklíčka v krabičce jsou zpřeházená. Měli jsme pracovat ve dvojicích, vytřídit sklíčka s kořenovými buňkami

cibule podle fází mitózy, které představují, a označit je. Měli jsme pracovat bez učebnic. Za dvacet minut se přijde podívat, jestli to máme správně.

„Začněte," nakázal.

„Dámy mají přednost, kolegyně?" zeptal se Edward. Vzhlédla jsem a viděla, že se směje tak krásným, lehce pokřiveným úsměvem, že jsem na něj dokázala jenom zírat jako idiot.

„Nebo můžu začít já, jestli chceš." Úsměv pohasl; zjevně přemítal, jestli nejsem mentálně retardovaná.

„Ne," řekla jsem a začervenala se, „já začnu."

Trošičku jsem se předváděla. Tuhle laborku už jsem dělala a věděla jsem, co mám hledat. Mělo by to být snadné. Připevnila jsem první sklíčko pod mikroskop a rychle jsem nastavila čtyřicetinásobné zvětšení. Krátce jsem si sklíčko prohlédla.

Můj úsudek byl neochvějný. „Profáze."

„Můžu se podívat?" zeptal se, když jsem chtěla sklíčko vyndat. Chytil mě přitom za ruku, aby mě zadržel. Jeho prsty byly ledově studené, jako kdyby je před začátkem hodiny strkal do sněhové závěje. Ale kvůli tomu to nebylo, že jsem svou rukou rychle ucukla. Když se mě dotknul, štíplo mě to do ruky, jako kdyby námi projel elektrický proud.

„Promiň," zamumlal a okamžitě svou ruku stáhl. Pořád ovšem sahal po mikroskopu. Dívala jsem se na něj, stále vyvedená z míry, jak si prohlíží sklíčko ještě kratší dobu než já.

„Profáze," souhlasil a napsal to úhledně na první místo našeho pracovního listu. Rychle vyměnil první sklíčko za druhé a pak na něj zběžně pohlédl.

„Anafáze," zamumlal a souběžně to psal.

Snažila jsem se o lhostejný tón. „Můžu?"

Usmál se a přistrčil mi mikroskop.

Honem jsem se podívala do objektivu, ale byla jsem zklamaná. Zatraceně, měl pravdu.

„Sklíčko tři?" Natáhla jsem ruku, aniž bych se na něj podívala.

Podal mi ho; zdálo se, že si dává pozor, aby se mě zase nedotkl.

Nasadila jsem ten nejzběžnější pohled, jakého jsem byla schopná.

„Interfáze.“ Podala jsem mu mikroskop, než o něj mohl požádat. Rychle se koukl a pak to zapsal. Napsala bych to, zatímco se díval, ale jeho čisté, elegantní písmo mě odrazovalo. Nechtěla jsem pokazit stránku svým neohrabaným škrabopisem.

Byli jsme hotovi daleko dřív, než se kdokoliv z ostatních k závěru jen přiblížil. Viděla jsem Mika a jeho kolegyni, jak znovu a znovu porovnávají dvě sklíčka a další skupina měla pod lavicí otevřené učebnice.

Nezbývalo mi tedy nic jiného na práci než se snažit nedívat se na něj… neúspěšně. Vzhlédla jsem a on se na mě upřeně díval, s tím samým nevysvětlitelným frustrovaným pohledem v očích. Najednou jsem si všimla nepatrné změny v jeho obličeji.

„Nosíš čočky?“ vyhrkla jsem bez rozmýšlení.

Zdál se mou nečekanou otázkou zmatený. „Ne.“

„Aha,“ zamumlala jsem. „Myslela jsem, že máš nějaké jiné oči.“

Pokrčil rameny a podíval se stranou.

Vlastně jsem si byla jistá, že je tam něco jiného. Živě jsem si pamatovala tu plochou černou barvu jeho očí, když na mě posledně zíral – ta barva upoutávala pozornost v kontrastu s jeho bledou kůží a rezavými vlasy. Dnes měly jeho oči úplně jinou barvu: podivně okrovou, tmavší než karamelky ale v tom samém zlatém tónu. Nechápala jsem, jak je to možné, pokud ovšem z nějakého důvodu kvůli těm čočkám nelže. Nebo možná z Forks začínám bláznit, a to doslovně.

Podívala jsem se dolů. Ruce měl zase pevně zaťaté v pěsti.

Pan Banner v tu chvíli přišel k našemu stolku, aby se podíval, proč nepracujeme. Pohlédl nám přes rameno, aby skoukl vyplněný protokol, a pak se zadíval upřeněji, aby zkontroloval odpovědi.

„No tak, Edwarde, nemyslíte, že by i Isabella měla dostat svou šanci u mikroskopu?“ zeptal se.

„Bella,“ opravil ho Edward automaticky. „Ve skutečnosti identifikovala tři z pěti.“

Pan Banner se na mě teď podíval; jeho výraz byl skeptický.

„Už jste tuhle laboratorní práci dělala?“ zeptal se.

Bázlivě jsem se usmála. „Ne s cibulovým kořínkem.“

„S blastulou bělice?“

„Jo.“

Pan Banner přikývl. „Byla jste ve Phoenixu v pokročilém programu?“

„Ano.“

„No,“ řekl po chvíli. „Myslím, že je dobře, že vy dva jste partneři pro laboratorní práce.“ Ještě něco zamumlal, jak odcházel. Když odešel, začala jsem si zase čmárat do sešitu.

„To je velká škoda, s tím sněhem, viď?“ zeptal se Edward. Měla jsem pocit, že se nutí do rozhovoru. Už mě zase ovíjela paranoia. Jako kdyby slyšel, o čem jsem si povídala s Jessikou u oběda a snažil se mi dokázat, že nemám pravdu.

„Ani ne,“ odpověděla jsem po pravdě, místo abych předstírala, že jsem normální jako každý jiný. Pořád jsem se snažila vypudit ten pocit podezření, a nemohla jsem se soustředit.

„Nemáš ráda zimu.“ To nebyla otázka.

„Nebo mokro.“

„To se ti musí ve Forks těžko žít,“ nadhodil.

„To ani nemáš ponětí,“ zamumlala jsem temně.

Zdálo se, že to, co jsem řekla, ho bůhvíproč fascinuje. Jeho obličej mě natolik rozptyloval, že jsem se snažila nedívat se na něj víc, než vyžadovala nejnutnější zdvořilost.

„Proč jsi sem tedy přijela?“

Na to se mě nikdo nezeptal – ne tak přímo jako on.

„To je… komplikované.“

„Myslím, že to dokážu pochopit,“ naléhal.

Na dlouhou chvíli jsem se odmlčela a pak jsem udělala tu chybu, že jsem se mu podívala do očí. Jeho tmavé zlaté oči mě mátly a já jsem odpověděla bez přemýšlení.

„Moje matka se znovu vdala,“ řekla jsem.

„To nezní tak složitě,“ nesouhlasil, ale z hlasu mu zazníval soucit. „Kdy se to stalo?“

„Loni v září.“ Můj hlas zněl smutně i mým vlastním uším.

„A ty ho nemáš ráda,“ domýšlel se Edward, stále laskavým tónem.

„Ne, Phil je fajn. Možná trochu moc mladý, ale docela milý.“

„Proč jsi s nimi nezůstala?“

Nedokázala jsem pochopit, proč ho to tak zajímá, ale on na mě pořád upíral pronikavý pohled, jako kdyby můj obyčejný příběh byl nějak životně důležitý.

„Phil hodně cestuje. Vydělává si jako fotbalista.“ Pousmála jsem se.

„Slyšel jsem o něm?“ zeptal se a úsměv mi oplatil.

„Asi ne. Nehraje dobře. Jenom druhou ligu. Hodně se stěhuje.“

„A tvoje matka tě sem poslala, aby mohla cestovat s ním.“ Pronesl to znovu jako předpoklad, ne jako otázku.

Zvedla jsem o zlomek bradu. „Ne, neposlala mě sem. Poslala jsem se sama.“

Obočí se mu spojilo dohromady. „Tomu nerozumím,“ přiznal a bylo vidět, že mu to hodně vadí.

Povzdechla jsem si. Proč mu to vůbec vysvětluju? Pořád se na mě upřeně díval s živou zvědavostí.

„Napřed bydlela se mnou, ale stýskalo se jí po něm. Byla z toho nešťastná… tak jsem se rozhodla, že je na čase strávit nějakou dobu s Charliem.“ Můj hlas byl otrávený, když jsem domluvila.

„Ale teď jsi nešťastná ty,“ podotkl.

„No a?“ opáčila jsem.

„To se nezdá spravedlivé.“ Pokrčil rameny, ale jeho pohled byl stále napjatý.

Nevesele jsem se zasmála. „To ti ještě nikdo neřekl? Život není fér.“

„Myslím, že to už jsem někde slyšel,“ souhlasil suše.

„Tak to je všechno," uzavřela jsem a divila se, proč na mě pořád tak zírá.

Zadíval se na mě uznale. „Hraješ to dobře," řekl pomalu. „Ale klidně se vsadím, že trpíš víc, ale nedovolíš, aby to na tobě někdo poznal."

Ušklíbla jsem se a odolávala nutkání vypláznout na něj jazyk jako pětiletá holka; a podívala jsem se jinam.

„Mýlím se?"

Snažila jsem se ho ignorovat.

„Myslím, že ne," zamumlal sebejistě.

„Co na tom tobě záleží?" odsekla jsem podrážděně. Nedívala jsem se na něj, sledovala jsem, jak učitel obchází po třídě.

„To je moc dobrá otázka," zašeptal tak tiše, až jsem si říkala, jestli nemluví sám k sobě. Ovšem po několika vteřinách ticha jsem usoudila, že to byla jediná odpověď, kterou dostanu.

Povzdechla jsem si a zamračila se na tabuli.

„Otravuju tě?" zeptal se. Znělo to pobaveně.

Podívala jsem se na něj bez přemýšlení… a zase řekla pravdu. „Ne tak docela. Spíš jsem otrávená sama ze sebe. Jsem tak snadno čitelná – mamka mi vždycky říká, že jsem její otevřená kniha." Zamračila jsem se.

„Naopak, mně připadáš čitelná velmi obtížně." Navzdory všemu, co jsem řekla a on uhodl, to znělo, jako když to myslí vážně.

„Pak tedy musíš být dobrý čtenář," odpověděla jsem.

„Obvykle jsem." Široce se usmál a předvedl sadu dokonalých bělostných zubů.

Pan Banner pak okřikl třídu, aby všichni dávali pozor, a já jsem se s úlevou otočila, abych poslouchala. Nemohla jsem uvěřit, že jsem právě vykládala podrobnosti ze svého obyčejného života tomuhle zvláštnímu krásnému klukovi, který mnou možná pohrdá. Možná ne. Před chvílí se zdálo, že ho náš rozhovor opravdu zajímá, ale teď jsem koutkem oka viděla, že se zase odklání pryč ode mě a rukama křečovitě svírá okraj stolku.

Nasadila jsem soustředěný výraz, zatímco pan Banner s pomocí blan na zpětném projektoru předváděl to, co jsem bez obtíží viděla v mikroskopu. Ale moje myšlenky se nedaly ovládnout.

Když se konečně ozvalo zvonění, Edward vyběhl z místnosti stejně rychle a stejně půvabně jako minulé pondělí. A jako minulé pondělí jsem na něj jen udiveně zírala.

Mike ke mně rychle přihopkal a vzal mi knížky. Představila jsem si ho s vrtícím ohonem.

„To bylo strašné," zasténal. „Všechny vypadaly úplně stejně. Máš štěstí, že tvým partnerem je Cullen."

„Já jsem s tím neměla žádné potíže," ohradila jsem se, dotčená jeho předpokladem. Okamžitě jsem litovala, jak jsem ho odbyla. „My už jsme tyhle laborky dělali dřív," dodala jsem, než se mohl urazit.

„Cullen se dneska zdál docela přátelský," poznamenal, když jsme se soukali do pláštěnek. Nezdálo se, že ho to těší.

Já jsem se snažila mluvit nevzrušeně. „Zajímalo by mě, co to s ním minulé pondělí bylo."

Nedokázala jsem se soustředit na Mikovo povídání, jak jsme šli do tělocvičny, a tělocvik mě taky nijak nezaujal. Mike byl dneska se mnou v družstvu. Rytířsky kryl moje postavení stejně dobře jako své vlastní, takže moje lelkování bylo přerušeno, jenom když na mě vyšlo podání; můj tým se obezřetně uhýbal z cesty pokaždé, když jsem byla na řadě.

Když jsem šla na parkoviště, jenom drobně mžilo, ale byla jsem šťastnější, když jsem seděla v suché kabině. Zapnula jsem topení a pro jednou jsem se nestarala o ohlušující řev motoru. Rozepnula jsem si bundu, stáhla kapuci a roztřásla si vlhké vlasy, aby je topení mohlo usušit, než dojedu domů.

Podívala jsem se kolem sebe, abych se ujistila, že je všude volno. V tu chvíli jsem si všimla nehnuté bílé postavy. Edward Cullen se opíral o přední dveře Volva, tři auta ode mě, a zíral upřeně směrem ke mně. Rychle jsem uhnula pohledem a zařadila zpátečku, až jsem v tom spěchu málem nabourala něčí rezavou Toyotu Corollu. Naštěstí pro toyotu jsem včas dupla na

brzdu. Byl to ten typ auta, z kterého by můj náklaďáček nadělal šrot. Zhluboka jsem se nadechla, stále jsem se dívala ven druhou stranou a opatrně jsem se znovu rozjela, tentokrát s větším úspěchem. Zírala jsem přímo před sebe, když jsem míjela Volvo, ale mohla bych přísahat, že jsem periferním pohledem viděla, jak se Edward směje.

3. FENOMÉN

Když jsem ráno otevřela oči, něco bylo jiné.

Bylo to světlem. Stále šlo o to šedozelené světlo zamračeného dne v lese, ale bylo nějak jasnější. Uvědomila jsem si, že moje okno nehalí žádná mlha.

Vyskočila jsem, abych se podívala ven, a pak jsem v hrůze zasténala.

Dvůr pokrývala pořádná vrstva sněhu, poprášila střechu mého auta a zabílila silnici. Ale to nebyla ta nejhorší věc. Všechen déšť ze včerejška zmrzl na led – a oblékl tak jehličí stromů do fantastických, úchvatných vzorů, ale ze silnice udělal smrtelnou ledovou klouzačku. Měla jsem dost co dělat, abych neupadla, když byla zem suchá; možná teď pro mě bude bezpečnější, když se vrátím do postele.

Charlie odjel do práce, než jsem sešla dolů. Můj život s Charliem se hodně podobal tomu, jako kdybych měla vlastní byt, a zjistila jsem, že si v samotě lebedím, místo abych byla osamělá.

Rychle jsem spořádala misku cereálií a zapila to trochou pomerančového džusu přímo z krabice. Cítila jsem příjemné vzrušení, že jdu do školy, a to mi nahánělo strach. Věděla jsem, že to není tím, že bych se těšila na stimulující studijní prostředí nebo na setkání s novými kamarády. Pokud jsem chtěla být upřímná, musela jsem přiznat, že se nemůžu dočkat, až budu ve škole, protože uvidím Edwarda Cullena. A to byla pěkná pitomost.

Měla bych se mu totálně vyhýbat, po tom svém včerejším bezduchém a trapném plácání. A nedůvěřovala jsem mu; proč lhal o těch svých očích? Pořád mě děsila nepřátelskost, kterou jsem z něj občas vycítila, a pořád jsem měla svázaný jazyk, kdykoliv jsem si představila jeho dokonalý obličej. Byla jsem si

dobře vědoma, že moje liga a jeho liga jsou sféry, které se nedotýkají. Takže bych neměla být vůbec nedočkavá, kdy ho zase uvidím.

Musela jsem se maximálně soustředit, abych se na té příjezdové cestě z ledovatých cihel nezabila. Málem jsem ztratila rovnováhu, když jsem se konečně dostala k autu, ale podařilo se mi zachytit se postranního zrcátka, a tak se zachránit. Jistě, dnešek bude jako noční můra.

Při řízení cestou do školy jsem se snažila zaplašit myšlenky na svůj strach z pádu i nežádoucí spekulace ohledně Edwarda Cullena, a tak jsem přemýšlela o Mikovi a Erikovi a o tom, jak na mě zdejší kluci reagují úplně jinak, než jsem zvyklá. Byla jsem si jistá, že vypadám úplně přesně stejně jako doma ve Phoenixu. Možná to bylo jenom tím, že kluci doma mě viděli procházet všemi těmi trapnými fázemi dospívání a už si mě dávno zařadili. Možná to bylo proto, že jsem tady byla nová, a sem přijde někdo nový jednou za uherský rok. Možná, že zdejším klukům moje ochromující neohrabanost připadala spíš roztomilá než směšná, dělala ze mě slečinku v nesnázích. Ať byl důvod jakýkoli, Mikova psí oddanost a Erikova zjevná rivalita vůči němu mě vyváděly z míry. Nebyla jsem si jistá, jestli bych nebyla radši, kdyby mě ignorovali.

Mému autu, jak se zdálo, nedělal černý led, který pokrýval silnice, žádné potíže. Přesto jsem jela velmi pomalu, protože jsem nijak netoužila udělat na hlavní třídě hodiny.

Když jsem ve škole vystoupila z auta, viděla jsem, proč jsem měla tak málo potíží. Můj pohled upoutalo něco stříbrného, a tak jsem se šla podívat k zadní části auta – opatrně jsem se držela postranice, abych neupadla – abych si prohlédla pneumatiky. Byly kolem nich omotány tenké řetízky tvořící očka ve tvaru kosočtverců. Charlie vstal bůhvíjak brzy, aby mi na auto nasadil sněhové řetězy. Najednou si mi sevřelo hrdlo. Nebyla jsem zvyklá, aby se o mě někdo staral, a Charlieho nevyslovená starost mě překvapila.

Stále jsem u zadního nárazníku a snažila se potlačit náhlou vlnu emocí, kterou vzbudily sněhové řetězy, když vtom jsem uslyšela podivný zvuk.

Bylo to vysoké skřípání, které rychle nabralo na ohlušující hlasitosti. Vzhlédla jsem celá vyděšená.

Viděla jsem několik věcí najednou. Nic se nehýbalo pomalým pohybem, jako se to děje ve filmech. Naopak, nával adrenalinu jako by způsobil, že můj mozek pracoval mnohem rychleji, a já jsem byla schopná absorbovat v jasných detailech několik věcí najednou.

Edward Cullen stál čtyři auta ode mě a v hrůze na mě zíral. Jeho obličej vyčníval z moře dalších obličejů, a všechny byly ztuhlé ve stejné masce šoku. Ale horší pohled byl na tmavě modrou dodávku, která klouzala se zablokovanými koly a kvílejícími brzdami a divoce se točila po ledu na parkovišti. Bylo vidět, že co nevidět narazí do zadního rohu mého náklaďáčku, a já jsem stála mezi nimi. Neměla jsem ani čas zavřít oči.

Těsně předtím, než jsem zaslechla tříštivé praskání dodávky ovinující se kolem podvozku mého auta, něco mě tvrdě udeřilo, ale ne ze směru, odkud jsem to očekávala. Hlavou jsem práskla o ledový asfalt a cítila jsem, jak mě něco pevného a studeného přišpendlilo k zemi. Ležela jsem na zemi vedle hnědého auta, u kterého jsem zaparkovala. Ničeho jiného jsem si nestačila všimnout, protože dodávka se stále blížila. Se skřípotem se stočila kolem zadku náklaďáčku a v nekončících otáčkách klouzala ke mně, aby do mě zase narazila.

Tiché zaklení mě upozornilo, že tu se mnou někdo je, a ten hlas nebylo možné nepoznat. Dvě dlouhé, bílé ruce vystřelily přede mne jako štít a dodávka se s otřesem zastavila jen stopu od mého obličeje, jak se ty velké ruce šťastnou náhodou vešly do hluboké promáčkliny v boku dodávky.

Pak se ty ruce pohybovaly tak rychle, že jsem z nich viděla jen rozmazanou šmouhu. Jedna najednou sahala pod karosérii dodávky a něco mě táhlo, nohy se mi otočily jako hadrové panence, až narazily do pneumatiky hnědého auta. Uši mi

zalehly sténajícím kovovým nárazem a tříštěním skla sypajícího se na asfalt a dodávka se konečně zastavila – přesně tam, kde před zlomkem sekundy byly moje nohy.

Jednu dlouhou vteřinu bylo naprosté ticho a pak se spustil křik. V tom náhlém zmatku jsem slyšela nejednoho člověka volat moje jméno. Ale jasněji než všechen ten křik jsem těsně u ucha slyšela tichý, frenetický hlas Edwarda Cullena.

„Bello? Jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě.“ Můj hlas zněl divně. Snažila jsem se posadit a uvědomila jsem si, že si mě tiskne k boku v železném sevření.

„Buď opatrná,“ varoval mě, když jsem se snažila vymanit. „Myslím, že ses pořádně praštila do hlavy.“

Uvědomila jsem si palčivou bolest nad levým uchem.

„Au,“ řekla jsem překvapeně.

„Myslel jsem si to.“ Jeho hlas kupodivu zněl, jako kdyby potlačoval smích.

„Jak ses…“ zarazila jsem se, abych si to srovnala v hlavě a zorientovala se. „Jak ses sem dostal tak rychle?“

„Stál jsem hned vedle tebe, Bello,“ odpověděl a jeho tón byl zase vážný.

Otočila jsem se, abych se posadila, a tentokrát mě nechal, uvolnil sevření kolem mého pasu a odtáhl se ode mě tak daleko, jak to v omezeném prostoru dokázal. Dívala jsem se na jeho starostlivý, nevinný výraz a byla jsem znovu dezorientovaná silou jeho zlatě zbarvených očí. Na co jsem se ho to ptala?

A pak nás našli, dav lidí, kterým po obličeji tekly slzy, křičeli na sebe, křičeli na nás.

„Nehýbej se,“ poroučel mi někdo.

„Vytáhněte Tylera z dodávky!“ volal někdo jiný.

Kolem nás nastal horečnatý zmatek. Snažila jsem se vstát, ale Edwardovy studené ruce mě stlačily za rameno dolů.

„Ještě zůstaň v klidu.“

„Ale je zima,“ stěžovala jsem si. Překvapilo mě, když se potichounku uchechtl. To se mi nelíbilo.

„Tys byl tamhle," vzpomněla jsem si najednou, a jeho pochechtávání v tu chvíli ustalo. „Stál jsi vedle svého auta."

Jeho výraz ztvrdl. „Ne, nestál."

„Viděla jsem tě." Všude kolem nás vládl chaos. Slyšela jsem hlasité a příkré hlasy dospělých, kteří přicházeli na scénu. Ale umanutě jsem se držela naší hádky; měla jsem pravdu a on to musí přiznat.

„Bello, já jsem stál vedle tebe a stáhl jsem tě stranou." Upřel na mě oči devastující silou, jako kdyby se snažil sdělit něco klíčového.

„Ne." Zaťala jsem čelist.

Jeho oči zlatě žhnuly. „Prosím tě, Bello."

„Proč?" ptala jsem se.

„Věř mi," prosil a jeho tichý hlas byl tak přesvědčivý.

Teď jsem zaslechla sirény. „Slibuješ, že mi všechno později vysvětlíš?"

„Dobrá," vyštěkl, najednou popuzený.

„Dobrá," opakovala jsem nazlobeně.

Bylo zapotřebí šesti saniťáků a dvou učitelů – pana Vernera a trenéra Clappa – aby od nás odsunuli dodávku tak daleko, aby se mohla přinést nosítka. Edward nosítka pro sebe vehementně odmítal a já jsem se snažila o totéž, ale ten zrádce jim řekl, že jsem se uhodila do hlavy a mám pravděpodobně otřes mozku. Málem jsem umřela ponížením, když mi dali nákrčník. Vypadalo to, že se tam sešla snad celá škola, všichni s vážným výrazem sledovali, jak mě nakládají do sanitky. Edward si sedl vedle řidiče. Bylo to šílené.

Aby to bylo ještě horší, pan policejní ředitel Swan přijel dřív, než mě stihli v klidu odvézt.

„Bello!" zařval v panice, když mě poznal na nosítkách.

„Jsem úplně v pořádku, Char – tati," vzdychla jsem. „Nic mi není."

Otočil se na nejbližšího zdravotníka, aby slyšel jiný názor. Přestala jsem ho poslouchat, abych si srovnala zmatenou směsici nevysvětlitelných obrazů, které se mi chaoticky rojily v hlavě. Když mě totiž zvedali z dosahu auta, viděla jsem v

nárazníku hnědého auta hluboké promáčknuté místo – velmi jasně ohraničené, přesně pasovalo na obrys Edwardových ramen… jako kdyby se proti tomu autu zapřel s takovou silou, že poškodil kovový rám…

A pak taky členové jeho rodiny, kteří se dívali z povzdálí – v jejich výrazech se střídaly nesouhlas s rozzuřením, ale nebyla tam ani stopa starosti o to, jestli je bratr v pořádku.

Snažila jsem se najít logické řešení, které by vysvětlovalo, co jsem právě viděla – řešení, které vylučovalo předpoklad, že jsem blázen.

Přirozeně, sanitka jela do okresní nemocnice s policejní eskortou. Připadala jsem si směšně celou tu dobu, co mě vykládali. Ještě horší bylo, že Edward prostě proklouzl nemocničními dveřmi dovnitř a nikdo se ho na nic neptal. Zatínala jsem zuby.

Vyložili mě na pohotovosti, v dlouhé místnosti s řadou postelí oddělených závěsy s pastelovým vzorkem. Sestra mi omotala kolem paže manžetu tlakoměru a pod jazyk mi vstrčila teploměr. Protože se nikdo neobtěžoval zatáhnout závěs kolem mé postele, abych měla trochu soukromí, usoudila jsem, že nejsem povinna nechávat si na krku ten stupidní znehybňující límec. Když sestra odešla, rychle jsem rozepnula suchý zip a hodila ho pod postel.

Pak se kolem zase začal hemžit nemocniční personál, protože k posteli vedle mě přinesli další nosítka. Pod krví potřísněnými obvazy, které měl zavázané pevně kolem hlavy, jsem poznala Tylera Crowleyho; měli jsme společné hodiny občanky. Tyler vypadal stokrát hůř, než já jsem se cítila. Ale díval se na mě plný obav.

„Bello, já se ti hrozně omlouvám!“

„Já jsem v pohodě, Tylere – ale ty vypadáš strašně, jak ti je?“ Zatímco jsme mluvili, sestry mu začaly rozvazovat nasáklé obvazy, pod kterými se objevovaly nesčetné mělké řezné ranky. Měl je všude po čele a levé tváři.

Ignoroval mě. „Myslel jsem, že tě zabiju! Jel jsem moc rychle a kola mi na ledu proklouzla…“ Zamrkal, jak mu jedna sestra začala poťukávat tamponem po obličeji.

„Už se tím netrap; netrefil jsi mě.“

„Jak jsi dokázala tak rychle uhnout? Jednu chvíli jsi tam stála, a pak jsi byla pryč…“

„Ehm… Edward mě odtamtud vytáhl.“

Vypadal zmateně. „Kdo?“

„Edward Cullen – stál vedle mě.“ Lhaní mi šlo vždycky mizerně; vůbec to neznělo přesvědčivě.

„Cullen? Neviděl jsem ho… páni, seběhlo se to všechno tak rychle. Je v pořádku?“

„Asi ano. Je někde tady, ale ani nepotřeboval nosítka.“

Věděla jsem, že nejsem blázen. Tak co se stalo? Nedokázala jsem si nijak vysvětlit, co jsem viděla.

Pak mě odvezli zase pryč, aby mi zrentgenovali hlavu. Říkala jsem, že se mnou nic není, a měla jsem pravdu. Ani otřes mozku. Zeptala jsem se, jestli už můžu jít, ale sestra mi řekla, že si napřed musí promluvit s doktorem. Takže jsem trčela na pohotovosti, čekala jsem, a mezitím mě Tyler otravoval svými nekonečnými omluvami a sliby, že mi to vynahradí. Bez ohledu na to, kolikrát jsem se snažila přesvědčit ho, že jsem v pořádku, nepřestával se mučit. Nakonec jsem zavřela oči a ignorovala ho. Pokračoval ve svém kajícném mumlání.

„Spí?“ zeptal se melodický hlas. Rychle jsem otevřela oči.

U nohou mé postele stál Edward a usmíval se. Podívala jsem se na něj. Nebylo to snadné – mnohem přirozenější by bylo jen tak po očku po něm pokukovat.

„Hele, Edwarde, já se vážně omluvám –“ spustil zase Tyler.

Edward zvedl ruku, aby ho zarazil.

„Žádná krev se neprolila, tak co,“ prohlásil a předvedl své zářivé dokonalé zuby. Popošel a sedl si na kraj Tylerovy postele, čelem ke mně. Znovu se usmál.

„Takže, jak zní verdikt?“ zeptal se mě.

„Vůbec nic mi není, ale oni mě nechtějí pustit,“ stěžovala jsem si. „Jak to, že tebe nepřivázali k posteli jako nás ostatní?“

„To záleží na tom, jaké máš známosti," odpověděl. „Ale neboj, přišel jsem tě vyzvednout."

Pak se za rohem objevil lékař a mně spadla brada. Byl mladý, byl blond… a byl hezčí než všechny filmové hvězdy, co jsem kdy viděla. Byl však bledý a vypadal unaveně, měl kruhy pod očima. Podle tátova popisu jsem pochopila, že tohle musí být Edwardův otec.

„Tak, slečno Swanová," oslovil mě doktor Cullen mimořádně příjemným hlasem, „jak se cítíte?"

„Nic mi není," odpověděla jsem a doufala, že už je to naposledy.

Přešel ke světelné tabuli na zdi nad mojí hlavou a rozsvítil ji.

„Vaše snímky vypadají dobře," řekl. „Nebolí vás hlava? Edward říkal, že jste se pořádně uhodila."

„To nic nebylo," opakovala jsem s povzdechem a rychle jsem se na Edwarda zamračila.

Lékařovy studené prsty mi zlehka zkoumavě přejely po lebce. Všiml si, když jsem mrkla.

„Bolí?" zeptal se.

„Ani ne." Už jsem zažila horší.

Uslyšela jsem uchichtnutí a když jsem vzhlédla, viděla jsem Edwardův shovívavý úsměv. Přimhouřila jsem oči.

„No, váš otec čeká v čekárně – už s ním můžete odjet domů. Ale vraťte se, kdybyste měla závrať nebo vůbec měla nějaké potíže se zrakem."

„Můžu se vrátit do školy?" zeptala jsem se, když jsem si představila Charlieho, jak se snaží být pozorný.

„Možná byste to dneska měla vypustit."

Podívala jsem se na Edwarda. „A on do školy půjde?"

„Někdo musí rozšířit dobrou zprávu, že jsme přežili," prohlásil Edward samolibě.

„No, totiž," opravil ho doktor Cullen, „zdá se, že v čekárně je většina školy."

„To ne," zasténala jsem a přikryla si obličej rukama.

Doktor Cullen zvedl obočí. „Chcete tu zůstat?"

„Ne, ne!“ bránila jsem se. Přehodila jsem nohy přes okraj postele a rychle seskočila dolů. Až moc rychle – zavrávorala jsem a doktor Cullen mě zachytil. Zatvářil se starostlivě.

„Jsem v pořádku,“ ujistila jsem ho znovu. Nemusím mu vykládat, že moje potíže s rovnováhou nemají co dělat s tím, že jsem se uhodila do hlavy.

„Vezměte si nějaký tylenol na bolest,“ navrhl, jak mě stavěl rovně na nohy.

„Tak moc to nebolí,“ vedla jsem si svou.

„Vypadá to, že jste měla mimořádné štěstí,“ prohlásil doktor Cullen a usmál se, zatímco rozmáchlým gestem podepisoval moji kartu.

„Bylo štěstí, že Edward stál náhodou vedle mě,“ připomněla jsem s pohledem upřeným na dotyčného.

„No ano, jistě,“ souhlasil doktor Cullen, najednou zabraný do papírů před sebou. Pak se podíval stranou na Tylera a přešel k vedlejší posteli. Moje intuice zablikala; doktor v tom jede taky.

„Obávám se, že vy u nás budete muset zůstat o trošku déle,“ řekl Tylerovi a začal kontrolovat jeho řezné rány.

Jakmile se doktor otočil zády, přitočila jsem se k Edwardovi.

„Můžu si s tebou na chvilku promluvit?“ zašeptala jsem sotva slyšitelně. Ustoupil o krok ode mne, čelist najednou zaťatou.

„Tvůj otec na tebe čeká,“ ucedil skrz zuby.

Podívala jsem se na doktora Cullena a Tylera.

„Ráda bych s tebou mluvila o samotě, jestli ti to nevadí,“ naléhala jsem.

Zadíval se na mě upřeně a pak se otočil zády a přešel dlouhou místnost. Musela jsem skoro běžet, abych s ním udržela krok. Jakmile jsme zahnuli za roh do krátké chodby, otočil se, aby mi viděl do tváře.

„Co chceš?“ zeptal se a znělo to naštvaně. Oči měl chladné.

Jeho nepřátelskost mě zastrašovala. Moje slova nezněla tak přísně, jak jsem chtěla. „Dlužíš mi vysvětlení,“ připomněla jsem mu.

„Zachránil jsem ti život – nedlužím ti nic.“

Jeho hlas byl tak odměřený, až jsem se přikrčila. „Slíbils mi to.“

„Bello, narazila sis hlavu, nevíš, o čem mluvíš.“ Jeho tón byl rezavý.

Vzplála jsem hněvem a vzdorně jsem na něj pohlédla. „S mou hlavou je všechno v pořádku.“

Uhnul pohledem. „Co ode mě chceš, Bello?“

„Chci znát pravdu,“ odpověděla jsem. „Chci vědět, proč mám kvůli tobě lhát.“

„Co si myslíš, že se stalo?“ vypadlo z něj náhle.

„Já vím jenom to, že jsi nestál nikde vedle mě – ani Tyler tě neviděl, tak mi nevykládej, že jsem se praštila do hlavy. Ta dodávka měla narazit do nás obou – a to se nestalo, a navíc tvoje ruce zanechaly otisk v karosérii – a ještě jsi zanechal prohlubeň ve vedlejším autě, a nejsi vůbec zraněný – a ta dodávka mi měla rozdrtit nohy ale tys ji zvedl…“ Slyšela jsem, jak bláznivě to zní, a nemohla jsem pokračovat. Byla jsem tak rozčilená, že jsem cítila, jak se mi do očí derou slzy; snažila jsem se je potlačit, a tak jsem zaťala zuby.

Nedůvěřivě na mě koukal. Ale jeho obličej byl napjatý, defenzivní.

„Ty si myslíš, že jsem tu dodávku z tebe zvedl?“ Jeho tón zpochybňoval můj zdravý rozum, ale to jenom zvětšilo moje podezření. Znělo to jako bezchybně pronesená věta talentovaného herce.

Přikývla jsem jen jednou, čelist zaťatou.

„Nikdo tomu neuvěří, to snad víš.“ V jeho hlase byl teď osten výsměchu.

„Já o tom nebudu nikomu vykládat.“ Pronášela jsem každé slovo pomalu a pečlivě držela na uzdě svůj hněv.

Po tváři mu přelétlo překvapení. „Tak proč na tom záleží?“

„Záleží na tom mně,“ naléhala jsem. „Nerada lžu – takže bych k tomu aspoň měla mít dobrý důvod.“

„Nemůžeš mi prostě jenom poděkovat a zapomenout na to?“

„Děkuju.“ Vyčkávavě jsem mlčela, plná vzteku.

„Ty to takhle nenecháš, že ne?“

„Ne.“

„V tom případě… doufám, že ti nevadí zklamání.“

Mlčky jsme se na sebe mračili. Já jsem promluvila první, snažila jsem se být soustředěná. Hrozilo mi totiž, že se nechám rozptýlit jeho mimořádně půvabným rozzuřeným obličejem. Bylo to jako dívat se do očí andělu zkázy.

„Proč ses vůbec obtěžoval?“ zeptala jsem se mrazivě.

Odmlčel se a jeho oslňující tvář byla na chviličku nečekaně zranitelná.

„Nevím,“ zašeptal.

A pak se ke mně otočil zády a odcházel.

Byla jsem tak rozzlobená, že mi nějakou dobu trvalo, než jsem se dokázala pohnout. Když jsem to rozchodila, vydala jsem se pomalu k východu na konci chodby.

Čekárna byla nepříjemnější, než jsem se obávala. Připadalo mi, že jsou tam snad všichni, které ve Forks znám, a zírají na mě. Charlie ke mně přispěchal; zvedla jsem ruce.

„Nic se mnou není,“ ujišťovala jsem ho vážně. Stále jsem byla rozzlobená, neměla jsem náladu na žádné tlachání.

„Co říkal doktor?“

„Doktor Cullen se na mě přišel podívat a říkal, že jsem v pořádku a můžu jet domů.“ Vzdychla jsem si. Začali se k nám prodírat Mike, Jessica a Erik, kteří tam také byli. „Tak pojď,“ naléhala jsem.

Charlie mi dal ruku kolem zad, ale úplně se mě nedotýkal, a vedl mě ke skleněným dveřím východu. Zamávala jsem zbaběle na kamarády a doufala, že je tak přesvědčím, že už si nemusí dělat starosti. Byla to velká úleva – poprvé, co jsem to tak cítila – dostat se do policejního auta.

Jeli jsme mlčky. Byla jsem tak ponořená do svých myšlenek, že jsem sotva vnímala, že je tam Charlie se mnou. Byla jsem si jistá, že Edwardovo defenzivní chování v chodbě bylo potvrzením těch podivných věcí, o kterých jsem sotva dokázala uvěřit, že jsem byla jejich svědkem.

Když jsme dojeli domů, Charlie konečně promluvil.

„Ehm… budeš muset zavolat Renée.“ Svěsil provinile hlavu.

Byla jsem zděšená. „Tys to pověděl mámě!“

„Promiň.“

Práskla jsem dveřmi policejního auta trochu víc, než bylo nutné, když jsem vystupovala.

Máma byla samozřejmě hysterická. Alespoň třicetkrát jsem jí musela říct, že se cítím fajn, než se uklidnila. Prosila mě, ať přijedu domů – jako by zapomněla, že doma teď nikdo není – ale jejím prosbám se dalo odolat snadněji, než bych si myslela. Stravovalo mě tajemství, které představoval Edward. A Edwardem samým jsem začínala být přímo posedlá. Taková pitomost. Nechtělo se mi utíkat z Forks, jak by to asi udělal každý člověk, který je trochu při smyslech.

Ten večer jsem usoudila, že půjdu brzo spát. Charlie se na mě pořád úzkostlivě díval a mně to šlo na nervy. Cestou jsem se zastavila v koupelně, abych si vzala tři tylenoly. Pomohly, a jak bolest polevila, ponořila jsem se do spánku.

Byla to první noc, kdy se mi zdálo o Edwardu Cullenovi.

4. POZVÁNÍ

V mém snu byla velká tma a ta trocha slabého světla, co tam byla, jako by vyzařovala z Edwardovy pokožky. Neviděla jsem mu do tváře, jenom jeho záda, jak ode mě odcházel a zanechával mě ve tmě. Navzdory tomu, jak rychle jsem běžela, nemohla jsem ho dohonit; navzdory tomu, jak hlasitě jsem volala, vůbec se neotočil. Celá vyděšená jsem se probudila uprostřed noci a připadalo mi, že hrozně dlouho nemůžu usnout. Poté se objevoval v mých snech téměř každou noc, ale vždycky jen tak na okraji, nikdy na dosah.

Měsíc, který následoval po té nehodě, byl neklidný, napjatý a zpočátku nepříjemný.

Ke svému zděšení jsem se na zbytek týdne ocitla v centru pozornosti. Tyler Crowley byl nemožný, pořád za mnou chodil, posedlý touhou mi to nějak vynahradit. Snažila jsem se ho přesvědčit, že od něj nechci nic víc, než aby na celou tu věc zapomněl – zvlášť když se mi vlastně nic nestalo –, ale on nepřestával naléhat. Pronásledoval mě o přestávkách a při obědě sedal u našeho teď přeplněného stolu. Mike a Erik na něj byli ještě nepříjemnější, než byli na sebe navzájem, což ve mně vzbuzovalo obavy, že jsem získala dalšího nevítaného fanouška.

Zdálo se, že Edward nikoho nezajímá, ačkoliv jsem vysvětlovala všem pořád dokola, že je to hrdina – jak mě vytáhl autu z cesty a jak ho to málem taky srazilo. Snažila jsem se být přesvědčivá. Jessica, Mike, Erik a všichni ostatní vždycky jenom poznamenali, že ho tam ani neviděli, dokud dodávka nebyla odtažena.

V duchu jsem přemítala, proč ho nikdo jiný neviděl stát tak daleko, než tak najednou, neskutečně přispěchal, aby mi zachránil život. Se smutkem jsem si uvědomila možnou příčinu – nikdo jiný nevěnoval Edwardovi tolik pozornosti, jako jsem

mu vždycky věnovala já. Nikdo jiný se na něj nedíval tak, jako jsem se na něj dívala já. Jak žalostné.

Edward nikdy nebyl obklopen davy zvědavých okolostojících dychtících po jeho svědectví z první ruky. Lidé se mu vyhýbali jako obvykle. Cullenovi a Haleovi sedali u stejného stolu jako vždycky, nejedli, mluvili jen mezi sebou. Nikdo z nich, obzvlášť Edward, se už po mně nepodíval.

Když seděl vedle mě na hodině, tak daleko, jak jen mu to lavice dovolovala, jako by si vůbec nebyl vědom mé přítomnosti. Jen tu a tam, když se mu ruka najednou zaťala v pěst – kůži napjatou, pod ní vystouplé bílé klouby – říkala jsem si, přece jenom ví, co se kolem něj děje, navzdory tomu, jak se tváří.

Mrzí ho, že mě vytáhl z cesty Tylerově dodávce – k jinému závěru jsem nemohla dojít.

Moc jsem s ním chtěla mluvit a druhý den po nehodě jsem to zkusila. Když jsem ho naposledy viděla před pohotovostí, byli jsme oba tak rozzuření. Já jsem se pořád zlobila, že mi nechce povědět pravdu, ačkoliv já jsem slovo dodržela. Ale on skutečně zachránil můj život, bez ohledu na to, jak to udělal. A můj hněv přes noc polevil a změnil se v uctivý vděk.

Když jsem přišla na biologii, už seděl na svém místě a díval se přímo před sebe. Posadila jsem se, čekala jsem, že se ke mně otočí. Nedával nijak najevo, že si všiml mé přítomnosti.

„Ahoj, Edwarde," pozdravila jsem mile, abych mu ukázala, že se budu chovat slušně.

Otočil hlavu o zlomek směrem ke mně, aniž se na mě podíval, jednou přikývl a pak se koukal jinam.

A to byl poslední kontakt, ke kterému mezi námi došlo, ačkoliv každý den sedal jen pár centimetrů ode mě. Někdy jsem si nemohla pomoct a musela jsem se na něj dívat – ovšem jen z dálky, v jídelně nebo na parkovišti. Sledovala jsem, jak jeho zlaté oči den po dni sotva znatelně nabírají tmavší barvu. Ale ve třídě jsem nedávala víc najevo, že existuje, než dával on vůči mně. Bylo mi mizerně. A sny pokračovaly.

A aby toho nebylo málo, navzdory mým naprostým lžím obsah mých e-mailů zalarmoval Renée natolik, že párkrát volala, celá ustaraná. Snažila jsem se ji přesvědčit, že mám náladu pod psa jenom vinou mizerného počasí.

Alespoň Mike měl radost ze zjevného ochladnutí vztahu mezi mnou a mým partnerem na laborky. Viděla jsem, že mu dělá starosti, že snad na mě Edwardova odvážná záchrana udělala dojem, a ulevilo se mu, když se zdálo, že to má opačný účinek. Získal víc sebedůvěry, před začátkem hodiny biologie si chodil sedat na kraj mé lavice a popovídat si a přitom ignoroval Edwarda stejně důkladně, jako Edward ignoroval nás.

Po tom jediném nebezpečně ledovatém dni se sníh nadobro smyl. Mike byl zklamaný, že nikdy nedošlo na jeho sněhovou bitvu, ale měl radost, že brzy bude možné uskutečnit výlet na pláž. Nadále ovšem hustě pršelo, a týdny ubíhaly.

O další události, která se vynořila na obzoru, mě informovala Jessica – první březnové úterý zavolala, aby se mě zeptala, jestli smí pozvat Mika na jarní ples s dívčí volenkou, který se koná za dva týdny.

„Víš jistě, že ti to nevadí… neměla jsi v plánu pozvat ho sama?“ naléhala, když jsem jí řekla, že mi to ani v nejmenším nevadí.

„Ne, Jess, já tam nepůjdu,“ ujišťovala jsem ji. Tanec byl naprosto mimo okruh mých dovedností.

„Bude to vážně zábava.“ Její pokus přesvědčit mě byl upřímný jen zpola. Tušila jsem, že Jessica má ráda mou nevysvětlitelnou popularitu víc než mou skutečnou společnost.

„Užij si to s Mikem,“ povzbuzovala jsem ji.

Druhý den jsem byla při trigonometrii a španělštině překvapená, že Jessica nesrší svým obvyklým elánem a výřečností. Mlčela, když šla se mnou na další hodinu, a já jsem se bála zeptat, proč. Jestli ji Mike odmítl, byla jsem ta poslední, komu by o tom chtěla vykládat.

Moje obavy ještě zesílily během oběda, když si Jessica sedla co nejdál od Mika a živě se bavila s Erikem. Mike byl nezvykle zamlklý.

A mlčel, i když mě doprovázel do třídy, a zakaboněný výraz na jeho tváři nevěstil nic dobrého. Ale téma nenakousl, dokud jsem neseděla na svém místě; on se jako obvykle opíral o mou lavici. Já jsem jako obvykle živě vnímala přítomnost Edwarda, který seděl tak blízko, že bych se ho mohla dotknout, a přesto byl tak vzdálený, jako kdyby byl pouhým výplodem mé představivosti.

„Takže," začal Mike a díval se na podlahu, „Jessica mě pozvala na jarní ples."

„To je skvělé." Nasadila jsem veselý a nadšený tón. „S Jessikou si to báječně užiješ."

„No…" uvázl na mrtvém bodě, když zpozoroval můj úsměv, protože z mojí odpovědi zjevně neměl radost, „já jsem jí řekl, že si to musím rozmyslet."

„Proč bys to dělal?" Podbarvila jsem svůj tón nesouhlasem, ačkoliv jsem pocítila úlevu, že ji přímo neodmítl.

Byl rudý až za ušima, když se zase podíval dolů. Moje rozhodnutí bylo otřeseno lítostí.

„Říkal jsem si, jestli… no, jestli třeba nemáš v plánu pozvat mě ty."

Na chvíli jsem se odmlčela, nenáviděla jsem záchvěv pocitu viny, který mnou projel. Ale koutkem oka jsem viděla, jak se Edwardova hlava reflexivně natočila směrem ke mně.

„Miku, myslím, že bys jí měl říct, že s ní půjdeš," prohlásila jsem.

„Ty už jsi někoho pozvala?" Všiml si Edward, jak po něm Mike střelil očima?

„Ne," ujistila jsem ho. „Já na ten ples vůbec nepůjdu."

„Proč ne?" ptal se Mike.

Nechtěla jsem se pouštět do hazardování s vlastní bezpečností, k čemuž by při tanci nevyhnutelně došlo, takže jsem si rychle vymyslela nový plán.

„Já tu sobotu jedu do Seattlu," vysvětlovala jsem. Stejně jsem potřebovala vypadnout z města – najednou se mi to dokonale hodilo.

„Nemůžeš jet nějaký jiný víkend?"

„Je mi líto, ne," odpověděla jsem. „Neměl bys Jess nechávat déle čekat – je to hrubé."

„Jo, máš pravdu," zamumlal a otočil se, odmítnutý, aby se vrátil na své místo. Zavřela jsem oči a přitiskla jsem si prsty ke spánkům ve snaze vypudit z hlavy vinu a soucit. Pan Banner začal mluvit. Povzdechla jsem si a otevřela oči.

A Edward na mě zvědavě zíral tím svým známým frustrovaným pohledem a jeho černé oči byly teď ještě výmluvnější.

Koukala jsem na něj celá překvapená, čekala jsem, že se rychle podívá jinam. Ale on na mě nepřestával upírat pronikavý pohled. Nedokázala jsem mu uhnout. Ruce se mi roztřásly.

„Pane Cullene?" zavolal ně něj učitel ve snaze získat odpověď na otázku, kterou jsem neslyšela.

„Krebsův cyklus," odpověděl Edward poněkud váhavě a otočil se na pana Bannera.

Okamžitě jsem sklopila oči do učebnice, když už mě nehypnotizoval, a snažila jsem se najít, kde jsme. Zbaběle jako vždycky jsem si přehodila vlasy přes pravé rameno, abych si zakryla obličej. Nemohla jsem uvěřit tomu návalu emocí, který mnou otřásal – jenom proto, že on se na mě po několika týdnech náhodou zase podíval. Přece mu nemůžu dovolit, aby mě takhle ovládal. Je to ubohé. Víc než ubohé, je to nezdravé.

Velmi silně jsem se ho po zbytek hodiny snažila nevnímat, a protože to bylo nemožné, alespoň mu nedávat najevo, že ho vnímám. Když se konečně ozvalo zvonění, otočila jsem se k němu zády, abych si posbírala věci, a čekala jsem, že jako obvykle okamžitě odejde.

„Bello?" Jeho hlas by mi neměl být tak povědomý, jako kdybych ho znala celý život, a ne jenom pár krátkých týdnů.

Pomalu, neochotně jsem se otočila. Nechtěla jsem cítit to, co jsem věděla, že pocítím, když jsem se podívala do jeho příliš dokonalého obličeje. Měla jsem na tváři otrávený výraz, když jsem se k němu konečně otočila; jeho výraz byl nečitelný. Nic neříkal.

„Cože? Ty se mnou zase mluvíš?“ zeptala jsem se nakonec, v hlase neúmyslnou stopu uraženosti.

Rty se mu zkroutily, jak potlačoval úsměv. „Ne, vlastně ne,“ připustil.

Zavřela jsem oči a pomalu jsem vdechovala nosem, vědoma si toho, že skřípu zuby. Čekal.

„Tak co tedy chceš, Edwarde?“ zeptala jsem se a držela jsem oči zavřené; takto bylo snadnější mluvit s ním souvisle.

„Omlouvám se.“ Znělo to upřímně. „Jsem velmi hrubý, já vím. Ale tak je to vážně lepší.“

Otevřela jsem oči. Jeho obličej byl velmi vážný.

„Nevím, jak to myslíš,“ řekla jsem opanovaným hlasem.

„Je lepší, když nebudeme přáteli,“ vysvětloval. „Věř mi.“

Přimhouřila jsem oči. To už jsem předtím slyšela.

„Je velká škoda, žes na to nepřišel dřív,“ zasyčela jsem skrz zuby. „Mohl sis tak ušetřit všechnu tu lítost.“

„Lítost?“ to slovo a můj tón ho zjevně vyvedly z míry. „Lítost nad čím?“

„Žes nenechal tu pitomou dodávku, aby mě rozmačkala.“

Byl užaslý. Nevěřícně na mě zíral.

Když konečně promluvil, znělo to téměř rozzlobeně. „Ty si myslíš, že lituju, že jsem ti zachránil život?“

„Já to vím,“ odsekla jsem.

„Nic nevíš.“ Rozhodně se rozčílil.

Otočila jsem prudce hlavu a zatínala jsem pěsti, abych na něj nevykřičela všechna ta divoká obvinění. Posbírala jsem si knížky, pak jsem vstala a šla ke dveřím. Chtěla jsem dramaticky odkráčet z místnosti, ale samozřejmě jsem se zachytila špičkou boty o práh a knížky se mi rozsypaly. Povzdechla jsem si a sehnula se, abych je posbírala. Byl tam; už je srovnal na hromádku. Podal mi je s kamenným obličejem.

„Díky,“ řekla jsem ledově.

Přimhouřil oči.

„Nemáš zač,“ opáčil.

Rychle jsem se napřímila, znovu jsem se k němu otočila zády a odcházela jsem do tělocvičny, ani jsem se neohlédla.

Tělocvik byl brutální. Přešli jsme na basketbal. Můj tým mi vůbec nepřihrával míč, takže to bylo dobré, ale hodně jsem padala. Občas jsem někoho vzala s sebou. Dnes jsem byla horší než obvykle, protože jsem měla hlavu tak plnou Edwarda. Snažila jsem se soustředit se na nohy, ale on se mi pořád vkrádal do myšlenek, zrovna když jsem nejvíc potřebovala udržet rovnováhu.

Jako vždycky se mi ulevilo, když už jsem směla odejít. K autu jsem div neutíkala; bylo tam tolik lidí, kterým jsem se chtěla vyhnout. Náklaďáček utrpěl při nehodě jenom minimální škodu. Musela jsem dát vyměnit zadní světla, a kdybych si dala opravdu práci s malováním, zatřela bych to. Tylerovi rodiče museli svou dodávku prodat na náhradní díly.

Málem mě trefil šlak, když jsem zabočila za roh a spatřila vysokou, tmavou postavu, jak se opírá o bok mého auta. Pak jsem si uvědomila, že je to jenom Erik. Zase jsem přidala do kroku.

„Ahoj, Eriku," zavolala jsem.

„Ahoj, Bello."

„Co se děje?" zeptala jsem se, zatímco jsem odemykala dveře. Nevěnovala jsem pozornost nejistému chvění v jeho hlasu, takže mě jeho další slova překvapila.

„Ehm, jen jsem si tak říkal… jestli bys nešla na jarní ples… se mnou?" Jeho hlas se zlomil na posledním slově.

„Myslela jsem, že je tohle holčičí volenka," opáčila jsem natolik vylekaná, že jsem zapomněla na nějakou diplomatičnost.

„No, to jo," připustil zahanbeně.

Ovládla jsem se a pokusila se o vřelý úsměv. „Díky za pozvání, ale já budu ten den v Seattlu."

„Aha," řekl. „No, tak možná příště."

„Jasně," souhlasila jsem a pak jsem se kousla do rtu. Nechtěla bych, aby to bral moc doslova.

Se svěšenými rameny se odloudal zpátky ke škole. Uslyšela jsem tiché zachichotání.

Před mým autem právě procházel Edward, díval se přímo před sebe, rty tiskl k sobě. Otevřela jsem dveře dokořán, naskočila dovnitř a hlasitě za sebou zabouchla. Vytočila jsem motor do ohlušujícího řevu a vycouvala do uličky. Edward už seděl ve svém autě, o dvě místa dál. Vyjel hladce přede mne, a tak mě odřízl. Zastavil se – aby počkal na svou rodinu; viděla jsem ty čtyři, jak jdou směrem k němu, ale byli teprve vedle jídelny. Zauvažovala jsem, že nabourám zadek toho jeho nablýskaného Volva, ale bylo tam příliš mnoho svědků. Podívala jsem se do zpětného zrcátka. Začínala se tvořit fronta. Přímo za mnou čekal Tyler Crowley ve své nedávno koupené ojeté Sentře, mával na mě. Byla jsem příliš vytočená, abych dala najevo, že jsem si ho všimla.

Jak jsem tam tak seděla a dívala se všude, jenom ne na auto před sebou, uslyšela jsem zaklepání na okénko spolujezdce. Podívala jsem se; byl to Tyler. Zmateně jsem koukla do zpětného zrcátka. Jeho auto stále běželo, dveře otevřené. Naklonila jsem se přes kabinu, abych stáhla okénko. Bylo to zatuhlé. Dostala jsem ho z půlky dolů, pak jsem to vzdala.

„Promiň, Tylere, jsem tady zaseklá za Cullenem." Byla jsem otrávená – to zdržení zjevně nebyla moje chyba.

„No jo, já vím – jenom jsem se tě na něco chtěl zeptat, když tady tak trčíme." Zakřenil se.

To snad nemůže být pravda.

„Pozveš mě na jarní ples?" pokračoval.

„Nebudu ve městě, Tylere." Můj hlas zněl trochu ostře. Musela jsem si připomenout, že to není jeho chyba, že Mike a Erik už vyčerpali mou dnešní dávku trpělivosti.

„Jo, to Mike říkal," připustil.

„Tak proč –"

Pokrčil rameny. „Doufal jsem, že jsi ho jenom tak odbyla."

Dobře, tohle je naprosto jeho chyba.

„Promiň, Tylere," řekla jsem a měla jsem co dělat, abych skryla svou podrážděnost. „Vážně budu pryč z města."

„To je v pohodě. Ještě máme stužkovací slavnost."

A než jsem mohla odpovědět, vracel se ke svému autu. Cítila jsem, jak šokovaně se tvářím. Podívala jsem se dopředu a viděla Alici, Rosalii, Emmetta a Jaspera, jak nastupují do Volva. Edward si mě prohlížel ve zpětném zrcátku. Nebylo pochyb, že se otřásá smíchy, jak kdyby slyšel každé slovo, které Tyler pronesl. Noha mě svrběla na plynovém pedálu… jedno malé bouchnutí by nikomu z nich neublížilo, jenom by trochu pocuchalo tu stříbrnou nablýskanou parádu. Vytúrovala jsem motor.

Ale oni už byli všichni uvnitř a Edward rychle odjížděl pryč. Jela jsem pomalu, opatrně, a celou cestu jsem si pro sebe mumlala.

Když jsem dojela domů, rozhodla jsem se, že k večeři udělám kuřecí enchiladas. Příprava trvá dlouho a alespoň mě to zaměstná. Zatímco jsem dusila cibuli a chilli papričky, zazvonil telefon. Skoro jsem se bála to zvednout, ale mohl by to být Charlie nebo máma.

Byla to Jessica; a byla radostí celá pryč; Mike ji po škole odchytil a přijal její pozvání. Krátce jsem se s ní radovala, zatímco jsem míchala. Musela jít, chtěla zavolat Angele a Lauren, aby jim to taky oznámila. Navrhla jsem – s nenucenou nevinností –, že by třeba Angela, ta nesmělá dívka, s kterou jsem chodila na biologii, mohla pozvat Erika. A Lauren, namyšlená holka, která mě u stolu u oběda vždycky ignorovala, by mohla pozvat Tylera; slyšela jsem, že je pořád ještě volný. Jess usoudila, že je to skvělý nápad. Teď, když si byla Mikem jistá, zněla její slova opravdu upřímně, když říkala, že ji mrzí, že nemůžu jít na ples s nimi. Vymluvila jsem se na ten Seattle.

Když jsem zavěsila, snažila jsem se soustředit na večeři – zvláště na krájení kuřete na kostičky; nechtěla jsem si udělat další výlet na pohotovost. Ale hlava se mi točila, snažila se analyzovat každé slovo, které Edward dneska pronesl. Jak to myslel, že bude lepší, když nebudeme přáteli?

Žaludek se mi zkroutil, když jsem si uvědomila, jak to asi myslel. Musí vidět, jak ho baštím; určitě nechce, aby to

pokračovalo… takže nemůžeme být ani přáteli… protože on se o mě vůbec nezajímá.

Samozřejmě, že se o mě nezajímá, pomyslela jsem si hněvivě, v očích mě pálilo – opožděná reakce na cibuli. Nejsem zajímavá. A on ano. Zajímavý… a úžasný… a tajemný… a dokonalý… a krásný… a zřejmě schopný zvedat jednou rukou dodávky v životní velikosti.

No, to bude v pohodě. Můžu ho nechat na pokoji. Nechám ho na pokoji. Odpykám si ve zdejším očistci svůj trest, který jsem si sama uložila, a pak mi snad nějaká škola na Jihozápadě nebo možná na Havaji nabídne stipendium. Soustředila jsem své myšlenky na slunečné pláže a palmy, když jsem dokončovala enchiladas a dávala je do trouby.

Charlie se zatvářil podezíravě, když přišel domů a ucítil zelený pepř. Nemohla jsem mu dávat vinu – nejbližší poživatelné mexické jídlo měli pravděpodobně v jižní Californii. Ale byl to policajt, i když maloměstský, takže měl dost odvahy poprvé okusit. Zdálo se, že mu to chutná. Byla legrace sledovat, jak mi pomalu začíná důvěřovat, pokud jde o vaření.

„Tati?“ zeptala jsem se, když už téměř dojedl.

„No, Bello?“

„Ehm, jenom jsem chtěla, abys věděl, že od soboty za týden pojedu do Seattlu… nevadí?“ Nechtěla jsem žádat o dovolení – vytvářelo to nevhodný precedens –, ale prosté oznámení mi připadalo hrubé, tak jsem to na konci zvedla do otázky.

„Proč?“ Znělo to překvapeně, jako kdyby si nedokázal představit něco, co Forks nemůže nabídnout.

„No, chtěla jsem si opatřit pár knížek… knihovna tady je dost omezená, a možná se podívat po něčem na sebe.“ Měla jsem víc peněz, než jsem byla zvyklá, protože díky Charliemu jsem nemusela platit za auto. Tedy ne že by mě náklaďáček nestál dost u benzínové pumpy.

„Náklaďák asi bude mít slušnou spotřebu,“ řekl, jako by odpovídal na moje myšlenky.

„Já vím, zastavím se v Montessanu a v Olympii – a v Tacomě, když budu muset.“

„To pojedeš úplně sama?“ zeptal se a já jsem nemohla poznat, jestli mě podezírá, že mám potají nějakého kluka, nebo se jenom bojí kvůli potížím s autem.

„Ano.“

„Seattle je velké město – mohla by ses ztratit,“ dělal si starosti.

„Tati, Phoenix je pětkrát větší než Seattle – a umím číst v mapě, tak se neboj.“

„Nechceš, abych jel s tebou?“

Snažila jsem se, aby na mně nepoznal, že skrývám zděšení.

„To je v pohodě, tati, pravděpodobně strávím celý den ve zkušebních kabinkách – děsná nuda.“

„Aha, dobře.“ Myšlenka na to, jak vysedává v obchodech s dámským oblečením, ho okamžitě odradila.

„Dík,“ usmála jsem se na něj.

„Vrátíš se včas na ples?“

Grrr. Jenom v takhle malém městečku může otec vědět, kdy jsou středoškolské plesy.

„Ne – já netancuju, tati.“ Kdo jiný než on by to měl pochopit – potíže s rovnováhou jsem nezdědila po matce.

Pochopil. „No, to je pravda,“ došlo mu.

Když jsem druhý den ráno dojela do školy, schválně jsem zaparkovala co nejdál od stříbrného Volva. Nechtěla jsem se vydávat všanc příliš velkému pokušení, abych mu nakonec nedlužila nové auto. Když jsem vystupovala z kabiny, nervózně jsem si pohrávala s klíčky, a ony mi upadly do kaluže u nohou. Jak jsem se shýbala, abych si je podala, odkudsi vylétla bílá ruka a popadla je dřív než já. Rychle jsem se napřímila. Edward Cullen stál přímo vedle mě, nenuceně se opíral o moje auto.

„Jak to děláš?“ zeptala jsem se v užaslém podráždění.

„Jak dělám co?“ Při těch slovech mi podával klíčky. Jak jsem po nich sahala, upustil mi je do dlaně.

„Objevíš se z ničeho nic.“

„Bello, to není moje chyba, že jsi mimořádně nevšímavá.“ Jeho hlas byl tichý jako obvykle – sametový, tlumený.

Zamračila jsem se do jeho dokonalého obličeje. Jeho oči byly dnes zase světlé, měly hlubokou, zlatě medovou barvu. Pak jsem se musela podívat dolů, abych si posbírala své najednou zamotané myšlenky.

„Co ta dopravní zácpa včera večer?“ zeptala jsem se a stále se koukala jinam. „Myslela jsem, že máš předstírat, že neexistuju, a ne mě dráždit až k smrti.“

„To bylo kvůli Tylerovi, ne kvůli mně. Musel jsem mu dát šanci.“ Zahihňal se.

„Ty…“ zalapala jsem po dechu. Nedokázala jsem přijít na dost ošklivou nadávku. Chtěla jsem, aby ho můj doběla nažhavený hněv doopravdy spálil, ale zdálo se, že ho to jenom víc pobavilo.

„A nepředstírám, že neexistuješ,“ pokračoval.

„Takže se vážně snažíš dráždit mě k smrti? Když si se mnou neporadila Tylerova dodávka?“

Jeho hnědýma očima probleskl hněv. Rty se mu stiskly do tvrdé linky, všechny stopy humoru byly pryč.

„Bello, to je naprosto absurdní,“ řekl a jeho tichý hlas byl studený.

Dlaně mě svrběly – tolik se mi chtělo do něčeho praštit. Byla jsem překvapená sama ze sebe. Většinou netrpím násilnickými sklony. Otočila jsem se zády a vydala se pryč.

„Počkej,“ zavolal. Šla jsem dál, rozhněvaně jsem cákala v loužích. Ale v tu chvíli byl u mě a snadno se mnou držel krok.

„Omlouvám se, to bylo hrubé,“ prohlásil. Ignorovala jsem ho. „Netvrdím, že to není pravda,“ pokračoval, „ale stejně jsem to neměl říkat, byla to hrubost.“

„Proč mě nenecháš na pokoji?“ zavrčela jsem.

„Chtěl jsem se tě na něco zeptat, ale tys mě odstavila na vedlejší kolej,“ zachechtal se. Zdálo se, že se mu vrátila dobrá nálada.

„Máš několikanásobný rozštěp osobnosti?“ zeptala jsem se přísně.

„Děláš to znovu."

Povzdechla jsem si. „Tak fajn. Na co se mě chceš zeptat?"

„Říkal jsem si, jestli od soboty za týden – víš, v den toho jarního plesu –"

„Snažíš se být vtipný?" přerušila jsem ho a přiblížila se k němu. Můj obličej byl celý zmáčený, jak jsem vzhlédla do jeho tváře.

Díval se na mě uličnicky pobaveným pohledem. „Necháš mě prosím tě domluvit?"

Kousla jsem se do rtu, sepjala ruce a zkřížila prsty, abych nemohla udělat nic ukvapeného.

„Slyšel jsem tě, jak říkáš, že ten den pojedeš do Seattlu, a tak mě napadlo, jestli nechceš svézt?"

To bylo nečekané.

„Cože?" Nebyla jsem si jistá, kam tím míří.

„Chceš svézt do Seattlu?"

„S kým?" zeptala jsem se, vyvedená z míry.

„Se mnou, samozřejmě." Kladl důraz na každou slabiku, jako kdyby mluvil s mentálně retardovanou osobou.

Byla jsem stále ohromená. „Proč?"

„No, měl jsem v plánu jet do Seattlu v příštích pár týdnech, a abych byl upřímný, nejsem si jistý, jestli tam tvůj náklaďák dojede."

„Můj náklaďák jezdí dobře, díky za tvou starost." Zase jsem se dala do kroku, ale byla jsem příliš překvapená, abych udržela hladinu hněvu na stejné úrovni.

„Ale dokáže tam tvůj nákladák dojet na jednu nádrž?" Znovu se mnou srovnal krok.

„Nechápu, co tobě je do toho." Hloupý majitel nablýskaného Volva.

„Plýtvání neobnovitelnými zdroji je záležitost každého člověka."

„Upřímně, Edwarde," cítila jsem, jak mnou projelo zachvění, když jsem vyslovila jeho jméno, a nenáviděla jsem to. Já tě nechápu. Myslela jsem, že nechceš být můj kamarád."

„Říkal jsem, že by bylo lepší, kdyby z nás nebyli přátelé, ne že jím nechci být.“

„Aha, díky, tím se všechno vyjasnilo.“ Těžký sarkasmus. Uvědomila jsem si, že už zase stojím. Byli jsme teď pod přístřeškem u jídelny, takže jsem se mu mohla snadněji podívat do obličeje. Což rozhodně nepřispělo k jasnosti mých myšlenek.

„Bylo by to pro tebe… rozumnější, kdybys nebyla mou přítelkyní,“ vysvětloval. „Ale už mě unavuje snažit se držet si od tebe odstup, Bello.“

Jeho pohled byl horoucí, když vyslovoval tu poslední větu, a hlas měl zapálený. Nemohla jsem si vzpomenout, jak se dýchá.

„Tak pojedeš se mnou do Seattlu?“ naléhal.

Nezmohla jsem se na slovo, jen jsem přikývla.

Krátce se usmál a pak jeho obličej nabyl vážnosti.

„Opravdu by ses ode mě měla držet dál,“ varoval. „Uvidíme se na hodině.“

Naráz se otočil a odcházel zpátky cestou, kterou jsme přišli.

5. KREVNÍ SKUPINA

Šla jsem na hodinu angličtiny jako omámená. Když jsem vstoupila do třídy, ani jsem si nevšimla, že hodina už začala.

„Děkuji, že jste se k nám připojila, slečno Swanová," řekl pan Mason ironicky.

Začervenala jsem se a spěchala na své místo.

Až když hodina končila, uvědomila jsem si, že Mike nesedí na svém obvyklém místě vedle mě. Pocítila jsem záchvěv viny. Ale oba s Erikem na mě počkali ve dveřích jako obvykle, takže jsem z toho usoudila, že mi snad přece jen odpustili. Mikovi se vrátila jeho stará dobrá nálada, a jak jsme šli, nadšeně vykládal o předpovědi počasí na tento víkend. Déšť by si měl dát menší přestávku, a tak snad jeho výlet bude možné uskutečnit. Snažila jsem se tvářit nadšeně, abych mu vynahradila, že jsem ho včera zklamala. Bylo to tvrdé; déšť nedéšť, pořád bude chabých pět stupňů, jestli budeme mít štěstí.

Zbytek dopoledne uběhl, aniž bych tomu věnovala pozornost. Bylo těžké uvěřit, že jsem si jenom nevymyslela to, co Edward řekl dnes ráno, a nešlo mi z hlavy, jak se na mě díval. Možná to byl jenom velmi přesvědčivý sen, který jsem si spletla s realitou. Připadalo mi to pravděpodobnější, pochybovala jsem, že bych pro něj byla jakkoliv zajímavá.

Takže jsem byla netrpělivá i vystrašená, když jsme s Jessikou vstupovaly do jídelny. Chtěla jsem se mu podívat do tváře, abych viděla, jestli z něj zase není ten studený, lhostejný člověk, jak jsem ho znala za posledních pár týdnů. Nebo jestli jsem dnes ráno nějakým zázrakem skutečně slyšela, co jsem si myslela, že jsem slyšela. Jessica žvanila pořád dokola o svých plánech na ples – Lauren a Angela pozvaly ty ostatní kluky a půjdou všichni společně – a bylo jí jedno, že ji vůbec neposlouchám.

Projelo mnou zklamání, když jsem neomylně zaostřila na jeho stůl. Ostatní čtyři tam byli, ale on ne. Odešel domů? Zdrceně jsem se postavila do fronty za Jessiku, která pořád drmolila. Ztratila jsem chuť k jídlu – koupila jsem si jenom láhev limonády. Chtěla jsem si sednout a jen se poddat špatné náladě.

„Edward Cullen už na tebe zase zírá," oznámila Jessica, a vyslovením jeho jména konečně upoutala moji pozornost. „Tak si říkám, proč dneska sedí sám."

Hlava mi vylétla vzhůru. Sledovala jsem její pohled a spatřila Edwarda, jak se pokřiveně směje a dívá se na mě od prázdného stolu, vzdáleného přes celou jídelnu od místa, kde obvykle sedal. Jakmile zachytil můj pohled, zvedl ruku a pokynul mi ukazováčkem, abych za ním přišla. Jak jsem nevěřícně zírala, zamrkal.

„Vážně myslí tebe?" zeptala se Jessica s urážlivým úžasem v hlase.

„Možná potřebuje pomoct s domácím úkolem z biologie," zamumlala jsem, abych v ní nevzbudila podezření. „Hm, radši se půjdu podívat, co chce."

Když jsem odcházela, cítila jsem, jak na mě Jessica civí.

Došla jsem k jeho stolu a nejistě se postavila za židli naproti němu.

„Co kdyby sis dneska sedla se mnou?" zeptal se s úsměvem.

Automaticky jsem se posadila a nedůvěřivě se na něj dívala. Pořád se usmíval. Bylo těžké uvěřit, že někdo tak krásný může být skutečný. Bála jsem se, že náhle zmizí v obláčku kouře a já se probudím.

Zdálo se, že čeká, až něco řeknu.

„Tohle je jiné," konečně se mi podařilo ze sebe vypravit.

„No," odmlčel se a pak dořekl spěšně: „Rozhodl jsem se, že když už jsem na cestě do pekla, tak ať to stojí za to."

Čekala jsem, až řekne něco, co dává smysl. Vteřiny odtikávaly.

„Víš, že nemám ponětí, jak to myslíš," podotkla jsem nakonec.

„Vím.“ Znovu se usmál, pak změnil téma. „Myslím, že se na mě tvoji přátelé zlobí, že jsem jim tě ukradl.“

„Oni to přežijou.“ Cítila jsem, jak se mi jejich pohledy zabodávají do zad.

„Já tě ale možná nevrátím,“ řekl s rozpustilým zablesknutím v očích.

Zalapala jsem po dechu.

Zasmál se. „Vypadáš ustaraně.“

„Ne,“ hlesla jsem, ale jako na potvoru se mi zlomil hlas. „Ve skutečnosti jsem překvapená… proč to všechno tak najednou?“

„Vždyť jsem ti to povídal – už mě unavilo držet se od tebe dál. Takže to vzdávám.“ Pořád se usmíval, ale jeho okrové oči byly vážné.

„Vzdáváš?“ zopakovala jsem zmateně.

„Ano – vzdávám pokusy o vhodné chování. Prostě teď budu dělat, co chci, a ať si třísky lítají, kam chtějí.“ Při těch slovech mu úsměv pohasl a do hlasu se mu vloudil tvrdý tón.

„Zase jsem mimo.“

Ten úžasný pokřivený úsměv se objevil znovu.

„Vždycky moc mluvím, když jsem s tebou – to je jeden z problémů.“

„Neboj se – já ničemu z toho nerozumím,“ řekla jsem zatrpkle.

„S tím počítám.“

„Takže, abych to pochopila, teď jsme přátelé?“

„Přátelé…“ přemítal pochybovačně.

„Nebo ne.“ Zamumlala jsem.

Zakřenil se. „No, myslím, že to můžeme zkusit. Ale varuju tě předem, nejsem pro tebe dobrý přítel.“ Za jeho úsměvem se skrývalo skutečné varování.

„To říkáš často,“ podotkla jsem a snažila se ignorovat náhlé chvění v žaludku a zachovat vyrovnaný hlas.

„Ano, protože mě neposloucháš. Pořád čekám, že tomu uvěříš. Jestli máš rozum, tak se mi budeš vyhýbat.“

„Myslím, že sis taky udělal jasný názor ohledně mého intelektu.“ Přimhouřila jsem oči.

Omluvně se usmál.

„Takže, protože nemám… rozum, tak se budeme snažit být přáteli?“ Pokusila jsem se shrnout tu matoucí změnu.

„Tak nějak.“

Podívala jsem se dolů na své ruce svírající láhev limonády a nevěděla jsem, co mám dělat.

„Na co myslíš?“ zeptal se zvědavě.

Vzhlédla jsem do jeho hlubokých zlatých očí, popletlo mě to, a jako obvykle jsem vyhrkla pravdu.

„Snažím se přijít na to, co jsi zač.“

Jeho čelist se napjala, ale s jistým úsilím si zachoval úsměv.

„A daří se ti to aspoň trochu?“ zeptal se ledabyle.

„Moc ne,“ přiznala jsem.

Uchechtl se. „Jaké máš teorie?“

Začervenala jsem se. Během posledního měsíce jsem váhala mezi Batmanem a Spidermanem. Ale za nic na světě bych se k tomu nepřiznala.

„Ty mi to nepovíš?“ zeptal se a naklonil hlavu na stranu s děsně svůdným úsměvem.

Zavrtěla jsem hlavou. „To je moc trapné.“

„To je vážně frustrující, víš,“ stěžoval si.

„Ne,“ nesouhlasila jsem rychle, v očích tvrdý pohled, „nedokážu si představit, proč by to vůbec mělo být frustrující – že ti někdo odmítne povědět, co si myslí, i když každou chvíli dělá tajuplné drobné narážky, takže v noci nemůžeš spát a přemítáš, co asi tak mohly znamenat… co je na tom prosím tě frustrujícího?“

Zakřenil se.

„A nebo třeba,“ pokračovala jsem, jak se ve mně uvolnila zadržovaná zlost, „se ten člověk chová podivně – jeden den ti za neskutečných okolností zachrání život, a druhý den se k tobě chová jako k vyvrhelovi, a nikdy nic z toho nevysvětlí, i když to slíbil. Na tom přece taky není nic frustrujícího.“

„Ty ses nějak rozjela, co?“

„Nemám ráda dvojí měřítka.“

Měřili jsme si jeden druhého a neusmívali jsme se.

Podíval se mi přes rameno a pak se nečekaně uchechtl.
„Co je?“
„Zdá se, že tvůj kluk si myslí, že jsem na tebe ošklivý – debatuje, jestli má nebo nemá přijít přerušit naši hádku.“ Znovu se uchechtl.
„Nevím, o čem to mluvíš,“ odsekla jsem mrazivě. „Ale stejně jsem si jistá, že se pleteš.“
„Nepletu. Jak jsem říkal, většinu lidí je snadné přečíst.“
„Kromě mě, samozřejmě.“
„Ano. Kromě tebe.“ Jeho nálada se najednou změnila; vrhl po mně zadumaný pohled. „Zajímalo by mě, proč to tak je.“
Nevydržela jsem ten pohled. Soustředila jsem se na rozšroubování víčka od limonády. Dala jsem si pořádný doušek a zírala před sebe do prázdna.
„Ty nemáš hlad?“ zeptal se zmateně.
„Ne.“ Nechtěla jsem mu vykládat, že mám žaludek nervózně stažený. „Ty?“ Podívala jsem se na prázdný stůl před ním.
„Ne, nemám hlad.“ Nerozuměla jsem jeho výrazu – vypadalo to, jako že ho pobavil nějaký vtip, kterému rozumí jen on sám.
„Můžeš mi prokázat laskavost?“ zeptala jsem se po vteřině zaváhání.
Najednou byl obezřetný. „To záleží na tom, co chceš.“
„Nic zvláštního,“ ujišťovala jsem ho.
Čekal, rezervovaný, ale zvědavý.
„Jenom jsem si říkala… jestli bys mě mohl varovat dopředu, až se příště zase rozhodneš ignorovat mě pro moje dobro? Prostě abych byla připravená.“ Při těch slovech jsem měla oči upřené na láhev limonády a malíčkem jsem objížděla kolečko otvoru.
„To zní fér.“ Tiskl rty k sobě, aby se nesmál, když jsem vzhlédla.
„Díky.“
„A můžu já dostat na oplátku jednu odpověď?“ zeptal se.
„Dobře.“
„Pověz mi jednu teorii.“

Jejda. „Tuhle ne.“

„Nespecifikovala jsi, jenom jsi slíbila jednu odpověď,“ domáhal se.

„Tys taky porušil svoje sliby,“ připomněla jsem mu.

„Jenom jednu teorii – nebudu se smát.“

„Ale ano, budeš.“ Tím jsem si byla jistá.

Sklopil své okrové oči a pak na mě přes dlouhé černé řasy upřel spalující pohled.

„Prosím!“ vydechl a naklonil se ke mně.

Zamrkala jsem, v hlavě vygumováno. Proboha, jak to dělá?

„Ehm, cože?“ zeptala jsem se jako omámená.

„Prosím tě, pověz mi jenom jednu malou teorii.“ Jeho oči se do mě pořád žhavě opíraly.

„Ehm, no, kousnul tě radioaktivní pavouk?“ Je taky hypnotizér? Nebo je prostě jen strašně snadné mě rozhodit?

„To není moc kreativní,“ poškleboval se.

„Je mi líto, nic jiného nemám,“ odsekla jsem uraženě.

„Nejsi ani blízko,“ popichoval.

„Žádní pavouci?“

„Ne.“

„A žádná radioaktivita?“

„Žádná.“

„Zatraceně,“ povzdechla jsem si.

„Ani kryptonit mně nedělá starosti,“ uchechtl se.

„Slíbils, že se nebudeš smát, pamatuješ?“

Moc se snažil udržet vážný obličej.

„Já na to stejně nakonec přijdu,“ varovala jsem ho.

„Přál bych si, aby ses o to nepokoušela.“ Byl zase vážný.

„Protože…?“

„Co když nejsem žádný superhrdina? Co když jsem padouch?“ Čtverácky se usmíval, ale jeho oči byly neproniknutelné.

„Aha,“ řekla jsem, jak několik věcí, které nadhodil, najednou zapadlo na své místo. „Chápu.“

„Vážně?“ Jeho obličej byl najednou přísný, jako kdyby se bál, že snad prozradil příliš.

„Ty jsi nebezpečný?“ dovtípila jsem se a puls se mi zrychlil, jak jsem si intuitivně uvědomila pravdivost svých slov. On je nebezpečný. Celou dobu se mi to snažil říct.

Jenom se na mě podíval, oči plné jistého citu, kterému jsem nemohla porozumět.

„Ale ne zlý,“ zašeptala jsem a zavrtěla hlavou. „Ne, já nevěřím, že jsi zlý.“

„To se pleteš,“ jeho hlas téměř nebylo slyšet. Sklopil pohled, sebral mi víčko od láhve a začal jím otáčet mezi prsty. Dívala jsem se na něj a přemítala, proč se nebojím. To, co říkal, myslel vážně – to bylo zjevné. Ale já jsem se cítila jenom napjatá, předrážděná… ale hlavně fascinovaná. Prostě jako vždycky, když jsem mu byla nablízku.

Ticho trvalo, dokud jsem si nevšimla, že jídelna je téměř prázdná.

Vyskočila jsem. „Přijdeme pozdě.“

„Já dneska na hodinu nejdu,“ prohlásil a točil víčkem tak rychle, že z něj byla jenom rozmazaná šmouha.

„Proč ne?“

„Ono neškodí tu a tam se ulejt z hodiny.“ Usmál se na mě, ale jeho oči byly stále utrápené.

„No, já jdu,“ řekla jsem mu. Byla jsem moc velký zbabělec na to, abych riskovala, že mě nachytají.

Obrátil svou pozornost zpátky k víčku. „Tak zatím ahoj.“

Otálela jsem, byla jsem na vážkách, pak mě ale první zvonění vyhnalo ze dveří – s posledním pohledem dotvrzujícím, že se nepohnul ani o centimetr.

Jak jsem napůl běžela do třídy, hlava se mi točila rychleji než to víčko od láhve. Na tak málo otázek jsem dostala odpověď v porovnání s tím, kolik nových otázek vyvstalo. Alespoň přestalo pršet.

Měla jsem štěstí; když jsem dorazila, pan Banner ještě v učebně nebyl. Usadila jsem se rychle na své místo, vědoma si toho, že jak Mike, tak Angela se na mě upřeně dívají. Mike se tvářil naštvaně; Angela vypadala překvapeně, a trochu uctivě.

Pan Banner pak vstoupil do učebny a zahájil hodinu. V náručí žongloval s několika krabičkami z lepenky. Položil je k Mikovi na lavici a řekl mu, aby je rozdal po třídě.

„Tak tedy, pánové a dámy, chci, abyste si z každé krabičky vzali jeden kousek," řekl, když vytáhl z kapsy pláště gumové rukavice a natáhl si je. Ostrý zvuk, jak se mu rukavice připleskly kolem zápěstí, podle mě nevěstil nic dobrého. „To první by měla být indikátorová destička," pokračoval, uchopil bílou kartičku se čtyřmi vyznačenými okénky a všem ji ukázal. „To druhé je čtyřhrotý aplikátor –" zvedl něco, co vypadalo jako téměř bezzubý kartáček „– a to třetí je sterilní mikroskalpel," zvedl malý kousek z modrého plastu a rozevřel ho. Hrot byl na takovou dálku v podstatě neviditelný, ale mně se zhoupl žaludek.

„Obejdu vás s kapátkem s vodou, abych připravil vaše destičky, takže prosím nezačínejte, dokud se k vám nedostanu…" začal zase u Mikova stolku a opatrně kápl kapku vody na každý ze čtyř čtverečků. „Pak chci, abyste se opatrně řízli skalpelem do prstu…" Popadl Mikea za ruku a dloubl ostřím do špičky Mikova prostředníčku. Ach ne. Na čele mi vyrazil lepkavý studený pot.

„Každý z hrotů smočte v kapičce krve." Aby to předvedl, zmáčkl Mikovi prst, dokud netekla krev. Křečovitě jsem polkla, žaludek mi těžkl.

„A tu pak naneste na destičku," dokončil a zvedl destičku s kapkami, abychom ji všichni viděli. Zavřela jsem oči a snažila se poslouchat přes to zvonění v uších.

„Červený kříž pořádá příští víkend v Port Angeles nábor dárců krve, tak jsem si myslel, že byste všichni měli znát svou krevní skupinu." Zdálo se, že je na svůj nápad pyšný. „Ti, kterým ještě není osmnáct, budou potřebovat svolení rodičů – formuláře mám na stole."

Dál obcházel s kapátkem po místnosti. Položila jsem si tvář na studenou černou lavici a snažila se udržet se při vědomí. Všude kolem sebe jsem slyšela pištění, stěžování a chichotání,

jak si spolužáci propichovali prsty. Pomalu jsem se nadechovala a vydechovala pusou.

„Bello, jste v pořádku?“ zeptal se pan Banner. Jeho hlas se ozval kousek od mojí hlavy a zněl vyplašeně.

„Já už znám svou krevní skupinu, pane Bannere,“ odpověděla jsem slabě. Bála jsem se zvednout hlavu.

„Je vám na omdlení?“

„Ano, pane učiteli,“ zamumlala jsem a v duchu bych si nakopala za to, že jsem se neulila, když jsem měla šanci.

„Může někdo dovést Bellu na ošetřovnu, prosím?“ zavolal učitel.

Nemusela jsem vzhlédnout, abych věděla, že to bude Mike, kdo se dobrovolně přihlásí.

„Můžete jít sama?“ zeptal se pan Banner.

„Ano,“ zašeptala jsem. Jenom mě pusťte odsud, myslela jsem si. Budu se třeba plazit.

Mike se mi horlivě snažil pomoct, podepřel mě v pase a přetáhl si moji paži kolem ramen. Ztěžka jsem se o něj opřela a vyklopýtali jsme ven ze třídy.

Mike mě pomalu vlekl po školním pozemku. Když jsme byli za rohem jídelny, z dohledu budovy číslo čtyři pro případ, že by se pan Banner díval, zastavila jsem se.

„Nech mě minutku si sednout, prosím tě,“ zaprosila jsem.

Pomohl mi sednout si na obrubník.

„A ať uděláš, co uděláš, hlavně nevyndávej tu ruku z kapsy,“ varovala jsem ho. Pořád mi bylo tak na omdlení. Skulila jsem se na bok, položila si tvář na mrazivý vlhký cement chodníku a zavřela oči. Zdálo se, že to trochu pomáhá.

„Páni, ty jsi ale zelená, Bello,“ řekl Mike nervózně.

„Bello?“ zavolal z dálky jiný hlas.

Ne! Prosím, ať si ten hrozně povědomý hlas jenom představuju!

„Co se jí stalo – je zraněná?“ Jeho hlas byl teď blíž a zněl rozrušeně. Nepředstavovala jsem si to. Stiskla jsem pevně oči a doufala, že umřu. Nebo že se přinejmenším pozvracím.

Mike zněl vystresovaně. „Myslím, že omdlela. Nevím, co se stalo, ani se nepíchla do prstu.“

„Bello.“ Edwardův hlas byl přímo vedle mě, teď se mu ulevilo. „Slyšíš mě?“

„Ne,“ zasténala jsem. „Jdi pryč.“

Zasmál se do hrstí.

„Vedl jsem ji na ošetřovnu,“ vysvětloval Mike defenzivním tónem, „ale ona nechce jít dál.“

„Já ji tam vezmu,“ prohlásil Edward. Slyšela jsem stále v jeho hlase úsměv. „Můžeš se vrátit do třídy.“

„Ne,“ protestoval Mike. „Mám to udělat já.“

Najednou pode mnou chodník zmizel. Rychle jsem v šoku otevřela oči. Edward mě zvedl do náručí tak snadno, jako kdybych vážila pět kilo, a ne pětapadesát.

„Postav mě na zem!“ Prosím, prosím, ať se na něj nepozvracím. Vyrazil dřív, než jsem se zmohla na slovo.

„Hej!“ zavolal Mike, už deset kroků od nás.

Edward ho ignoroval. „Vypadáš hrozně,“ řekl mi a křenil se.

„Postav mě zpátky na chodník,“ zasténala jsem. Kolébavý pohyb jeho chůze mi neprospíval. Držel mě strnule od těla, celou mou váhu nesl jenom na pažích – nezdálo se, že by mu to vadilo.

„Takže ty omdlíváš, když vidíš krev?“ zeptal se. Zdálo se, že ho to pobavilo.

Neodpověděla jsem. Znovu jsem zavřela oči, ze všech sil jsem potlačovala nevolnost a tiskla rty k sobě.

„A to ani nejde o tvou vlastní krev,“ pokračoval a bavil se.

Nevím, jak otevřel dveře, když mě nesl, ale najednou bylo teplo, takže jsem věděla, že jsme uvnitř.

„Propána,“ zajíkl se ženský hlas.

„Omdlela při biologii,“ vysvětloval Edward.

Otevřela jsem oči. Byli jsem v kanceláři. Edward dlouhými kroky obešel pult ke dveřím ošetřovny. Paní Copeová, zrzavá recepční v přijímací kanceláři, běžela napřed, aby mu je otevřela. Babičkovská ošetřovatelka překvapeně vzhlédla od románu, jak mě Edward vnesl do místnosti a jemně mě položil

na šustivý papír, který pokrýval hnědou vinylovou matraci na jediném lůžku. Pak ustoupil a postavil se ke stěně, co nejdál to v té úzké místnosti bylo možné. Jeho oči byly živé, vzrušené.

„Je jenom trochu bledá," uklidňoval vyplašenou sestřičku. „Zjišťují si při biologii krevní skupiny."

Sestřička vědoucně přikývla. „Vždycky se někdo najde."

Potlačil smích.

„Jenom si na minutku lehni, drahoušku; to přejde."

„Já vím," vzdychla jsem. Nevolnost už polevovala.

„Stává se ti to často?" zeptala se.

„Občas," přiznala jsem. Edward zakašlal, aby zakryl další smích.

„Ty už se můžeš vrátit do třídy," řekla mu.

„Já s ní mám zůstat." Prohlásil to s tak neochvějnou autoritou, že sestřička sice našpulila rty, ale už o tom s ním nediskutovala.

„Přinesu ti na čelo trochu ledu, drahoušku," řekla mi a pak odspěchala z místnosti.

„Měl jsi pravdu," zasténala jsem a zavřela oči.

„To já obvykle mívám – ale v čem konkrétně tentokrát?"

„Ulejvání vážně neškodí." Trénovala jsem pravidelné dýchání.

„Tam venku jsi mě na chviličku vystrašila," přiznal po odmlce. Pronesl to tak, jako kdyby se svěřoval s pokořující slabostí. „Myslel jsem, že Newton táhne tvoje mrtvé tělo ven, aby ho pohřbil v lese."

„Ha, ha." Pořád jsem měla oči zavřené, ale každou minutou jsem se cítila normálněji.

„Upřímně – viděl jsem mrtvoly s lepší barvou. Už jsem se bál, že budu muset pomstít tvou vraždu."

„Chudák Mike. Vsadím se, že je naštvaný."

„Naprosto mě nenávidí," řekl Edward vesele.

„To nemůžeš vědět," oponovala jsem, ale pak mě napadlo, jestli opravdu nemůže.

„Viděl jsem jeho obličej – bylo to poznat."

„Jak to, že jsi mě viděl? Myslela jsem, že jsi za školou.“ Teď už mi bylo skoro dobře, ačkoliv to zvedání žaludku by pravděpodobně odeznělo rychleji, kdybych předtím obědvala. Na druhou stranu bylo možná štěstí, že jsem měla žaludek prázdný.

„Seděl jsem v autě a poslouchal cédéčko.“ Taková normální odpověď – to mě překvapilo.

Slyšela jsem vrznout dveře, otevřela jsem oči a uviděla sestřičku se studeným obkladem v ruce.

„Tady máš, drahoušku.“ Položila mi ho na čelo. „Vypadáš líp,“ dodala.

„Myslím, že už je mi dobře,“ řekla jsem a posadila se. Jenom trochu hučení v uších, žádné motání hlavy. Mátově zelené stěny zůstávaly, kde měly.

Viděla jsem, že mě chce zase položit, ale právě v tu chvíli se otevřely dveře a dovnitř strčila hlavu paní Copeová.

„Máme tu dalšího,“ oznámila.

Seskočila jsem na zem, abych uvolnila lůžko dalšímu invalidovi.

Podala jsem obklad zpátky sestře. „Tady máte, já už to nepotřebuju.“

A pak dveřmi vklopýtal dovnitř Mike, který tentokrát podpíral pobledlého Leea Stephense, dalšího kluka z naší biologické třídy. Ustoupili jsme s Edwardem ke zdi, abychom jim udělali místo.

„Ach ne,“ zamumlal Edward. „Jdi ven do kanceláře, Bello.“

Udiveně jsem se na něj podívala.

„Věř mi – běž.“

Otočila jsem se, chytila dveře, než se zavřely, a vystřelila jsem z ošetřovny. Cítila jsem Edwarda přímo za sebou.

„Ty jsi mě opravdu poslechla.“ Byl ohromený.

„Cítila jsem krev,“ řekla jsem a nakrčila nos. Leeovi nebylo špatně z toho, že se díval na jiné lidi, jako mně.

„Lidé krev nedokážou cítit,“ oponoval.

„No, já to dokážu – právě z toho se mi dělá nanic. Páchne to jako rez… a sůl.“

Zíral na mě s neproniknutelným výrazem.
„Co je?“ zeptala jsem se.
„To nic.“
Pak přišel Mike, podíval se napřed na mě, pak na Edwarda. Pohled, který mu věnoval, potvrzoval Edwardova slova o nenávisti. Podíval se podmračeně zpátky na mě.
„Ty vypadáš líp,“ obvinil mě.
„Hlavně drž ruku v kapse,“ varovala jsem ho znovu.
„Už to nekrvácí,“ zamručel. „Jdeš zpátky do třídy?“
„Děláš si legraci? To bych se mohla rovnou otočit a vrátit se sem.“
„Jo, to asi jo… Takže pojedeš tenhle víkend? Na pláž?“ Při těch slovech střelil dalším pohledem k Edwardovi, který stál u pultu plného poházených papírů, nehybný jako socha, a zíral do prázdna.
Snažila jsem se o co nejpřátelštější tón. „Jasně, říkala jsem, že jsem pro.“
„Máme sraz v deset v tátově obchodě.“ Jeho oči znovu kmitly k Edwardovi, zřejmě ho napadlo, jestli neprozradil příliš informací. Řečí těla dával jasně najevo, že to pozvání není určeno pro všechny.
„Budu tam,“ slíbila jsem.
„Tak se uvidíme na tělocviku,“ řekl a nejistě se vydal ke dveřím.
„Zatím čau,“ odpověděla jsem. Ještě jednou se na mě podíval, kulatý obličej lehce našpulený, a pak vyšel pomalu ze dveří, ramena svěšená. Zaplavila mě vlna soucitu. Přemítala jsem, že jeho zklamaný obličej uvidím znovu… v tělocvičně.
„Tělák,“ zasténala jsem.
„To můžu zařídit.“ Nevšimla jsem si, že se Edward postavil vedle mě, ale mluvil mi teď do ucha. „Posaď se a vypadej bledě,“ zašeptal.
To nebylo nic těžkého; vždycky jsem byla bledá a předchozí slabost mi zanechala na obličeji lehký povlak potu. Posadila jsem se na jednu z rozskřípaných skládacích židlí a opřela si

hlavu o zeď s očima zavřenýma. Záchvaty mdloby mě vždycky vyčerpávaly.

Slyšela jsem, jak Edward tiše mluví u pultu.

„Paní Copeová?“

„Ano?“ Neslyšela jsem ji vrátit se ke stolu.

„Bella má příští hodinu tělocvik, a já myslím, že se ještě necítí dost dobře. Tak jsem si říkal, že bych ji teď odvezl domů. Myslíte, že byste ji mohla z hodiny omluvit?“ Jeho hlas byl jako tekutý med. Dokázala jsem si představit, jak neodolatelný má asi pohled.

„Vy také potřebujete omluvit, Edwarde?“ zašvitořila paní Copeová. Proč tohle taky neumím?

„Ne, já mám paní Goffovou, té to nebude vadit.“

„Dobře, já se o to postarám. Vy se rychle zotavte, Bello,“ zavolala na mě. Slabě jsem přikývla a jenom něco zahučela.

„Můžeš jít, nebo chceš, abych tě zase nesl?“ Zády k recepční byl jeho pohled sarkastický.

„Půjdu sama.“

Opatrně jsem vstala, a pořad mi bylo dobře. Podržel mi dveře se zdvořilým úsměvem, ale výsměšnýma očima. Vyšla jsem ven do studené, jemné mlhy, která se právě začala snášet. Bylo to příjemné – poprvé jsem si tu vlhkost neustále padající z nebe užívala – jak mi to omývalo obličej do čista od lepkavého potu.

„Díky,“ řekla jsem, když za mnou vyšel ven. „To snad stojí i za tu nevolnost, když se člověk ulije z tělocviku.“

„Kdykoliv.“ Zíral přímo před sebe, mhouřil oči do deště.

„Takže pojedeš? Mám na mysli tuhle sobotu?“ Doufala jsem, že pojede, ačkoliv se to zdálo nepravděpodobné. Nedokázala jsem si ho představit, jak se skládá do auta s ostatními spolužáky; nepatřil s nimi do stejného světa. Ale už jenom ta naděje ve mně vzbudila první záchvěv nadšení, které jsem pro ten výlet pocítila.

„Kam přesně vlastně všichni jedete?“ Pořád se díval před sebe, bez výrazu.

„Dolů do La Push, k přístavu.“ Prohlížela jsem si jeho obličej a snažila se ho přečíst. Přimhouřil oči do tenoučkých špehýrek.

Pak se na mě podíval koutkem oka a zahořkle se usmál. „Vážně si nemyslím, že mě někdo pozval.“

Povzdechla jsem si. „Právě jsem tě pozvala já.“

„My dva už radši tento týden nebudeme Mika víc popouzet. Nechceme, aby ztratil nervy.“ Jeho oči tančily; ta představa se mu líbila víc, než by měla.

„Mika vzal čert,“ zamumlala jsem a spíš přemýšlela o tom, jak řekl to „my dva“. Líbilo se mi to víc, než by mělo.

Teď jsme byli blízko parkoviště. Zabočila jsem doleva ke svému náklaďáčku. Něco mě chytlo za bundu a strhlo zpátky.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ zeptal se rozzlobeně. Svíral mi bundu v hrsti jedné ruky.

Byla jsem zmatená. „Jedu domů.“

„Neslyšela jsi mě, že jsem slíbil, že tě tam v pořádku dopravím? Myslíš, že tě nechám v tomhle stavu řídit?“ Jeho hlas byl stále rozhořčený.

„V jakém stavu? A co moje auto?“ stěžovala jsem si.

„Postarám se, aby ho Alice po škole vyzvedla.“ Táhl mě za bundu ke svému autu. Měla jsem co dělat, abych neupadla. A kdyby, on by mě pravděpodobně prostě táhl dál.

„Pusť!“ naléhala jsem. Ignoroval mě. Klopýtala jsem po obrubnících přes mokrý chodník, až jsme došli k Volvu. Tam mě konečně pustil – dopadla jsem na dveře spolujezdce.

„Ty jsi tak neodbytný!“ zabručela jsem.

„Je otevřeno,“ odpověděl. Sedl si za volant.

„Jsem naprosto schopná jet domů sama!“ Stála jsem vedle auta a zuřila. Teď pršelo hustěji a já jsem si nenasadila kapuci, takže mi voda stékala z vlasů na záda.

Spustil automatické okénko a naklonil se ke mně přes sedadlo. „Nastup si, Bello.“

Neodpověděla jsem. V duchu jsem počítala svoje možnosti dostat se k náklaďáčku, než mě dohoní. Musela jsem přiznat, že moc šancí nemám.

„Prostě tě odtáhnu zpátky," pohrozil, protože uhodl můj plán.

Snažila jsem se udržet to málo důstojnosti, co jsem mohla, zatímco jsem nastupovala k němu do auta. Nebyla jsem moc úspěšná – vypadala jsem jako poloutopené kotě a boty mi vrzaly.

„Tohle naprosto není nutné," řekla jsem upjatě.

Neodpověděl. Pohrál si s kontrolkami, zapnul topení a ztlumil hudbu. Když vyjížděl z parkoviště, byla jsem odhodlaná potrestat ho mlčením – seděla jsem s pusou našpulenou – ale pak jsem poznala, co to hraje za hudbu, a moje zvědavost byla silnější než moje úmysly.

„Měsíční svit?" zeptala jsem se překvapeně.

„Ty znáš Debussyho?" opáčil stejně překvapeně.

„Moc ne," přiznala jsem. „Máma hraje doma spoustu klasické hudby – znám jenom svoje oblíbené."

„Taky je to jedna z mých oblíbených." Zíral ven do deště, ponořený do myšlenek.

Poslouchala jsem hudbu, opřená o světle šedé kožené sedadlo. Bylo nemožné nereagovat na povědomou, uklidňující melodii. Déšť rozmazával všechno za oknem do šedých a zelených šmouh. Začalo mi docházet, že jedeme velmi rychle; auto se ovšem pohybovalo tak klidně, tak hladce, že jsem tu rychlost necítila. Poznat se dala jen podle toho, jak město za oknem letělo nazpátek.

„Jaká je tvoje matka?" zeptal se mě najednou.

Podívala jsem se na něj a viděla, že si mě měří zvědavým pohledem.

„Vypadá hodně jako já, ale je hezčí," odpověděla jsem. Zvedl obočí. „Já mám v sobě příliš z Charlieho. Ona je víc společenská a odvážnější. Je nezodpovědná a lehce excentrická, a je to velice nevyzpytatelná kuchařka. Je to moje nejlepší kamarádka." Odmlčela jsem se. Mluvit o ní mě rozesmutňovalo.

„Kolik je ti, Bello?" A jeho hlas zněl kdovíproč frustrovaně, to jsem nechápala. Zastavil a já jsem si všimla, že už jsme

doma. Déšť byl tak silný, že jsem dům sotva viděla. Jako by auto bylo ponořené v řece.

„Je mi sedmnáct," odpověděla jsem, trochu zmatená.

„Nevypadáš na sedmnáct."

Jeho tón byl vyčítavý; rozesmálo mě to.

„Co je?" zeptal se, znovu zvědavý.

„Moje mamka vždycky říká, že jsem se narodila pětatřicetiletá a že se každý rok víc přibližuju střednímu věku." Zasmála jsem se a pak jsem si povzdychla. „No, někdo holt musí být dospělý." Na chviličku jsem se odmlčela. „Ty taky zrovna nevypadáš na třeťáka," poznamenala jsem.

Udělal obličej a změnil téma.

„Tak proč si tvoje matka vzala Phila?"

Byla jsem překvapená, že si pamatuje to jméno; zmínila jsem ho jenom jednou, téměř před dvěma měsíci. Chvilku mi trvalo, než jsem odpověděla.

„Moje matka… je na svůj věk velmi mladá. Myslím, že s Philem se cítí ještě mladší. Každopádně je do něj blázen." Zavrtěla jsem hlavou. Ta přitažlivost pro mě byla tajemstvím.

„Schvaluješ to?" zeptal se.

„Záleží na tom?" opáčila jsem. „Chci, aby byla šťastná… a ona chce jeho."

„To je velmi nesobecké… myslím," uvažoval.

„Cože?"

„Byla by stejně ohleduplná ona k tobě, co myslíš? Bez ohledu na to, koho by sis vybrala?" Najednou byl napjatý, upřeně se mi díval do očí.

„Asi ano," zajíkla jsem se. „Ale ona je rodič, konec konců. To je trochu rozdíl."

„Takže nikoho příliš děsivého," popichoval.

Zakřenila jsem se. „Jak to myslíš, děsivého? Mnohonásobný piercing obličeje a rozsáhlé tetování?"

„To je jedna definice, předpokládám."

„Jaká je tvoje definice?"

Ale on mou otázku ignoroval a položil mi další. „Myslíš, že já bych mohl být děsivý?“ Povytáhl jedno obočí a lehká stopa úsměvu mu rozsvítila obličej.

Na chvilku jsem se zarazila a přemýšlela, jestli bude lepší pravda, nebo lež. Rozhodla jsem se vytasit s pravdou. „Hmmm… myslím, že bys mohl být, kdybys chtěl.“

„Teď se mě bojíš?“ Úsměv zmizel a jeho nebeský obličej byl najednou vážný.

„Ne.“ Ale odpověděla jsem moc rychle. Úsměv se vrátil.

„Takže, budeš mi teď ty vyprávět o své rodině?“ zeptala jsem se, abych ho rozptýlila. „To bude určitě mnohem zajímavější příběh než ten můj.“

Byl okamžitě ve střehu. „Co chceš vědět?“

„Cullenovi tě adoptovali?“ ověřovala jsem si.

„Ano.“

Na chvíli jsem zaváhala. „Co se stalo s tvými rodiči?“

„Zemřeli před mnoha lety.“ Jeho tón byl věcný.

„To je mi líto,“ zamumlala jsem.

„Já si je ani pořádně nepamatuju. Carlisle a Esme už jsou mými rodiči dlouho.“

„A ty je máš moc rád.“ To nebyla otázka. To bylo zřejmé ze způsobu, jak o nich mluvil.

„Ano,“ usmál se. „Nedokázal bych si představit dva lepší lidi.“

„Máš velké štěstí.“

„Já vím, že mám.“

„A tvůj bratr a sestra?“

Podíval se na hodiny na palubní desce.

„Můj bratr a sestra a taky Jasper a Rosalie budou dost naštvaní, když budou muset stát v dešti a čekat na mě.“

„A jo, promiň, asi musíš jet.“ Nechtělo se mi vystoupit z auta.

„A ty pravděpodobně chceš svůj náklaďák zpátky dřív, než pan policejní ředitel Swan přijede domů, abys mu nemusela vykládat o nehodě při biologii.“ Uculil se na mě.

„Jsem si jistá, že už o tom slyšel. Ve Forks se nic neutají.“ Povzdechla jsem si.

Zasmál se a v jeho smíchu byl osten.

„Užij si to na pláži… přeju ti dobré počasí na opalování.“ Podíval se ven na dešťovou clonu.

„Zítra se neuvidíme?“

„Ne. Začneme s Emmettem víkend o den dřív.“

„Co budete dělat?“ Na to se přece přítel může zeptat, ne? Doufala jsem, že zklamání není na mém hlasu příliš znát.

„Vyjedeme si na divoko do rezervace Goat Rocks, na jih od Mount Rainier.“

Vzpomněla jsem si, jak Charlie říkal, že Cullenovi jezdí často stanovat.

„No, tak si to užij.“ Snažila jsem se, aby to znělo nadšeně. Ale nemyslím, že bych ho oblafla. V koutcích rtů mu pohrával úsměv.

„Uděláš pro mě tenhle víkend něco?“ Otočil se a podíval se mi zpříma do obličeje plnou silou svých žhoucích zlatých očí.

Bezmocně jsem přikývla.

„Neuraž se, ale zdá se, že patříš k lidem, co přitahují nehody jako magnet. Takže… snaž se nespadnout do oceánu a nenech se přejet nebo tak něco, ano?“ Usmál se uličnicky.

Při těch slovech moje bezmocnost pominula. Podívala jsem se na něj nasupeně.

„Uvidím, co budu moct dělat,“ odsekla jsem a vyskočila do deště. Vší silou jsem za sebou práskla dveřmi.

Jak odjížděl, stále se usmíval.

6. STRAŠIDELNÉ HISTORKY

Seděla jsem ve svém pokoji a snažila se soustředit na třetí dějství Macbetha, ale ve skutečnosti jsem napínala uši, jestli neuslyším svůj náklaďáček. Byla jsem přesvědčená, že bych řev motoru slyšela i přes bušící déšť. Ale když jsem se šla kouknout za záclonu – znovu – najednou tam stál.

Netěšila jsem se na pátek, a bylo to ještě horší, než jsem čekala. Samozřejmě jsem si vyslechla narážky na své omdlívání. Zdálo se, že obzvlášť Jessica má z té historky obrovskou legraci. Naštěstí Mike udržel pusu zavřenou, takže to vypadalo, že o Edwardově zásahu nikdo neví. Ale Jessica měla spoustu otázek, které se týkaly včerejšího oběda.

„Tak co chtěl Edward Cullen včera?" zeptala se mě při trigonometrii.

„Nevím," odpověděla jsem po pravdě. „Vlastně se vůbec nedostal k podstatě věci."

„Vypadalas trochu rozzlobená," nadhodila.

„Vážně?" Udržela jsem lhostejný výraz.

„Víš, nikdy předtím jsem ho neviděla sedět s někým jiným než s členy jeho rodiny. To bylo divný."

„Divný," souhlasila jsem. Zdála se otrávená; prohrábla si netrpělivě temné kadeře – asi doufala, že uslyší něco, z čeho bude dobrá historka, kterou by mohla vykládat dál.

Nejhorší na pátku bylo to, že i když jsem věděla, že tam nebude, pořád jsem doufala. Když jsem vstoupila do jídelny s Jessikou a Mikem, nemohla jsem se ubránit, abych se nepodívala k jeho stolu, kde seděli Rosalie, Alice a Jasper a povídali si, hlavy blízko u sebe. A nemohla jsem zastavit smutek, který mě zaplavoval, když jsem si uvědomila, že nevím, jak dlouho budu muset čekat, než ho zase uvidím.

U mého obvyklého stolu byl každý samé plány na příští den. Mike celý ožil, vkládal velikánskou důvěru v místního meteorologa, který na zítřek sliboval slunce. Dokud ho neuvidím, neuvěřím. Ale dnes bylo tepleji – téměř šestnáct stupňů. Možná, že ten výlet nebude tak úplně na pendrek.

Během oběda jsem zachytila pár nepřátelských pohledů od Lauren, kterým jsem porozuměla, až když jsme všichni společně vycházeli z jídelny. Šla jsem těsně za ní, byla jsem jenom krok od jejích hladkých, stříbrně blonďatých vlasů, a ona o tom neměla ponětí.

„…nechápu, proč Bella," – vyslovila mé jméno s opovržením – „odteďka nesedá s Cullenovými," šeptala Mikovi. Nikdy jsem si nevšimla, jaký má nepříjemný nosový hlas, a byla jsem překvapená zášti, která z něj čišela. Neznaly jsme se nijak dobře, rozhodně ne dost na to, aby mě neměla ráda – tak jsem si to aspoň myslela.

„Je to moje kamarádka; sedá s námi," zašeptal Mike loajálně, ale také trochu majetnicky. Zastavila jsem, aby mě přešly Jess s Angelou. Už jsem nechtěla nic slyšet.

* * *

Doma u večeře Charlie neskrýval nadšení nad mým sobotním výletem do La Push. Myslím, že se cítil provinile, že mě nechává o víkendech samotnou doma, ale strávil příliš mnoho let vytvářením svých zvyků, aby je teď porušoval. Samozřejmě znal jména všech spolužáků, kteří pojedou, jejich rodičů a asi i jejich praprarodičů. Zdálo se, že to schvaluje. Přemítala jsem, jestli by schválil i můj plán jet do Seattlu s Edwardem Cullenem. Ne že bych mu o tom chtěla vykládat.

„Tati, znáš místo jménem Goat Rocks nebo tak nějak? Myslím, že je to jižně od Mount Rainier," zeptala jsem se nedbale.

„Jo – proč?"

Pokrčila jsem rameny. „Pár lidí mluvilo o tom, že tam budou tábořit."

„To není moc vhodné místo na tábořetí,“ řekl překvapeně. „Je tam moc medvědů. Lidi tam většinou jezdí během lovecké sezóny.“

„Aha,“ zamumlala jsem. „Možná jsem to jméno špatně zachytila.“

Chtěla jsem si pospat, ale probudila mě neobvyklá záře. Otevřela jsem oči a uviděla jsem, jak mými okny proudí jasné žluté světlo. Nemohla jsem tomu uvěřit. Spěchala jsem se k oknu přesvědčit, a opravdu, bylo to slunce. Stálo na obloze na špatném místě, moc nízko, a nezdálo se tak blízko, jak by mělo být, ale rozhodně to bylo slunce. Na obzoru se kupily mraky, ale uprostřed bylo vidět velikou modrou skvrnu. Zůstala jsem u okna tak dlouho, jak to šlo, bála jsem se, že když odejdu, ta modrá zase zmizí.

Newtonových obchod se sportovním vybavením byl na sever od města. Už jsem si ho všimla, ale nikdy jsem se tam nezastavila – neměla jsem moc potřebu kupovat outdoorové vybavení, protože jsem nikdy nepobývala venku déle, než bylo nezbytně nutné. Na parkovišti jsem poznala Mikův Suburban a Tylerovu Sentru. Jak jsem zastavila vedle jejich aut, viděla jsem před Suburbanem stát skupinku lidí. Byl tam Erik se dvěma dalšími kluky, kteří se mnou chodili do třídy; byla jsem si celkem jistá, že se jmenují Ben a Conner. Byla tam Jess, z jedné strany měla Angelu, z druhé Lauren. Další tři holky stály s nimi, včetně jedné, kterou jsem si pamatovala, protože jsem přes ni upadla v pátek při tělocviku. Ta se na mě ošklivě podívala, jak jsem vystupovala z auta, a zašeptala něco Lauren. Lauren zavrtěla hlavou s vlasy barvy kukuřičného chmýří a pohrdlivě si mě měřila.

Takže to bude jeden z těch dní.

Alespoň Mike měl radost, že mě vidí.

„Tys přijela!“ zavolal potěšeně. „A já jsem říkal, že dneska bude sluníčko, že jo?“

„Slíbila jsem ti, že pojedu,“ připomněla jsem mu.

„Už čekáme jenom na Leea a Samanthu… pokud jsi ještě někoho nepozvala,“ dodal Mike.

„Ne," lhala jsem s lehkým srdcem a doufala, že mě při lži nenachytá. Ale také jsem si přála, aby se stal zázrak a Edward se objevil.

Mike vypadal spokojeně.

„Pojedeš se mnou v autě? Je to tamhleto, nebo můžeš jet v minivanu Leeovy mámy."

„Jasně."

Blaženě se usmál. Bylo tak snadné udělat Mikovi radost.

„Můžeš sedět vepředu vedle mě," slíbil mi. Nebylo jednoduché udělat radost Mikovi a současně i Jessice. Viděla jsem, jak na nás Jessica upřeně kouká.

Počty ovšem pracovaly v můj prospěch. Lee přivedl dva lidi navíc, a najednou bylo potřeba každé místo. Podařilo se mi vměstnat Jess mezi Mika a sebe na přední sedadlo Suburbanu. Mike taky mohl projevit víc taktu, ale Jessica se zdála celkem usmířená.

Do La Push to bylo z Forks jenom pětadvacet kilometrů, silnici většinu cesty lemovaly úžasné hustě zelené lesy a pod ní se klikatila široká Quillayute River. Byla jsem ráda, že mám místo u okna. Stáhli jsme zase okýnka – Suburban působil trochu klaustrofobicky, když v něm sedělo devět lidí – a já jsem se snažila absorbovat co nejvíce slunečního světla.

Během svých letních pobytů ve Forks s Charliem jsem byla na plážích kolem La Push mnohokrát, takže míli dlouhý půlměsíc First Beach jsem dobře znala. Pořád mi však připadal úchvatný. Voda byla i ve slunečním světle tmavě šedá, vlny s bílými hřebínky se vzdouvaly k šedému skalnatému pobřeží. Z ocelových vln přístavu se zvedaly ostrovy se strmými útesy po stranách, dosahujícími k hrbolatým vrcholkům, korunovány strohými, do nebe se tyčícími borovicemi. Pláž měla jenom tenký pruh skutečného písku na okraji vody, dál už byly jenom miliony širokých hladkých kamenů, které z dálky vypadaly uniformně šedé, ale zblízka měly všechny odstíny, jaké kámen může mít: cihlovou, mořskou zeleň, levandulovou, modrošedou, matně zlatou. Čára přílivu byla pokryta velkými kusy naplaveného dříví, vyběleného ve slaných vlnách, že

vypadalo jako kosti, některé bylo nahromaděné na okraji lesa, některé leželo osaměle, jenom z dosahu vln.

Od vln přicházel čerstvý vítr, studený a slaný. Na vlnách se kolébali pelikáni a rackové a nad nimi kroužil osamělý orel. Po nebi se stále honily mraky, hrozilo, že každou chvíli provedou invazi, ale slunce prozatím statečně svítilo ve své aureole modrého nebe.

Vydali jsme se dolů k pláži, Mike nás vedl ke kruhu z naplavených klád, které se zjevně používaly při sešlostech, jako byla ta naše. Bylo tam i ohniště plné černého popela. Erik a ten kluk, který se myslím jmenoval Ben, sbírali ulámané větve naplaveného dříví ze suššších hromad kolem okraje lesa a brzy měli na starém popelu postavenou hranici v podobě tee-pee.

„Už jsi někdy viděla táborák z naplaveného dříví?" zeptal se mě Mike. Seděla jsem na jedné lavičce barvy kosti; ostatní holky se shromáždily po obou mých stranách a vzrušeně si povídaly. Mike klečel vedle ohně a zapaloval jeden menší klacík cigaretovým zapalovačem.

„Ne," odpověděla jsem, když opatrně umísťoval hořící větvičku do pagody.

„Tak to se ti bude líbit – sleduj ty barvy." Zapálil další malou větvičku a položil ji podél té první. Plameny začaly suché dřevo rychle olizovat.

„Je to modré," řekla jsem překvapeně.

„To dělá ta sůl. Hezké, ne?" Zapálil další kousek, položil ho tam, kde oheň ještě nechytil, a pak si přišel sednout vedle mě. Naštěstí Jess byla z jeho druhé strany. Otočila se k němu a nárokovala si jeho pozornost. Sledovala jsem zvláštní modré a zelené plameny praskající k nebi.

Po půl hodině povídání se pár kluků chtělo projít k blízkým přílivovým jezírkům. Bylo to dilema. Na jednu stranu jsem měla přílivová jezírka moc ráda. Fascinovala mě už jako dítě; byla to jediné, na co jsem se těšila, když jsem měla jet do Forks. Na druhou stranu, taky jsem do nich hodně padala. Na tom nic není, když je vám sedm a máte s sebou tátu. Připomnělo mi to Edwardovu žádost – abych nespadla do oceánu.

Lauren byla ta, která za mě rozhodla. Ona se nechtěla projít, rozhodně na to neměla vhodné boty. Většina ostatních holek kromě Angely a Jessiky se rozhodly zůstat taky na pláži. Čekala jsem, dokud se Tyler s Erikem nenabídli, že s nimi zůstanou, a pak jsem tiše vstala, abych se přidala k těm, co šli na procházku. Mike mi věnoval široký úsměv, když viděl, že jdu.

Procházka nebyla moc dlouhá, akorát se mi nelíbilo, že jsem v lese ztratila nebe. Do zeleného světla lesa se smích adolescentů jaksi nehodil, les byl příliš temný a zlověstný, aby byl v harmonii s veselým žertováním. Musela jsem se při každém kroku velice pečlivě dívat, kam šlapu, abych se vyhnula kořenům dole a větvím nad sebou, a brzy jsem byla pozadu. Nakonec jsem se prodrala smaragdovým okrajem lesa a znovu jsem se ocitla na skalnatém pobřeží. Byl odliv a přílivová říčka tekla kolem nás svou cestou do moře. Podél jejích oblázkovitých břehů byla mělká jezírka, která nikdy úplně nevysychala, a kde se to hemžilo životem.

Byla jsem velmi opatrná, abych se nenakláněla příliš daleko nad malé oceánové rybníčky. Ostatní se nebáli, skákali přes kameny, nakláněli se riskantně přes okraje. Našla jsem si velmi stabilně vypadající kámen na kraji jednoho z největších jezírek a posadila se tam velmi opatrně, očarovaná přírodním akváriem pod sebou. Pugéty zářivých sasanek se neustále vlnily v neviditelném proudu, převracely škeble rozehnané po krajích, schovávajíce tak kraby zalezlé uvnitř, hvězdice nehybně držely přichycené ke kamenům a k sobě navzájem a v jasně zelených mořských řasách se zavlnil jeden malý černý úhoř s bílými rychle se pohybujícími pruhy, který tam čekal, až se moře vrátí. Byla jsem tím naprosto uchvácená, až na jednu malou část mé mysli, která přemítala, co asi teď dělá Edward, a snažila si představit, co by říkal, kdyby tu byl se mnou.

Nakonec kluci dostali hlad, a tak jsem celá ztuhlá vstala a vydala se za nimi zpátky. Tentokrát jsem se snažila lépe s nimi držet krok přes les, takže jsem přirozeně párkrát upadla. Udělala jsem si na dlaních pár mělkých škrábanců, na kolenou džínů jsem měla zelené skvrny, ale mohlo to být horší.

Když jsme se dostali zpátky na First Beach, viděli jsme, že skupina, kterou jsme opustili, se mezitím rozrostla. Jak jsme se přiblížili, viděli jsme lesklé rovné černé vlasy a měděnou kůži nově příchozích, teenagerů z rezervace, kteří se přišli skamarádit. Už se rozdávalo jídlo a kluci spěchali, aby se přihlásili o svůj díl, zatímco nás Erik představoval, jak jsme vstupovali do kruhu z naplaveného dříví. Já s Angelou jsme přišly poslední a jak Erik vyslovil naše jména, všimla jsem si, jak na mě jeden mladší kluk sedící na kamenech vedle ohně se zájmem pohlédl. Posadila jsem se vedle Angely a Mike nám přinesl sendviče a podnos se sodovkami, abychom si vybraly, zatímco ten kluk, který vypadal z hostů nejstarší, ze sebe vysypal jména sedmi dalších, kteří byli s ním. Pochytila jsem akorát to, že jedna z holek se taky jmenuje Jessica a ten kluk, který si mě všiml, byl Jacob.

Bylo příjemné sedět vedle Angely; byla to klidná povaha – necítila potřebu vyplnit každé ticho hovorem. Nechala mě volně přemýšlet a nevyrušovala, zatímco jsme jedly. A já jsem myslela na to, jak mi připadá, že čas ve Forks plyne nesouvisle, někdy události kolem mě míjejí rozmazaně a jen některé výjevy vystupují jasněji než ostatní. A jindy jsou chvíle, kdy je každá vteřina důležitá a vryje se mi hluboko do mysli. Věděla jsem přesně, co ten rozdíl způsobuje, a to mě znepokojovalo.

Během oběda začaly mraky postupovat, zatahovaly se přes modrou oblohu, přes tu chvíli přeletěly přes slunce, vrhaly na pláž dlouhé stíny a očerňovaly vlny. Jakmile jsme dojedli, začali se spolužáci po dvojicích a trojicích loudat pryč. Někteří sešli dolů ke břehu a snažili se házet žabky přes zčeřenou hladinu. Ostatní dávali dohromady druhou expedici k přílivovým jezírkům. Mike – a za ním Jessica jako stín – si to namířili k jedinému obchodu ve vesnici. Někteří z místních šli s nimi; ostatní se přidali k procházce. Když se všichni rozptýlili, seděla jsem na kládě sama, jen s Lauren a Tylerem, kteří se zabývali discmanem, který někoho napadlo přinést, a třemi teenagery z rezervace rozsazenými kolem, včetně kluka jménem Jacob a toho nejstaršího, který vystupoval jako mluvčí.

Pár minut poté, co Angela odešla se skupinou na procházku, se přiloudal Jacob a sedl si vedle mě. Vypadal na čtrnáct, možná na patnáct, a měl dlouhé, zářivě černé vlasy, stažené vzadu na krku gumičkou. Měl krásnou hedvábnou pleť rudohnědé barvy; jeho oči byly tmavé, posazené hluboko nad vystouplými lícními kostmi. Bradu měl pořád ještě dětsky zakulacenou. Dohromady to byl velmi hezký obličej. Ovšem ten dobrý dojem, který na mě udělal jeho pěkný vzhled, pokazila první slova, která vypustil z pusy.

„Ty jsi Isabella Swanová, viď?“

Bylo to zase jako první den ve škole.

„Bella,“ povzdechla jsem si.

„Já jsem Jacob Black,“ napřáhl ke mně ruku v přátelském gestu. „Koupila sis od mého táty náklaďák.“

„Aha,“ řekla jsem s úlevou a potřásla mu štíhlou rukou. „Ty jsi Billyho syn. Asi bych si tě měla pamatovat.“

„Nejsem z rodiny nejmladší – budeš si pamatovat moje starší sestry.“

„Ráchel a Rebeka,“ vzpomněla jsem si najednou. Charlie a Billy nás během mých návštěv nechávali často spolu, abychom se zabavily, zatímco oni budou rybařit. Byly jsme všechny příliš nesmělé, abychom se nějak hluboce skamarádily. Samozřejmě, když mi bylo jedenáct, nadělala jsem dost scén, abych výletům za rybařením učinila přítrž.

„Jsou tady?“ obhlížela jsem holky na kraji oceánu a přemítala jsem, jestli bych je teď poznala.

„Ne,“ zavrtěl Jacob hlavou, „Ráchel dostala stipendium na Washingtonské státní a Rebeka si vzala jednoho surfaře se Samoy – žije teď na Havaji.“

„Vdala se. Páni.“ Byla jsem ohromená. Dvojčata byla jenom o rok a kousek starší než já.

„Tak jak se ti líbí náklaďák?“ zeptal se.

„Miluju ho, jezdí skvěle.“

„Jo, ale je vážně pomalý,“ zasmál se. „Tolik se mi ulevilo, když ho Charlie koupil. Táta by mi nedovolil postavit další auto, když jsme měli přímo doma jedno ještě slušné.“

„Není tak pomalý,“ namítla jsem.

„Zkusila jsi jet přes devadesát?“

„Ne,“ připustila jsem.

„Dobře. Ani to nezkoušej.“ Zakřenil se.

Nemohla jsem si pomoct a úsměv jsem mu oplatila. „Vede si skvěle při kolizi,“ uvedla jsem na obranu svého náklaďáčku.

„Myslím, že tu starou obludu nezdolá ani tank,“ souhlasil a znovu se zasmál.

„Takže ty stavíš auta?“ zeptala jsem se, protože to na mě udělalo dojem.

„Když mám volný čas a součástky. Nevěděla bys náhodou, kde bych mohl kápnout na hlavní válec z Volkswagenu Rabbit, rok 1986?“ dodal žertovně. Měl příjemný, nakřáplý hlas.

„Promiň,“ zasmála jsem se, „poslední dobou jsem žádný neviděla, ale kvůli tobě budu mít oči otevřené.“ Jako kdybych věděla, co to je. Velmi dobře se s ním povídalo.

Blýsknul se zářivým úsměvem, díval se na mě uznale způsobem, který jsem se učila rozpoznávat. Nebyla jsem jediná, kdo si toho všiml.

„Ty znáš Bellu, Jacobe?“ zeptala se Lauren – tónem, který mi připadal nevychovaný a drzý – z druhé strany ohně.

„My se známe tak nějak odjakživa,“ zasmál se a věnoval mi další úsměv.

„To je hezké.“ Rozhodně to neznělo upřímně, a její bledé, bezvýrazné oči se přimhouřily.

„Bello,“ zavolala znovu a pozorně se mi dívala do obličeje, „právě jsem říkala Tylerovi, že je to škoda, že s námi nemohl dnes jet nikdo z Cullenových. To nikoho nenapadlo je pozvat?“ Její starostlivý výraz byl nepřesvědčivý.

„Myslíš rodinu doktora Carlislea Cullena?“ zeptal se ten vysoký starší kluk dřív, než jsem mohla odpovědět, k Laurenině velké zlosti. Byl to opravdu spíš muž než chlapec, a jeho hlas byl velmi hluboký.

„Ano, ty je znáš?“ zeptala se blahosklonně a pootočila se k němu.

„Cullenovi sem nechodí," řekl tónem, který to téma uzavíral, a ignoroval tak její otázku.

Tyler, který se snažil získat zpátky její pozornost, se zeptal na její názor na cédéčko, které držel. To ji rozptýlilo.

Zírala jsem na toho kluka s hlubokým hlasem, poněkud zaražená, ale on se díval stranou k tmavému lesu za námi. Říkal, že Cullenovi sem nechodí, ale jeho tón napovídal něco víc – že to nemají dovoleno; mají vstup zakázán. Jeho chování ve mně zanechalo divný dojem, a tak jsem se snažila ho ignorovat, ale bez úspěchu.

„Tak co, už tě Forks dohání k šílenství?" přerušil Jacob moji meditaci.

„Ach, řekla bych, že je to slabé slovo," ušklíbla jsem se. Chápavě se zakřenil.

Pořád jsem se zaobírala tou krátkou poznámkou o Cullenových a najednou mě něco napadlo. Byl to hloupý plán, ale neměla jsem žádný lepší nápad. Doufala jsem, že mladý Jacob je ještě nezkušený, pokud jde o holky, takže neprokoukne moje jistě žalostné pokusy o flirtování.

„Nechceš se se mnou projít po pláži?" zeptala jsem se a snažila se napodobit způsob, jakým se Edward díval zpod svých řas. Nemohlo to mít ani zdaleka podobný efekt, to jsem si byla jistá, ale Jacob vyskočil dost ochotně.

Jak jsme šli k severu podél pestrobarevných kamenů k vlnolamu z naplaveného dříví, mraky konečně semkly řady přes oblohu, takže moře ztmavlo a teplota poklesla. Strčila jsem si ruce hluboko do kapes bundy.

„Takže tobě je kolik, šestnáct?" zeptala jsem se a snažila se nevypadat jako idiot, když jsem mrkala řasami, jak jsem to viděla u holek v televizi.

„Zrovna mi bylo patnáct," přiznal se, ale bylo vidět, že mu to zalichotilo.

„Vážně?" Předstírala jsem překvapení. „Myslela bych si, že jsi starší."

„Jsem na svůj věk vysoký," vysvětloval.

„Jezdíváš hodně do Forks?“ zeptala jsem se koketně, jako kdybych doufala, že řekne ano. Mně samotné to znělo pitomě. Bála jsem se, že se na mě znechuceně obrátí a obviní mě, že si z něj utahuju, ale pořád vypadal polichoceně.

„Ani moc ne,“ připustil zamračeně. „Ale až budu mít hotové auto, budu moct jezdit, kolikrát budu chtít – teda až si udělám řidičák,“ dodal.

„Kdo byl ten druhý kluk, s kterým mluvila Lauren? Vypadal trochu starý na to, aby chodil s námi.“ Naschvál jsem se přiřadila k mladším ve snaze dát najevo, že dávám přednost Jacobovi.

„To je Sam – je mu devatenáct,“ informoval mě.

„A co to povídal o doktorově rodině?“ zeptala jsem se nevinně.

„O Cullenových? No, oni do rezervace nemají jezdit.“ Uhnul pohledem, zadíval se do dálky k James Island a potvrdil tak, co jsem si myslela, že jsem v Samově hlase slyšela.

„Proč ne?“

Pohlédl zpátky na mě a kousal si ret. „Ouha. Já o tom nemám nikde vykládat.“

„No, ale já to nikomu nepovím, jsem jenom zvědavá,“ pokusila jsem se o okouzlující úsměv a přemítala, jestli moc netlačím na pilu.

On mi ovšem úsměv oplatil a opravdu se tvářil okouzleně. Pak zvedl jedno obočí a jeho hlas byl ještě chraplavější než předtím.

„Máš ráda strašidelné historky?“ zeptal se zlověstně.

„Miluju je,“ horovala jsem a snažila se propalovat ho očima.

Jacob došel k blízkému naplavenému stromu, kterému trčely do vzduchu kořeny jako ochablé nohy velkého bledého pavouka. Zlehka se opřel o jeden ze zkroucených kořenů, zatímco já jsem si sedla vedle něj na kmen. Díval se dolů na kameny, v koutcích jeho širokých rtů si pohrával úsměv. Viděla jsem, že se snaží dobře to podat. Soustředila jsem se na to, aby mi ten živý zájem, který jsem cítila, byl vidět na očích.

„Znáš nějaké staré příběhy o tom, odkud pocházíme – myslím my Quileuté?“ začal.

„Vlastně ne,“ přiznala jsem.

„No, existuje spousta legend, některé se údajně datují až k potopě světa – staří Quileuté prý přivázali své kánoe k vrcholkům nejvyšších stromů na hoře, aby přežili jako Noe se svou archou.“ Usmál se, aby mi ukázal, jak málo těm historkám věří. „Jiná legenda tvrdí, že pocházíme z vlků – a že vlci jsou pořád naši bratři. Je proti kmenovému zákonu je zabíjet.

A pak jsou historky o studených,“ hlas mu klesl trochu níž.

„Studených?“ zeptala jsem se a tentokrát jsem svůj zájem nepředstírala.

„Ano. Existují historky o studených stejně staré jako legendy o vlcích, ale některé jsou mnohem mladší. Podle legendy můj vlastní pradědeček některé ze studených znal. On to byl, kdo s nimi uzavřel smlouvu, podle které se drží dál od našeho území.“ Zvedl oči v sloup.

„Tvůj pradědeček?“ povzbuzovala jsem ho.

„Byl starší kmene, jako můj otec. Víš, studení jsou přirozenými nepřáteli vlka – no, vlastně ne vlka, ale vlků, kteří se změní v lidi, jako naši předkové. Vy byste jim říkali vlkodlaci.“

„Vlkodlaci mají nepřátele?“

„Jenom jednoho.“

Upřeně jsem se na něj koukala a doufala, že skryju svoji netrpělivost za obdiv.

„Takže chápeš,“ pokračoval Jacob, „studení jsou tradičně naši nepřátelé. Ale tahle tlupa, která přišla na naše území v dobách mého pradědečka, byla jiná. Nelovili stejným způsobem jako ostatní jejich druhu – nepředstavovali pro kmen nebezpečí. Takže s nimi můj pradědeček uzavřel příměří. Když slíbí, že se budou držet z dosahu našich pozemků, nepředáme je bledým tvářím.“ Zamrkal na mě.

„Když nebyli nebezpeční, tak proč…?“ Snažila jsem se to pochopit, snažila jsem se, aby neviděl, jak beru jeho strašidelný příběh vážně.

„Pro člověka je vždycky riziko pohybovat se v dosahu studených, i když jsou civilizovaní, jako byl tenhle klan. Nikdy nevíš, kdy nad nimi hlad zvítězí a oni se neovládnou.“ Naschvál zdůraznil hrozbu ve svém tónu.

„Jak to myslíš, civilizovaní?“

„Tvrdili, že neloví lidi. Prý byli místo toho nějak schopní lovit zvířata.“

Snažila jsem se udržet svůj hlas nevzrušený. „A jak do toho zapadají Cullenovi? Jsou jako ti studení, které znal tvůj pradědeček?“

„Ne,“ dramaticky se odmlčel. „Jsou to ti samí.“

Musel si myslet, že výraz na mé tváři je strach vyvolaný jeho historkou. Usmál se potěšeně a pokračoval.

„Je jich teď víc, nová žena a nový muž, ale zbytek jsou ti samí. V dobách mého pradědečka už znali jejich vůdce, Carlislea. On už tu byl a zase odešel dokonce ještě předtím, než přišli tvoji lidé.“ Potlačoval úsměv.

„A co tedy jsou?“ zeptala jsem se nakonec. „Co jsou ti studení zač?“

Temně se usmál.

„Pijí krev,“ odpověděl mrazivým hlasem. „Tvoji lidé jim říkají upíři.“

Po jeho odpovědi jsem zírala do divokého vlnobití a nebyla jsem si jistá, co můj obličej prozrazuje.

„Máš husí kůži,“ zasmál se potěšeně.

„Jsi dobrý vypravěč,“ zalichotila jsem mu a pořád jsem zírala do vln.

„Pěkně bláznivé, nemyslíš? Není divu, že táta nechce, abychom o tom s někým mluvili.“

Ještě jsem nedovedla natolik ovládnout svůj výraz, abych se na něj dokázala podívat. „Neboj, já to na tebe nepovím.“

„Asi jsem právě porušil úmluvu,“ zasmál se.

„Já si to vezmu do hrobu,“ slíbila jsem mu a pak jsem se zachvěla.

„Ale vážně, Charliemu nic neříkej. Dost se rozzlobil, když slyšel, že někteří z nás nechodí do nemocnice od té doby, co tam doktor Cullen začal pracovat.“

„Neřeknu, samozřejmě.“

„Tak co, myslíš, že jsme parta pověrčivých domorodců, nebo co?“ zeptal se uličnickým tónem, ale se stopou obav. Pořád jsem se dívala na oceán.

Pak jsem se otočila a usmála se na něj co nejnormálněji jsem dokázala.

„Ne. Ale myslím, že umíš moc dobře vyprávět strašidelné historky. Pořád mám husí kůži, vidíš?“ zvedla jsem ruku.

„Týjo.“ Usmál se.

A pak nás zvuk plážových kamenů ťukajících o sebe upozornil, že se někdo blíží. Zvedli jsme hlavu současně a spatřili jsme Mika a Jessiku asi padesát metrů od nás, jak jdou k nám.

„Tady jsi, Bello,“ zavolal Mike s úlevou a mával rukou nad hlavou.

„To je tvůj kluk?“ zeptal se Jacob, který si všiml žárlivého podtónu v Mikově hlasu. Byla jsem překvapená, že je to tak znát.

„Ne, to tedy není,“ zašeptala jsem. Byla jsem Jacobovi nesmírně vděčná a byla jsem ochotná udělat mu co největší radost. Z opatrnosti jsem se otočila a zamrkala na něj, aby to Mike neviděl. Usmál se, naplněný pýchou, kterou vyvolalo mé neobratné flirtování.

„Takže až si udělám řidičák…“ začal.

„Musíš se na mě přijet do Forks podívat. Můžeme si někam zajít.“ Cítila jsem se provinile, když jsem to říkala, protože jsem věděla, že jsem ho využila. Ale Jacob se mi opravdu líbil. Mohli bychom být snadno přáteli.

Mike došel až k nám, Jessica se za ním táhla jako ocásek. Viděla jsem, jak si pohledem změřil Jacoba; jeho zjevné mládí ho uspokojilo.

„Kde jste byli?“ zeptal se, ačkoliv měl odpověď přímo před sebou.

„Jacob mi vyprávěl nějaké místní historky," prozradila jsem. „Bylo to vážně zajímavé."

Vřele jsem se na Jacoba usmála a on mi úsměv oplatil.

„No," odmlčel se Mike a bedlivě hodnotil situaci, jak se má dívat na naše kamarádění. „My už balíme – vypadá to, že bude brzy pršet."

Všichni jsme se podívali na zamračené nebe. Rozhodně to vypadalo na déšť.

„Dobře." Vyskočila jsem. „Už jdu."

„Bylo hezké tě zase vidět," řekl Jacob a já jsem pochopila, že se snaží Mika trochu poškádlit.

„Vážně bylo. Až příště pojede Charlie na návštěvu za Billym, pojedu s ním," slíbila jsem.

Po tváři se mu roztáhl úsměv. „To bude bezva."

„A díky," dodala jsem upřímně.

Natáhla jsem si kapuci, zatímco jsme se trmáceli přes kameny k parkovišti. Spadlo pár kapek a tam, kde přistály, zůstaly na kamenech černé skvrnky. Když jsme došli k Suburbanu, ostatní už nakládali všechno zpátky do aut. Schoulila jsem se na zadní sedadlo vedle Angely a Tylera a oznámila, že už jsem seděla vepředu cestou sem. Angela jenom koukala z okna na eskalující bouřku a Lauren se vrtěla na prostředním sedadle, aby zaujala Tylerovu pozornost, takže jsem si mohla prostě položil hlavu na sedadlo a zavřít oči. Vehementně jsem se snažila nemyslet.

7. NOČNÍ MŮRA

Řekla jsem Charliemu, že musím dělat spoustu úkolů a že nechci nic k jídlu. Zrovna dávali basketbalový zápas, který ho velmi zajímal, ačkoliv já jsem samozřejmě neměla ponětí, co je na něm tak zvláštního, takže si na mém obličeji nebo tónu nevšiml ničeho neobvyklého.

Jakmile jsem byla ve svém pokoji, zamkla jsem dveře. Prohrabala jsem psací stůl, až jsem našla svoje stará sluchátka, a zapojila je do malého discmana. Vybrala jsem si cédéčko, které jsem dostala od Phila k Vánocům. Byla to jedna z jeho oblíbených kapel, ale na můj vkus tam bylo trochu moc basů a vřeštění. Zasunula jsem ho dovnitř a lehla si na postel. Nasadila jsem si sluchátka, zmáčkla tlačítko a vytáhla hlasitost na maximum, až mě bolely uši. Zavřela jsem oči, ale světlo se mi pořád vkrádalo pod víčka, takže jsem si přes horní půlku obličeje přetáhla ještě polštář.

Soustředila jsem se velmi pečlivě na hudbu, snažila se porozumět textu, abych rozpletla komplikované přechody bicích. A když jsem cédéčko poslouchala potřetí, už jsem uměla alespoň všechna slova refrénů. S překvapením jsem zjistila, že se mi ta kapela konec konců opravdu líbí, jakmile jsem si zvykla na ten vřeštivý zvuk. Budu muset Philovi zase poděkovat.

A fungovalo to. Otřásající rány mi znemožnily myslet – což byl jediný účel celého toho počínání. Poslouchala jsem to cédéčko znovu a znovu, až jsem si mohla zpívat se všemi písničkami, a nakonec jsem usnula.

Otevřela jsem oči do povědomého místa. Někde v koutku mysli jsem věděla, že se mi to zdá. Poznala jsem zelené světlo lesa. Někde poblíž jsem slyšela vlny rozbíjející se o skály. A věděla jsem, že když najdu oceán, uvidím slunce. Snažila jsem

se jít po zvuku, ale byl tam Jacob Black, tahal mě za ruku, vlekl mě zpátky do nejčernější části lesa.

„Jacobe? Co se děje?" ptala jsem se. Tvářil se vyděšeně a celou svou silou mi trhal za ruku, aby zmohl můj odpor; já jsem do té tmy nechtěla jít.

„Utíkej, Bello, musíš utíkat!" zašeptal vyděšeně.

„Tudy, Bello!" poznala jsem Mikův hlas, který zavolal z hloubi temného lesa, ale neviděla jsem ho.

„Proč?" ptala jsem se a pořád jsem se snažila Jacobovi vykroutit, zoufalá, že se nemůžu dostat na slunce.

Ale v tu chvíli Jacob mou ruku pustil a vykřikl, najednou se roztřásl a padl na temnou lesní zem. Kroutil se na zemi a já jsem se s hrůzou dívala.

„Jacobe!" vykřikla jsem. Ale on už tam nebyl. Na jeho místě stál velký rudohnědý vlk s černýma očima. Ten vlk se na mě nedíval, ukazoval k pobřeží, chlupy na zádech se mu ježily a zpoza odhalených tesáků vycházelo tiché vytí.

„Bello, utíkej!" zakřičel za mnou znovu Mike. Ale já jsem se neotočila. Dívala jsem se na světlo, které ke mně přicházelo z pláže.

A pak ze stromů vystoupil Edward, jeho kůže slabě zářila, jeho oči byly černé a nebezpečné. Zvedl jednu ruku a pokynul mi, abych přišla k němu. Vlk u mých nohou zavyl.

Udělala jsem krok vpřed, k Edwardovi. On se usmál, a jeho zuby byly ostré, špičaté.

„Důvěřuj mi," zavrčel.

Udělala jsem další krok.

Vlk se vrhl mezi mne a upíra, tesáky mu mířil na krční tepnu.

„Ne!" vykřikla jsem a vymrštila se na posteli.

Tím náhlým pohybem sluchátka strhla discman z nočního stolku a ten s třesknutím spadl na podlahu.

V pokoji bylo pořád ještě rozsvíceno a já jsem seděla na posteli oblečená a v botách. Celá dezorientovaná jsem se podívala na budík na prádelníku. Bylo půl šesté ráno.

Zasténala jsem, padla zpátky na postel a převrátila se na obličej, skopla boty. Ale bylo mi tak nepohodlně, že jsem nemohla znovu usnout. Zase jsem se převalila, rozepnula si džíny a ztěžka je stahovala, jak jsem se snažila zůstat v horizontální poloze. Uvědomila jsem si, že mám vlasy pořád stažené do copu, hřebínek mě nepříjemně tlačil na temeni. Otočila jsem se na bok, vytáhla gumičku a rychle jsem si prohrábla pletenec prsty. Znovu jsem si přetáhla polštář přes oči.

Samozřejmě to k ničemu nebylo. Moje podvědomí vylovilo přesně ty obrazy, kterým jsem se tak zoufale snažila vyhnout. Budu jim teď muset znovu čelit.

Posadila jsem se a hlava se mi chviličku točila, jak jsem ji měla překrvenou. Napřed to nejdůležitější, pomyslela jsem si, šťastná, že to můžu odložit na co nejpozději. Popadla jsem toaletní tašku.

Sprcha ovšem netrvala zdaleka tak dlouho, jak jsem doufala. A i když jsem si dala načas s fénováním vlasů, brzy jsem neměla v koupelně co na práci. Zabalená do ručníku jsem se vrátila zpátky do svého pokoje. Nedokázala jsem říct, jestli Charlie pořád spí, nebo jestli už odjel. Šla jsem se podívat z okna, a policejní auto bylo pryč. Zase rybaří.

Pomalu jsem se oblékla do nejpohodlnější teplákové soupravy a pak jsem si ustlala postel – to jsem nikdy nedělala. Už jsem to nemohla odkládat. Šla jsem k psacímu stolu a zapnula svůj starý počítač.

Strašně nerada jsem tady používala internet. Můj modem byl tragicky zastaralý, e-mailová schránka nedostatečná; jenom připojování trvalo tak dlouho, že jsem se rozhodla dát si zatím misku cereálií, než se dočkám.

Jedla jsem pomalu, každé sousto jsem pečlivě kousala. Když jsem dojedla, umyla jsem misku a lžíci, utřela je a uložila na místo. Nohy mi zakopávaly, když jsem šla nahoru. Napřed jsem šla k discmanu, zvedla ho z podlahy a položila přesně doprostřed stolu. Vytáhla jsem sluchátka a vrátila je do zásuvky

psacího stolu. Pak jsem pustila znovu to samé cédéčko, ale ztlumila jsem zvuk, aby tvořilo jenom zvukovou kulisu.

S dalším povzdechnutím jsem zapnula počítač. Samozřejmě, přes celou obrazovku na mě vyskákaly reklamy. Posadila jsem se na tvrdou skládací židli a začala zavírat všechna malá okýnka. Nakonec jsem se přece jen dostala ke svému oblíbenému vyhledávači. Odstřelila jsem pár dalších reklam a napsala jediné slovo.

Upír.

Trvalo to samozřejmě děsivě dlouho. Když se objevily výsledky, měla jsem se čím probírat – bylo tam všechno od filmů přes společenské hry a undergroundový metal až k obskurním kosmetickým společnostem.

Pak jsem našla slibnou stránku – Upíři od A do Z. Netrpělivě jsem čekala, až se načte, a rychlým klikáním jsem zavírala každou reklamu, která se objevila na obrazovce. Nakonec byla obrazovka volná – obyčejné bílé pozadí s černým, akademicky vypadajícím textem. Na domovské stránce mě přivítaly dvě citace:

V rozlehlém stinném světě duchů a démonů není žádná postava tak strašlivá, žádná postava tak obávaná a opovrhovaná, a přesto nadaná tak hrůzyplnou podmanivostí jako upír, který sám není ani duch, ani démon, ale sdílí temné povahové rysy a vlastní tajemné a strašlivé schopnosti obou. – Reverend Montague Summers.

Jestli jsou nějaké dobře doložené záznamy, jsou to záznamy o upírech. Nic nechybí: oficiální zprávy, přísežná prohlášení vážených lidí, lékařů, kněží, učitelů, kompletní soudní důkazy. A přes to všechno, kdo věří v upíry? – Rousseau.

Zbytek stránky byl abecední výčet veškerých mýtů o upírech, které se udržují různě po světě. První, na kterého jsem klikla, Danag, byl filipínský upír, který údajně před dávnými časy začal na ostrovech pěstovat kolokázii. Podle pověsti Danag po mnoho let pracoval společně s lidmi, ale jejich partnerství

skončilo dne, kdy se jedna žena řízla do prstu. Danag jí vysával ránu a chuť krve se mu tak zalíbila, že z jejího těla vysál krev úplně všechnu.

Pročítala jsem pečlivě popisy, hledala jsem něco, co znělo povědomě, natož pak věrohodně. Zdálo se, že většina mýtů o upírech se točila kolem krásných žen jako démonů a dětí jako obětí; také to vypadalo, že si je lidé vymýšleli, aby měli vysvětlení pro vysokou úmrtnost malých dětí a aby poskytly omluvu pro mužskou nevěru. Mnohé příběhy zahrnovaly duchy bez těla a varování před nesprávně provedenými pohřby. Nebylo toho moc, co by se podobalo filmům, které jsem viděla, a jenom opravdu pár upírů, jako hebrejský Estrie a polský Upier, se vůbec obtěžovalo pít krev.

Mou pozornost opravdu upoutala jenom tři jména: rumunský Varacolaci, mocná nemrtvá bytost, která se mohla objevovat v podobě krásného člověka s bledou pletí, slovenský Nelapsi, stvoření tak silné a rychlé, že dokázalo během jediné hodiny po půlnoci zmasakrovat celou vesnici, a jedno další, Stregoni benefici.

O tomhle posledním tam byla jediná krátká věta.

Stregoni benefici: italský upír, o kterém se říká, že je na straně dobra a který je smrtelným nepřítelem všech zlých upírů.

Byla to úleva, najít aspoň to jedno malé heslo, jediný mýtus mezi stovkami, který potvrzoval existenci hodných upírů.

Ovšem celkem vzato toho bylo málo, co se shodovalo s Jacobovými příběhy nebo s mým vlastním pozorováním. Jak jsem tak pročítala internetové stránky, sestavila jsem si v duchu malý seznam a pečlivě ho porovnávala s každým mýtem. Rychlost, síla, krása, bledá pleť, oči, které měnily barvu; a pak Jacobova kritéria: pijí krev, jsou nepřátelé vlkodlaka, mají studenou kůži a jsou nesmrtelní. Bylo jen pár mýtů, které se shodovaly alespoň v jediném bodě.

A pak tu byl další problém, který jsem si pamatovala z těch pár hororů, co jsem viděla, a který byl podepřen dnešním čtením – upíři nemohli vycházet za denního světla, slunce by je

spálilo na popel. Celý den spali v rakvích a vycházeli jenom v noci.

Rozčileně jsem vypnula počítač, ani jsem nečekala, až se všechno náležitě zavře. Nad mou podrážděností převládaly rozpaky. Bylo to všechno tak hloupé. Seděla jsem ve svém pokoji a hledala informace o upírech. Co se to se mnou děje? Usoudila jsem, že velký podíl viny připadá na vrub města Forks – a ostatně celého prosáklého Olympijského poloostrova.

Musela jsem vypadnout z domu, ale nebylo, kam bych chtěla jít, aniž by to znamenalo třídenní cestu autem. Přesto jsem si natáhla holínky, a i když jsem nevěděla, kam mám namířeno, sešla jsem dolů. Vklouzla jsem do pláštěnky, ani jsem se nepodívala, jak je venku, a vykročila ze dveří.

Bylo zataženo, ale ještě nepršelo. Nevšímala jsem si auta a pěšky jsem vyrazila na východ, namířila jsem si to přímo přes Charlieho dvůr k všudypřítomnému lesu. Netrvalo dlouho a byla jsem tak hluboko, že mě nebylo vidět ani z domu, ani ze silnice, protože jediné zvuky, které jsem slyšela, bylo čvachtání vlhké země pod nohama a náhlé výkřiky sojek.

Šla jsem po úzké pěšině, která tu vedla, protože takové toulání jen tak nazdařbůh bych neriskovala. O nějakém orientačním smyslu se u mě téměř nedalo mluvit; dokázala jsem se ztratit i na přehlednějších místech, než bylo tohle. Pěšina se vinula hloub a hloub do lesa, většinou na východ, pokud jsem to dokázala posoudit. Podél ní rostly smrky, jedle, tisy a javory. Znala jsem jenom nepřesně jména stromů, které mě obklopovaly, a ještě jen díky tomu, že mi je v dětství Charlie ukazoval z okénka policejního auta. Mnohé druhy jsem neznala vůbec a některé jsem nedokázala přesně určit, protože byly silně porostlé cizopasným rostlinstvem.

Šla jsem pěšinou, dokud mě postrkoval hněv na sebe samu. Protože pomalu utichal, zpomalila jsem. Z baldachýnu nade mnou skáplo pár kapek, ale nemohla jsem si být jistá, jestli začíná pršet, nebo jestli jsou to jenom loužičky zbylé od včerejška, zadržené v listech vysoko nade mnou, které pomalu odkapávají dolů na zem. Nedávno padlý strom – poznala jsem

to podle toho, že ještě nebyl úplně porostlý mechem – se opíral o kmen jednoho ze svých bratrů a vytvářel tak zastřešenou malou lavičku jenom pár bezpečných kroků od mé pěšiny. Překročila jsem kapradiny a opatrně se posadila, napřed jsem se ale ujistila, že mám bundu dobře staženou, abych si nezamokřila oblečení. Hlavu v kapuci jsem si opřela o živý strom.

Tohle místo jsem nevybrala dobře. Měla jsem to vědět, ale kam se dalo jít? Les byl temně zelený a až moc připomínal scénu ze sna minulé noci, abych tu mohla klidně posedět. Teď, když už se neozýval zvuk mých čvachtavých kroků, bylo ticho bodavé. Také ptáci mlčeli, kapky padaly se stále větší frekvencí, takže nad námi určitě prší. Teď když jsem seděla, kapradiny mi dosahovaly nad hlavu. Věděla jsem, že kdyby někdo šel po pěšině, necelý metr ode mě, ani by mě neviděl.

Tady mezi stromy bylo mnohem snadnější uvěřit těm absurditám, které mě v domě uváděly do rozpaků. V tomto lese se po tisíce let nic nezměnilo, a všechny mýty a legendy ze stovky různých zemí se zdály mnohem pravděpodobnější v této zelené záři než v mé jasně vymezené ložnici.

Soustředila jsem se na dvě nejpalčivější otázky, které jsem potřebovala zodpovědět, ale moc se mi do toho nechtělo.

Zaprvé jsem musela rozhodnout, jestli je možné, aby to, co Jacob říkal o Cullenových, byla pravda.

Moje mysl začala okamžitě mohutně protestovat. Bylo to pošetilé a morbidní, vážně se zaobírat tak směšnými nápady. Ale co tedy? ptala jsem se sama sebe. Neexistovalo žádné rozumné vysvětlení pro to, že jsem ještě naživu. Znovu jsem si v duchu probírala věci, které jsem sama vypozorovala: neskutečnou rychlost a sílu, barvu očí měnící se z černé na zlatou a zase zpátky, nelidskou krásu, bledou, studenou kůži. A bylo toho víc – drobnosti, které člověku docházejí postupně – skutečnost, že asi nikdy nejedí, jejich znepokojivě ladné pohyby. A taky to, jak Edward někdy mluví, s neobvyklými kadencemi a větami, které se hodily spíš do románu z přelomu devatenáctého a dvacátého století, než mezi školní mládež

třetího tisíciletí. Ulil se z hodiny toho dne, kdy jsme si určovali krevní skupiny. Neodmítl výlet na pláž, dokud neslyšel, kam jedeme. Zdálo se, že ví, co si každý kolem něj myslí… až na mě. Říkal mi, že je zlý, nebezpečný…

Je možné, že Cullenovi jsou upíři?

No, něco s nimi je. Před mýma nevěřícíma očima se děje něco, co se nedá rozumně vysvětlit. Ať je to Jacobova teorie o studených nebo moje o superhrdinovi, Edward Cullen není… obyčejný člověk. On je něco víc.

Tak tedy – možná. S touto odpovědí se budu muset prozatím spokojit.

A pak ta nejdůležitější otázka ze všech. Co budu dělat, jestli je to pravda?

Jestli Edward je upír – nechtěla jsem si to slovo ani myslet – co bych měla dělat? Říct o tom někomu jinému naprosto nepřipadalo v úvahu. Sama jsem tomu nedokázala uvěřit; každý, komu bych to řekla, by mě dal poslat do blázince.

Zdálo se, že existují jen dvě možnosti. První byla poslechnout jeho radu: být rozumná a co nejvíc se mu vyhýbat. Zrušit naše plány a zase ho začít ignorovat tak dalece, jak jen budu schopná. Ve třídě, kde musíme být spolu, se tvářit, jako by mezi námi existovala neproniknutelně tlustá skleněná zeď. Říct mu, aby mě nechal na pokoji – a tentokrát to myslet vážně.

Když jsem zvažovala tuto alternativu, sevřela mě náhlá bolest zoufalství. Moje mysl se bránila a rychle přeskočila k další možnosti.

Nemohla jsem se začít chovat jinak. Konec konců, jestli je nějak… nebezpečný, zatím neudělal nic, aby mi ublížil. Vlastně bych díru do Tylerova nárazníku udělala já, kdyby nejednal tak rychle. Tak rychle, přela jsem se sama se sebou, že to mohly být čiré reflexy. Ale jestli má reflex zachraňovat životy, tak jak může být zlý? namítala jsem. Hlava se mi točila v kruzích bez odpovědi.

Jestli jsem si něčím byla jistá, tak jednou věcí. Ten hrozivý Edward v mém včerejším snu byl jenom odrazem mého strachu ze slova, které vyslovil Jacob, a ne sám Edward. A když jsem

vykřikla hrůzou při vlkodlakově výpadu, nebyl to strach o vlka, který mě přiměl zakřičet „ne“. Byl to strach, že zraněn bude on, a i když na mě volal s vyceněnými řezáky, bála jsem se o něj.

A pochopila jsem, že v tom je moje odpověď. Nevěděla jsem, jestli mám skutečně na výběr. Už jsem v tom vězela moc hluboko. Teď, když jsem to pochopila – jestli jsem pochopila správně – už se svým děsivým tajemstvím nic nenadělám. Protože když jsem na něj pomyslela, na jeho hlas, na jeho hypnotizující oči, na magnetickou sílu jeho osobnosti, nic jsem nechtěla víc než být okamžitě s ním. I kdyby… a na to jsem nedokázala myslet. Ne tady, když jsem sama v temnějícím lese. Ne teď, když se kvůli dešti zšeřilo a všude se ozývá pleskání, jako když člověk šlape v mokré trávě. Otřásla jsem se a rychle vstala ze své skrýše, v obavách, že se mi pěšina vinou deště někam ztratila.

Ale byla tam, bezpečná a jasně viditelná, vinula se ven z kapajícího zeleného bludiště. Rychle jsem se po ní vydala, kapuci staženou těsně kolem obličeje. Překvapilo mě, když jsem skoro běžela mezi stromy, jak daleko jsem ušla. Začala jsem přemítat, jestli vůbec mám namířeno ven, nebo jestli mě pěšina vede jenom po okraji lesa. Ovšem než se mě mohla zmocnit panika, začala spletenými větvemi prosvítat prázdná místa. A pak jsem slyšela auto přejíždějící kolem po silnici, a byla jsem volná, přede mnou se prostíral Charlieho trávník, dům mi otvíral náruč a sliboval teplo a suché ponožky.

Bylo právě poledne, když jsem se dostala zpátky dovnitř. Šla jsem nahoru a převlékla se do džínů a trička, protože už jsem se nechystala ven. Nedalo moc práce soustředit se na domácí úkol, pojednání o Macbethovi, které mělo být hotové na středu. Spokojeně jsem se dala do psaní hrubého konceptu. Tak klidně jsem se necítila od… no, od čtvrtečního odpoledne, abych byla upřímná.

Takhle to se mnou ovšem bylo vždycky. Rozhodování pro mě byl bolestný proces, nad kterým jsem se trápila a který jsem oddalovala. Ale jakmile jsem nějaké rozhodnutí učinila, prostě jsem se jím řídila – obvykle s úlevou, že už jsem nějak zvolila.

Někdy mi ten pocit úlevy kazila beznaděj, jako třeba když šlo o moje rozhodnutí odjet do Forks. Ale pořád to bylo lepší než se potýkat s jinými možnostmi.

Sžít se s tímto novým rozhodnutím bylo směšně jednoduché. Nebezpečně jednoduché.

A tak jsem strávila poklidný, produktivní den – úkol jsem dokončila před osmou. Charlie přišel domů s velkým úlovkem a já jsem si v duchu říkala, abych si nezapomněla koupit rybí kuchařku, až budu příští týden v Seattlu. Rozechvění, které mi přejelo po páteři, kdykoliv jsem na ten výlet pomyslela, bylo stejné jako to, které jsem cítila, než jsem se šla projít s Jacobem Blackem. Mělo by to být jiné, myslela jsem si. Měla bych se bát – věděla jsem, že bych měla, ale nedokázala jsem cítit ten správný strach.

Té noci se mi nic nezdálo, byla jsem vyčerpaná z toho, že jsem den začala tak časně a noc před tím jsem tak špatně spala. Probudila jsem se, podruhé od příjezdu do Forks, do jasného žlutého světla slunečného dne. Skočila jsem k oknu, ohromená, když jsem viděla, že na nebi není skoro ani obláček, a ty, které tam jsou, jsou jenom malé bílé beránky, které snad nemohou věstit žádný déšť. Otevřela jsem okno – překvapilo mě, že se tiše otevřelo, vůbec nelepilo, ačkoliv je bůhvíkolik let nikdo neotvíral – a nadechla jsem se relativně suchého vzduchu. Bylo skoro teplo a vítr téměř nefoukal. Krev se mi v žilách živě rozproudila.

Charlie dojídal snídani, když jsem přišla dolů, a okamžitě se napojil na mou náladu.

„Venku je hezky," poznamenal.

„Ano," souhlasila jsem s širokým úsměvem.

Usmál se také, jeho hnědé oči měly v koutcích vějířky vrásek. Když se Charlie usmál, bylo snadnější pochopit, proč se s maminkou tak hnali do mladého manželství. Většina z toho mladého romantika, kterým v těch dobách byl, vyprchala, než jsem ho poznala, stejně jako mu ustupovaly kudrnaté hnědé vlasy – které jsem po něm zdědila – a pomalu odhalovaly víc a víc lesklé kůže na čele. Ale když se usmál, viděla jsem trochu

toho muže, který utekl s Renée, když jí bylo jen o dva roky víc, než je teď mně.

Vesele jsem snídala a přitom sledovala rozvířený prach, jak poletuje ve slunečním světle, které proudilo zadním oknem. Charlie na mě zavolal na rozloučenou a já jsem slyšela, jak policejní auto odjíždí od domu. Cestou ze dveří jsem zaváhala s rukou na pláštěnce. Bude to pokoušení osudu, nechat ji doma. S povzdechnutím jsem si ji přehodila přes ruku a vystoupila jsem do nejjasnějšího světla, jaké jsem za posledních několik měsíců viděla.

Za cenu veliké dřiny se mi podařilo stáhnout obě okénka náklaďáčku téměř až dolů. Ve škole jsem byla jako jedna z prvních; ani jsem se doma nepodívala na hodiny, jak jsem spěchala, abych už byla venku. Zaparkovala jsem a namířila si ke zřídkakdy používaným piknikovým lavičkám na jižní straně jídelny. Lavičky byly pořád trochu vlhké, tak jsem se posadila na pláštěnku, ráda, že pro ni mám využití. Domácí úkoly jsem měla hotové – důsledek chabého společenského života – ale bylo tam pár příkladů z trigonometrie, o kterých jsem si nebyla jistá, že je mám správně. Přičinlivě jsem si vyndala učebnici, ale v půlce kontrolování prvního příkladu jsem se přistihla, že sním s otevřenýma očima, dívala jsem se, jak si sluneční světlo hraje na stromech s červenou kůrou. Nesoustředěně jsem si kreslila po krajích domácího úkolu. Po pár minutách jsem si najednou uvědomila, že jsem nakreslila pět párů tmavých očí, které na mě zíraly z každé stránky. Vygumovala jsem je.

„Bello!“ uslyšela jsem někoho volat a znělo to jako Mikův hlas. Rozhlédla jsem se a uvědomila si, že se škola zalidnila, zatímco jsem tam seděla duchem nepřítomna. Každý byl v tričku, někteří dokonce v kraťasech, ačkoliv teploměr nemohl ukazovat přes šestnáct stupňů. Mike ke mně přicházel v khaki šortkách a pruhovaném ragbyovém tričku a mával.

„Ahoj, Miku,“ zavolala jsem a zamávala mu zpátky. Nedokázala jsem se chovat zdrženlivě, když bylo tak krásné ráno.

Přišel si sednout vedle mě, upravené špičky jeho vlasů ve světle zlatě zářily, po tváři se mu roztahoval široký úsměv. Byl tak rád, že mě vidí, že jsem nemohla než mít taky radost.

„Nikdy jsem si toho nevšiml – máš ve vlasech červený odstín,“ poznamenal a chytil mezi prsty pramen, kterým povíval lehounký větřík.

„Jenom na slunci.“

Bylo mi jenom trochu nepříjemné, když mi ten pramínek zastrčil za ucho.

„Skvělý den, co?“

„Takové mám ráda,“ souhlasila jsem.

„Co jsi dělala včera?“ Jeho tón byl trošičku majetnický.

„Většinou jsem pracovala na eseji.“ Nedodala jsem, že ho mám hotový – aby si nemyslel, že se vytahuju.

Uhodil se dlaní do čela. „No jasně – je na čtvrtek, že jo?“

„Ehm, na středu, myslím.“

„Na středu?“ zamračil se. „To není dobré… O čem píšeš ten svůj?“

„Jestli je Shakespearovo pojetí ženských charakterů misogynní.“

Zíral na mě, jako kdybych mluvila svahilsky.

„Hádám, že na tom budu muset dnes večer zapracovat,“ řekl sklesle. „Chtěl jsem se tě zeptat, jestli si nechceš někam vyjít.“

„Aha.“ To mě zaskočilo. Proč už si nemůžu s Mikem příjemně popovídat, aniž by se to zvrtlo?

„No, mohli bychom jít na večeři nebo tak něco… a na eseji bych mohl zapracovat později.“ Usmál se na mě s nadějí.

„Miku…“ Nelíbilo se mi, jak mě staví před hotovou věc. „Myslím, že by to nebyl nejlepší nápad.“

Obličej mu pohasl. „Proč?“ zeptal se, v očích ostražitý pohled. Myšlenky mi zalétly k Edwardovi. Přemítala jsem, jestli ho to taky napadlo.

„Myslím… a jestli někdy zopakuješ, co ti právě teď říkám, tak tě s radostí utluču k smrti,“ pohrozila jsem mu, „ale myslím, že by to ranilo Jessičiny city.“

Byl udivený, tohle mu zřejmě vůbec nedocházelo. „Jessičiny?“

„Vážně, Miku, copak jsi slepý?“

„Oh,“ vydechl – jasně vyvedený z míry. Využila jsem toho ke svému úniku.

„Je čas na hodinu, nemůžu přijít zase pozdě.“ Posbírala jsem si knížky a nacpala je do tašky.

Šli jsme v tichu k budově tři a jeho výraz byl nesoustředěný. Doufala jsem, že ať je ponořený do jakýchkoliv myšlenek, vedou ho správným směrem.

Když jsem viděla Jessiku při trigonometrii, bublala nadšením. Dnes večer se chystala spolu s Angelou a Lauren do Port Angeles nakoupit šaty na ples a chtěla, abych jela s nimi, ačkoliv já jsem žádné nepotřebovala. Váhala jsem. Bylo by hezké vypadnout z města s kamarádkami, ale bude tam Lauren. A kdo ví, co třeba budu dnes večer dělat… Ale tudy by se moje mysl rozhodně neměla ubírat. Samozřejmě jsem měla radost ze sluníčka. Ale to nebylo ani zdaleka zodpovědné za euforickou náladu, v které jsem se nacházela.

Takže jsem jí řekla, že možná pojedu, ale napřed si musím promluvit s Charliem.

Cestou na španělštinu nemluvila o ničem jiném než o plese a pokračovala tam, kde přestala, když hodina s pětiminutovým zpožděním konečně skončila a šly jsme na oběd. Já jsem byla až příliš ponořená do své nedočkavosti, abych si moc všímala toho, co říká. Hořela jsem touhou vidět nejen jeho, ale všechny Cullenovy – abych je porovnala s novými podezřeními, která mi nedala pokoj. Jak jsem překračovala práh jídelny, pocítila jsem, jak mi po páteři sjel první opravdový záchvěv strachu a usadil se mi v žaludku. Budou schopni poznat, co si myslím? A pak mě napadla další věc – bude na mě Edward zase čekat, abych si k němu sedla?

Jak už jsem měla ve zvyku, pohlédla jsem napřed k jejich stolu. Zmocnila se mě panika, když jsem si uvědomila, že je prázdný. S klesající nadějí jsem očima přelétla zbytek jídelny v naději, že ho najdu, jak na mě někde čeká sám. Místnost byla

skoro zaplněná – na španělštině jsme to protáhli – ale po Edwardovi ani po nikom z jeho rodiny nebylo ani stopy. Smutek mě zaplavil ochromující silou.

Šourala jsem se za Jessikou a už jsem se ani nenamáhala předstírat, že ji poslouchám.

Šly jsme dost pozdě, takže každý od našeho stolu už seděl na svém místě. Vyhnula jsem se prázdné židli vedle Mika a dala jsem přednost místu vedle Angely. Neurčitě jsem si všimla, že Mike zdvořile přidržel Jessice židli a její obličej se rozzářil.

Angela mi položila pár tichých otázek ohledně úkolu z Macbetha, na které jsem odpovídala tak přirozeně, jak jsem mohla, ačkoliv jsem se svíjela zoufalstvím. Také ona mě pozvala, abych dnes večer jela s nimi, a tentokrát jsem souhlasila, alespoň mě to trochu rozptýlí.

Uvědomila jsem si, že jsem se ještě držela posledního kousíčku naděje, když jsem vstupovala do učebny biologie, spatřila jeho prázdné místo a pocítila novou vlnu zklamání.

Zbytek dne ubíhal pomalu, bezútěšně. Při tělocviku jsme měli přednášku o pravidlech badmintonu, dalšího mučení, které si na mě vymysleli. Ale aspoň to znamenalo, že jsem si mohla sednout a poslouchat, místo abych klopýtala po kurtu. Nejlepší na tom bylo, že to trenér za hodinu nestihl, takže jsem na zítřek dostala další odklad. Nevadí, že mě den poté ozbrojí raketou a pak mě vypustí na zbytek třídy.

Těšila jsem se ze školy, protože se budu moct volně poddat depresi, než pojedu večer pryč s Jessikou a spol. Ale hned jak jsem doma vstoupila do dveří, Jessica volala, aby naše plány zrušila. Snažila jsem se mít radost, že ji Mike pozval na večeři – vážně se mi ulevilo, zdálo se, že to konečně pochopil – ale moje nadšení znělo falešně i mým vlastním uším. Přehodila náš výlet za nákupy na zítřejší večer.

Takže mi na rozptýlení moc nezbývalo. K večeři jsem měla nachystanou rybu naloženou v marinádě, salát i s chlebem zbyly od včerejška, takže v kuchyni nebylo co na práci. Strávila jsem soustředěnou půlhodinu nad úkolem, ale pak jsem byla hotová i s tím. Zkontrolovala jsem e-maily, přečetla si

nevyřízené dopisy od matky, které byly tím odměřenější, čím byly novější. Povzdechla jsem si a naťukala rychlou odpověď.

Mami,

promiň. Byla jsem pryč. Jela jsem na pláž s několika přáteli. A musela jsem napsat esej.

Moje omluvy byly dost ubohé, takže jsem se přestala snažit.

Dneska je venku sluníčko – já vím, taky mě to šokuje – takže půjdu ven a nasáknu do sebe co nejvíc vitaminu D. Mám tě ráda,

Bella

Rozhodla jsem se zabít hodinku nepovinnou četbou. Měla jsem malou sbírku knih, které jsem si přivezla do Forks, tou nejodrbanější z nich byla knížka sebraných děl Jane Austenové. Tu jsem si vybrala a vydala se na dvorek, cestou dolů jsem popadla otrhanou starou deku z prádelníku nahoře na schodech.

Venku na Charlieho malém čtvercovém dvorku jsem si složila deku na půlku a rozprostřela ji z dosahu stínu stromů na hustý trávník, který byl vždycky lehce mokrý, bez ohledu na to, jak dlouho slunce svítilo. Lehla jsem si na břicho, zkřížila kotníky ve vzduchu, listovala různými romány v knize a snažila se rozhodnout, který mě nejvíc zabaví. Moje nejoblíbenější byly Pýcha a předsudek a Rozum a cit. Ten první jsem četla nedávno, takže jsem se začetla do Rozumu a citu, jenom abych si vzpomněla, poté, co jsem načala třetí kapitolu, že hrdina tohoto příběhu se náhodou jmenuje Edward. Rozzlobeně jsem otočila na Mansfieldské panství, ale hrdina tohohle kusu se jmenoval Edmund, a to bylo prostě moc blízko. Copak na konci osmnáctého století nebyla k dispozici jiná jména? Otráveně jsem zaklapla knihu a překulila se na záda. Vyhrnula jsem si rukávy, kam až to šlo, a zavřela oči. Nebudu myslet na nic než na teplo, které cítím na kůži, řekla jsem si přísně. Větřík byl stále lehký, ale rozfoukal mi pramínky vlasů kolem obličeje, a

trochu to lechtalo. Stáhla jsem si všechny vlasy dozadu, rozprostřela je na dece pod sebou a znovu jsem se soustředila na teplo, které se dotýkalo mých víček, lícních kostí, nosu, rtů, čela, krku, nasáklo skrz lehké tričko…

Další věc, kterou jsem vnímala, byl zvuk Charlieho policejního auta, které zastavilo na cihlové příjezdové cestě. Překvapeně jsem se posadila, když jsem si uvědomila, že světlo je pryč, slunce zapadlo za stromy, a já jsem tu usnula. Rozhlédla jsem se, zmatená, s náhlým pocitem, že nejsem sama.

„Charlie?“ zeptala jsem se. Ale slyšela jsem, jak před domem bouchly jeho dveře.

Vyskočila jsem, pošetile podrážděná, a sebrala jsem teď už vlhkou deku a knížku. Běžela jsem dovnitř, abych postavila na sporák rozehřát olej, protože jsem si uvědomila, že večeře bude se zpožděním. Charlie věšel svůj opasek s pistolí a zouval se z vysokých bot, když jsem vstoupila dovnitř.

„Promiň, tati, večeře ještě není hotová – usnula jsem venku,“ potlačila jsem zívnutí.

„Nedělej si z toho hlavu,“ řekl. „Stejně jsem chtěl chytit skóre zápasu.“

Po večeři jsem se s Charliem dívala na televizi, abych nějak utloukla čas. Nedávali nic, nač bych se chtěla dívat, ale on věděl, že nemám ráda baseball, takže to přepnul na nějaký bezduchý sitcom, který ani jednoho nebavil. Zdálo se ovšem, že má radost, že děláme něco společně. A navzdory mé depresi to byl dobrý pocit, udělat mu radost.

„Tati,“ řekla jsem během reklamy, „Jessica a Angela se zítra večer jedou podívat po šatech na ples do Port Angeles a chtěly, abych jim je pomohla vybrat… vadilo by ti, kdybych jela s nimi?“

„Jessica Stanleyová?“ zeptal se.

„A Angela Weberová.“ Povzdechla jsem si, když jsem mu sdělovala podrobnosti.

„Ale ty na ples nepůjdeš, nemám pravdu?“ zeptal se zmateně.

„Ne, tati, ale pomůžu jim vybrat šaty – víš, poskytnu jim konstruktivní kritiku.“ Ženě bych tohle vysvětlovat nemusela.

„No, tak dobře,“ zdálo se, že si uvědomil, že je u konce s dechem, když dojde na holčičí záležitosti. „Ale druhý den jdeš do školy.“

„Odjedeme hned po vyučování, takže se můžeme vrátit brzy. Večeři si uděláš sám, ano?“

„Bells, vařil jsem si sám sedmnáct let, než jsi sem přijela,“ připomněl mi.

„Nechápu, jak jsi to přežil,“ zamumlala jsem a pak dodala zřetelněji, „nechám v ledničce na talíři něco studeného do sendviče, dobře? Hned navrchu.“

Věnoval mi pobavený, ale tolerantní pohled.

Ráno bylo zase slunečno. Vzbudila jsem se s obnovenou nadějí, kterou jsem se ovšem vztekle snažila potlačit. Do teplejšího počasí jsem si oblékla temně modrou halenku s výstřihem do véčka – což jsem ve Phoenixu nosila v největší zimě.

Naplánovala jsem si příjezd do školy tak, že jsem sotva stihla dostat se včas do třídy. S malou dušičkou jsem kroužila po celém parkovišti, hledala místo a přitom jsem také pátrala po stříbrném Volvu, které tam zjevně nebylo. Zaparkovala jsem v poslední řadě a spěchala na angličtinu, doběhla jsem udýchaná, ale stihla jsem to ještě před zvoněním na hodinu.

Bylo to stejné jako včera – nedokázala jsem se ubránit semínkům naděje, která mi klíčila v mysli a která jsem musela zadupat, když jsem marně prohledávala jídelnu a pak seděla sama u prázdného stolku při biologii.

Portangeleský plán byl přesunut na dnešní večer a nejlepší na tom bylo, že Lauren měla na práci něco jiného a nemohla jet. Nemohla jsem se dočkat, až se dostanu z města, abych se mohla přestat ohlížet přes rameno v naději, že se najednou z ničeho nic objeví, jako to dělal vždycky. Přísahala jsem si, že dnes večer budu mít dobrou náladu a nezkazím Angele a Jessice radost v pátrání po vhodných šatech. Třeba bych si také mohla koupit něco na sebe. Odmítala jsem pomyšlení na to, že o víkendu

budu v Seattlu možná taky nakupovat sama, protože z mého původního plánu sejde. Určitě to nezruší, aniž by mi o tom alespoň řekl.

Po škole jela Jessica ve svém starém bílém Mercury za mnou k nám domů, abych si tam mohla nechat auto a učení. Když jsem byla uvnitř, rychle jsem si kartáčem prohrábla vlasy a pocítila lehký záchvěv vzrušení, když jsem pomyslela na to, že vypadnu z Forks. Nechala jsem Charliemu na stole vzkaz, kde jsem znovu vysvětlila, kde najde večeři, přehodila jsem si otrhanou peněženku ze školního batohu do kabelky, kterou jsem nosila zřídka, a vyběhla za Jessikou. Pak jsme jely k Angele domů a ona už na nás čekala. Moje vzrušení narůstalo geometrickou řadou, když jsme opravdu vyjížděly za hranice města.

8. PORT ANGELES

Jess jezdila rychleji než pan policejní ředitel, takže jsme v Port Angeles byly kolem čtvrté. Už to bylo dávno, co jsem naposledy vyrazila někam s holkami na dámskou jízdu, a nával estrogenu byl osvěžující. Poslouchaly jsme ufňukané rockové ploužáky, zatímco Jessica brebentila o klukách, s kterými chodíme. Její večeře s Mikem se velmi vydařila, a tak doufala, že se v sobotu večer dostanou až k první puse. Usmála jsem se pro sebe, měla jsem radost. Angela se prostě jenom těšila na ples a o Erika se nijak vážně nezajímala. Jess se z ní snažila vytáhnout přiznání, kdo je její typ, ale já jsem ji po chvilce přerušila otázkou o šatech, abych Angelu ušetřila. Vrhla na mě vděčný pohled.

Port Angeles byla krásná malá past na turisty, mnohem upravenější a malebnější než Forks. Ale Jessica a Angela ho znaly dobře, takže neměly v plánu plýtvat časem na romantickou procházku po pobřeží zálivu. Jess jela přímo k velkému obchodnímu domu ve městě, který byl pár ulic od turisticky atraktivních míst.

Ples byl na plakátech oznamován jako poloformální a žádná z nás si nebyla přesně jistá, co to znamená. Jak Jessica, tak Angela byly překvapené a téměř nevěřily, když jsem jim řekla, že jsem ve Phoenixu nikdy na plese nebyla.

„Copak tys nikdy nešla na ples s klukem nebo tak?“ zeptala se Jess pochybovačně, když jsme vstupovaly do obchodu.

„Vážně,“ snažila jsem se ji přesvědčit, protože jsem se nechtěla svěřit s tím, jaké problémy mi dělá tancování. „Nikdy jsem neměla kluka nebo tak. Nechodila jsem moc mezi lidi.“

„Proč ne?“ ptala se Jessica.

„Nikdo mě nepozval,“ odpověděla jsem upřímně.

Zatvářila se skepticky. „Lidi tady tě zvou," připomněla mi, „a ty je odmítáš." Teď jsme byly v oddělení mladé módy a hledaly regály se společenskými šaty.

„No, až na Tylera," doplnila Angela tiše.

„Prosím?" zalapala jsem po dechu. „Co jsi říkala?"

„Tyler všem oznámil, že tě bere na stužkovací slavnost," informovala mě Jessica s podezíravým pohledem.

„To že povídal?" zalapala jsem po dechu, jako bych se dusila.

„Říkala jsem ti, že to není pravda," zašeptala Angela Jessice.

Mlčela jsem, pořád v šoku, který se rychle měnil v podrážděnost. Ale našly jsme regály s šaty, a tak jsme měly práci.

„Proto tě Lauren nemá ráda," zahihňala se Jessica, zatímco jsme se probíraly oblečením.

Zaskřípala jsem zuby. „Myslíte, že kdybych ho přejela autem, přestal by mít výčitky kvůli té nehodě? Že by se třeba konečně přestal snažit to napravit a považoval by to za vyrovnané?"

„Možná," uchechtla se Jessica. „Jestli to ovšem dělá kvůli tomu."

Výběr šatů nebyl velký, ale každá našla pár kousků, které si chtěla vyzkoušet. Seděla jsem v převlékací kabině na nízké židličce vedle dvoukřídlého zrcadla a snažila se ovládnout svou zuřivost.

Jess váhala mezi dvěma modely – jedny šaty byly dlouhé bez ramínek, prosté černé, druhé ke kolenům, elektricky modré se špagetovými ramínky. Povzbuzovala jsem ji, ať jde do těch modrých; proč ne, když jí jdou dobře k očím? Angela si vybrala bledě růžové šaty, které pěkně obepínaly její vysokou postavu a vytvářely medové odlesky v jejích světle hnědých vlasech. Oběma jsem je mohutně chválila a pomohla jim tím, že jsem odmítnuté věci vracela zpátky na stojany. Celý ten proces byl mnohem kratší a jednodušší než podobné výlety, které jsem podnikala doma s Renée. Tak si říkám, že omezený výběr má něco do sebe.

Namířily jsme si k oddělení bot a doplňků. Zatímco si ty dvě zkoušely různé věci, já jsem se jenom dívala a kritizovala, neměla jsem náladu sama si něco koupit, ačkoliv nové boty bych opravdu potřebovala. Nadšení z dámské jízdy vyprchávalo vinou toho, že jsem byla rozzlobená na Tylera, a vytvářelo tak prostor pro to, aby se mohl vrátit smutek.

„Angelo?" začala jsem váhavě, zatímco si zkoušela jedny růžové páskové boty na vysokém podpatku – byla přešťastná, že má konečně kluka, který je dost vysoký, aby vedle něho mohla chodit na podpatcích. Jessica se přesunula k pultu se šperky a my dvě jsme teď byly samy.

„Ano?" Držela nohu nataženou, kroutila kotníkem, aby na botu lépe viděla.

Zbaběle jsem vycouvala. „Ty se mi líbí."

„Myslím, že si je vezmu – ačkoliv se nikdy nebudou hodit k ničemu jinému než k těm jedněm šatům," přemítala.

„Ale, jdi do toho – jsou ve slevě," povzbuzovala jsem ji. Usmála se a vrátila víko na krabici, která obsahovala praktičtěji vypadající šedobílé boty.

Zkusila jsem to znovu. „Ehm, Angelo…" Zvědavě vzhlédla.

„Je normální, že… Cullenovi," oči jsem měla sklopené na ty boty, „často ve škole chybí?" Zoufale jsem neuspěla ve svém pokusu o nonšalantní tón.

„Ano, když je pěkné počasí, tak celou dobu trampují – i doktor. Vážně milují outdoorové sporty," řekla mi tiše a taky si prohlížela svoje boty. Nepoložila jedinou otázku, natož pak stovky, které by ze sebe vychrlila Jessica. Angela se mi začínala opravdu líbit.

„Aha." Dál už jsem to nerozebírala, protože Jessica se vrátila, aby nám ukázala štrasovou bižuterii, která se bude hodit k jejím stříbrným botám.

Plánovaly jsme, že půjdeme na večeři do malé italské restaurace na pobřeží, ale nakupování šatů netrvalo tak dlouho, jak jsme čekaly. Jess s Angelou si chtěly odnést šaty zpátky do auta a pak se projít po zálivu. Řekla jsem jim, že se s nimi za hodinu sejdu v restauraci – chtěla jsem se podívat po nějakém

knihkupectví. Obě byly ochotné jít se mnou, ale já jsem je pobízela, ať se jdou bavit po svém – nevěděly, jak zabraná umím být, když jsem obklopená knihami; knížky jsem nejradši nakupovala sama. Odcházely do auta s radostným brebentěním a já jsem si to namířila směrem, který mi Jess ukázala.

Nečinilo mi žádné potíže knihkupectví najít, ale to nebylo to, co jsem hledala. Výlohy byly plné krystalů, lapačů snů a knih o duchovním léčitelství. Ani jsem nešla dovnitř. Přes sklo jsem viděla asi padesátiletou ženu s dlouhými šedými vlasy, které jí splývaly po zádech, oblečenou v šatech ještě z šedesátých let, jak se vstřícně usmívá zpoza pultu. Usoudila jsem, že tuhle konverzaci si ušetřím. Ve městě musí být i normální knihkupectví.

Kličkovala jsem mezi ulicemi, které se zaplňovaly vlivem podvečerní dopravní špičky, a doufala, že jdu směrem do centra. Nedávala jsem takový pozor na cestu, jak bych měla; potýkala jsem se s zoufalstvím. Tak usilovně jsem se snažila nemyslet na něj a na to, co říkala Angela… a hlavně jsem se snažila potlačit svoje naděje ohledně soboty, protože jsem se obávala zklamání bolestnějšího než to ostatní. Když jsem vzhlédla a uviděla něčí stříbrné Volvo zaparkované na ulici, všechno to na mě dolehlo. Hloupý, nespolehlivý upír, pomyslela jsem si.

Šla jsem dál směrem k jihu, k nějakým proskleným obchodům, které vypadaly slibně. Ale když jsem k nim došla, zjistila jsem, že v jednom nic není a druhý je jenom opravna bot. Pořád jsem měla moc času, abych už šla hledat Jess a Angelu, a rozhodně jsem potřebovala dostat svou náladu pod kontrolu, než se s nimi zase setkám. Prsty jsem si párkrát prohrábla vlasy a zhluboka jsem se nadechla, než jsem pokračovala za roh.

Jak jsem přešla další silnici, začínala jsem si uvědomovat, že jdu špatným směrem. Těch pár chodců, které jsem potkala, šlo na sever, a vypadalo to, že budovy tady jsou většinou skladiště. Rozhodla jsem se, že na příštím rohu zatočím na východ, pak

udělám po pár blocích zase otočku a zkusím štěstí na jiné ulici cestou na pobřeží.

Za rohem, ke kterému jsem mířila, se objevila čtveřice mužů, oblečených příliš neformálně na to, aby šli domů z kanceláře, ale taky byli příliš špinaví, aby to byli turisté. Jak se ke mně přibližovali, všimla jsem si, že nejsou o moc straší než já. Hlasitě mezi sebou vtipkovali, odvázaně se smáli a plácali se vzájemně po pažích. Uhnula jsem na chodníku co nejvíc stranou, abych jim udělala místo, zrychlila jsem krok a dívala se přes ně k rohu.

„Hej, ty!“ zavolal jeden z nich, jak mě míjeli, a musel mluvit na mě, protože kolem nikdo jiný nebyl. Automaticky jsem vzhlédla. Dva z nich se zastavili, druzí dva zpomalovali. Oslovil mě asi ten nejbližší, podsaditý tmavovlasý muž něco přes dvacet. Měl na sobě rozepnutou flanelovou košili a pod ní špinavé tričko, ustřižené džíny a sandály. Udělal půlkrok ke mně.

„Ahoj,“ zamumlala jsem bezděčně. Pak jsem se rychle podívala jinam a spěchala jsem na roh. Slyšela jsem je, jak se za mnou smějí na plné kolo.

„Hej, počkej!“ zavolal za mnou jeden z nich zase, ale já jsem držela hlavu skloněnou a s úlevným vydechnutím jsem zatočila za roh. Pořád jsem je slyšela, jak se za mnou řehtají.

Ocitla jsem se na chodníku, který vedl kolem zadních stran několika skladišť natřených ponurými barvami, každé mělo velká široká vrata na vykládání kamionů, na noc zavřená na visací zámek. Jižní strana ulice neměla žádný chodník, jenom plot z pletiva navrchu s ostnatým drátem, chránící nějaké skladiště motorových součástek. Zatoulala jsem se daleko za tu část Port Angeles, která byla určená pro návštěvníky městečka. Uvědomila jsem si, že se stmívá, protože mraky se nakonec zase vrátily, kupily se na západním obzoru a vytvářely tak předčasný západ slunce. Východní nebe bylo stále jasné, ale šedivělo, protkané pramínky růžové a oranžové. Bundu jsem si nechala v autě a najednou mě roztřásl chlad, tak jsem zkřížila

paže pevně na prsou. Kolem mě projela osamělá dodávka a pak byla ulice zase prázdná.

Nebe najednou ještě víc potemnělo, a jak jsem se ohlížela přes rameno, abych se podívala na útočící mrak, uvědomila jsem si šokovaně, že deset metrů za mnou jdou tiše dva muži.

Byli ze stejné skupinky, kterou jsem minula na rohu, ačkoliv žádný z nich nebyl ten tmavovlasý, který na mě promluvil. Okamžitě jsem otočila hlavu dopředu a zrychlila krok. Chvění, které mě roztřáslo, tentokrát nemělo nic společného s počasím. Kabelku jsem měla na řemínku přes rameno a měla jsem ji přehozenou kolem těla, tak jak se to má nosit, aby vám ji zloděj nevyškubl. Věděla jsem přesně, kde mám svůj pepřový sprej – pořád v cestovní tašce pod postelí, ještě nevybalený. Neměla jsem s sebou moc peněz, jenom dvacku a nějaké drobné, a napadlo mě, že kabelku „náhodou" upustím a uteču. Ale malý, vystrašený hlásek vzadu v mysli mě varoval, že může být něco horšího než zloději.

Úzkostlivě jsem poslouchala jejich tiché kroky, které byly mnohem tišší v porovnání s hlučností, kterou dělaly předtím, a neznělo to, že by zrychlovaly nebo se ke mně přibližovaly. Dýchej, musela jsem si připomenout. Nevíš, jestli tě sledují. Šla jsem dál, co nejrychleji jsem mohla, aniž bych doopravdy běžela, soustředila jsem se na odbočku doprava, která teď byla jen pár metrů ode mě. Slyšela jsem je, drželi se stejně zpátky jako předtím. Z jihu zabočilo na ulici modré auto a rychle projelo kolem mě. Napadlo mě, že mu skočím do cesty, ale zaváhala jsem, měla jsem zábrany, nebyla jsem si jistá, jestli mě skutečně pronásledují, a pak už bylo pozdě.

Došla jsem na roh, ale rychlý pohled mi odhalil, že je to jenom slepá ulička k zadní straně nějaké budovy. Byla jsem pootočená tím směrem; musela jsem se spěšně obrátit a přeběhnout přes úzkou uličku zpátky na chodník. Ulice končila na příštím rohu stopkou. Soustředila jsem se na slabé kroky za sebou a rozhodovala se, jestli mám nebo nemám běžet. Kroky zněly víc vzadu, já jsem ovšem věděla, že bych jim stejně neutekla. Byla jsem si jistá, že zakopnu a upadnu, když se budu

snažit jít rychleji. Zvuky kroků se teď rozhodně vzdalovaly. Riskla jsem rychlý pohled přes rameno a s úlevou jsem viděla, že už jsou ode mne aspoň dvanáct metrů. Ale oba na mě zírali.

Zdálo se mi, že to trvalo celou věčnost, než jsem se dostala na roh. Šla jsem pořád stejným tempem, ti chlápci za mnou se s každým krokem o malinko opožďovali. Možná si uvědomili, že mě vystrašili, a teď je to mrzí. Viděla jsem dvě auta jedoucí na sever, jak přejela křižovatku, ke které jsem měla namířeno, a vydechla jsem úlevou. Jakmile se jednou dostanu z této opuštěné ulice, už budou kolem lidé. Zatočila jsem za roh s vděčných vydechnutím.

A zastavila jsem se.

Ulice byla po obou stranách lemována bílými zdmi bez dveří, bez oken. O dvě odbočky dál jsem v dálce viděla pouliční lampy, auta a víc chodců, ale všichni byli moc daleko. Protože u západní budovy uprostřed ulice postávali druzí dva chlapi ze skupinky a oba se dívali se vzrušeným úsměvem, jak jsem na chodníku ztuhla. Najednou mi došlo, že mě nesledovali.

Nadehnali si mě.

Zaváhala jsem jenom na vteřinu, ale připadalo mi to jako velmi dlouhá doba. Pak jsem se otočila a vystřelila na druhou stranu silnice. Měla jsem nepříjemný pocit, že je to marný pokus. Kroky za mnou teď byly hlasitější.

„Tady jsou!“ Halasný hlas toho podsaditého tmavovlasého muže rozřízl napjaté ticho, až jsem nadskočila. V narůstající tmě se zdálo, jako kdyby se díval za mě.

„Jo,“ zavolal za mnou něčí hlas, takže jsem znovu nadskočila, jak jsem spěchala dál po ulici. „Vzali jsme to jenom trochu oklikou.“

Musela jsem trochu zpomalit. Příliš rychle jsem zkracovala vzdálenost mezi sebou a postávající dvojicí. Uměla jsem křičet pěkně nahlas a nabírala jsem vzduch, připravena to předvést, ale v krku jsem měla tak vyschlo, že jsem si nebyla jistá, na jakou hlasitost se zmůžu. Rychlým pohybem jsem přehodila kabelku přes hlavu, popadla řemínek do jedné ruky, připravená se kabelky buď vzdát, nebo ji použít jako zbraň, podle potřeby.

Když jsem se opatrně zastavila, ten pořízek se odlepil ode zdi a šel pomalu po ulici.

„Držte se ode mě," varovala jsem ho hlasem, který měl znít silně a nebojácně. Ale měla jsem pravdu s tím vyschlým krkem – žádná hlasitost.

„Nebuď taková, kočičko," zavolal a za mnou se zase ozval hurónský smích.

Připravila jsem se, nohy rozkročené, a i přes svou paniku jsem se snažila vzpomenout si na to málo ze sebeobrany, co jsem znala. Bříškem dlaně udeřit vzhůru a snad mu zlomím nos nebo ho praštím do čela. Prst do očního důlku – snažit se zaháknout a vydloubnout oko. A samozřejmě standardní koleno do slabin. V tu chvíli promluvil ten známý pesimistický hlas v mé mysli a připomenul mi, že pravděpodobně nebudu mít šanci proti jedinému z nich, a oni byli čtyři. Sklapni! poručila jsem hlasu, než mě hrůza mohla úplně ochromit. Nevzdám se, aniž bych někoho z nich vzala s sebou. Snažila jsem se polknout, abych mohla vydat slušný výkřik.

Najednou za rohem vylétly světlomety, do pořízka skoro narazilo nějaké auto a přinutilo ho uskočit k chodníku. Vskočila jsem do silnice – tohle auto buď zastaví, nebo mě bude muset srazit. Ale to stříbrné auto se nečekaně obrátilo, na místě zastavilo a pár kroků ode mě se otevřely dveře spolujezdce.

„Nastup," poručil zuřivý hlas.

Bylo překvapivé, jak ten dusivý strach okamžitě zmizel, překvapivé, jak mě najednou zaplavil pocit bezpečí – i když jsem ještě stála na ulici – jakmile jsem zaslechla jeho hlas. Naskočila jsem na sedadlo a zabouchla za sebou dveře.

V autě byla tma, s otevřenými dveřmi se nerozsvítilo žádné světlo, a já jsem sotva viděla jeho obličej v záři palubní desky. Pneumatiky zakvílely, jak zabočil směrem na sever, příliš rychle přidal plyn a stočil to k ohromeným chlapům na ulici. Zachytila jsem pohledem, jak uskakují na chodník, zatímco my jsme vyrovnali směr a spěchali k přístavu.

„Zapni si pás," poručil a já jsem si uvědomila, že křečovitě svírám sedadlo oběma rukama. Rychle jsem poslechla; pás se v

té tmě zapnul s hlasitým zacvaknutím. On nabral ostře doleva a uháněl vpřed, proletěl přes několik stopek bez zastavení.

Ale já jsem si připadala naprosto v bezpečí a na chvíli mi bylo úplně jedno, kam jedeme. Dívala jsem se na jeho obličej s hlubokou úlevou, úlevou, která byla větší než moje nečekané vysvobození. Pozorovala jsem jeho nepohnuté rysy ve sporém světle a čekala, až se mi dech vrátí k normálu. Vtom jsem si všimla, že jeho výraz je vražedně rozzlobený.

„Ty se na mě zlobíš?" zeptala jsem se, překvapená, jak ochraptěle můj hlas zní.

„Ne," řekl stroze, ale jeho tón byl rozzuřený.

Seděla jsem mlčky, dívala se na jeho obličej, zatímco jeho žhnoucí oči zíraly přímo před sebe, až se auto náhle zastavilo. Rozhlédla jsem se kolem, ale byla příliš tma, abych viděla něco jiného než neurčité obrysy tmavých stromů lemujících silnici. Už jsme nebyli ve městě.

„Bello?" zeptal se, jeho hlas byl napjatý, ovládaný.

„Ano?" Můj hlas byl pořád hrubý. Snažila jsem se potichu si odkašlat.

„Jsi v pořádku?" Ještě se na mě nepodíval, ale vztek byl na jeho obličeji jasně vidět.

„Ano," zaskřehotala jsem tiše.

„Zvedni mi náladu, prosím tě," poručil.

„Promiň, cože?"

Ostře vydechl.

„Prostě něco plácej, dokud se neuklidním," vysvětlil, zavřel oči a palcem a ukazováčkem si mnul kořen nosu.

„Ehm," hledala jsem v mysli něco triviálního. „Zítra ráno před vyučováním přejedu Tylera Crowleyho, co ty na to?"

Pořád měl oči pevně zavřené, ale koutek úst mu zacukal.

„Proč?"

„Protože všem vykládá, že se mnou půjde na stužkovanou – buďto je blázen, nebo se pořád snaží napravit to, jak mě tehdy málem zabil… no, pamatuješ, a on si myslí, že stužkovaná je k tomu dobrá příležitost. Takže si říkám, že když ho ohrozím na životě, budeme si kvit a on pak konečně vzdá ty pokusy o

napravování. Nestojím o nepřátele a Lauren se možná stáhne, když mě on nechá na pokoji. Ovšem možná bych mu mohla zrušit tu jeho Sentru. Když nebude mít odvoz, nemůže vzít nikoho na stužkovanou…“ plácala jsem.

„Slyšel jsem o tom.“ Znělo to trochu vyrovnaněji.

„Vážně?“ zeptala jsem se nevěřícně, moje předchozí podráždění vzplálo. „Když bude ochromený od krku dolů, tak na stužkovanou taky nemůže,“ zamumlala jsem, jak jsem vylepšovala svůj plán.

Edward si povzdechl a konečně otevřel oči.

„Jsi v pořádku?“

„Ani ne.“

Čekala jsem, ale už nepromluvil. Opřel si hlavu o sedadlo a zíral na strop. Jeho obličej byl nehybný.

„Co se děje?“ Můj hlas vyšel jako zašeptání.

„Někdy mám problém se svou náturou, Bello.“ Taky šeptal a díval se z okna, jeho oči se zúžily na štěrbiny. „Ale to by nepomohlo, kdybych se otočil a dopadl ty…“ Nedokončil větu, podíval se stranou, chviličku mu trvalo, než zase ovládl svůj hněv. „Alespoň,“ pokračoval, „o tom se snažím sám sebe přesvědčit.“

„Aha.“ To slovo se zdálo neadekvátní, ale lepší odpověď mě nenapadla.

Zase jsme seděli mlčky. Pohlédla jsem na hodiny na palubní desce. Bylo po půl sedmé.

„Jessica s Angelou budou mít starost,“ zamumlala jsem. „Měla jsem se s nimi sejít.“

Bez dalšího slova nastartoval motor, hladce se otočil a spěchal zpátky do města. Za okamžíček jsme byli pod pouličními lampami, pořád jsme jeli moc rychle, zlehka jsme kličkovali mezi auty, která pomalu plula po nábřeží. Zaparkoval podélně u obrubníku na místě, kam by se podle mě Volvo nemohlo vejít, ale bez námahy tam vklouzl na jediný pokus. Podívala jsem se z okna a viděla světla restaurace La Bella Kalia a Jess s Angelou, které právě odcházely, ustaraně šly v opačném směru, než jsme přijeli.

„Jak jsi věděl, kam…?“ začala jsem, ale pak jsem jen zavrtěla hlavou. Slyšela jsem, jak se otevírají dveře a když jsem se otočila, viděla jsem, jak vystupuje.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se.

„Beru tě na večeři.“ Zlehka se usmál, ale v očích měl tvrdý výraz. Vystoupil z auta a zabouchl dveře. Zatápala jsem po bezpečnostním pásu a pak jsem taky honem vystupovala z auta. Čekal na mě na chodníku.

Promluvil dřív než já. „Jdi zastavit Jessiku s Angelou, než je budu muset taky stopovat. Myslím, že tentokrát už bych se asi neudržel, kdybych zase narazil na ty tvoje známé.“

Otřásla jsem se z hrozby v jeho hlase.

„Jess! Angelo!“ zakřičela jsem za nimi a zamávala, když se otočily. Spěchaly zpátky ke mně, na tvářích jim bylo vidět znatelnou úlevu, která se současně změnila v překvapení, když viděly s kým stojím. Zaváhaly pár kroků od nás.

„Kde jsi byla?“ Jessičin hlas byl podezíravý.

„Ztratila jsem se,“ přiznala jsem zkroušeně. „A pak jsem narazila na Edwarda.“ Ukázala jsem k němu.

„Nevadilo by, kdybych se k vám přidal?“ zeptal se svým hedvábným, neodolatelným hlasem. Viděla jsem z jejich zaražených výrazů, že na ně nikdy předtím svůj talent neuplatnil.

„No… jasně že ne,“ vydechla Jessica.

„Ehm, totiž, Bello, my jsme se vlastně už najedly, když jsme na tebe čekaly – promiň,“ přiznala se Angela.

„To nevadí – nemám hlad,“ pokrčila jsem rameny.

„Myslím, že bys měla něco sníst.“ Edwardův hlas byl tichý, ale plný autority. Pohlédl na Jessiku a promluvil trochu hlasitěji. „Vadilo by vám, kdybych dnes večer odvezl Bellu domů já? Tak aspoň nebudete muset čekat, až se nají.“

„No, to není problém, myslím…“ Kousala si ret, snažila se odhadnout z mého výrazu, jestli to tak chci. Zamrkala jsem na ni. Nechtěla jsem nic víc než být sama se svým ustavičným zachráncem. Měla jsem tolik otázek, kterými jsem ho nemohla zahrnout, dokud nebudeme sami.

„Dobře.“ Angela byla rychlejší než Jessica. „Tak se uvidíme zítra, Bello… Edwarde.“ Popadla Jessicu za ruku a táhla ji k autu, které jsem viděla kousek stranou, zaparkované naproti První ulici. Jak nastupovaly, Jess se otočila a zamávala, obličej jí hořel zvědavostí. Zamávala jsem jim zpátky, počkala jsem, až odjedou, a pak jsem se otočila k němu.

„Já ale vážně nemám hlad,“ trvala jsem na svém a vzhlédla jsem, abych mu viděla do obličeje. Jeho výraz byl nečitelný.

„Udělej mi radost.“

Šel ke dveřím restaurace a s umanutým výrazem je podržel otevřené. Samozřejmě, žádná další diskuse nebude. Prošla jsem kolem něho dovnitř s rezignovaným povzdechem.

Restaurace nebyla plná – v Port Angeles ještě nezačala sezóna. Ke stolu nás uvedla žena a já jsem z pohledu v jejích očích pochopila, že se jí Edward líbí. Přivítala ho o trošku vřeleji, než bylo nutné. Byla jsem překvapená, jak moc mi to vadilo. Byla o pár centimetrů vyšší než já, odbarvená blondýna.

„Stůl pro dva?“ Jeho hlas byl svůdný, ať to tak zamýšlel, nebo ne. Viděla jsem, jak po mně ta žena rychle šlehla pohledem. Zřejmě byla spokojená, když viděla, že jsem úplně obyčejná holka a že Edward stojí kousek ode mě a nijak se mě nedotýká. Odvedla nás ke stolu dost velkému pro čtyři v nejzaplněnější části restaurace.

Chtěla jsem si sednout, ale Edward na mě zavrtěl hlavou.

„Neměla byste něco trochu víc stranou?“ naléhal tiše na hostitelku. Nebyla jsem si jistá, ale vypadalo to, jako by jí nenápadně podal tuzér. Nikdy jsem nikoho neviděla odmítnout stůl, snad jenom ve starých filmech.

„Jistě.“ Byla stejně překvapená jako já. Otočila se a vedla nás kolem přepážky k malému kroužku boxů – všechny byly prázdné. „Jak by vám vyhovovalo tohle?“

„Dokonale.“ Zablýskl svým zářivým úsměvem a na chvíli ji tak omámil.

„Ehm,“ zavrtěla hlavou a zamrkala, „vaše obsluha tu bude okamžitě.“ Nejistě odkráčela.

„Tohle bys lidem vážně neměl dělat,“ vytýkala jsem mu. „To není moc fér.“

„Co bych neměl dělat?“

„Takhle je oslňovat – ona se z toho pravděpodobně právě teď vydýchává v kuchyni.“

Zdál se zmatený.

„Ale no tak,“ řekla jsem pochybovačně. „Musíš vědět, jak na lidi působíš.“

Naklonil hlavu k jedné straně, jeho oči byly zvědavé. „Oslňuju lidi?“

„To sis nevšiml? Myslíš, že každý tak snadno prosadí svou?“

Ignoroval moje otázky. „Oslňuju tebe?“

„Často,“ přiznala jsem.

A pak přišla naše servírka s nedočkavým výrazem. Hostitelka určitě nemlčela a tahle nová holka nevypadala zklamaně. Zasunula si pramen krátkých černých vlasů za ucho a usmála se s přehnanou vřelostí.

„Dobrý večer, jmenuju se Amber a dnes večer vás budu obsluhovat. Co vám mohu donést k pití?“ Neušlo mi, že mluví jenom k němu.

Podíval se na mě.

„Já si dám colu.“ Znělo to jako otázka.

„Dvě coly,“ řekl.

„Hned je přinesu,“ ujistila ho s dalším přeochotným úsměvem. Ale on ho neviděl. Díval se na mě.

„Co je?“ zeptala jsem se, když odešla.

Jeho oči zůstávaly upřené na můj obličej. „Jak ti je?“

„Jsem v pohodě,“ odpověděla jsem, překvapena jeho starostí.

„Není ti na omdlení, špatně, zima…?“

„Mělo by?“

Uchechtl se nad mým zmateným tónem.

„No, vlastně čekám, že přejdeš do šoku.“ Jeho obličej se zkroutil do toho dokonalého pokřiveného úsměvu.

„Pochybuju, že k tomu dojde,“ řekla jsem, když jsem zase mohla dýchat. „Odjakživa mi šlo dobře potlačovat nepříjemné věci.“

„Přesto budu klidnější, až do sebe dostaneš nějaký cukr a jídlo.“

V tu chvíli se objevila servírka s našimi nápoji a košíkem slaných tyčinek. Postavila se zády ke mně, jak je pokládala na stůl.

„Jste připraveni si objednat?“ zeptala se Edwarda.

„Bello?“ zeptal se. Neochotně se ke mně otočila.

Vybrala jsem si první věc, kterou jsem viděla na jídelním lístku. „Hm… dám si houbové ravioli.“

„A vy?“ otočila se s úsměvem zpátky k němu.

„Já nic,“ odpověděl. Samozřejmě. Jak jinak.

„Dejte mi vědět, kdybyste si to rozmyslel.“ Stále měla na tváři ten upejpavý úsměv, ale on se na ni nedíval, a tak nespokojeně odešla.

„Pij,“ poručil.

Usrkla jsem poslušně své limonády a pak jsem se napila víc zhluboka, překvapená, jakou mám žízeň. Uvědomila jsem si, že jsem všechno vypila, když přede mě postrčil svoji skleničku.

„Dík,“ zamumlala jsem; pořád jsem měla žízeň. Ledová limonáda mě studila v útrobách a já jsem se zatřásla.

„Je ti zima?“

„To je jen tou colou,“ vysvětlovala jsem a znovu jsem se zachvěla.

„Ty nemáš bundu?“ Jeho hlas byl káravý.

„Mám,“ podívala jsem se na prázdnou lavici vedle sebe. „Jé – nechala jsem ji u Jessiky v autě,“ došlo mi.

Edward se vysoukal ze svého saka. Najednou jsem si uvědomila, že jsem si nikdy nevšimla, jak chodí oblékaný – nejen dnes večer, ale vůbec. Prostě jsem asi nedokázala odtrhnout pohled od jeho obličeje. Teď jsem si ho soustředěně prohlédla. Sundával si světle béžové kožené sako; pod ním měl rolák barvy slonové kosti. Dokonale mu padnul, zdůrazňoval, jakou má svalnatou hruď.

Podal mi sako a přerušil tak moje okukování.

„Díky,“ řekla jsem znovu a vklouzla jsem rukama do saka. Bylo studené – tak jako studí bunda, kterou si na sebe beru ráno

poprvé a která přes noc visela v chodbě, kde je průvan. Znovu jsem se zachvěla. Sako nezvykle vonělo. Zhluboka jsem vdechla a snažila se tu příjemnou vůni identifikovat. Nevonělo to jako kolínská. Rukávy mi byly moc dlouhé; vyhrnula jsem si je, abych měla volné ruce.

„Tenhle odstín ti jde dobře k pleti," řekl a díval se na mě. Byla jsem překvapená; sklopila jsem oči a samozřejmě jsem se začervenala.

Postrčil přede mne košík s tyčinkami.

„Vážně, já žádný šok mít nebudu," protestovala jsem.

„Měla bys – normálnímu člověku by se to stalo. Ty nevypadáš ani otřeseně." Připadal mi neklidný. Díval se mi do očí a já jsem viděla, jak jasné jsou jeho oči, jasnější než jsem je kdy viděla, zlatě medové jako karamelky.

„Cítím se s tebou velmi bezpečně," svěřila jsem se, jako kdyby mě hypnotizoval, abych řekla pravdu.

To ho nepotěšilo; jeho alabastrové obočí se naježilo. Zavrtěl hlavou a zamračil se.

„Tohle je komplikovanější, než jsem plánoval," zašeptal si pro sebe.

Vzala jsem si tyčinku a začala jsem oždibovat koneček, přitom jsem zkoumala jeho výraz. Přemítala jsem, kdy se ho budu moct začít vyptávat.

„Obvykle jsi v lepší náladě, když máš oči tak světlé," poznamenala jsem a snažila se ho rozptýlit od té myšlenky, kvůli které se mračil a byl vážný.

Ohromeně na mě zíral. „Cože?"

„Vždycky jsi hůř naložený, když máš oči černé – tehdy to čekám," pokračovala jsem. „Mám o tom svou teorii."

Přimhouřil oči. „Další teorie?"

„Mm-hm." Kousala jsem tyčinku a snažila se vypadat lhostejně.

„Doufám, že tentokrát jsi byla kreativnější… nebo pořád vykrádáš komiksy?" Jeho slabý úsměv byl výsměšný; oči měl stále napjaté.

„Ne, to ne, nenašla jsem to v komiksu, ale taky jsem si to nevymyslela sama," přiznala jsem.

„Takže?" naléhal.

Ale v tu chvíli servírka přinesla moje jídlo. Uvědomila jsem si, že jsme se bezděčně nakláněli k sobě přes stůl, protože jsme se oba napřímili, když se přiblížila. Položila přede mě talíř – vypadalo to dost dobře – a rychle se otočila k Edwardovi.

„Nerozmyslel jste si to?" zeptala se. „Nemohla bych vám něco nabídnout?" Možná jsem si jenom představovala, že ta slova zněla dvojsmyslně.

„Ne, díky, ale hodila by se nám další limonáda." Pokynul dlouhou bílou rukou k prázdným sklenicím přede mnou.

„Jistě." Sebrala prázdné sklenice a odkráčela.

„Co jsi říkala?" zeptal se.

„Povím ti o tom v autě. Jestli…" odmlčela jsem se.

„Ty máš podmínky?" Zvedl jedno obočí a jeho hlas byl zlověstný.

„Samozřejmě mám pár otázek."

„Samozřejmě."

Číšnice byla zpátky s dvěma dalšími sklenicemi coly. Tentokrát je postavila beze slova a zase odešla.

Usrkla jsem.

„No, pokračuj," nutil mě a hlas měl stále tvrdý.

Začala jsem s tím nejlehčím. Alespoň tak jsem si to myslela. „Proč jsi v Port Angeles?"

Sklopil oči, pomalu sepjal své velké ruce položené na stole. Jeho oči ke mně blýskly zpod řas, na tváři měl náznak úsměvu.

„Další."

„Ale to je ta nejlehčí," namítla jsem.

„Další," zopakoval.

Nespokojeně jsem sklopila oči. Vybalila jsem si příbor, vzala vidličku a opatrně jsem napíchla jeden kousek těstovin. Pomalu jsem si ho vložila do úst, oči stále sklopené, kousala jsem a přitom přemýšlela. Houby byly dobré. Polkla jsem a dala si další doušek coly, než jsem vzhlédla.

„Tak dobře," podívala jsem se na něj a pomalu pokračovala. „Řekněme, samozřejmě hypoteticky, že by… někdo… dokázal poznat, co si lidé myslí, že by jim četl v mysli, víš – až na pár výjimek."

„Až na jednu výjimkou," opravil mě, „hypoteticky."

„Dobře, tak tedy až na jednu výjimku." Byla jsem vzrušená, že nekazí hru, ale snažila jsem se tvářit uvolněně. „Jak to funguje? Kam až může zajít? Jak by… ten dotyčný… dokázal najít někoho jiného v přesně správnou dobu? Jak by poznal, že je ta osoba v nesnázích?" Přemítala jsem, jestli moje spletité otázky vůbec dávají smysl.

„Hypoteticky?" zeptal se.

„Jasně."

„No, kdyby… ten dotyčný…"

„Říkejme mu Joe," navrhla jsem.

Zatrpkle se usmál. „Tak tedy Joe. Kdyby Joe předtím dával lepší pozor, tak by to načasování nemuselo být tak přesné." Zavrtěl hlavou a zakoulel očima. „Jenom ty se dokážeš dostat do potíží v tak malém městě. Ty bys vyčerpala zdejší statistiky zločinnosti na deset let dopředu, víš."

„Mluvili jsme o hypotetickém případu," připomněla jsem mu mrazivě.

Zasmál se na mě s hřejivým pohledem.

„Ano, mluvili," souhlasil. „Budeme ti říkat Jane?"

„Jak jsi to věděl?" zeptala jsem se, neschopná udržet emoce na uzdě. Uvědomila jsem si, že se k němu znovu nakláním.

Zdálo se, že váhá, zmítán nějakým vnitřním dilematem. Vpíjel se do mě pohledem a já jsem si říkala, že asi právě v tu chvíli dělá rozhodnutí, jestli mi poví pravdu, nebo ne.

„Můžeš mi věřit, to víš," zamumlala jsem. Bezděky jsem se natáhla dopředu, abych se dotkla jeho složených rukou, ale on je stáhl, tak jsem zase ucukla.

„Nevím, jestli mám jinou možnost," odpověděl skoro šeptem. „Mýlil jsem se – jsi mnohem všímavější, než jsem si o tobě myslel."

„Měla jsem dojem, že ty se nikdy nemýlíš."

„To bývalo.“ Znovu zavrtěl hlavou. „Mýlil jsem se v tobě ještě v jedné věci. Ty nejsi magnet na nehody – to není dost široká klasifikace. Ty jsi magnet na potíže. Jestli je něco nebezpečného v dosahu patnácti kilometrů, nevyhnutelně si tě to najde.“

„A ty sám se do té kategorie řadíš taky?“ hádala jsem.

Jeho obličej ochladl, byl bez výrazu. „Nesporně.“

Znovu jsem natáhla ruce přes stůl – jako bych si nevšímala, když se znovu lehce odtáhl – a konečky prstů jsem se plaše dotkla hřbetu jeho ruky. Jeho kůže byla studená a tvrdá jako kámen.

„Díky.“ Můj hlas byl vroucí vděčností. „Teď je to podruhé.“

Jeho obličej zjihl. „Napotřetí to nebudeme zkoušet, platí?“

Zamračila jsem se, ale přikývla jsem. Stáhl ruku a pak položil obě ruce pod stůl. Ale naklonil se ke mně.

„Jel jsem za tebou do Port Angeles,“ vychrlil ze sebe přiznání. „Nikdy dřív jsem se nesnažil udržet někoho konkrétního naživu a je to mnohem svízelnější, než bych si myslel. Ale to je asi tím, že jde o tebe. Jak se zdá, obyčejní lidé prožijí den, a nepotká je tolik katastrof.“ Odmlčel se. Přemítala jsem, jestli by mě mělo znepokojovat, že mě sledoval; místo toho jsem však pocítila podivný nával radosti. Zíral na mě, možná se divil, proč se mi rty kroutí do bezděčného úsměvu.

„Napadlo tě někdy, že jsem to měla mít spočítané už poprvé s tou dodávkou, a že jsi vlastně stál v cestě osudu?“ spekulovala jsem pobaveně.

„To nebylo poprvé,“ řekl a jeho hlas bylo stěží slyšet. Překvapeně jsem na něj vykulila oči, ale on se díval dolů. „Tys to měla spočítané, když jsem se s tebou poprvé setkal.“

Pocítila jsem nával strachu z jeho slov a z náhlé vzpomínky na jeho divoký černý pohled toho prvního dne… ale ten převládající pocit bezpečí, který jsem v jeho přítomnosti měla, to přehlušil. Když vzhlédl, aby mi četl v očích, nebylo v nich po strachu ani stopy.

„Ty si to pamatuješ?“ zeptal se a jeho andělská tvář byla vážná.

„Ano.“ Byla jsem klidná.

„A přesto sedíš tady,“ řekl nevěřícně se zvednutým obočím.

„Ano, sedím tady… díky tobě.“ Odmlčela jsem se. „Protože ty jsi nějak věděl, kde mě dneska hledat…?“ naléhala jsem.

Stiskl rty k sobě, díval se na mě přimhouřenýma očima a znovu se rozhodoval. Upřel pohled na můj plný talíř a pak zpátky na mě.

„Ty jez, já budu mluvit,“ smlouval.

Rychle jsem nabrala další kousek, strčila si ho do pusy a honem kousala.

„Stopovat tě je těžší, než by mělo být. Obvykle někoho dokážu najít velmi snadno, jakmile jsem už předtím slyšel jeho mysl,“ podíval se na mě znepokojeně a já jsem si uvědomila, že jsem ztuhla. Přinutila jsem se polknout, pak nabodla další ravioli a vstrčila ho do pusy.

„Dával jsem si bacha na Jessiku, ale nijak pozorně – jak jsem říkal, jenom ty se můžeš dostat do potíží v městečku, jako je Port Angeles – a zpočátku jsem si nevšiml, žes vyrazila na vlastní pěst. Pak, když mi došlo, že už s nimi nejsi, jsem tě šel hledat do toho knihkupectví, které jsem viděl v její hlavě. Pochopil jsem, že jsi ani nešla dovnitř a že jsi šla na jih… a věděl jsem, že se budeš muset brzy otočit. Tak jsem na tebe prostě čekal, náhodně jsem prohledával mysli lidí na ulici – abych viděl, jestli si tě někdo nevšiml, abych poznal, kde jsi. Neměl jsem žádný důvod se znepokojovat… ale byl jsem podivně neklidný…“ Byl ztracený v myšlenkách, zíral někam mimo mě, viděl věci, které jsem si nedokázala představit.

„Začal jsem objíždět v kruzích a pořád jsem… poslouchal. Nakonec začalo zapadat slunce, a to už jsem chtěl vystoupit a sledovat tě pěšky. A pak –“ zarazil se a zaťal zuby v náhlém vzteku. Snažil se uklidnit.

„Pak co?“ zašeptala jsem. Nadále mi zíral přes hlavu.

„Slyšel jsem je, co si myslí,“ zamručel a horní ret se mu zlehka přehrnul přes zuby. „Spatřil jsem v jeho mysli tvůj obličej.“ Najednou se naklonil dopředu, jeden loket se objevil

na stole, rukou si přikrýval oči. Ten pohyb byl tak rychlý, že mě to vyplašilo.

„Bylo to velmi… těžké – nedokážeš si představit, jak těžké – prostě tě jenom odvézt pryč, a nechat je… naživu," jeho hlas byl ztlumený jeho paží. „Mohl jsem tě nechat jet s Jessikou a Angelou, ale bál jsem se, že když mě necháš samotného, pojedu je hledat," přiznal se šeptem.

Seděla jsem tiše, byla jsem úplně paf, myšlenky se mi nesouvisle rojily v hlavě. Ruce jsem měla složené v klíně a zlehka jsem se opírala o opěradlo židle. On si pořád držel obličej v dlani a byl tak nepohnutý, jako kdyby byl vytesaný z kamene, který jeho pleť připomínala.

Nakonec ke mně vzhlédl očima plnýma vlastních otázek.

„Jsi připravená jet domů?" zeptal se.

„Jsem připravená odjet," upřesnila jsem, nadmíru vděčná, že nás čeká ještě hodinová cesta domů. Nebyla jsem připravená se s ním rozloučit.

Servírka se objevila jako na zavolanou. Nebo se dívala.

„Jak jste na tom?" zeptala se Edwarda.

„Můžete nám donést účet, děkuji." Jeho hlas byl tichý, hrubší, pořád odrážel napětí našeho rozhovoru. Zdálo se, že ji to zmátlo. Vyčkávavě vzhlédl.

„S-samozřejmě," zakoktala. „Tady máte." Z přední kapsy černé zástěrky vytáhla malé kožené desky a podala mu je.

Už měl v ruce bankovku. Vložil ji do desek a vrátil jí je.

„Drobné si nechte." Usmál se. Vstal a já jsem se neohrabaně zvedala na nohy.

Znovu se na něj vyzývavě usmála. „Přeju vám hezký večer."

Nepřestával se na mě dívat, když jí děkoval. Potlačila jsem úsměv.

Kráčel vedle mě ke dveřím, ale dával si pozor, aby se mě nedotkl. Vzpomněla jsem si, co Jessica říkala o svém vztahu s Mikem, jak se dostali téměř ke stádiu první pusy. Povzdechla jsem si. Edward, zdálo se, mě slyšel a zvědavě na mě pohlédl. Podívala jsem se na chodník, vděčná, že nedokáže poznat, co si myslím.

Otevřel dvířka spolujezdce, podržel mi je, když jsem nastupovala, a zlehka je za mnou zavřel. Dívala jsem se, jak zepředu obchází auto, a znovu mě překvapilo, jak je půvabný. Asi už bych na to měla být zvyklá – ale nebyla jsem. Měla jsem pocit, že Edward není ten typ člověka, na kterého si zvyknete.

Jakmile byl v autě, nastartoval motor a nastavil silně topení. Velice se totiž ochladilo, a tak jsem si říkala, že pěkné počasí asi skončilo. V jeho saku mi ovšem bylo příjemně teplo, a když jsem si myslela, že mě nevidí, vdechovala jsem jeho vůni.

Edward vyjel do hustého provozu, bez námahy prokličkoval ven z města a zamířil na dálnici.

„Teď," řekl významně, „je řada na tobě."

9. TEORIE

„Můžu položit jen jednu další otázku?“ zaprosila jsem, když zprudka vyrazil po tiché silnici. Zdálo se, že řízení vůbec nevěnuje pozornost.

Povzdechl si.

„Jednu,“ souhlasil. Semknul rty pevně k sobě do obezřetné linky.

„No… říkal jsi, že jsi věděl, že jsem nešla do knihkupectví a vyrazila jsem na jih. Tak by mě zajímalo, jak jsi to poznal.“

Podíval se stranou a rozvažoval.

„Myslela jsem, že veškerá vyhýbavost jde stranou,“ zamručela jsem.

Téměř se usmál.

„Tak dobře. Šel jsem za tvou vůní.“ Podíval se na silnici, takže jsem měla čas ovládnout emoce. Nedokázala jsem vymyslet přijatelnou odpověď, takže jsem to odložila na pozdější promyšlení. Snažila jsem se znovu soustředit. Nechtěla jsem, aby teď přestal, když konečně začal věci vysvětlovat.

„A pak jsi nezodpověděl mou první otázku…“ zdržovala jsem.

Podíval se na mě nesouhlasně. „Kterou?“

„Jak to funguje – to čtení v mysli? Můžeš číst v mysli kohokoliv, kdekoliv? Jak to děláš? Můžou i ostatní z tvé rodiny…?“ Připadala jsem si hloupě, když jsem předstírala, že stojím o objasnění.

„To je víc než jedna,“ poukázal. Jednoduše jsem zaklesla prsty do sebe a vyčkávavě jsem se na něj zadívala.

„Ne, to umím jenom já. A nedokážu slyšet kohokoli kdekoli. Musím být dost blízko. Čím líp ‚hlas‘ toho dotyčného znám, tím dál ho mohu slyšet. Ale přesto to není víc než pár kilometrů,“ odmlčel se zamyšleně. „Je to trochu jako být ve

velké hale plné lidí, kde všichni mluví najednou. Je to jenom šum – bzukot hlasů na pozadí. Dokud se nesoustředím na jeden hlas; pak je to, co si ten člověk myslí, zřetelné.

Většinou to ale vypínám – ono to může dost rozptylovat. A pak je taky snadnější působit normálně," při tom slově se zamračil, „aby se mi nestalo, že nedopatřením odpovídám na něčí myšlenky, a ne na slova."

„A čím to je, že mě slyšet nemůžeš?" zeptala jsem se zvědavě.

Podíval se na mě s nevyzpytatelným pohledem.

„Nevím," zamumlal. „Jediná odpověď, která mě napadá, je ta, že tvoje mysl asi nefunguje stejným způsobem jako mysl všech ostatních. Jako kdyby tvoje myšlenky byly na dlouhých vlnách a já chytal jen ty krátké." Široce se na mě usmál, jak ho to najednou pobavilo.

„Moje mysl nefunguje správně? Jsem divná?" Ta slova mě znepokojovala víc, než by měla – pravděpodobně proto, že jeho spekulace trefily do černého. Vždycky jsem něco takového tušila, a bylo mi nepříjemné, že se mi to potvrzuje.

„Já slyším v duchu hlasy, a ty máš starosti, jestli nejsi divná," zasmál se. „Neboj, to je jenom teorie…" Jeho obličej se napjal. „Což nás přivádí zpátky k tobě."

Povzdechla jsem si. Jak začít?

„Nejde veškerá vyhýbavost stranou?" připomněl mi tiše.

Poprvé jsem se podívala jinam než na jeho obličej, jak jsem se snažila najít vhodná slova. Náhodou jsem si všimla tachometru.

„Panebože!" zakřičela jsem. „Zpomal!"

„Co se děje?" vyděsil se. Ale auto nezpomalilo.

„Jedeš stošedesátkou!" pořád jsem křičela. Vrhla jsem zpanikařený pohled z okna, ale byla moc tma, abych něco viděla. Silnice byla vidět jenom v modravém kuželu jasu světlometů. Les po obou stranách silnice byl jako černá zeď – a tvrdý jako zeď z oceli, kdybychom v téhle rychlosti vylétli ze silnice.

„Klídek, Bello." Obrátil oči v sloup, ale pořád nezpomaloval.

„Chceš nás zabít?“ zeptala jsem se.
„Nikam nenarazíme.“
Snažila jsem se zklidnit hlas. „Proč tolik spěcháš?“
„Vždycky jezdím takhle.“ Otočil se, aby se na mě pokřiveně usmál.
„Dívej se na silnici!“
„Nikdy jsem neměl nehodu, Bello – dokonce jsem nikdy ani nedostal pokutu,“ zakřenil se a zaťukal si na čelo. „Vestavěný detektor radarů.“
„Moc vtipné,“ zuřila jsem. „Charlie je policajt, vzpomínáš? Vychoval mě tak, abych dodržovala dopravní předpisy. Navíc, když z toho Volva uděláš preclík o kmen nějakého stromu, sám pravděpodobně prostě jen tak odkráčíš.“
„Pravděpodobně,“ souhlasil a krátce, tvrdě se zasmál. „Ale ty ne.“ Povzdechl si a já se dívala s úlevou, jak ručička tachometru postupně klesá na sto třicet. „Spokojená?“
„Skoro.“
„Nesnáším pomalou jízdu,“ zamumlal.
„Tohle je pomalé?“
„Dost poznámek o mém řízení,“ odsekl. „Pořád čekám na tvou nejnovější teorii.“
Kousala jsem se do rtu. Podíval se na mě, jeho medové oči byly nečekaně něžné.
„Nebudu se smát,“ slíbil.
„Víc se bojím, že se na mě budeš zlobit.“
„Je to tak zlé?“
„Dost, jo.“
Čekal. Prohlížela jsem si svoje ruce, abych neviděla jeho výraz.
„Tak do toho.“ Jeho hlas byl klidný.
„Nevím, jak začít,“ přiznala jsem.
„Tak začni od začátku… říkala jsi, že jsi na to nepřišla úplně sama.“
„Ne.“
„Co tě nastartovalo – knížka? Film?“ povzbuzoval mě.

„Ne – bylo to v sobotu, na pláži.“ Dovolila jsem si podívat se mu do obličeje. Tvářil se nechápavě.

„Narazila jsem na starého rodinného přítele – Jacoba Blacka,“ pokračovala jsem. „Jeho táta a Charlie jsou kamarádi už od mého dětství.“

Pořád se tvářil nechápavě.

„Jeho táta je jedním z quileutských starších.“ Pozorně jsem se na něj podívala. Jeho zmatený výraz okamžitě ztuhl. „Šli jsme se projít –“ o svém flirtování jsem radši pomlčela – „a on mi vyprávěl nějaké staré legendy – myslím, že se mě snažil postrašit. Vyprávěl mi jednu…“ zaváhala jsem.

„Pokračuj,“ řekl.

„O upírech.“ Uvědomila jsem si, že šeptám. Teď jsem se mu do tváře podívat nedokázala. Ale viděla jsem, jak křečovitě svírá volant, až mu kotníky prstů zbělely.

„A okamžitě jsi pomyslela na mě?“ Pořád klidný.

„Ne. On… zmiňoval tvou rodinu.“

Mlčel, zíral na silnici.

Najednou jsem měla starosti, starosti, abych Jacoba ochránila.

„Podle něj je to jenom hloupá pověra,“ řekla jsem rychle. „Nečekal, že tomu budu věřit.“ To mu nestačilo; musela jsem se přiznat. „Byla to moje chyba, přinutila jsem ho, aby mi to řekl.“

„Proč?“

„Lauren měla nějakou poznámku na tvou adresu – snažila se mě vyprovokovat. A nějaký starší kluk z kmene odpověděl, že tvoje rodina do rezervace nejezdí, jenomže to znělo, jako kdyby to myslel nějak jinak. Tak jsem vzala Jacoba stranou a vytáhla jsem to z něj,“ přiznala jsem se s hlavou svěšenou.

Vyrušil mě smíchem. Zírala jsem na něj. Smál se, ale jeho oči byly zuřivé, dívaly se dopředu.

„Jak jsi to z něj vytáhla?“ zeptal se.

„Snažila jsem se flirtovat – fungovalo to líp, než bych čekala.“ Pořád jsem tomu nemohla uvěřit, jak jsem na to vzpomínala.

„To bych rád viděl.“ Temně se zachechtal. „A tys mě obvinila, že lidi omamuju – chudák Jacob Black.“

Začervenala jsem se a vyhlédla ze svého okna do noci.

„Co jsi dělala pak?“ zeptal se po chvilce.

„Hledala jsem na internetu.“

„A to tě přesvědčilo?“ Z jeho hlasu zazníval pramalý zájem. Ale rukama pořád silně svíral volant.

„Ne. Nic se nehodilo. Většinou to byly hlouposti. A pak…“ odmlčela jsem se.

„Co?“

„Došla jsem k názoru, že na tom nezáleží,“ zašeptala jsem.

„Že na tom nezáleží?“ Jeho tón mě přiměl vzhlédnout – konečně jsem prolomila tu jeho pečlivě udržovanou masku. Jeho obličej byl nevěřícný, jenom s náznakem hněvu, kterého jsem se obávala.

„Ne,“ řekla jsem tiše. „Nezáleží mi na tom, co jsi.“

Do jeho hlasu vstoupil tvrdý, výsměšný tón. „Nevadí ti, jestli jsem monstrum? Jestli nejsem člověk?“

„Ne.“

Zmlkl, zase se díval přímo před sebe. Jeho obličej byl pochmurný a chladný.

„Ty se zlobíš,“ vzdychla jsem. „Neměla jsem nic říkat.“

„Ne,“ odporoval, ale jeho tón byl stejně tvrdý jako jeho obličej. „Jsem rád, že vím, co si myslíš – i když to, co si myslíš, je šílené.“

„Takže se zase pletu?“ provokovala jsem.

„To jsem neměl na mysli. ‚Na tom nezáleží‘!“ citoval a skřípal přitom zuby.

„Mám pravdu?“ vydechla jsem.

„Záleží na tom?“

Zhluboka jsem se nadechla.

„Vlastně ne.“ Odmlčela jsem se. „Ale jsem zvědavá.“ Můj hlas byl alespoň vyrovnaný.

Najednou se zatvářil odevzdaně. „Na co jsi zvědavá?“

„Kolik je ti let?“

„Sedmnáct,“ odpověděl okamžitě.

„A jak dlouho je ti sedmnáct?“

Jeho rty se zkroutily, jak zíral na silnici. „Už nějakou dobu,“ připustil posléze.

„Dobře.“ Usmála jsem se, měla jsem radost, že je ke mně pořád upřímný. Díval se na mě pozornýma očima, hodně jako předtím, když se bál, že upadnu do šoku. Věnovala jsem mu široký povzbudivý úsměv, a on se zamračil.

„Nesměj se – ale jak to, že můžeš vycházet ve dne?“

Stejně se zasmál. „Mýtus.“

„Slunce tě nespálí?“

„Mýtus.“

„Spíš v rakvi?“

„Mýtus.“ Na chvíli zaváhal a do jeho hlasu vstoupil podivný tón. „Nemůžu spát.“

Chviličku mi trvalo, než jsem to strávila. „Vůbec?“

„Nikdy,“ odpověděl a jeho hlas nebylo téměř slyšet. Otočil se a zamyšleně se na mě podíval. Prohlížel si mě svýma zlatýma očima a já jsem ztratila nit. Zírala jsem na něj, dokud se nepodíval jinam.

„Ještě jsi mi nepoložila tu nejdůležitější otázku.“ Jeho hlas byl teď tvrdý, a když se na mě znovu podíval, oči měl chladné.

Zamrkala jsem, stále omámená. „Která to je?“

„Nezajímá tě, co jím?“ zeptal se sarkasticky.

„Aha,“ zamumlala jsem, „tohle.“

„Ano, tohle.“ Jeho hlas byl drsný. „Nechceš vědět, jestli piju krev?“

Trhla jsem sebou. „No, Jacob o tom něco říkal.“

„Co Jacob říkal?“ zeptal se příkře.

„Říkal, že vy… nelovíte lidi. Říkal, že vaše rodina by neměla být nebezpečná, protože lovíte jenom zvířata.“

„Říkal, že nejsme nebezpeční?“ Jeho hlas byl hluboce skeptický.

„Ne přesně. Říkal, že byste neměli být nebezpeční. Ale Quileuté vás přesto nechtějí na své půdě, prý co kdyby.“

Díval se dopředu, ale nedokázala jsem říct, jestli kouká na silnici nebo ne.

„Tak co, měl pravdu? O tom, že nelovíte lidi?“ Snažila jsem se udržet svůj hlas co nejvyrovnanější.

„Quileuté mají dlouhou paměť,“ zašeptal.

Brala jsem to jako potvrzení.

„Ale nenech se tím ukolébat,“ varoval mě. „Dělají dobře, že si od nás udržují odstup. Pořád jsme nebezpeční.“

„Nerozumím.“

„Snažíme se,“ vysvětloval pomalu. „Jsme obvykle velmi dobří v tom, co děláme. Někdy se dopouštíme chyb. Já jsem například udělal chybu, když jsem si dovolil být s tebou o samotě.“

„To je chyba?“ Slyšela jsem smutek ve svém hlase, ale nevěděla jsem, jestli ho slyšel také.

„Velmi nebezpečná,“ zamumlal.

Pak jsme oba mlčeli. Sledovala jsem, jak se světlomety otáčejí v ohybech silnice. Pohybovaly se příliš rychle; nevypadalo to skutečně, spíš jako videohra. Byla jsem si vědoma, že čas ubíhá tak rychle jako černá silnice pod námi, a strašně jsem se bála, že už nikdy nebudu mít další šanci takhle s ním být – povídat si na rovinu, bez zábran. Jeho slova věstila konec, a já jsem se té představy děsila. Nemohla jsem promeškat ani minutu z těch, které mi ještě zbývaly.

„Pověz mi víc,“ žádala jsem zoufale a nestarala jsem se, co říkal, jen jsem chtěla znovu slyšet jeho hlas.

Rychle se na mě podíval, udivený změnou mého tónu. „Co víc chceš vědět?“

„Pověz mi, proč lovíš zvířata místo lidí,“ navrhla jsem a hlas jsem stále měla zabarvený zoufalstvím. Uvědomila jsem si, že mám mokré oči, a potlačovala jsem smutek, který se mě snažil přemoct.

„Protože nechci být stvůra.“ Jeho hlas byl velmi tichý.

„Ale zvířata nestačí?“

Odmlčel se. „Nemůžu si být jistý, samozřejmě, ale přirovnal bych to k životě na tofu a sójovém mléku; říkáme si vegetariáni, je to takový náš malý vtip pro zasvěcené. Nedokážeme tím úplně nasytit hlad – nebo spíš žízeň. Ale udržujeme se tím při

síle, jsme dost silní na to, abychom odolali. Většinou.“ Jeho tón nabral zlověstný nádech. „Někdy je to obtížnější než jindy.“

„Teď je to pro tebe moc obtížné?“ zeptala jsem se.

Povzdechl si. „Ano.“

„Ale hlad nemáš,“ řekla jsem přesvědčeně – bylo to tvrzení, ne otázka.

„Proč si to myslíš?“

„Poznám ti to na očích. Říkala jsem ti, že mám teorii. Všimla jsem si, že lidi – muži obzvlášť – jsou podrážděnější, když mají hlad.“

Zachechtal se. „Ty jsi všímavá, viď?“

Neodpověděla jsem; jenom jsem poslouchala zvuk jeho smíchu a zapisovala si ho do paměti.

„Byl jsi s Emmettem na lovu, tento víkend?“ zeptala jsem se, když bylo zase ticho.

„Ano.“ Na vteřinku se odmlčel, jako kdyby se rozhodoval, jestli něco dodá, nebo ne. „Nechtěl jsem odjet, ale bylo to nutné. Je trochu lehčí být s tebou, když nemám žízeň.“

„Proč jsi nechtěl odjet?“

„Jsem z toho… nervózní… když tě nemám nablízku.“ Jeho oči byly něžné, ale naléhavé, a zdálo se, že mi pod jejich pohledem měknou kosti v těle. „Nežertoval jsem, když jsem tě minulý čtvrtek žádal, aby ses snažila nespadnout do oceánu nebo se nedala přejet. Celý víkend jsem byl duchem nepřítomný, dělal jsem si o tebe starosti. A po tom, co se stalo dnes večer, jsem překvapený, že jsi přežila celý víkend bez jizev.“ Zavrtěl hlavou a pak se zdálo, že si na něco vzpomněl. „No, vlastně ne tak docela.“

„Cože?“

„Tvoje ruce,“ připomněl mi. Podívala jsem se dolů na své dlaně a na téměř zahojené škrábance přes kotníky. Jeho očím nic neušlo.

„Upadla jsem,“ povzdechla jsem si.

„Myslel jsem si to.“ Jeho rty se v koutcích zvedly vzhůru. „Předpokládám, když jde o tebe, že to mohlo být mnohem horší – a to mě asi mučilo celou dobu, co jsem byl pryč. Byly to

velmi dlouhé tři dny. Vážně jsem šel Emmettovi na nervy.“ Smutně se na mě usmál.

„Tři dny? Copak ses nevrátil až dnes?“

„Ne, vrátili jsme se v neděli.“

„Tak proč nikdo z vás nebyl ve škole?“ Byla jsem frustrovaná, skoro rozzlobená, když jsem pomyslela na to, kolik zklamání jsem si vytrpěla kvůli jeho nepřítomnosti.

„No, ty ses ptala, jestli mi slunce ublíží, a já musím říct, že neublíží. Ale stejně ve slunečním svitu nemůžeme vycházet – alespoň ne tam, kde by nás někdo mohl vidět.“

„Proč?“

„Někdy ti to ukážu,“ slíbil.

Na chvilku jsem se nad tím zamyslela.

„Mohl jsi mi zavolat,“ usoudila jsem.

Byl zmatený. „Ale já jsem věděl, že jsi v pořádku.“

„Ale já jsem nevěděla, kdes byl ty. Já –“ zaváhala jsem a sklopila oči.

„Co?“ Jeho sametový hlas byl neodolatelný.

„Nelíbilo se mi to. Že jsem tě neviděla. Taky jsem z toho nervózní.“ Začervenala jsem se, když jsem to vyslovila nahlas.

Mlčel. Znepokojeně jsem vzhlédla a viděla, že má bolestný výraz.

„Á,“ zasténal tiše. „Tohle je zlé.“

Nerozuměla jsem jeho odpovědi. „Co jsem řekla?“

„Nechápeš to, Bello? Jedna věc je, když jsem nešťastný já sám, ale jestli jsi do toho zatažená i ty, je to úplně něco jiného.“ Obrátil své najednou ztrápené oči na silnici a jeho slova plynula tak rychle, že jsem jim skoro nerozuměla. „Nechci slyšet, že to takhle cítíš,“ jeho hlas byl tichý, ale naléhavý. Jeho slova mě řezala. „To je zlé. Není to bezpečné. Já jsem nebezpečný, Bello – prosím tě, uvědom si to.“

„Ne.“ Velmi silně jsem se snažila nepůsobit jako tvrdohlavé dítě.

„Myslím to vážně,“ zasténal.

„Já taky. Jak jsem řekla, nezáleží mi na tom, co jsi. Je příliš pozdě.“

Jeho hlas práskl, hlasitý a hrubý. „To nikdy neříkej.“

Kousla jsem se do rtu a byla jsem ráda, že neví, jak moc to bolelo. Zírala jsem na silnici. Teď už musíme být blízko. Jel hodně rychle.

„Na co myslíš?“ zeptal se, hlas stále hrubý. Jenom jsem zavrtěla hlavou, nebyla jsem si jistá, jestli můžu mluvit. Cítila jsem jeho pohled na svém obličeji, ale upírala jsem oči dopředu.

„Ty pláčeš?“ Znělo to poplašeně. Neuvědomila jsem si, že vlhkost v mých očích přetekla. Rychle jsem si otřela rukou tvář, a samozřejmě, zrádné slzy tam byly, prozradily mě.

„Ne,“ odpověděla jsem, ale hlas se mi zlomil.

Viděla jsem, jak ke mně váhavě napřáhl pravou ruku, ale pak se zarazil a pomalu ji položil zpátky na volant.

„Promiň.“ Jeho hlas hořel lítostí. Věděla jsem, že se neomlouvá jenom za slova, která mě rozrušila.

Temnota ubíhala tiše kolem nás.

„Pověz mi něco,“ požádal po další minutě a já jsem slyšela, jak moc se snaží použít lehčí tón.

„Ano?“

„Co sis myslela dneska večer, těsně předtím, než jsem se objevil za rohem? Neporozuměl jsem tvému výrazu – nevypadala jsi ani moc vyděšeně, spíš jako když se na něco velmi silně soustředíš.“

„Snažila jsem se vzpomenout si, jak zneškodnit útočníka – víš, sebeobrana. Chtěla jsem mu vrazit nos do mozku.“ Pomyslela jsem na tmavovlasého chlapa s návalem nenávisti.

„Ty ses s nimi chtěla prát?“ To ho rozrušilo. „Nenapadlo tě utíkat?“

„Hodně padám, když běžím,“ přiznala jsem.

„A co křičet?“

„K tomu jsem se dostávala.“

Zavrtěl hlavou. „Měla jsi pravdu – rozhodně si zahrávám s osudem, když se snažím udržet tě naživu.“

Povzdechla jsem si. Zpomalovali jsme, přijížděli jsme k Forks. Trvalo to necelých dvacet minut.

„Uvidíme se zítra?“ zeptala jsem se.

„Ano – taky musím zítra odevzdat úkol," usmál se. „Budu ti držet místo u oběda."

Bylo to pošetilé, po tom všem, čím jsme si dnes večer prošli, jak mi ten malý slib rozechvěl žaludek a slova mi uvázla v krku.

Byli jsme před Charlieho domem. Světla v domě svítila, můj náklaďáček stál na svém místě, všechno naprosto normální. Bylo to jako probudit se ze sna. Zastavil auto, ale já jsem se nehýbala.

„Slibuješ, že tam zítra budeš?"

„Slibuju."

Chvíli jsem to zvažovala, pak jsem přikývla. Stáhla jsem si jeho sako a dopřála si ještě jedno poslední vdechnutí.

„Můžeš si ho nechat – nemáš bundu na zítra," připomněl mi.

Podala jsem mu ho zpátky. „Nechce se mi vysvětlovat to Charliemu."

„Aha, jasně." Široce se usmál.

Zaváhala jsem s rukou na klice dveří ve snaze prodloužit ten okamžik.

„Bello?" zeptal se jiným tónem – vážným, ale váhavým.

„Ano?" otočila jsem se horlivě zpátky k němu.

„Slíbíš mi něco?"

„Ano," vyhrkla jsem a okamžitě jsem litovala svého bezpodmínečného souhlasu. Co když mě požádá, abych se od něj držela dál? Takový slib jsem nemohla splnit.

„Nechoď sama do lesa."

Zírala jsem na něj v čirém zmatení. „Proč?"

Zamračil se a jeho oči byly napjaté, když zíral prese mě ven z okna.

„Nejsem to vždycky já, kdo je tam venku nejnebezpečnější. Tahle odpověď ti teď musí stačit."

Lehce jsem se zachvěla z náhlé zlověstnosti v jeho hlase, ale ulevilo se mi. Tenhle slib jsem alespoň mohla snadno dodržet. „Když to říkáš."

„Uvidíme se zítra," povzdechl si a já jsem věděla, že chce, abych už šla.

„Tak tedy zítra." Neochotně jsem otevřela dveře.

„Bello?“ Otočila jsem se a on se skláněl ke mně, jeho bledý půvabný obličej byl jenom pár centimetrů od mého. Srdce mi přestalo bít.

„Spi sladce,“ řekl. Jeho dech mi vanul do tváře a omračoval mě. Byla to ta samá jemná vůně, kterou vonělo jeho sako, ale v koncentrovanější formě. Zamrkala jsem, naprosto omámená. Odklonil se.

Nebyla jsem schopná se pohnout, dokud se můj mozek nějak nesrovnal. Pak jsem nemotorně vystoupila z auta, musela jsem se opřít o dveře. Měla jsem dojem, že slyším, jak se zahihňal, ale ten zvuk byl tak tichý, že jsem si nebyla jistá.

Počkal, až doklopýtám k domovním dveřím, a pak jsem slyšela, jak motor tiše naskočil. Otočila jsem se a dívala se, jak jeho stříbrné auto mizí za rohem. Uvědomila jsem si, že je velká zima.

Mechanicky jsem sáhla pro klíč, odemkla dveře a vstoupila dovnitř.

Charlie zavolal z obývacího pokoje. „Bello?“

„Jo, tati, to jsem já.“ Vešla jsem, abych ho viděla. Díval se na baseballový zápas.

„Jsi doma brzy.“

„Vážně?“ Byla jsem překvapená.

„Ještě není ani osm,“ řekl mi. „Užily jste si to s děvčaty?“

„Jo – byla spousta legrace.“ Hlava se mi točila, jak jsem se snažila vzpomenout si na celou tu dámskou jízdu, která byla na dnešek v plánu. „Obě si vybraly hezké šaty.“

„Jsi v pořádku?“

„Jsem jenom unavená. Hodně jsem se nachodila.“

„No, možná by sis měla jít lehnout,“ pronesl ustaraně. Napadlo mě, jak se asi tvářím.

„Jenom napřed zavolám Jessice.“

„Copak jsi s ní zrovna nebyla?“ zeptal se překvapeně.

„Ano – ale zapomněla jsem si u ní v autě bundu. Chci mít jistotu, že mi ji zítra přinese.“

„No, napřed jí dej šanci dojet domů.“

„Správně,“ souhlasila jsem.

Šla jsem do kuchyně a vyčerpaně padla na židli. Vážně jsem se teď cítila na omdlení. Přemítala jsem, jestli nakonec po tom všem neupadnu do toho šoku. Seber se, řekla jsem si.

Najednou zazvonil telefon, až mě to vyděsilo. Strhla jsem ho z vidlic.

„Haló?" zeptala jsem se udýchaně.

„Bello?"

„Ahoj, Jess, zrovna jsem ti chtěla zavolat."

„Dostala ses domů?" Na hlase bylo znát, že se jí ulevilo… a že je překvapená.

„Ano. Nechala jsem si u tebe v autě bundu – mohla bys mi ji zítra přinést?"

„Samozřejmě. Ale pověz mi, co se stalo!" žádala.

„Hm, zítra – na trigonometrii, ano?"

Rychle pochopila. „Aha, máš tátu doma?"

„Ano, to ano."

„Dobře, tak si popovídáme zítra. Čau!" Slyšela jsem jí na hlase, že už se nemůže dočkat.

„Čau, Jess."

Pomalu jsem stoupala do schodů, mysl mi zatemňovala těžká otupělost. Chystala jsem se do postele automaticky, vůbec jsem nevěnovala pozornost tomu, co dělám. Až když jsem byla ve sprše – voda byla příliš horká, pálila mě na kůži – jsem si uvědomila, že mrznu. Divoce jsem se několik minut třásla, než kouřící sprška konečně dokázala uvolnit mé ztuhlé svaly. Pak jsem stála, příliš unavená, abych se pohnula, dokud jsem nevypotřebovala všechnu horkou vodu.

Vyklopýtala jsem ven a pevně jsem se zabalila do osušky ve snaze udržet si teplo z vody, aby se bolestivá třesavka nevrátila. Rychle jsem se převlékla na spaní a vlezla si pod deku, stočila se do klubíčka a objala si kolena, abych se udržela v teple. Roztřáslo mě pár malých záchvěvů.

Mysl mi pořád omámeně vířila, plná obrazů, kterým jsem nerozuměla, i takových, které jsem se ze všech sil snažila potlačit. Zpočátku se nic nezdálo jasné, ale jak jsem postupně upadala do nevědomí, pár věcí mi jasně došlo.

Ve třech bodech jsem si byla naprosto jistá. Zaprvé, Edward je upír. Zadruhé, část jeho osobnosti – a já jsem nevěděla, jak silná je to část – žízní po mé krvi. A zatřetí, jsem do něj bezvýhradně a neodvolatelně zamilovaná.

10. VYPTÁVÁNÍ

Ráno bylo velmi těžké přesvědčit tu část mé osobnosti, která tvrdila, že včerejší noc byla jen sen. Na mé straně nestála ani logika, ani selský rozum. Držela jsem se věcí, které jsem si nemohla vyfantazírovat – třeba jeho vůně. Byla jsem si jistá, že tohle se mi nikdy nemohlo jen tak zdát.

Venku za oknem bylo mlhavo a naprosto dokonalá tma. Neměl žádný důvod nebýt dnes ve škole. Oblékla jsem se teple, měla jsem na paměti, že nemám bundu. Další důkaz, že moje vzpomínky jsou pravdivé.

Když jsem sešla dolů, Charlie už byl zase pryč – šla jsem později, než jsem si uvědomovala. Polkla jsem na tři kousnutí čokoládovou tyčinku, zapila to mlékem přímo z krabice a pak jsem spěchala ven ze dveří. Doufala jsem, že déšť počká, dokud nenajdu Jessiku.

Bylo neobvykle mlhavo; vzduch byl skoro jako zakouřený. Mlha byla ledově studená, když se mi přilepila na obnaženou kůži obličeje a krku. Nemohla jsem se dočkat, až si v autě pustím topení. Mlha byla tak hustá, že jsem ujela několik stop po příjezdové cestě, než jsem si všimla, že na ní stojí další auto. Srdce mi zadunělo, zajíklo se a pak se zase rozběhlo dvojnásobnou rychlostí.

Neviděla jsem, odkud přišel, ale najednou tam stál a otvíral mi dveře.

„Nechceš jet dneska se mnou?“ zeptal se, pobavený tím, že mě zase vyvedl z míry. V jeho hlasu byla nejistota. Opravdu mi dával na vybranou – mohla jsem odmítnout, a on v to částečně doufal. Byla to marná naděje.

„Chci, děkuju,“ odpověděla jsem a snažila se udržet klidný hlas. Jak jsem nastoupila do vyhřátého auta, všimla jsem si, že přes opěrku hlavy na sedadle spolujezdce je přehozené jeho

hnědé sako. Dveře se za mnou zavřely a dříve, než by mělo být možné, seděl vedle mě a startoval auto.

„Přinesl jsem ti sako. Nechci, abys onemocněla nebo tak.“ Jeho hlas byl rezervovaný. Všimla jsem si, že sám žádné sako nemá, jenom světle šedý svetr s výstřihem do véčka. Tkanina zase těsně obepínala jeho dokonale svalnatou hruď. Jenom díky tomu krásnému obličeji jsem dokázala odtrhnout pohled od jeho těla.

„Nejsem cukrová panenka,“ protestovala jsem, ale přitáhla jsem si sako na klín a prostrčila paže těmi příliš dlouhými rukávy, zvědavá, jestli je ta vůně opravdu tak příjemná, jak jsem si ji pamatovala. Byla lepší.

„Vážně?“ opáčil hlasem tak tichým, že jsem si nebyla jistá, jestli chtěl, abych to slyšela.

Jeli jsme zamlženými ulicemi, zase moc rychle, a připadali jsme si divně. Alespoň já tedy ano. Včera večer všechny zábrany padly… téměř všechny. Nevěděla jsem, jestli k sobě budeme stále tak upřímní. Svazovalo mi to jazyk. Čekala jsem, až promluví.

Otočil se a usmál se na mě. „Copak, dneska žádných dvacet otázek?“

„Trápí tě moje otázky?“ zeptala jsem se s úlevou.

„Ne tolik jako tvoje reakce.“ Tvářil se, jako když vtipkuje, ale nemohla jsem si být jistá.

Zamračila jsem se. „Reaguju špatně?“

„Ne, to je ten problém. Bereš všechno tak v klidu – to je nepřirozené. Nutí mě to přemítat, co si vážně myslíš.“

„Vždycky ti říkám, co si opravdu myslím.“

„Ale vybíráš jen něco,“ obvinil mě.

„Nijak moc.“

„Dost, aby mě to dovádělo k šílenství.“

„Ty to nechceš slyšet,“ zamumlala jsem skoro šeptem. Jakmile byla ta slova venku, hned jsem jich litovala. Bolest v mém hlasu byla velmi slabá; mohla jsem jenom doufat, že si jí nevšiml.

Neodpověděl a já jsem přemítala, jestli jsem pokazila atmosféru. Jeho obličej byl nečitelný. Zajížděli jsme na školní parkoviště. Něco mi opožděně došlo.

„Kde máš zbytek rodiny?“ zeptala jsem se – byla jsem hrozně ráda, že jsem s ním sama, ale vzpomněla jsem si, že jeho auto bývá obvykle plné.

„Jeli s Rosalií.“ Pokrčil rameny, zatímco parkoval vedle nablýskaného červeného kabrioletu se zataženou střechou. „Okázalé, viď?“

„Hm, páni,“ vydechla jsem. „Když má tohle, proč jezdí s tebou?“

„Jak jsem říkal, je to okázalé. Snažíme se splynout.“

„Tobě se to nedaří.“ Zasmála jsem se a zavrtěla hlavou, jak jsme vystupovali z auta. Už jsem neměla zpoždění; díky jeho šílené jízdě jsem se dostala do školy v dostatečném předstihu. „Tak proč jela Rosalie dneska svým autem, když je tak nápadné?“

„Nevšimla sis? Já teď porušuju všechna pravidla.“ Počkal na mě před autem a pak šel ke škole těsně vedle mě. Chtěla jsem překonat tu krátkou vzdálenost, natáhnout ruku a dotknout se ho, ale bála jsem se, že by se mu to nelíbilo.

„Proč vůbec máte takováhle auta?“ přemítala jsem nahlas. „Když vám jde o to, abyste měli soukromí?“

„Je to požitek,“ připustil s rozpustilým úsměvem. „Všichni máme rádi rychlou jízdu.“

„Jasně,“ zamumlala jsem šeptem.

Pod převislou střechou jídelny čekala Jessica, oči jí div nevypadly z důlků. Přes rameno, bohudíky, měla mou bundu.

„Ahoj, Jessiko,“ pozdravila jsem, když jsme byli krok od ní. „Dík, žes nezapomněla.“ Podala mi bundu beze slov.

„Dobré ráno, Jessiko,“ pozdravil ji Edward zdvořile. Nebyla to vážně jeho chyba, že měl tak neodolatelný hlas. Nebo podmanivé oči.

„Ehm… ahoj.“ Upřela na mě své velké oči ve snaze posbírat své zmatené myšlenky. „Asi se uvidíme na trigonometrii, viď.“

Věnovala mi významný pohled a já jsem potlačila povzdech. Co jí pro všechno na světě řeknu?

„Jo, tam se uvidíme."

Odešla, ale dvakrát se zastavila, aby se po nás podívala přes rameno.

„Co jí řekneš?" zamumlal Edward.

„Hele, myslela jsem si, že mi neumíš číst myšlenky!" zasyčela jsem.

„Neumím," řekl zaraženě. Pak, když pochopil, oči se mu rozjasnily. „Ovšem umím číst její – bude na tebe čekat a jak přijdeš do třídy, hned se na tebe vrhne."

Zasténala jsem, jak jsem si stahovala jeho sako a podávala mu ho. Pak jsem si navlékla svou bundu. Přehodil si sako přes ruku.

„Tak co jí řekneš?"

„Malou nápovědu?" zaprosila jsem. „Co chce vědět?"

Zavrtěl hlavou, uličnicky se zašklebil. „To není fér."

„Ne, nepodělit se o to, co víš – to není fér."

Na chvilku zvolnil, jak jsme šli. Zastavili jsme se přede dveřmi učebny, kde jsem měla první hodinu.

„Chce vědět, jestli spolu tajně randíme. A chce vědět, co ke mně cítíš," řekl nakonec.

„Týjo. Co bych měla říct?" snažila jsem se udržet svůj výraz velmi nevinný. Lidé cestou do třídy chodili kolem nás, pravděpodobně zírali, ale já jsem je skoro nevnímala.

„Hmmm." Zastavil se, aby chytil uvolněnou kadeř vlasů, které se mi uvolnily z gumičky na krku, a zavinul ji zpátky na místo. Srdce se mi hyperaktivně rozbušilo. „Předpokládám, že na to první bys jí mohla říct ano… jestli ti to nevadí – je to snadnější než jakékoli další vysvětlování."

„Mně to nevadí," hlesla jsem slabě.

„A pokud jde o její druhou otázku… no, sám si na ni rád poslechnu odpověď." Jeden koutek úst povytáhl do mého oblíbeného nevyrovnaného úsměvu. Nestihla jsem tak rychle popadnout dech, abych na tu poznámku odpověděla. Otočil se a odcházel.

„Uvidíme se u oběda," zavolal na mě přes rameno. Tři lidé vcházející do dveří se zastavili a podívali se na mě.

Spěchala jsem do třídy, zrudlá a podrážděná. Podvodník jeden. Teď jsem si dělala ještě větší starosti kvůli tomu, co mám říct Jessice. Posadila jsem se na své obvyklé místo a rozzlobeně jsem práskla taškou na zem.

„Ahoj, Bello," pozdravil Mike z místa vedle mě. Vzhlédla jsem. Měl divný, téměř odevzdaný pohled. „Jak bylo v Port Angeles?"

„Jak bylo…" Nevěděla jsem, jak to shrnout. „Skvěle," dokončila jsem chabě. „Jessica si koupila vážně krásné šaty."

„Říkala něco o pondělním večeru?" zeptal se a oči se mu rozjasnily. Usmála jsem se, jaký obrat rozhovor nabral.

„Říkala, že si to vážně užila," ujistila jsem ho.

„Fakticky?" zeptal se nadšeně.

„No jasně."

Pan Mason pak okřikl třídu, aby bylo ticho, a požádal, abychom se věnovali svým písemkám. Angličtina a pak občanka uběhly ani nevím jak, protože jsem si dělala starosti, jak všechno vysvětlím Jessice, a děsila jsem se toho, že Edward skrze její myšlenky bude opravdu poslouchat, co jsem řekla. Tahle jeho dovednost mohla být pěkně na obtíž – pokud mi s její pomocí zrovna nezachraňoval život.

Na konci druhé hodiny už byla mlha téměř rozpuštěná, ale den byl stále tmavý, nebe zatažené nízkými, utlačujícími mraky. Usmála jsem se na ně.

Edward měl samozřejmě pravdu. Když jsem vstoupila do třídy před trigonometrií, Jessica už seděla na svém místě v zadní řadě a málem nadskakovala vzrušením. Váhavě jsem si šla sednout vedle ní ve snaze přesvědčit sebe samu, že bude lepší mít to za sebou co nejdřív.

„Pověz mi všechno!" poručila, ještě než jsem dosedla.

„Co chceš vědět?" vytáčela jsem se.

„Co se stalo včera večer?"

„Koupil mi večeři a pak mě dovezl domů."

Zírala na mě, její výraz byl pochybovačně neústupný. „Jak ses dostala domů tak rychle?“

„Jezdí jako maniak. Bylo to děsivé.“ Doufala jsem, že tohle slyšel.

„Bylo to jako rande – řekla jsi mu, že se tam setkáte?“

Na to jsem nepomyslela. „Ne – byla jsem vážně překvapená, když jsem ho tam viděla.“

Její rty se zkrabatily nespokojeností nad průhlednou upřímností v mém hlasu.

„Ale dneska tě vyzvedl cestou do školy?“ pokračovala.

„Ano – to bylo taky překvapení. Všiml si, že jsem včera večer neměla bundu,“ vysvětlovala jsem.

„Takže půjdete zase ven?“

„Nabídl mi, že mě v sobotu doveze do Seattlu – protože si myslí, že můj náklaďáček to nezvládne – to se počítá?“

„Ano,“ přikývla.

„No, tak tedy ano.“

„Pá-á-ni,“ natáhla to slovo do tří slabik. „Edward Cullen.“

„Já vím,“ souhlasila jsem. „Páni“ na to ani nestačilo.

„Počkej!“ ruce jí vylétly dlaněmi ke mně, jako kdyby zastavovala dopravu. „Políbil tě?“

„Ne,“ zamumlala jsem. „To tak není.“

Vypadala nespokojeně. Jsem si jistá, že já taky.

„Myslíš, že v sobotu…?“ zvedla obočí.

„O tom vážně pochybuju.“ Nespokojenost v mém hlase byla jen chabě zastíraná.

„O čem jste si povídali?“ šeptem ze mě mačkala informace. Hodina už začala, ale pan Varner nedával pozor a my jsme nebyly jediné, kdo si ještě povídal.

„Nevím, Jess, o spoustě věcí,“ zašeptala jsem zpátky. „Trochu jsme si povídali o eseji na angličtinu.“ Trochu, trošičku, trošilínku. Myslím, že to zmínil jen tak mimochodem.

„Prosím tě, Bello,“ zaprosila. „Pověz mi nějaké podrobnosti.“

„No… dobře, tak jednu mám. Měla bys vidět tu servírku, jak s ním flirtovala – bylo to přes míru. Ale on jí nevěnoval vůbec žádnou pozornost.“ Ať si z toho vybere, co chce.

„To je dobré znamení,“ přikývla. „Byla hezká?“

„Moc – a bylo jí asi tak devatenáct nebo dvacet.“

„Tím líp. Určitě se mu líbíš.“

„Taky si to myslím, ale těžko říct. Je vždycky tak tajnůstkářsky,“ dodala jsem s povzdechem.

„Nevím, kde bereš tu odvahu být s ním o samotě,“ vydechla.

„Proč?“ byla jsem šokovaná, ale ona mou reakci nepochopila.

„Je takový… nahání strach. Nevěděla bych, co mu říkat.“ Udělala obličej, pravděpodobně si vzpomněla na dnešní ráno nebo včerejší večer, když na ni upřel zdrcující sílu svých očí.

„Taky mám určité potíže udržet myšlenky, když jsem s ním,“ přiznala jsem se.

„Aha, tak to tedy je. On je vážně neuvěřitelně úžasný.“ Jessica pokrčila rameny, jako kdyby se tím vysvětlovaly všechny nedostatky. A soudě podle jejího pohledu, jí tohle vysvětlení stačilo.

„Je na něm mnohem víc než to.“

„Vážně? A co třeba?“

Zamrzelo mě, že jsem neskončila dřív. A taky jsem pevně doufala, že stran toho poslouchání si dělal jenom legraci.

„Neumím to správně vysvětlit… ale ještě neuvěřitelnější je to, co se skrývá za tou tváří.“ Upír, který chce být hodný – který pobíhá kolem a zachraňuje lidské životy, aby nebyl zrůda… zírala jsem na přední stěnu místnosti.

„Je to možné?“ zachichotala se.

Ignorovala jsem ji, snažila jsem se tvářit, jako že dávám pozor, co říká pan Varner.

„Takže ho máš ráda.“ Nehodlala to ještě vzdát.

„Ano,“ odpověděla jsem stručně.

„Chci říct, máš ho opravdu ráda?“ naléhala.

„Ano,“ řekla jsem znovu a začervenala se. Doufala jsem, že tento detail se v jejích myšlenkách nezobrazí.

Už měla dost jednoslabičných odpovědí. „Jak moc ho máš ráda?“

„Hrozně moc,“ zašeptala jsem. „Víc, než má rád on mě. Ale nechápu, jak bych tomu mohla pomoct.“ Povzdechla jsem si, jeden ruměnec přešel do druhého.

Pak bohudíky pan Varner Jessiku vyvolal.

Během hodiny už nedostala šanci zase na to téma začít, a jakmile se ozvalo zvonění, podnikla jsem úhybný manévr.

„Na angličtině se mě Mike ptal, jestli ses nějak zmiňovala o pondělním večeru,“ nadhodila jsem.

„Děláš si legraci! Cos mu řekla?!“ vydechla, naprosto vyvedená z míry.

„No, že jsi říkala, že sis to moc užila – myslím, že ho to potěšilo.“

„Pověz mi přesně, co říkal, a cos mu přesně odpověděla!“

Strávily jsme zbytek cesty rozpitváváním větných struktur a většinu španělštiny podrobným popisem výrazů Mikova obličeje. Nebyla bych tak ochotná to líčit, kdybych se nebála, že se předmět hovoru stočí zpátky na mě.

A pak zvonění oznámilo oběd. Jak jsem vyskočila ze své židle a chvatně nahrnula učebnice do tašky, můj oživlý výraz musel Jessiku trknout.

„Ty s námi dnes sedět nebudeš, viď?“ uhodla.

„Myslím, že ne.“ Nemohla jsem si být jistá, že mi Edward zase nevhodně nezmizí.

Ale za dveřmi učebny španělštiny, opřený o zeď – svou krásou podobný řeckému bohu – stál Edward a čekal na mě. Jessica na něj pohlédla, zakoulela očima a odešla.

„Uvidíme se později, Bello.“ Její hlas byl nabitý narážkami. Možná budu muset vypnout zvonění na telefonu.

„Ahoj,“ jeho hlas byl pobavený a podrážděný současně. Poslouchal, to bylo jasné.

„Čau.“

Nenapadlo mě nic, co bych dalšího měla říct, a on nemluvil – předpokládala jsem, že čeká na příležitost – takže jsme šli do jídelny mlčky. Jít s Edwardem během frmolu o polední

přestávce mi hodně připomínalo můj první den tady; každý na mě zíral.

Vedl mě do fronty a pořád ještě nepromluvil, ačkoliv po mně každých pár vteřin šlehl hloubavým pohledem. Zdálo se mi, že na jeho tváři podráždění vítězí nad pobavením. Nervózně jsem si pohrávala se zipem na bundě.

Přistoupil k pultu a naplnil podnos jídlem.

„Co to děláš?“ namítla jsem. „Snad to nebereš všechno pro mě?“

Zavrtěl hlavou a postoupil dopředu, aby zaplatil jídlo.

„Půlka je pro mě, samozřejmě.“

Zvedla jsem obočí.

Vedl mě na to samé místo, kde jsme už jednou předtím seděli. Z druhé strany dlouhého stolu na nás pobaveně zírala skupinka maturantů, jak jsme si sedli proti sobě. Edward si toho nevšímal.

„Vezmi si, co chceš,“ nabídl a postrčil podnos ke mně.

„Jsem zvědavá,“ začala jsem, vzala si jablko a otáčela ho v rukou, „co bys dělal, kdyby tě někdo nutil sníst nějaké jídlo?“

„Ty jsi pořád zvědavá.“ Zašklebil se a zavrtěl hlavou. Zadíval se mi do očí a neuhýbal pohledem, zatímco zvedl z podnosu plátek pizzy, schválně si ukousl velké sousto, rychle žvýkal a pak polkl. Dívala jsem se s očima vykulenýma.

„Kdyby tě někdo nutil jíst bláto, taky bys to dokázala, viď?“ zeptal se blahosklonně.

Nakrčila jsem nos. „Jednou jsem to udělala… z přinucení,“ přiznala jsem. „Nebylo to tak špatné.“

Zasmál se. „Myslím, že mě to nepřekvapuje.“ Zdálo se, že něco za mým ramenem upoutalo jeho pozornost.

„Jessica analyzuje všechno, co dělám – později ti to podrobně rozebere.“ Postrčil zbytek pizzy ke mně. Zmínka o Jessice mu vrátila do rysů náznak předchozího podráždění.

Odložila jsem jablko a ukousla si pizzy. Dívala jsem se stranou, věděla jsem, že začne sám.

„Takže ta servírka byla pěkná, říkáš?“ zeptal se jako by nic.

„Ty sis toho vážně nevšiml?“

„Ne. Nevěnoval jsem jí pozornost. Měl jsem plnou hlavu jiných věcí.“

„Chudák holka.“ Teď jsem si mohla dovolit být velkorysá.

„Něco z toho, co jsi řekla Jessice… no, dělá mi to starosti.“ Nenechal se rozptýlit. Hlas měl nakřáplý a díval se na mě zpod svých řas ustaranýma očima.

„Nepřekvapuje mě, že jsi slyšel něco, co se ti nelíbilo. Víš, co se říká o těch, kdo poslouchají potají,“ připomněla jsem mu.

„Varoval jsem tě, že budu poslouchat.“

„A já jsem varovala tebe, že nebudeš chtít slyšet všechno, co si myslím.“

„To jistě, to jsi mě varovala,“ souhlasil, ale jeho hlas byl stále hrubý. „Nemáš ovšem tak docela pravdu. Já chci vědět, co si myslíš – všechno. Jenom si přeju… aby sis některé věci nemyslela.“

Zamračila jsem se. „To je docela rozdíl.“

„Ale o to v tuto chvíli zrovna nejde.“

„Tak o co jde?“ Nakláněli jsme se teď k sobě přes stůl. Své velké bílé ruce měl složené pod bradou; já jsem si pravou rukou objímala krk. Musela jsem si připomínat, že jsme v přeplněné jídelně, kde se na nás pravděpodobně dívá mnoho očí. Bylo snadné ponořit se do naší vlastní soukromé, napjaté bublinky.

„Vážně věříš, že tobě na mně záleží víc, než mně záleží na tobě?“ zamumlal a naklonil se ke mně při těch slovech ještě blíž, jeho temně zlaté oči byly pronikavé.

Snažila jsem se vzpomenout si, jak se vydechuje. Musela jsem se podívat jinam, než se mi to vybavilo.

„Už to zase děláš,“ zabručela jsem.

Vykulil překvapeně oči. „Co?“

„Omamuješ mě,“ přiznala jsem a snažila se soustředit, když jsem se podívala zpátky na něj.

„Aha.“ Zamračil se.

„To není tvoje chyba,“ povzdechla jsem si. „Nemůžu si pomoct.“

„Odpovíš na mou otázku?“

Podívala jsem se dolů. „Ano.“

„Ano, odpovíš, nebo ano, vážně si to myslíš?“ Byl zase podrážděný.

„Ano, vážně si to myslím.“ Oči jsem měla sklopené, sledovala jsem vzor nepravých dřevěných let natištěných na laminu. Ticho se vleklo. Paličatě jsem odmítala být první, kdo ho tentokrát prolomí, a tvrdě jsem bojovala proti pokušení kouknout se, jak se tváří.

Nakonec promluvil, hlas měl sametově měkký. „Mýlíš se.“

Vzhlédla jsem a uviděla, že jeho oči jsou něžné.

„To nemůžeš vědět,“ nesouhlasila jsem šeptem. Zavrtěla jsem hlavou v pochybách, ačkoliv se mi po jeho slovech srdce rozbušilo a hrozně moc jsem jim chtěla věřit.

„Co tě vede k takovému přesvědčení?“ Jeho křišťálově průzračné topazové oči byly pronikavé – snažil se – marně, jak jsem předpokládala – vyčíst pravdu přímo v mé mysli.

Oplácela jsem mu pohled a usilovně jsem se snažila zachovat si chladnou hlavu, abych našla nějaký způsob, jak to vysvětlit. Jak jsem pátrala po slovech, viděla jsem, že je čím dál netrpělivější; začal se mračit, frustrovaný z mého mlčení. Sundala jsem ruku z krku a zvedla jeden prst.

„Nech mě přemýšlet,“ naléhala jsem. Jeho výraz se vyjasnil, byl spokojený, když viděl, že mám v úmyslu odpovědět. Položila jsem ruku na stůl a přisunula k ní tu druhou, takže jsem dlaně stiskla k sobě. Dívala jsem se na své ruce, spojovala a rozpojovala prsty, a konečně jsem promluvila.

„No, když pominu to, co je zřejmé, tak někdy…“ zaváhala jsem. „Nevím to jistě – já myšlenky číst neumím – ale někdy se zdá, jako by ses loučil, i když říkáš něco jiného.“ Nedokázala jsem lépe shrnout pocit úzkosti, který ve mně jeho slova někdy vzbuzovala.

„Vnímavá,“ zašeptal. A moje úzkost se zase vrátila, vyplavala na povrch, protože potvrzoval můj strach. „To je ovšem přesně to, proč se mýlíš,“ začal vysvětlovat, ale pak přimhouřil oči. „Co tím myslíš, ‚to, co je zřejmé‘?“

„No, vždyť se na mě podívej,“ řekla jsem – zbytečně, protože už se díval. „Jsem naprosto obyčejná – no, až na ty

zápory, že občas utíkám hrobníkovi z lopaty a jsem tak neohrabaná, že to až hraničí s postižením. A pak se podívej na sebe.“ Mávla jsem rukou k němu, abych poukázala na všechnu tu jeho ohromující dokonalost.

Obočí se mu na okamžik rozzlobeně vyklenulo, ale pak se zase vyhladilo, jak se mu v očích objevil chápavý výraz. „Ty sebe samu nevidíš moc jasně, víš. Připustím, že máš naprostou pravdu ohledně těch záporných věcí,“ ponuře se uchechtl, „ale neslyšela jsi, co si o tobě myslel každý kluk v téhle škole ten první den.“

Zamrkala jsem, celá ohromená. „Tomu nevěřím…“ zamumlala jsem si pro sebe.

„Věř mi aspoň tentokrát – ty jsi všechno možné, jenom ne obyčejná.“

Moje rozpaky byly mnohem silnější než moje radost z jeho procítěného pohledu, když tohle říkal. Rychle jsem mu připomněla svůj původní argument.

„Ale já se neloučím,“ poukázala jsem.

„Nechápeš? To právě dokazuje, že mám pravdu. Mně na tobě záleží víc, protože když to dokážu,“ zavrtěl hlavou, zdálo se, že s tou myšlenkou bojuje, „jestliže je správné odejít, abych tě udržel v bezpečí, pak radši budu trpět sám, než abych ti ublížil.“

Podívala jsem se nasupeně. „A nemyslíš, že já bych udělala to samé?“

„Ty by ses takhle nikdy nemusela rozhodovat.“

Najednou se jeho nepředvídatelná nálada změnila; rozpustilý, odbourávající úsměv změnil jeho rysy. „Samozřejmě, udržovat tě v bezpečí mi začíná připadat jako práce na plný úvazek, která vyžaduje mou stálou přítomnost.“

„Dneska se mě ještě nikdo ze světa sprovodit nepokoušel,“ připomněla jsem mu, vděčná za odlehčenější téma. Nechtěla jsem, aby ještě mluvil o rozchodu. Kdybych musela, asi bych si sama přivodila nějaké nebezpečí, jen abych si ho udržela nablízku… Zahnala jsem tu myšlenku dřív, než ji jeho rychlé

oči mohly z mého obličeje vyčíst. Rozhodně by mě dostala do maléru.

„Přesto," dodal.

„Přesto," přitakala jsem; hádala bych se, ale teď jsem chtěla, aby očekával katastrofy.

„Mám pro tebe další otázku." Jeho obličej byl stále uvolněný.

„Střílej."

„Opravdu musíš jet tuhle sobotu do Seattlu, nebo to byla jenom výmluva, abys nemusela odmítat všechny své obdivovatele?"

Ušklíbla jsem se při té vzpomínce. „Víš, já jsem ti tu věc s Tylerem ještě nezapomněla," varovala jsem ho. „To je tvoje chyba, že si dělal iluze, že s ním půjdu na stužkovací slavnost."

„No, našel by příležitost, jak si s tebou promluvit, i beze mě – já jsem jenom vážně chtěl vidět, jak se budeš tvářit," uchechtl se. Byla bych rozzlobenější, kdyby jeho smích nebyl tak úchvatný. „Kdybych tě pozval já, odmítla bys i mě?" zeptal se a stále se pro sebe smál.

„To asi ne," připustila jsem. „Ale později bych to zrušila – předstírala bych nemoc nebo vyvrtnutý kotník."

Byl zmatený. „Ale proč, prosím tě?"

Smutně jsem zavrtěla hlavou. „Tys mě asi nikdy neviděl v tělocvičně, ale myslela bych si, že to pochopíš."

„Máš na mysli skutečnost, že nedokážeš přejít po rovném, stabilním povrchu, aniž bys našla něco, oč zakopneš?"

„Samozřejmě."

„To by nebyl problém." Byl velmi sebejistý. „Všechno záleží na tom, kdo tě vede." Viděl, že chci protestovat, a umlčel mě. „Ale ještě jsi mi neodpověděla – jsi rozhodnutá jet do Seattlu, nebo by ti nevadilo, kdybychom podnikli něco jiného?"

Jakmile mluvil o „nás", byla jsem se vším svolná.

„Jsem ochotná zvážit i jiné možnosti," připustila jsem. „Ale chci tě požádat o laskavost."

Podíval se obezřetně, jako vždycky, když jsem žádala něco, co dopředu neznal. „O jakou?"

„Můžu řídit já?“

Zamračil se. „Proč?“

„No, hlavně proto, že když jsem řekla Charliemu, že jedu do Seattlu, tak se výslovně zeptal, jestli jedu sama, a tehdy jsem odpověděla ano. Kdyby se zase zeptal, pravděpodobně bych mu nelhala, i když myslím, že se znovu nezeptá, ale když nechám náklaďáček doma, tak mu to bude podezřelé. A navíc mě tvoje řízení děsí.“

Obrátil oči v sloup. „Ze všech věcí, které by tě mohly děsit, si vybereš zrovna moje řízení.“ Znechuceně zavrtěl hlavou a pak se na mě znovu vážně podíval. „Ty nechceš říct svému otci, že strávíš den se mnou?“ V jeho otázce byl podtón, kterému jsem nerozuměla.

„U Charlieho méně vždy znamená více.“ O tom jsem byla přesvědčená. „Kam vůbec pojedeme?“

„Počasí bude pěkné, takže se budu držet stranou od lidí… a ty můžeš zůstat se mnou, jestli budeš chtít.“ Zase nechával volbu na mně.

„Ukážeš mi, cos měl na mysli o tom slunci?“ zeptala jsem se, vzrušená představou, že mi odhalí další z tajemství.

„Ano.“ Usmál se, pak se odmlčel. „Ale jestli nechceš být… se mnou o samotě, přesto bych byl radši, kdybys nejezdila sama do Seattlu. Děsím se pomyšlení na potíže, do kterých by ses dokázala dostat v tak velkém městě.“

To se mě dotklo. „Phoenix je třikrát větší než Seattle – jen podle počtu obyvatel. Podle skutečné rozlohy –“

„Jasně,“ přerušil mě, „ale ve Phoenixu jsi to evidentně ještě neměla spočítané. Takže bych byl radši, kdybys zůstala se mnou.“ Jeho oči si zase zahrály tu nefér hru na omamování.

Nedokázala jsem oponovat, ať jeho očím, nebo jeho pohnutkám, a stejně šlo o čistě akademickou debatu. „Náhodou, mně nevadí být s tebou o samotě.“

„Já vím,“ povzdechl si, zadumaný. „Ale měla bys o tom říct Charliemu.“

„Proč bych to proboha dělala?“

Jeho oči byly najednou zuřivé. „Abych měl aspoň malou pohnutku přivézt tě zpátky!“

Polkla jsem. Ale po chvilce přemýšlení jsem si byla jistá. „Myslím, že to risknu.“

Hněvivě vydechl a podíval se jinam.

„Mluvme o něčem jiném,“ navrhla jsem.

„O čem si chceš povídat?“ zeptal se. Byl stále rozzlobený.

Rozhlédla jsem se kolem nás, abych se přesvědčila, že nás nikdo nemůže poslouchat. Jak jsem vrhala pohledy po místnosti, zachytila jsem oči jeho sestry Alice, která se na mě dívala. Ostatní se dívali na Edwarda. Rychle jsem se podívala stranou, zpátky na něj, a zeptala jsem se na první věc, která mě napadla.

„Proč jste minulý víkend jeli do těch Goat Rocks… na lov? Charlie říkal, že to není dobré místo na táboření, kvůli medvědům.“

Zíral na mě, jako kdyby mi unikalo něco naprosto evidentního.

„Medvědi?“ vydechla jsem a on se usmál. „No ale medvědi nemají lovnou sezónu,“ dodala jsem upjatě, abych zakryla svůj šok.

„Kdybys pozorně četla zákony, všimla by sis, že se v nich mluví jenom o lovu se zbraní,“ informoval mě.

Pobaveně sledoval, jak mi to pomalu dochází.

„Medvědi?“ zopakovala jsem ztěžka.

„Emmett má nejradši grizzlyho.“ Jeho hlas byl stále ledabylý, ale jeho oči pozorně sledovaly mou reakci. Snažila jsem se dát se dohromady.

„Hmmm,“ zabručela jsem a ukousla si další kousek pizzy, abych se mohla podívat jinam. Pomalu jsem žvýkala a pak jsem se dlouze napila coly, aniž bych vzhlédla.

„Takže,“ řekla jsem po chvíli, když jsem se konečně setkala s jeho nyní napjatým pohledem. „Co máš nejradši ty?“

Zvedl jedno obočí a koutky jeho úst se mu stočily nesouhlasně dolů. „Pumu.“

„Aha,“ pronesla jsem zdvořile nezaujatým tónem a znovu jsem popadla svou limonádu.

„Samozřejmě,“ řekl a jeho tón odrážel ten můj, „musíme být opatrní, abychom neuváženým lovem nepoškodili životní prostředí. Snažíme se soustředit na oblasti, kde se přemnožují predátoři – akční rádius rozšiřujeme podle potřeby. Tady je vždycky spousta jelenů a losů, a ti by nám stačili, ale co by to bylo za zábavu?“ usmál se škádlivě.

„No jasně, co?“ zamumlala jsem s dalším kouskem pizzy v puse.

„Počátek jara je Emmettova nejoblíbenější lovná sezóna medvědů – právě se probouzejí ze zimního spánku, takže je snadné je rozdráždit.“ Usmál se, jak si vzpomněl na nějaký vtip.

„Jasně, není nic zábavnějšího než rozdrážděný grizzly,“ souhlasila jsem, přikyvujíc.

Ušklíbl se a zavrtěl hlavou. „Pověz mi, co si opravdu myslíš, prosím.“

„Snažím se představit si to – ale nemůžu,“ přiznala jsem. „Jak lovíte medvědy beze zbraní?“

„Ale my máme zbraně.“ Zablýskl svými lesklými zuby v krátkém hrozivém úsměvu. Potlačila jsem zachvění, než mě stihlo roztřást. „Jenom se na ně nepamatuje v zákonech o lovu. Jestli jsi někdy v televizi viděla útočit medvěda, měla by sis dokázat představit, jak Emmett loví.“

Nedokázala jsem potlačit další zachvění, které mi projelo po páteři. Koukla jsem přes jídelnu na Emmetta, vděčná, že se nedívá mým směrem. Tlusté provazce svalů, které mu vystupovaly na pažích a trupu, mi teď připadaly ještě hrozivější.

Edward sledoval můj pohled a zahihňal se. Zírala jsem na něj, vynervovaná.

„Ty jsi taky jako medvěd?“ zeptala jsem se potichu.

„Spíš jako ta puma, nebo tak to o mně říkají,“ prohlásil bezstarostně. „Možná, že to, jakému zvířeti dáváme přednost, o nás nějakým způsobem vypovídá.“

Pokusila jsem se o úsměv. „Možná," zopakovala jsem. Ale hlavu jsem měla plnou protiřečících si představ, které jsem nedokázala sjednotit. „Mohla bych to někdy vidět?"

„Absolutně ne!" Obličej mu zbělel ještě více než obvykle a jeho oči byly najednou zuřivé. Opřela jsem se, ohromená, a – ačkoliv bych mu to nikdy nepřiznala – vystrašená jeho reakcí. On se také opřel a založil si ruce na prsou.

„Příliš by mě to vyděsilo?" zeptala jsem se, když jsem zase dokázala ovládat svůj hlas.

„Kdyby to tak bylo, vzal bych tě ven ještě dnes večer," řekl a jeho hlas by řezavý. „Ty potřebuješ zdravou dávku strachu. Nic by ti neprospělo víc."

„Tak proč?" naléhala jsem a snažila se ignorovat jeho rozzlobený výraz.

Dlouhou chvíli se na mě díval.

„Až jindy," řekl nakonec. Vstal jedním plynulým pohybem. „Přijdeme pozdě."

Rozhlédla jsem se kolem a překvapilo mě, že má pravdu a že jídelna už se skoro vylidnila. Když jsem byla s ním, čas a místo kolem mě jako by přestaly existovat, naprosto jsem o nich ztrácela povědomí. Vyskočila jsem a popadla svůj batoh z opěradla židle.

„Takže jindy," souhlasila jsem. Však já na to nezapomenu.

11. KOMPLIKACE

Každý se na nás díval, jak jsme šli společně k našemu laboratornímu stolku. Všimla jsem si, že už si nenatáčí židli tak, aby seděl co nejdál ode mě. Místo toho si sedl docela blízko vedle mě, naše paže se téměř dotýkaly.

V tu chvíli vcouval do místnosti pan Banner – jak báječné načasování ten chlap měl – a táhl vysoký kovový rám na kolečkách, na kterém trůnila těžkopádná zastaralá televize a video. Promítání – pozvednutí nálady ve třídě bylo téměř hmatatelné.

Pan Banner vsunul pásku do neochotného videorekordéru a přešel ke zdi, aby zhasnul světla.

A pak, jak místnost potemněla, jsem si byla najednou víc než dobře vědoma, že Edward sedí méně než dva centimetry ode mě. Byla jsem ohromená nečekaným jiskřením, které mnou proudilo, překvapená, že je možné uvědomovat si jeho přítomnost víc, než jsem si ji už uvědomovala. Bláznivé nutkání natáhnout ruku a dotknout se ho, jen jednou v té tmě pohladit jeho dokonalý obličej, mě málem udolalo. Zkřížila jsem si ruce pevně na prsou a dlaně zaťala v pěsti. Ztrácela jsem hlavu.

Začaly úvodní titulky a osvětlily místnost symbolickým množstvím světla. Proti své vůli jsem po něm střelila pohledem. Rozpačitě jsem se usmála, když jsem si všimla, že sedí ve stejné pozici jako já, zaťaté pěsti založené v podpaží, a po očku po mně pokukuje. Usmál se na mě; i v té tmě jsem viděla, že má toužebný pohled. Pohlédla jsem jinam, dřív než jsem mohla začít lapat po dechu. Bylo by absolutně směšné, kdybych tu omdlela.

Ta hodina mi připadala velmi dlouhá. Nedokázala jsem se na film soustředit – ani jsem nevěděla, o čem to je. Snažila jsem se uvolnit, ale nešlo mi to, ten elektrický proud, který jakoby

vyzařoval odněkud z jeho těla, nepovoloval. Tu a tam jsem si dovolila pohled směrem k němu, ale zdálo se, že ani on se nedokáže uvolnit. Neodolatelná touha dotknout se ho nechtěla pominout, takže jsem si pro jistotu drtila pěsti o žebra, až mě tou námahou bolely prsty.

Vydechla jsem úlevou, když pan Banner na konci hodiny cvaknutím vypínače zase rozsvítil. Natáhla jsem paže před sebe a uvolnila ztuhlé prsty. Edward se vedle mě uchechtl.

„No, to bylo zajímavé," zamumlal. Jeho hlas byl nevrlý a pohled obezřetný.

„Hmm," zamručela jsem. Lepší odpověď jsem ze sebe dostat nedokázala.

„Půjdeme?" zeptal se a plynule se zvedl.

Téměř jsem zasténala. Čas na tělocvik. Opatrně jsem vstala, měla jsem starost, jestli ten podivný nový hluboký cit mezi námi neovlivnil mou rovnováhu.

Mlčky mě doprovodil na další hodinu a zastavil se u dveří; otočila jsem se, abych se rozloučila. Pohled na něj mě vyděsil – jeho výraz byl strhaný, téměř bolestný, a tak hrozně krásný, že bolestná touha dotknout se ho vzplála stejně silně jako předtím. Slova rozloučení mi uvízla v krku.

Váhavě zvedl ruku, na očích mu bylo vidět, jak se pere sám se sebou, a pak mi rychle přejel konečky prstů po lícní kosti. Jeho kůže byla stejně ledová jako vždycky, ale jeho dotyk pálil.

Šla jsem do tělocvičny s lehkou hlavou a nejistýma nohama. Došla jsem do šatny, převlékla se jako v tranzu a jenom neurčitě jsem vnímala, že kolem mě jsou nějací lidé. Realita na mě plně nedolehla, dokud mi nepodali raketu. Nebyla těžká, a přesto mi v ruce připadala velmi nespolehlivá. Viděla jsem pár spolužáků, jak se na mě pokradmu dívají. Trenér Clapp nám poručil, abychom utvořili družstva po dvojicích.

„Chceš být se mnou v družstvu?"

„Díky, Miku – nemusíš to dělat, to snad víš," ušklíbla jsem se omluvně.

„Neboj, budu se ti držet z dosahu." Zakřenil se. Někdy bylo snadné mít Mika ráda.

Nešlo to hladce. Nějak se mi podařilo praštit se raketou do hlavy a při tom švihu ještě bouchnout Mika do ramene. Strávila jsem zbytek hodiny v zadním koutě kurtu a raketu jsem držela bezpečně za zády. Navzdory tomu, že byl Mike handicapován mnou, šlo mu to dost dobře; vyhrál sám jednoruč tři hry ze čtyř. Poté, co trenér konečně hvizdem píšťalky oznámil konec hodiny, si se mnou pleskl dlaní o dlaň na znamení vítězství, což jsem si vůbec nezasloužila.

„Takže," nadhodil, když jsme odcházeli z kurtu.

„Takže co?"

„Ty a Cullen, hm?" zeptal se vzpurným tónem. Moje předchozí náklonnost k němu okamžitě pominula.

„Do toho ti nic není, Mikeu," upozornila jsem ho a v duchu jsem posílala Jessiku přímo do horoucích pekel.

„Nelíbí se mi to," stejně zamumlal.

„Nemusí," odsekla jsem.

„Dívá se na tebe jako… jako kdybys byla něco k jídlu," pokračoval umanutě.

Spolkla jsem hysterii, která se už už chystala vybuchnout, ale stejně jsem se neubránila malému uchichtnutí. Podíval se na mě. Mávla jsem rukou a utekla do šatny.

Rychle jsem se převlékla, žaludek se mi svíral neklidem, moje hádka s Mikem už byla jen vzdálená vzpomínka. Přemítala jsem, jestli na mě Edward bude čekat venku, nebo jestli se s ním setkám v jeho autě. Co když je tam jeho rodina? Projel mnou záchvěv skutečné hrůzy. Vědí, že to vím? Mám vědět, že vědí, že to vím, nebo ne?

Když jsem vycházela z tělocvičny, byla jsem rozhodnutá jít přímo domů, aniž bych se byť jen jednou podívala na parkoviště. Ale moje obavy byly zbytečné. Edward na mě čekal, opíral se nenuceně o zeď tělocvičny, jeho úchvatný obličej byl teď bezstarostný. Jak jsem šla k němu, pocítila jsem zvláštní úlevu.

„Ahoj," vydechla jsem a široce se usmála.

„Ahoj." Oplatil mi zářivým úsměvem. „Tak co tělocvik?"

Obličej mi trošinku pohasl. „Fajn," zalhala jsem.

„Vážně?“ Nepřesvědčila jsem ho. Jeho oči zaostřily kousek za mne, díval se mi přes rameno, mhouřil. Pohlédla jsem za sebe a viděla záda odcházejícího Mika.

„Co je?“ ptala jsem se.

Jeho oči sklouzly zpátky ke mně, stále napjaté. „Newton mi jde na nervy.“

„Snad jsi zase neposlouchal?“ zděsila jsem se. Po mé dobré náladě najednou nebylo ani stopy.

„Co hlava, nebolí?“ zeptal se nevinně.

„Ty jsi neuvěřitelný!“ otočila jsem se a vykročila směrem k parkovišti, ačkoliv jsem předtím nebyla rozhodnutá, jestli nepůjdu domů pěšky.

Rychle mě dohonil.

„To ty jsi zmínila, že jsem tě nikdy neviděl v tělocvičně – vzbudila jsi mou zvědavost.“ Neznělo to kajícně, tak jsem ho ignorovala.

Šli jsme mlčky – z mé strany to bylo rozzlobené, rozpačité ticho – k jeho autu. Ale kousek od něj jsem musela zastavit – obklopoval ho dav lidí, samí kluci. Pak mi došlo, že se neshlukli kolem Volva, ale kolem Rosaliina červeného kabrioletu, v očích neskrývanou závist. Nikdo z nich ani nevzhlédl, jak mezi nimi Edward proklouzl, aby si otevřel dveře. Rychle jsem nastoupila na straně spolujezdce, také nepovšimnuta.

„Okázalé,“ zamumlal.

„Co je to za auto?“ zeptala jsem se.

„M3.“

„Já nečtu Svět motorů.“

„Je to BMW.“ Zvedl oči v sloup, nedíval se na mě, snažil se couvat, aniž by nabral automobilové nadšence.

Přikývla jsem – to už jsem slyšela.

„Pořád se zlobíš?“ zeptal se, zatímco opatrně manévroval ven z parkoviště.

„Rozhodně.“

Povzdechl si. „Odpustíš mi, když se omluvím?“

„Možná… když to budeš myslet opravdově. A když mi slíbíš, že už to nikdy neuděláš,“ stála jsem na svém.

Náhle se zatvářil šibalsky. „Co kdybych to myslel vážně a dovolil ti v sobotu řídit?“ odpověděl protiútokem na moje podmínky.

Zamyslela jsem se a usoudila, že lepší nabídku pravděpodobně nedostanu. „Dohodnuto,“ souhlasila jsem.

„Pak mě tedy moc mrzí, že tě zlobím.“ Jeho oči na chvíli zahořely upřímností – a rozhodily mi srdeční rytmus – a pak přešly do rozpustilosti. „A v sobotu brzy ráno budu u vás jako na koni.“

„Ehm, nevím, jak budu vysvětlovat Charliemu, kde se na příjezdové cestě vzalo to cizí Volvo.“

Jeho úsměv byl teď blahosklonný. „Neměl jsem v úmyslu přijet autem.“

„Jak –“

Přerušil mě. „Nedělej si s tím starosti. Budu tam, bez auta.“

Nechala jsem to být. Měla jsem naléhavější otázku.

„Už je jindy?“ zeptala jsem se významně.

Zamračil se. „Asi ano.“

Měla jsem nasazený zdvořilý výraz a čekala jsem.

Zastavil auto. Vzhlédla jsem překvapeně – samozřejmě už jsme byli u Charlieho domu, zaparkováni za náklaďáčkem. Bylo snadnější s ním jet, když jsem se nedívala před sebe, dokud nezastavil. Když jsem se podívala zpátky na něj, měřil si mě pohledem.

„A pořád chceš vědět, proč mě nemůžeš vidět lovit?“ Zdál se vážný, ale měla jsem dojem, že jsem hluboko v jeho očích spatřila stopu humoru.

„No,“ vysvětlovala jsem, „hlavně jsem byla zvědavá na tvou reakci.“

„Vystrašil jsem tě?“ Ano, rozhodně tam byl humor.

„Ne,“ zalhala jsem. Nespolkl to.

„Omlouvám se, že jsem tě vyděsil,“ pokračoval s lehkým úsměvem, ale pak všechny stopy žertování zmizely. „To mě

jenom rozhodilo pomyšlení na to, že bys tam byla… zatímco bychom lovili.“ Čelist se mu napjala.

„To by bylo zlé?“

Promluvil se zaťatými zuby. „Mimořádně.“

„Protože…?“

Zhluboka se nadechl a díval se ven z okna na husté, valící se mraky, které jako by se tlačily dolů na zem. Člověk by si na ně skoro mohl sáhnout.

„Když lovíme,“ promluvil pomalu, neochotně, „poddáváme se svým smyslům… které nedokážeme myslí tak silně ovládnout. Zvláště čichu. Kdybys byla kdekoliv poblíž mě, když takovým způsobem ztratím kontrolu…“ zavrtěl hlavou a stále se ponuře díval na těžké mraky.

Pevně jsem držela svůj výraz pod kontrolou, protože jsem čekala, že se po mně bleskově podívá, aby posoudil mou reakci. To se taky stalo. Můj obličej však nic neprozradil.

Ale naše oči se do sebe zaklesly a ticho se prohloubilo – a změnilo. Záchvěvy elektřiny, které jsem cítila dnes odpoledne, začaly nabíjet atmosféru. Až když se mi začala točit hlava, došlo mi, že jsem přestala dýchat. Když jsem se zhluboka nadechla a prolomila tak ticho, zavřel oči.

„Bello, myslím, že bys teď měla jít dovnitř.“ Jeho tichý hlas byl hrubý, oči mu zase bloudily v mracích.

Otevřela jsem dveře a arktický poryv, který zavanul do auta, mi pomohl vyčistit hlavu. V obavách, že bych v tom omámeném stavu mohla zavrávorat, jsem opatrně vystoupila a zavřela za sebou dveře, aniž bych se ohlížela. Bzučení automaticky stahovaného okénka mě přimělo otočit se.

„Jo, Bello!“ zavolal za mnou, hlas vyrovnanější. Naklonil se do otevřeného okénka s lehkým úsměvem na rtech.

„Ano?“

„Zítra je řada na mně,“ prohlásil.

„Řada? A včem?“

Úsměv se mu roztáhl ještě víc do široka a oslnivě bílé zuby zablýskly. „V kladení otázek.“

A pak byl pryč, auto vyrazilo po ulici a zmizelo za rohem, než jsem si vůbec dokázala posbírat myšlenky. Usmívala jsem se, jak jsem šla k domu. Kdyby nic jiného, bylo jasné, že zítra má v plánu se se mnou zase vidět.

Tu noc hrál Edward hlavní roli v mých snech jako obvykle. Ovšem klima mého nevědomí se změnilo. Vibrovalo tou elektřinou, která nabíjela odpolední atmosféru, a já jsem se neklidně převracela a často jsem se budila. Až v časných ranních hodinách jsem konečně upadla do vyčerpaného bezesného spánku.

Když jsem se probudila, byla jsem pořád unavená, ale taky podrážděná. Natáhla jsem si hnědý rolák a nevyhnutelné džíny a povzdechla jsem si, jak jsem se zasnila o špagetových ramínkách a kraťasech. Snídaně byla obvyklá tichá záležitost, jak jsem očekávala. Charlie si usmažil vajíčka; já jsem si dala svou misku cereálií. Přemítala jsem, jestli nezapomněl na tuto sobotu. Odpověděl na mou nevyslovenou otázku, když vstával, aby donesl talíř do dřezu.

„Ohledně téhle soboty…“ začal, přešel kuchyni a otočil kohoutkem.

Přikrčila jsem se. „Ano, tati?“

„Pořád chceš jet do Seattlu?“ zeptal se.

„Tak to bylo v plánu.“ Usmála jsem se, přála si, aby s tím nevyrukoval, aspoň bych nemusela skládat opatrné polopravdy.

Vymáčkl na svůj talíř trochu mycího prostředku a roztíral ho kartáčkem. „Víš jistě, že se nestihneš vrátit včas na ples?“

„Já na ples nepůjdu, tati.“ Naštvala jsem se.

„Nikdo tě nepozval?“ zeptal se a snažil se zakrýt svou starost tím, že se soustředil na utírání talíře.

Chodila jsem po minovém poli. „To je dámská volenka.“

„Aha.“ Zamračil se, jak utíral talíř.

Soucítila jsem s ním. Musí to být těžké, být otcem; žít ve strachu, že dcera potká kluka, do kterého se zamiluje, a přitom se trápit, když to tak není. To by byla hrůza, pomyslela jsem si a otřásla se, kdyby měl Charlie sebemenší ponětí o tom, do koho jsem se zamilovala já.

Charlie mi pak zamával na rozloučenou a odešel. Šla jsem si nahoru vyčistit zuby a posbírat učebnice. Když jsem slyšela, že policejní auto odjelo, počkala jsem jenom pár vteřin a pak jsem vykoukla z okna. Stříbrné auto už tam bylo, čekalo na Charlieho místě na příjezdové cestě. Seběhla jsem ze schodů a vyběhla předními dveřmi, přemítajíc, jak dlouho tahle bizarní rutina bude pokračovat. Nechtěla jsem, aby někdy skončila.

Čekal v autě. Vypadalo to, že se nedívá, jak za sebou zavírám dveře, aniž bych se obtěžovala zamknout. Šla jsem k autu a plaše jsem se zastavila, než jsem otevřela dveře a nastoupila. Usmíval se, byl uvolněný – a jako obvykle, mučivě dokonalý a krásný.

„Dobré ráno." Jeho hlas byl hedvábný. „Jak se dnes máš?" Přejížděl mi očima po tváři, jako kdyby jeho otázka byla něco víc než prostá zdvořilost.

„Dobře, díky." Vždycky mi bylo dobře – víc než dobře – když jsem byla blízko něho.

Jeho pohled spočinul na mých kruzích pod očima. „Vypadáš unaveně."

„Nemohla jsem spát," přiznala jsem a automaticky si přehodila vlasy přes rameno, aby mi neviděl do obličeje.

„Já taky ne," zažertoval a nastartoval motor. Už jsem si začínala zvykat na to tiché předení. Byla jsem si jistá, že mě řev mého náklaďáku vyděsí, až ho zase budu muset někdy řídit.

Zasmála jsem se. „To je asi pravda. Předpokládám, že jsem spala jenom o trochu víc než ty."

„O to se tedy vsadím."

„Tak co jsi dělal včera večer?" zeptala jsem se.

Uchechtl se. „Ani nápad. Dneska otázky pokládám já."

„Jo, to máš pravdu. Co chceš vědět?" Čelo se mi zvrásnilo. Nedokázala jsem si představit, co by ho na mně tak mohlo zajímat.

„Jaká je tvoje oblíbená barva?" zeptal se s vážnou tváří.

Obrátila jsem oči vzhůru. „To se mění den ode dne."

„Jaká je tvoje oblíbená barva dneska?" Byl pořád vážný.

„Asi hnědá." Měla jsem tendenci oblékat se podle nálady.

Ušklíbl se a porušil tak svůj vážný výraz. „Hnědá?“ zeptal se skepticky.

„Jasně. Hnědá je teplá. Stýská se mi po hnědé. Všechno, co by mělo být hnědé – kmeny stromů, kameny, bláto – je tady celé pokryto čvachtavým zeleným příkrovem,“ stěžovala jsem si.

Zdálo se, že ho moje brblání uchvátilo. Na chviličku se zamyslel a díval se mi přitom do očí.

„Máš pravdu,“ usoudil, zase vážný. „Hnědá je teplá.“ Natáhl se rychle, ale přesto poněkud váhavě, aby mi shrnul vlasy zpátky na záda.

Teď už jsme byli u školy. Otočil se na mě, když zajel na parkovací místo.

„Jakou hudbu si teď pouštíš na cédéčku?“ zeptal se a tvářil se tak vážně, jako kdyby se dožadoval přiznání k vraždě.

Uvědomila jsem si, že jsem ještě nevyndala to cédéčko, co mi dal Phil. Když jsem řekla jméno kapely, pokřiveně se usmál, v očích podivný výraz. Otevřel přihrádku pod svým přehrávačem, vytáhl jedno z asi třiceti cédéček, která byla nacpána do malého prostoru, a podal mi ho.

„Od Debussyho k tomuhle?“ zvedl obočí.

Bylo to to samé cédéčko. Dívala jsem se na povědomý obal, oči sklopené.

Takhle to pokračovalo po zbytek dne. Zatímco mě doprovázel na angličtinu, když se se mnou setkal po španělštině, celou dobu oběda se mě neúnavně vyptával na každý nevýznamný detail mé existence. Filmy, které mám ráda a které ne, těch pár míst, kde jsem byla, a mnoho míst, kam bych chtěla jet, a knihy – donekonečna knihy.

Nemohla jsem si vzpomenout, kdy jsem toho naposledy tolik namluvila. Většinou jsem byla na rozpacích, že ho určitě nudím. Ale naprosté soustředění v jeho obličeji a jeho nekonečný proud otázek mě nutily pokračovat. Jeho otázky byly většinou lehké, jenom velmi málo z nich mi vehnalo do tváře červenou. A když jsem zrudla, spustilo to další příval otázek.

Třeba když se mě ptal na můj oblíbený drahokam, a já jsem bez přemýšlení plácla topaz. Střílel po mně otázkami takovou rychlostí, že jsem měla pocit, že podstupuju nějaký ten psychiatrický test, kdy odpovídáte prvním slovem, které vám padne na jazyk. Byla jsem si jistá, že by pokračoval v tom svém seznamu, který v duchu procházel, kdybych se nezačervenala. Obličej mi zrudl, protože až donedávna byl mým oblíbeným drahokamem granát. Nemohla jsem si nevzpomenout na důvod toho posunu, když jsem mu zírala do těch topazových očí. A on samozřejmě nedal pokoj, dokud jsem nepřiznala, proč jsem na rozpacích.

„Pověz mi to," poručil nakonec, když přesvědčování selhalo – selhalo jen proto, že jsem se neodvažovala na něj podívat.

„Takovou barvu mají dnes tvoje oči," povzdechla jsem si rezignovaně s pohledem upřeným na své ruce a pohrávala si s pramínkem vlasů. „Předpokládám, že kdyby ses mě zeptal za dva týdny, řekla bych onyx." Ve své nedobrovolné upřímnosti jsem toho zase prozradila víc, než bylo nutné, a přemítala jsem, jestli to vyprovokuje ten podivný hněv, který vzplanul, kdykoliv jsem ujela a odhalila příliš jasně, jak jsem jím posedlá.

Ale jeho odmlka byla velmi krátká.

„Jaké jsou tvoje nejoblíbenější kytky?" vypálil.

Vzdychla jsem úlevně a pokračovala v psychoanalýze.

Biologie byla zase komplikace. Edward pokračoval ve svém kvízu, dokud do místnosti nevstoupil pan Banner, který zase táhl stolek s televizí a videem. Když přistupoval k vypínači, všimla jsem si, že si Edward posunul svou židli kousíček dál ode mne. Nepomohlo to. Jakmile místnost potemněla, byla tam ta samá elektrická jiskra, to samé neklidné toužení po dotyku jako včera.

Naklonila jsem se dopředu na stůl, položila si bradu na složené ruce a prsty svírala okraj lavice ve snaze ignorovat bláznivou touhu, která mě zneklidňovala. Nedívala jsem se na něj, bála jsem se, že kdyby se na mě podíval, o to těžší bych měla sebeovládání. Upřímně jsem se snažila sledovat film, ale na konci hodiny jsem netušila, nač jsem se právě dívala. Znovu

jsem vydechla úlevou, když pan Banner rozsvítil světla a konečně jsem pohlédla na Edwarda; on se na mě podíval s rozpolceným výrazem.

V tichu vstal a pak stál bez pohnutí a čekal na mě. Mlčky jsme šli k tělocvičně jako včera. A stejně jako včera se beze slova dotkl mého obličeje – tentokrát mě hřbetem své studené ruky jednou pohladil od spánku k čelisti – pak se otočil a odešel.

Tělocvik uběhl rychle, když jsem sledovala Mikovu badmintonovou one-man show. Dneska se mnou nemluvil, buďto v reakci na můj prázdný výraz, nebo protože se stále zlobil kvůli naší včerejší slovní potyčce. Někde v koutku duše jsem kvůli tomu měla špatný pocit. Ale nemohla jsem se na něj soustředit.

Potom jsem se spěchala převléknout, celá nesvá, věděla jsem, že čím rychleji to zvládnu, tím dřív budu s Edwardem. Pod tím tlakem jsem ovšem byla ještě neohrabanější než obvykle, ale konečně se mi podařilo dostat se ze dveří. Pocítila jsem stejnou úlevu, když jsem ho tam viděla stát, po obličeji se mi automaticky roztáhl široký úsměv. Oplatil mi ho a pak zase začal se svým křížovým výslechem.

Jeho otázky teď však byly jiné, nedalo se na ně tak snadno odpovědět. Chtěl vědět, po čem z domova se mi stýská, trval na popisu všeho, co neznal. Seděli jsme před Charlieho domem několik hodin. Mezitím nebe potemnělo a pak se spustil liják.

Snažila jsem se popisovat nemožné věci, jako vůni karbolu – hořkou, lehce pryskyřičnou, a přesto příjemnou, vysoký, naříkavý zvuk cikád v červenci, řídké porosty stromů, nebe, prostírající se modrobíle od obzoru k obzoru, tu a tam lehce přerušované nízkými horami z fialových sopečných vyvřelin. Nejtěžší na tom bylo vysvětlit, proč mi to připadá tak krásné – ospravedlnit krásu, která nespočívala v řídké, trnité vegetaci, jež často vypadala napůl mrtvá, krásu, která měla víc co dělat s obnaženou krajinou, s mělkými prohlubněmi údolí mezi skalnatými kopci, s tím, jak se nastavovaly slunci. Zjistila jsem,

že si pomáhám rukama, jak jsem se snažila všechno mu to popsat.

Jeho tiché, do hloubky jdoucí otázky mi umožňovaly volně hovořit. Ve ztlumeném světle bouřky šly stranou rozpaky z toho, že mluvím jenom já. Nakonec, když jsem dokončila detailní popisování svého věčně neuklizeného pokoje doma, se Edward odmlčel, místo aby odpověděl další otázkou.

„Skončil jsi?“ zeptala jsem se s úlevou.

„Ani náhodou – ale tvůj otec bude brzy doma.“

„Charlie!“ Najednou jsem si vzpomněla na jeho existenci a povzdechla jsem si. Podívala jsem se na nebe potemnělé deštěm, ale nic jsem z něj nevyčetla. „Jak moc je pozdě?“ přemítala jsem nahlas, když jsem se dívala na hodinky. Čas mě překvapil – Charlie už bude na cestě domů.

„Stmívá se,“ zamumlal Edward, podíval se na západní obzor, ztemnělý mraky. Hlas měl zamyšlený, jako kdyby jeho mysl byla někde daleko. Dívala jsem se na něj, jak zíral do prázdna přes přední sklo.

Najednou se mi zadíval do očí.

„To je pro nás nejbezpečnější část dne,“ řekl a odpověděl tak na mou nevyslovenou otázku. „Nejpoklidnější čas. Ale svým způsobem také nejsmutnější… konec dalšího dne, návrat noci. Tma je tak předvídatelná, nemyslíš?“ Usmál se melancholicky.

„Mám noc ráda. Bez tmy bychom nikdy neviděli hvězdy.“ Zamračila jsem se. „Ne že by tady byly vidět moc často.“

Zasmál se a nálada se najednou odlehčila.

„Charlie tu bude za pár minut. Takže pokud mu nechceš povědět, že budeš v sobotu se mnou…“ zvedl obočí.

„Díky, ale ne, díky.“ Posbírala jsem si učebnice a uvědomila jsem si, že jsem ztuhlá z tak dlouhého sezení. „Takže zítra je tedy řada na mně?“

„Rozhodně ne!“ Jeho obličej byl naoko rozzlobený. „Říkal jsem ti přece, že jsem ještě neskončil, nebo snad ne?“

„Co ještě máš?“

„To poznáš zítra.“ Natáhl se prese mě, aby mi otevřel dveře, a jeho náhlá blízkost způsobila, že se mi srdce zuřivě rozbušilo.

Ale ruka mu ztuhla na rukojeti.

„To není dobré," zamumlal.

„Co je?" Byla jsem překvapená, když jsem viděla, že má zaťatou čelist a rozhněvaný pohled.

Na zlomek vteřiny na mě pohlédl. „Další komplikace," odpověděl ponuře.

Jedním rychlým pohybem otevřel dveře dokořán a pak se ode mě rychle odklonil, téměř přikrčený.

Mou pozornost upoutal záblesk světlometů v dešti. V zatáčce jen pár metrů odsud se objevilo tmavé auto a mířilo k nám.

„Charlie je za rohem," varoval a zíral do lijáku na to druhé auto.

Okamžitě jsem vyskočila ven, navzdory své zmatenosti a zvědavosti. Déšť byl hlasitější, jak mi klouzal po bundě.

Snažila jsem se rozeznat obrysy na předním sedadle druhého auta, ale byla příliš tma. Viděla jsem Edwarda osvětleného áří reflektorů toho nového auta; pořád zíral dopředu, pohled měl upřený na něco nebo na někoho, koho jsem neviděla. Jeho výraz byl podivnou směsicí frustrace a vzdoru.

Pak nastartoval motor a pneumatiky zakvílely na mokré dlažbě. Za pár vteřin bylo Volvo z dohledu.

„Ahoj, Bello," zavolal povědomý chraplavý hlas z místa řidiče malého černého auta.

„Jacobe?" zeptala jsem se a mžourala do deště. Právě v tu chvíli se za rohem objevilo policejní auto, jeho světla zářila na posádku auta přede mnou.

Jacob už lezl ven, jeho široký úsměv byl viditelný i v té tmě. Na místě spolujezdce byl mnohem starší člověk, podsaditý muž s nezapomenutelným obličejem – obličejem, který jakoby přetékal, tváře mu spočívaly na ramenou, vrásky se táhly po červenohnědé kůži jako na staré kožené bundě. A ty překvapivě povědomé oči, které se zdály současně jak příliš mladé, tak příliš staré na ten široký obličej, v kterém byly posazeny. Jacobův otec, Billy Black. Okamžitě jsem ho poznala, ačkoliv za těch více než pět let, co jsem ho neviděla, jsem dokázala zapomenout jeho jméno, když o něm Charlie mluvil ten první

den tady. Zíral na mě, zkoumavě si prohlížel můj obličej, takže jsem se na něj váhavě usmála. Oči měl vytřeštěné, jako v šoku nebo strachy, veliké nozdry rozšířené. Můj úsměv pohasl.

Další komplikace, řekl Edward.

Billy na mě stále pohlížel napjatýma, úzkostnýma očima. V duchu jsem zasténala. Copak Billy Edwarda tak snadno poznal? Opravdu věří těm nemožným legendám, kterým se pošklebovál jeho syn?

Odpověď v Billyho očích byla jasná. Ano. Ano, věří.

12. BALANCOVANÍ

„Billy!“ zavolal Charlie, jakmile vystoupil z auta.

Otočila jsem se k domu a pokynula Jacobovi, zatímco jsem se skláněla pod verandu. Slyšela jsem Charlieho, jak je za mnou hlasitě zdraví.

„Budu dělat, že jsem tě za tím volantem neviděl, Jacobe,“ pokáral ho nesouhlasně.

„My v rezervaci dostáváme řidičák brzo,“ odpověděl Jacob, zatímco já jsem odemykala dveře a rozsvěcovala světlo na verandě.

„To určitě,“ smál se Charlie.

„Musím se nějak přemisťovat.“ Snadno jsem rozeznala Billyho zvučný hlas, navzdory těm rokům. Jeho zvuk ve mně najednou vzbudil pocit, že jsem mladší, ještě dítě.

Šla jsem dovnitř, nechala za sebou dveře otevřené a rozsvítila jsem, než jsem si pověsila bundu. Pak jsem stála ve dveřích a dívala se úzkostlivě, jak Charlie a Jacob pomáhají Billymu z auta na invalidní vozík.

Ustoupila jsem z cesty, jak ti tři spěchali dovnitř a setřásali déšť.

„To je překvapení,“ říkal Charlie.

„Už je pozdě,“ odpověděl Billy. „Doufám, že nejedeme nevhod.“ Jeho tmavé oči zase šlehly ke mně, jejich výraz byl nečitelný.

„Ne, je to skvělé. Doufám, že můžete zůstat na zápas.“

Jacob se zakřenil. „Myslím, že takový je plán – nám se televize minulý týden rozbila.“

Billy se zašklebil na syna. „A Jacob se samozřejmě nemohl dočkat, až zase uvidí Bellu,“ dodal. Jacob se zamračil a sklopil hlavu, zatímco já jsem potlačovala osten výčitky. Možná jsem byla na pláži až moc přesvědčivá.

„Máte hlad?“ zeptala jsem se a otočila se ke kuchyni. Nemohla jsem se dočkat, až budu moct uniknout Billyho pátravému pohledu.

„Nejedli jsme, než jsme jeli,“ odpověděl Jacob.

„A co ty, Charlie?“ zavolala jsem přes rameno, jak jsem mizela za rohem.

„Jasně,“ odpověděl, jeho hlas se přesouval směrem k obývacímu pokoji a televizi. Slyšela jsem Billyho vozík, jak ho následuje.

Sendviče s grilovaným sýrem byly na pánvi a já jsem krájela na plátky rajče, když jsem ucítila někoho za sebou.

„Tak jak jde život?“ zeptal se Jacob.

„Celkem dobře.“ Usmála jsem se. Jeho nadšení bylo těžké odolat. „A co ty? Dodělal jsi to auto?“

„Ne,“ zamračil se. „Pořád mi chybí součástky. Tohle jsme si půjčili.“ Ukázal palcem směrem k přednímu dvoru.

„Promiň. Neviděla jsem žádný… cože jsi to vlastně sháněl?“

„Hlavní válec.“ Usmál se. „Je něco v nepořádku s náklaďákem?“ zeptal se najednou.

„Ne.“

„Aha. Jenom se ptám, protože jsi v něm nepřijela.“

S pohledem upřeným na pánev jsem nadzvedla okraj sendviče, abych zkontrolovala spodní stranu. „Svezl mě kamarád.“

„Pěkné svezení.“ Jacobův hlas byl obdivný. „Ale řidiče jsem nepoznal. Myslel jsem, že tu znám většinu lidí.“

Nedbale jsem přikývla a držela oči sklopené, zatímco jsem obracela sendviče.

„Zdá se, že ho můj táta odněkud zná.“

„Jacobe, mohl bys mi podat pár talířů? Jsou ve skříňce nad dřezem.“

„Jasně.“

V tichosti vyndal talíře. Doufala jsem, že už to nechá být.

„Tak kdo to byl?“ zeptal se a položil přede mne na pult dva talíře.

Povzdechla jsem si poraženě. „Edward Cullen.“

K mému překvapení se zasmál. Podívala jsem se na něj. Vypadal trochu rozpačitě.

„Hádám, že tím se to tedy vysvětluje," řekl. „Říkal jsem si, proč se táta chová tak divně."

„To je pravda." Předstírala jsem nevinný výraz. „Nemá Cullenovy rád."

„Pověrčivý starý chlap," zamumlal Jacob šeptem.

„Myslíš, že něco řekne Charliemu?" vyhrkla jsem zmateně.

Jacob na mě na chvíli koukal a já jsem nedokázala přečíst výraz v jeho temných očích. „Pochybuju," odpověděl nakonec. „Myslím, že ho Charlie minule pořádně setřel. Od té doby spolu moc nemluvili – dnes večer je to takové usmíření, myslím. Neřekl bych, že o tom zase začne."

„Aha," prohodila jsem a snažila se o lhostejný tón.

Když jsem odnesla Charliemu jídlo, zůstala jsem s nimi v předním pokoji a předstírala, že sleduju zápas, zatímco Jacob mi pořád něco vykládal. Ve skutečnosti jsem poslouchala rozhovor obou mužů. Pátrala jsem po nějaké známce toho, že mě Billy chce prásknout, a snažila se přijít na to, jak bych ho zastavila, kdyby s tím opravdu začal.

* * *

Byl to dlouhý večer. Měla jsem spoustu úkolů, které zůstaly nedodělané, ale bála jsem se nechat Billyho s Charliem o samotě. Nakonec zápas skončil.

„Přijedeš zase brzy s kamarády na pláž?" zeptal se Jacob, zatímco strkal svého otce přes práh.

„Nevím jistě," pokrčila jsem rameny.

„To byla zábava, Charlie," řekl Billy.

„Tak zase přijeď na příští zápas," nabídl mu Charlie.

„Jasně, jasně," řekl Billy. „Přijedeme. Dobrou noc." Jeho oči se posunuly ke mně a jeho úsměv zmizel. „Dávej na sebe pozor, Bello," dodal vážně.

„Díky," zamumlala jsem a dívala se stranou.

Namířila jsem si ke schodům, zatímco Charlie mával ze dveří.

„Počkej, Bello," řekl.

Nakrčila jsem se. Prozradil Billy něco, než jsem za nimi přišla do obývacího pokoje?

Ale Charlie byl uvolněný, stále se usmíval z nečekané návštěvy.

„Neměl jsem šanci si s tebou dneska večer promluvit. Jak ses měla?"

„Dobře," zaváhala jsem s jednou nohou na prvním schodě a hledala podrobnosti, které mu můžu bez obav povědět. „Moje badmintonové družstvo vyhrálo všechny čtyři zápasy."

„Páni, nevěděl jsem, že umíš hrát badminton."

„No, já vlastně neumím, ale můj spoluhráč je vážně dobrý," přiznala jsem.

„Kdo je to?" zeptal se s náhlým zájmem.

„Ehm… Mike Newton," odpověděla jsem neochotně.

„No jo – říkala jsi, že jste s tím Newtonovic klukem kamarádi." Ožil. „Milá rodina." Na chviličku se zamyslel. „Proč jsi ho nepozvala na ten sobotní ples?"

„Tati!" zasténala jsem. „On tak nějak chodí s mou kamarádkou Jessikou. Navíc víš, že neumím tancovat."

„No jo," zamumlal. Pak se na mě omluvně usmál. „Takže je asi dobře, že budeš v sobotu pryč… měl jsem v plánu jít rybařit s klukama ze stanice. Počasí má být opravdu teplé. Ale jestli bys chtěla svůj výlet odložit, dokud s tebou nebude moct někdo jet, zůstanu doma. Vím, že tě tady moc nechávám samotnou."

„Tati, vedeš si skvěle," usmála jsem se a doufala, že moje úleva není vidět. „Nikdy mi nevadilo být sama – jsem ti až moc podobná." Zamrkala jsem na něj a on se usmál tím svým úsměvem s vějířky vrásek kolem očí.

* * *

Tu noc jsem spala lépe, příliš unavená, aby se mi zase zdály sny. Když jsem se probudila do perlově šedého rána, byla jsem

v dokonale blažené náladě. Napjatý večer s Billym a Jacobem mi teď připadal docela neškodný; rozhodla jsem se, že ho prostě pustím z hlavy. Přistihla jsem se, jak si pískám, zatímco jsem si stahovala přední část vlasů do sponky, a později zase, když jsem seskakovala ze schodů. Charlie si toho všiml.

„Máš dneska ráno veselou," komentoval nad snídaní.

Pokrčila jsem rameny. „Je pátek."

Spěchala jsem, abych byla připravená odejít vteřinku po Charliem. Tašku jsem měla nachystanou, boty obuté, zuby vyčištěné, ale ačkoliv jsem spěchala ke dveřím hned, jakmile jsem si byla jistá, že bude Charlie z dohledu, Edward byl rychlejší. Čekal ve svém nablýskaném autě, okénka stažená, motor vypnutý.

Tentokrát jsem neváhala a rychle nastoupila na místo spolujezdce, abych co nejdřív viděla jeho obličej. Usmál se na mě svým pokřiveným úsměvem, který mi zastavil dech i srdce. Nedokázala jsem si představit, že by anděl mohl být půvabnější. Nebylo na něm nic, co by se dalo zlepšit.

„Jak ses vyspala?" zeptal se. Přemítala jsem, jestli má ponětí, jaký má sexy hlas.

„Dobře. Jak ses měl v noci ty?"

„Příjemně." Jeho úsměv byl pobavený; připadala jsem si, jako bych nepostřehla nějaký vnitřní vtip.

„Můžu se zeptat, co jsi dělal?" zeptala jsem se.

„Ne," zakřenil se. „Dnešek je ještě můj."

Chtěl dneska vědět o lidech: víc o Renée, o jejích zájmech, o tom, co jsme dělaly společně ve volném čase. A pak o jediné babičce, kterou jsem poznala, o mých nemnoha přátelích ze školy – uvedl mě do rozpaků, když se ptal na kluky, s kterými jsem chodila. Ulevilo se mi, že jsem nikdy s nikým nechodila, takže konverzace na tohle téma nebude trvat dlouho. Zdál se z mého nedostatku romantických historek stejně překvapený jako Jessica s Angelou.

„Takže tys nikdy nepoznala nikoho, koho bys chtěla?" zeptal se vážným tónem, který mě vedl k úvahám, na co asi myslí on.

Byla jsem zdráhavě upřímná. „Ne ve Phoenixu."

Jeho rty se stiskly k sobě do tvrdé přímky.

Seděli jsme zrovna v jídelně. Den kolem mě ubíhal v rozmazané šmouze, už jsem si na to začínala zvykat. Využila jsem jeho krátkou odmlku, abych si ukousla dalamánku.

„Měl jsem tě dneska nechat jet autem," prohlásil zničehonic, zatímco jsem žvýkala.

„Proč?" zeptala jsem se.

„Po obědě odjedu s Alicí."

„Aha." Zamrkala jsem, překvapená a zklamaná. „To nevadí, pěšky to není daleko."

Netrpělivě se na mě zamračil. „Nenechám tě jít domů pěšky. Dojedeme pro tvůj náklaďáček a necháme ti ho tady."

„Nemám s sebou klíčky," povzdechla jsem si. „A procházka mi vážně nevadí." Vadilo mi to, že přijdu o svůj čas s ním.

Zavrtěl hlavou. „Tvůj náklaďáček tu bude stát a klíčky budou v zapalování – pokud se nebojíš, že by je někdo mohl ukrást." Při té představě se zasmál.

„V pořádku," souhlasila jsem a našpulila rty. Byla jsem si naprosto jistá, že mám klíčky v džínách, které jsem měla na sobě ve středu a které leží pod hromadou oblečení v prádelně. I kdyby se k nám domů vlámal, nebo co to měl v úmyslu, nikdy je nenajde. Zdálo se, že v mém souhlasu cítí výzvu. Sebejistě se usmál.

„A kam vlastně jedeš?" zeptala jsem se tak bezstarostně, jak jen jsem dokázala.

„Na lov," odpověděl ponuře. Jestli s tebou mám být zítra sám, učiním všechna předběžná opatření, která můžu." Jeho obličej se zachmuřil… a najednou byl prosebný. „Můžeš to pořád ještě zrušit, víš."

Podívala jsem se dolů, protože jsem se obávala přesvědčivé síly jeho očí. Nechtěla jsem se nechat přesvědčit, abych se ho bála, bez ohledu na to, jak skutečné to nebezpečí může být. Na tom nezáleží, opakovala jsem si v duchu.

„Ne," zašeptala jsem a podívala se mu zpátky do obličeje. „Nemůžu."

„Možná máš pravdu," zamumlal bezvýrazně. Barva jeho očí jako by potemněla.

Změnila jsem téma. „Kdy tě zítra uvidím?" zeptala jsem se, sklíčená představou, že mě teď opustí.

„To záleží na tom… je sobota, nechceš si pospat?" nabídl.

„Ne," odpověděla jsem až moc rychle. Potlačil úsměv.

„Tak tedy jako obvykle," rozhodl. „Bude tam Charlie?"

„Ne, zítra jede na ryby." Zářila jsem při vzpomínce, jak se věci výhodně poskládaly do sebe.

Jeho hlas se zostřil. „A když nepřijdeš domů, co si bude myslet?"

„Nemám ponětí," odpověděla jsem v klidu. „Ví, že jsem měla v plánu prát. Možná si bude myslet, že jsem spadla do pračky."

Zamračil se na mě a já jsem se zamračila na něj. Jeho hněv byl ovšem mnohem působivější než můj.

„Co budete dnes večer lovit?" zeptala jsem se, když jsem si byla jistá, že jsem soutěž v nasupenosti prohrála.

„Cokoliv, co v oboře najdeme. Nepojedeme daleko." Zdál se být zmatený mou bezstarostnou poznámkou o jeho tajemství.

„Proč jedeš s Alicí?" divila jsem se.

„Alice mě nejvíc… podporuje." Zamračil se při těch slovech.

„A ostatní?" zeptala jsem se nesměle. „Co oni?"

Jeho obočí se na chviličku svraštilo. „Většinou nevěří."

Rychle jsem koukla za sebe na jeho rodinu. Seděli a dívali se do prázdna různými směry, přesně jako když jsem je viděla tehdy poprvé. Jenomže teď byli čtyři; jejich krásný bratr s bronzovými vlasy seděl proti mně, své zlaté oči ustarané.

„Nelíbím se jim," uhodla jsem.

„V tom to není," nesouhlasil, ale jeho oči byly příliš nevinné. „Nechápou, proč tě nemůžu nechat na pokoji."

Udělala jsem obličej. „Ani já to nechápu, když už jsme u toho."

Edward zavrtěl pomalu hlavou, zvedl oči ke stropu a pak se mi zase podíval do očí. „Říkal jsem ti – ty se vůbec nevidíš

taková, jaká jsi. Nikdy v životě jsem nikoho podobného nepotkal. Fascinuješ mě.“

Pohlédla jsem na něj, teď jistě žertuje.

Usmál se, když dešifroval můj výraz. „Když má někdo takové výhody, jako mám já,“ zamumlal a diskrétně se dotkl svého čela, „dokáže chápat lidskou povahu daleko lépe. Lidé jsou předvídatelní. Ale ty… nikdy neuděláš, co očekávám. Ty mě vždycky překvapíš.“

Podívala jsem se stranou, oči se mi zatoulaly zpátky k jeho rodině, byla jsem na rozpacích a nespokojená. Kvůli jeho slovům jsem si připadala jako objekt vědeckého experimentu. Chtěla jsem se smát sama sobě, že jsem čekala něco jiného.

„Tohle se dá vysvětlit celkem snadno,“ pokračoval. Cítila jsem na obličeji jeho oči, ale ještě jsem se na něj nedokázala podívat, bála jsem se, že by na mně poznal můj smutek. „Ale je toho víc… a není snadné to vyjádřit slovy –“

Zatímco mluvil, pořád jsem se dívala na Cullenovy. Najednou se Rosalie, jeho úchvatná blonďatá sestra, otočila a podívala se na mě. Ne, nepodívala – zírala na mě tmavýma, studenýma očima. Chtěla jsem se podívat jinam, ale její pohled mě držel, dokud se Edward neodmlčel v půli věty a šeptem udělal takový hněvivý zvuk. Bylo to skoro jako zasyčení.

Rosalie otočila hlavu a mně se ulevilo, že jsem volná. Podívala jsem se zpátky na Edwarda – a poznala jsem, že vidí zmatek a strach, které mi rozšířily oči.

Jeho obličej byl napjatý, když to vysvětloval. „Je mi to líto. Ona má jenom starost. Víš… nebylo by nebezpečné jen pro mě, kdyby poté, co jsem s tebou veřejně strávil tolik času…“ podíval se dolů.

„Kdyby co?“

„Kdyby to skončilo… špatně.“ Sklonil hlavu a položil si ji do dlaní, jako to udělal ten večer v Port Angeles. Jeho úzkost byla jasná; toužila jsem ho utěšit, ale nevěděla jsem jak. Bezděky jsem k němu natáhla ruku; pak jsem ji ovšem zase rychle položila na stůl, protože jsem se bála, že můj dotyk by mohl všechno jenom zhoršit. Pomalu mi docházelo, že by mě

jeho slova měla děsit. Čekala jsem, jestli ten strach přijde, ale jediné, co jsem asi dokázala cítit, byla bolest z jeho bolesti.

A zklamání – zklamání, že Rosalie přerušila to, co se chystal říct. Nevěděla jsem, jak na to znovu přivést řeč. Stále si držel hlavu v dlaních.

Snažila jsem se mluvit normálním hlasem. „A ty teď musíš odjet?“

„Ano.“ Zvedl obličej; na chvíli byl vážný a pak se jeho nálada změnila a on se usmál. „Je to tak pravděpodobně nejlepší. Pořád nám na biologii zbývá protrpět patnáct minut toho děsného filmu – myslím, že už bych to nesnesl.“

Trhla jsem sebou. Alice – krátké inkoustově modré vlasy ve svatozáři špičatých rozcuchů kolem jemného vílího obličeje – mu najednou stála za ramenem. Její křehká postava byla pružná jako proutek, půvabná i v naprostém klidu.

Pozdravil ji, aniž by se na mě přestal dívat. „Alice.“

„Edwarde,“ odpověděla, její vysoký sopránový hlas byl téměř tak přitažlivý jako ten jeho.

„Alice, Bella – Bella, Alice,“ představil nás a pohyboval zlehka rukou, na tváři pokřivený úsměv.

„Ahoj, Bello.“ Její zářivé obsidiánové oči byly nečitelné, ale úsměv byl přátelský. „Je hezké tě konečně poznat.“

Edward po ní šlehl temným pohledem.

„Ahoj, Alice,“ zamumlala jsem plaše.

„Jsi připravený?“ zeptala se ho.

Jeho hlas byl odměřený. „Skoro. Sejdeme se v autě.“

Odešla bez dalšího slova; její chůze byla tak plynulá, tak vlnivá, že jsem pocítila ostrý osten závisti.

„Měla bych říct ‚užij si to‘, nebo to tak neprožíváš?“ zeptala jsem se a otočila se zpátky k němu.

„Ne, ‚užij si to‘ funguje stejně dobře jako cokoliv jiného.“ Usmál se.

„No, tak si to tedy užij.“ Snažila jsem se, aby to znělo srdečně. Samozřejmě jsem ho neošálila.

„Budu se snažit,“ stále se usmíval. „A ty se snaž být v bezpečí, prosím tě.“

„V bezpečí ve Forks – to je tedy výzva.“

„Pro tebe to je výzva.“ Jeho čelist ztvrdla. „Slib mi to.“

„Slibuju, že se budu snažit být v bezpečí,“ recitovala jsem. „Dnes večer budu prát – to by mělo být plné nebezpečí.“

„Nespadni do pračky,“ posmíval se.

„Vynasnažím se.“

Pak vstal a já jsem se taky zvedla.

„Uvidíme se zítra,“ povzdechla jsem si.

„Připadá ti to jako dlouhá doba, viď?“ přemítal.

Pochmurně jsem přikývla.

„Ráno tam budu,“ slíbil a usmál se svým pokřiveným úsměvem. Natáhl se přes stůl, aby se dotkl mého obličeje, znovu mi zlehka přejel rukou po tváři. Pak se otočil a odcházel. Dívala jsem se za ním, dokud nezmizel.

Měla jsem silné pokušení ulít se na zbytek dne, alespoň z tělocviku, ale varovný instinkt mě zastavil. Věděla jsem, že kdybych teď zmizela, Mike a ostatní budou předpokládat, že jsem s Edwardem. A Edward si dělal starosti ohledně času, který spolu strávíme veřejně… kdyby to špatně dopadlo. Odmítla jsem se tou myšlenkou dál zabývat a místo toho jsem se soustředila na to, abych kvůli němu udělala nějaká bezpečnostní opatření.

Intuitivně jsem věděla – a cítila, že i on to ví – že zítřek bude zlomový. Náš vztah nemůže jako dosud nadále balancovat na ostří nože. Spadneme na jednu nebo na druhou stranu, bude záležet naprosto na jeho rozhodnutí nebo jeho instinktech. Moje rozhodnutí už bylo dané, padlo ještě dřív, než jsem mohla udělat vědomou volbu, a nezbývá mi, než se jím řídit. Protože nebylo nic děsivějšího, nic nesnesitelnějšího než pomyšlení, že se od něj odvrátím. To bylo nemožné.

Svědomitě jsem šla na hodinu. Nedokázala bych upřímně říct, co se dělo při biologii, moje mysl byla příliš zaměstnaná myšlenkami na zítřek. V tělocvičně se mnou Mike zase mluvil; přál mi, abych si to v Seattlu užila. Opatrně jsem mu vysvětlovala, že jsem svůj výlet zrušila, protože můj náklaďáček mi dělá starosti.

„Půjdeš na ples s Cullenem?“ chtěl vědět a najednou byl vážný.

„Ne, já na ples vůbec nepůjdu.“

„Co budeš tedy dělat?“ zeptal se s velkým zájmem.

Měla jsem sto chutí mu říct, že mu do toho nic není. Místo toho jsem s lehkým srdcem zalhala.

„Napřed prát a pak se budu učit na test z trigonometrie, jinak ho neudělám.“

„Bude ti Cullen pomáhat s učením?“

„Edward,“ zdůraznila jsem, „mi s učením pomáhat nebude. Odjel někam na víkend.“ Lži přicházejí přirozeněji než obvykle, všimla jsem si překvapeně.

„Aha,“ ožil. „Víš, stejně bys mohla jít na ples s naší partou – to by bylo prima. Všichni bychom si s tebou zatancovali,“ sliboval.

V duchu jsem si představila Jessičin obličej, a můj tón byl ostřejší, než bylo nutné.

„Já na ples nejdu, Miku, je to jasné?“

„Fajn,“ zase pohasl. „Jen jsem to nabízel.“

Když školní den konečně skončil, šla jsem bez nálady na parkoviště. Nijak zvlášť se mi nechtělo jít domů pěšky, ale nechápala jsem, jak by dokázal sehnat moje auto. Pak jsem ovšem zase začala věřit, že pro něj není nic nemožné. Ten druhý instinkt se ukázal jako správný – náklaďáček byl na stejném místě, kde Edward dnes ráno zaparkoval svoje Volvo. Zavrtěla jsem nevěřícně hlavou, jak jsem otvírala nezamčené dveře a viděla klíček v zapalování.

Na mém sedadle byl složený kousek bílého papíru. Vzala jsem ho a zabouchla dveře, než jsem ho otevřela. Byla tam dvě slova napsaná jeho elegantním rukopisem. Opatruj se.

Hřmotný zvuk startujícího náklaďáčku mě vyděsil. Musela jsem se sama sobě zasmát.

Když jsem dojela domů, klika u dveří byla zamčená, zástrčka odemčená, tak jak jsem to nechala dnes ráno. Uvnitř jsem šla přímo do prádelny. Taky vypadala přesně tak, jak jsem ji opustila. Prohrabala jsem koš s prádlem, a když jsem našla

svoje džíny, zkontrolovala jsem kapsy. Prázdné. Možná jsem svůj klíček přece jen pověsila na místo, pomyslela jsem si a zavrtěla hlavou.

Řídila jsem se stejným nutkáním, které mě donutilo lhát Mikovi, a zavolala jsem Jessice pod záminkou, že jí chci popřát hodně štěstí na plese. Když mi přála to samé zítra s Edwardem, řekla jsem jí, že z toho sešlo. Zdálo se, že je z toho zklamanější, než by jako nestranný pozorovatel měla být. Potom jsem se rychle rozloučila.

Charlie byl u večeře duchem nepřítomen, říkala jsem si, že mu asi dělá starosti něco v práci, nebo to možná bylo kvůli basketbalovému zápasu, nebo mu jenom chutnaly ty lasagne – u Charlieho bylo těžko říct.

„Víš, tati…“ začala jsem a vytrhla ho z jeho snění.

„Co je, Bello?“

„Myslím, že máš pravdu s tím Seattlem. Myslím, že počkám, až se mnou bude moct jet Jessica nebo někdo jiný.“

„Aha,“ řekl překvapeně. „No, tak dobře. Takže chceš, abych zůstal doma?“

„Ne, tati, nemusíš měnit svoje plány. Mám na práci milion věcí… domácí úkoly, praní… musím jít do knihovny a na nákup. Budu mít co dělat celý den… ty jeď a užij si to.“

„Víš to jistě?“

„Naprosto, tati. Navíc v mrazáku začíná nebezpečně ubývat ryb – zbývá nám zásoba tak na dva, nanejvýš na tři roky.“

„S tebou je vážně snadné žít, Bello.“ Usmál se.

„O tobě se dá říct to samé,“ odpověděla jsem a taky jsem se zasmála. Ten smích mi nešel tak docela od srdce, ale zdálo se, že si toho nevšiml. Cítila jsem se tolik provinile, že ho podvádím, že jsem málem poslechla Edwardovu radu a pověděla mu, kam se chystám. Málem.

Po večeři jsem poskládala oblečení a nastrkala do sušičky další várku. Bohužel to byla taková práce, která zaměstná jen ruce. Moje mysl měla rozhodně příliš volného času a vymykala se kontrole. Zmítala jsem se mezi očekáváním tak napjatým, že to až hraničilo s bolestí, a zákeřným strachem, který nahlodával

moje odhodlání. Musela jsem si stále připomínat, že jsem si vybrala a že už od toho neustoupím. Vytahovala jsem z kapsy jeho vzkaz mnohem častěji, než bylo nutné, abych absorbovala ta dvě slovíčka, která napsal. Chce, abych byla v bezpečí, opakovala jsem si znovu a znovu. Já se prostě budu držet víry, že tato jeho touha nakonec převládne nad všemi ostatními. Konec konců, co jiného mám na výběr – odříznout ho od svého života? Nesnesitelné. Navíc od té doby, co jsem přijela do Forks, se skutečně zdá, že se můj život točí jen kolem něho.

Ale tenký hlásek vzadu v mysli se znepokojoval, přemítal, jestli by to moc bolelo… kdyby to špatně dopadlo.

Ulevilo se mi, když bylo dost pozdě, aby bylo přijatelné jít si lehnout. Věděla jsem, že jsem moc vystresovaná, abych mohla usnout, takže jsem udělala něco, co nikdy předtím. Vědomě jsem si vzala strašně silný prášek na spaní – takový, co mě vyřadí na dobrých osm hodin. Normálně bych si takové chování odpustila, ale zítřek bude dost komplikovaný i tak, natož abych ještě byla jako praštěná palicí z nedostatku spánku. Zatímco jsem čekala, až prášek zabere, vysoušela jsem si umyté vlasy, až byly dokonale rovné, a přemýšlela, co si zítra vezmu na sebe.

Když jsem měla všechno na ráno nachystané, konečně jsem si lehla do postele. Cítila jsem se jak na jehlách; neustále jsem se převracela. Vstala jsem a přehrabala krabici s cédéčky, až jsem našla sbírku Chopinových nokturn. Potichoučku jsem je pustila, pak jsem si znovu lehla a soustředila se na uvolňování jednotlivých částí těla. Někde uprostřed toho cvičení prášky zabraly a já jsem se ráda ponořila do nevědomí.

* * *

Brzy ráno jsem se probudila ze spánku, který byl díky práškům hluboký a beze snů. Ačkoliv jsem byla dobře odpočinutá, zmocnilo se mě zase to samé hektické šílenství jako včera večer. Spěšně jsem se oblékla, uhladila si límeček kolem krku, tak dlouho popotahovala hnědý svetr, dokud jsem nebyla spokojená, jak mi splývá přes džíny. Potají jsem vrhla letmý

pohled z okna a viděla jsem, že Charlie už odjel. Oblohu zahalovala tenká vrstva mraků jako z bavlny. Nevypadaly moc trvale.

Snědla jsem snídani, aniž bych věděla, co jím, a pak jsem se spěchala umýt. Znovu jsem vykoukla z okna, ale nic se nezměnilo. Zrovna jsem si dočistila zuby a měla jsem namířeno zpátky dolů, když mi tiché zaklepání rozbušilo srdce.

Honem jsem běžela otevřít; trochu mi dělala potíže obyčejná zástrčka, ale nakonec jsem dveře otevřela dokořán, a tam stál on. Jakmile jsem se mu podívala do obličeje, celé to neklidné vzrušení opadlo a nahradil je klid. Vydechla jsem úlevou – včerejší strachy se zdály vyloženě bláznivé, když byl teď tady.

Napřed se neusmíval – jeho obličej byl vážný. Ale když si mě prohlédl, jeho výraz se odlehčil a on se zasmál.

„Dobré ráno," uchechtl se.

„Co se děje?" pohlédla jsem dolů, abych se ujistila, že jsem nezapomněla nic důležitého, jako třeba boty nebo kalhoty.

„Pasujeme k sobě," zasmál se znovu. Uvědomila jsem si, že má na sobě dlouhý lehký hnědý svetr, pod kterým bylo vidět bílý límeček, a modré džíny. Zasmála jsem se s ním a zakryla tajný osten lítosti – proč on musí vypadat jako model z přehlídkových mol, když já nemůžu?

Zamkla jsem za sebou dveře, zatímco on šel k náklaďáčku. Počkal vedle dveří spolujezdce s trpitelským výrazem, kterému bylo snadné porozumět.

„Máme dohodu," připomněla jsem mu nesmlouvavě, vyšplhala jsem se na místo řidiče a natáhla se, abych mu odemkla dveře.

„Kam to bude?" zeptala jsem se.

„Zapni si pás – už tak jsem nervózní."

Vrhla jsem na něj uličnický pohled, ale poslechla jsem.

„Tak kam?" opakovala jsem s povzdechem.

„Jeď na stojedničku severní," poručil.

Bylo překvapivě obtížné soustředit se na silnici, když jsem na tváři cítila jeho pohled. Kompenzovala jsem to tím, že jsem přes ještě spící město jela opatrněji než obvykle.

„Máš v plánu dostat se z Forks ještě před soumrakem?“

„Tenhle náklaďák je dost starý na to, aby tvému autu dělal dědečka – měj trochu úcty,“ opáčila jsem.

Navzdory jeho řečem jsme se brzy ocitli za hranicemi města. Trávníky a domy nahradily hustý podrost a zeleně obalené kmeny stromů.

„Zaboč doprava na stodesítku,“ poručil mi ve chvíli, kdy jsem se ho chtěla zeptat. Tiše jsem poslechla.

„Teď pojedeme, dokud silnice neskončí,“ slyšela jsem v jeho hlasu úsměv, ale tolik jsem se bála, abych nesjela ze silnice a nedokázala tak, že má pravdu, že jsem se na něj nemohla podívat, abych se přesvědčila.

„A co tam bude, až skončí silnice?“ přemítala jsem.

„Lesní cesta.“

„Půjdeme pěšky?“ zeptala jsem se v obavách. Díky bohu jsem si obula tenisky.

„Tobě to vadí?“ Znělo to, jako by to očekával.

„Ne,“ snažila jsem se, aby ta lež zněla důvěryhodně. Ale jestli si myslí, že můj náklaďáček je pomalý…

„Neboj, je to asi jen sedm kilometrů nebo tak, a nemáme žádný spěch.“

Sedm kilometrů. Neodpověděla jsem, aby neslyšel, jak se mi v panice láme hlas. Sedm kilometrů zrádných kořenů a uvolněných kamenů, které se snaží vymknout mi kotníky nebo mě jinak zneškodnit. Tohle bude pokořující.

Chvíli jsme jeli mlčky, jak jsem rozjímala o té nadcházející hrůze.

„Na co myslíš?“ zeptal se netrpělivě po několika okamžicích.

Znovu jsem zalhala. „Jenom přemítám, kam jedeme.“

„Je to takové místo, kam rád chodím, když je hezké počasí.“ Oba jsme vykoukli z okna na ztenčující se mraky, když promluvil.

„Charlie říkal, že bude dneska teplo.“

„A řekla jsi Charliemu, co budeš dělat?“ zeptal se.

„Ne.“

„Ale Jessica si myslí, že spolu jedeme do Seattlu?“ Zdálo se, že ho ta představa rozveseluje.

„Ne, řekla jsem jí, že jsi to zrušil – což je pravda.“

„Nikdo neví, že jsi se mnou?“ Teď to znělo rozzlobeně.

„To záleží na tom… předpokládám, že jsi to pověděl Alici?“

„To moc pomůže, Bello,“ odsekl.

Předstírala jsem, že jsem to neslyšela.

„Jsi tolik v depresi z Forks, že máš sebevražedné sklony?“ zeptal se, když jsem ho ignorovala.

„Říkal jsi, že by mohlo způsobit potíže, kdybys… kdybychom spolu byli veřejně,“ připomněla jsem mu.

„Takže ty si děláš starosti ohledně potíží, které by to mohlo způsobit mně – kdybys ty nepřišla domů?“ Jeho hlas byl stále rozzlobený a kousavě sarkastický.

Přikývla jsem a dívala se na silnici.

Zamumlal si něco šeptem, ale mluvil tak rychle, že jsem mu nerozuměla.

Po zbytek jízdy jsme mlčeli. Cítila jsem vlny zuřivého nesouhlasu, které z něj vyzařovaly, ale nenapadlo mě nic, co bych řekla.

A pak silnice skončila, zúžila se na úzkou pěšinu s malým dřevěným ukazatelem. Zaparkovala jsem na úzké krajnici a vystoupila jsem. Bála jsem se, protože se na mě zlobil a já už jsem neměla řízení jako záminku, abych se na něj nemusela dívat. Bylo teplo, tepleji než kdy ve Forks bylo ode dne mého příjezdu, téměř dusno pod těmi mraky. Stáhla jsem si svetr a uvázala si ho kolem pasu, ráda, že pod ním mám lehké tričko bez rukávů – obzvlášť když mám před sebou sedm kilometrů chůze.

Slyšela jsem, jak zabouchl dveře a ohlédla jsem se, abych viděla, že si taky sundal svetr. Měl namířeno opačným směrem, do hustého lesa vedle auta.

„Tudy,“ řekl a podíval se na mě přes rameno, oči stále znepokojené. Vykročil do temného lesa.

„A co lesní cesta?“ Panika v mém hlase se nedala přeslechnout, jak jsem spěchala kolem auta za ním, abych ho dohonila.

„Říkal jsem, že na konci silnice je lesní cesta, ne že po ní půjdeme.“

„Nepůjdeme po pěšině?“ zeptala jsem se zoufale.

„Nedovolím, aby ses ztratila.“ Otočil se s výsměšným úsměvem a já jsem spolkla zajíknutí. Jeho bílá košile byla bez rukávů, měl ji rozepnutou, takže hladká bílá kůže jeho krku přecházela nerušené do mramorových kontur hrudi a dokonalé svalstvo už se nerýsovalo pod oblečením, ale bylo krásně vidět. Je příliš dokonalý, uvědomila jsem si s hlodavým pocitem zoufalství. Nepřipadá v úvahu, že by toto božské stvoření bylo určeno pro mě.

Díval se na mě, zmatený mým zmučeným výrazem.

„Chceš jet domů?“ zeptal se tiše a v jeho hlasu zněla jiná bolest než moje.

„Ne.“ Rychle jsem ho dohonila. Nechtěla jsem promarnit jedinou sekundu toho času, který s ním mám vyměřený.

„Co se děje?“ zeptal se s něhou v hlase.

„Na chození mě neužije,“ odpověděla jsem hluše. „Budeš muset být velmi trpělivý.“

„Umím být trpělivý – když se hodně snažím.“ Usmál se a díval se mi přitom do očí. Pokoušel se mi zvednout náladu, zbavit mě toho náhlého, nevysvětleného splínu.

Snažila jsem se mu úsměv oplatit, ale moc se mi to nepovedlo. Pozoroval můj obličej.

„Vezmu tě domů,“ slíbil. Nemohla jsem říct, jestli ten slib je bezvýhradný, nebo omezený na okamžitý odjezd. Věděla jsem, že si myslí, že mám strach, a zase jsem byla vděčná, že jsem jediný člověk, jehož myšlenky nedokáže číst.

„Jestli chceš, abych se trmácela sedm kilometrů džunglí a došla tam před západem slunce, tak bys měl jít první,“ řekla jsem kysele. Zamračil se na mě, snažil se pochopit můj tón a výraz.

Po chvíli to vzdal a vedl mě do lesa.

Nebylo to tak těžké, jak jsem se bála. Pěšina byla většinou rovná a on mi přidržoval z cesty kapradiny a pavučiny mechu. Když nás cesta vedla přes spadané stromy nebo velké balvany, pomáhal mi, přizvedal mě za loket a pak mě okamžitě pustil, když už jsem měla cestu volnou. Jeho studený dotyk na mé kůži pokaždé způsobil, že mi srdce začalo zběsile bušit. Dvakrát, když se to stalo, jsem na jeho obličeji zachytila pohled, který mě přesvědčil, že to nějak dokáže slyšet.

Snažila jsem se nedat se unášet jeho dokonalostí, pokud to bylo možné, ale častokrát jsem uklouzla. Pokaždé mě jeho krása naplnila smutkem.

Po většinu času jsme šli mlčky. Příležitostně mi položil náhodně vybranou otázku, ke které se nedostal během posledních dvou dnů vyptávání. Ptal se na moje narozeniny, na moje učitele ze základní školy, na zvířátka, která jsem chovala v dětství – a já jsem musela přiznat, že poté, co jsem zahubila tři rybičky po sobě, jsem na chov domácích mazlíčků musela rezignovat. Tomu se zasmál, hlasitěji, než jsem byla zvyklá – z prázdného lesa se k nám odrážela zvonivá ozvěna.

Procházka mi zabrala většinu dopoledne, ale on na sobě vůbec nedal znát žádné známky netrpělivosti. Les se kolem nás prostíral v nekonečném labyrintu starých stromů a já jsem začala být nervózní, že už nikdy nenajdeme cestu zpátky. On byl dokonale v pohodě, bylo mu pohodlně v zeleném přítmí, nikdy se nezdálo, že by pociťoval nějaké pochybnosti ohledně směru.

Po několika hodinách se světlo prosakující přes baldachýn stromů změnilo, temně olivový tón přešel do světlejšího jadeitového odstínu. Z pošmourného rána se vyloupl slunečný den, jak to Edward předpověděl. Poprvé od té doby, co jsme vstoupili do lesa, jsem začala cítit záchvěvy vzrušení – které se rychle změnily v netrpělivost.

„To už jsme tady?“ žertovala jsem a naoko jsem se mračila.

„Skoro.“ Usmál se nad změnou mé nálady. „Vidíš to světlo před sebou?“

Nakoukla jsem do hustého lesa. „Hm, měla bych?“

Usmál se. „Možná je trochu brzy na tvoje ano.“

„Čas na návštěvu u optika,“ zamumlala jsem. Jeho úsměv byl zřetelnější.

Ale po dalších několika stech metrů jsem už i já viděla, jak se mezi stromy před námi prosvětlilo a zářilo to žlutě, už ne zeleně. Zrychlila jsem tempo, moje nedočkavost rostla s každým krokem. Nechal mě teď jít první a tiše mě následoval.

Došla jsem až k tomu světlu a přes poslední kousek kapradin jsem vstoupila na to nejkrásnější místo, jaké jsem kdy viděla. Louka byla malá, dokonale kulatá a rostlo na ní plno kvítí – fialového, žlutého a měkce bílého. Někde blízko jsem slysela bublající hudbu pramínku. Slunce bylo přímo v nadhlavníku, osvětlovalo mýtinu září máslově zlatého jasu. Pomalu jsem v posvátné úctě kráčela měkkou trávou, pohupujícími se květinami a měkkým, zlatavým vzduchem. Pootočila jsem se, aby se kochal se mnou, ale nestál tam, kde jsem ho čekala. Otočila jsem se dokola, náhle vyděšená, a hledala jsem ho. Nakonec jsem ho uviděla, pořád pod hustým stínem baldachýnu na kraji mýtiny, jak se na mě obezřetně dívá. Až pak jsem si vzpomněla na to, co mi krása louky vymetla z hlavy – na Edwardovu záhadu se sluncem, kterou mi slíbil dneska objasnit.

Udělala jsem krok zpátky k němu, oči napjaté zvědavostí. Díval se na mě obezřetně, váhavě. Povzbudivě jsem se usmála, pokynula mu rukou a udělala jsem další krok k němu. Zvedl varovně ruku a já jsem zaváhala, zhoupla jsem se na patách.

Edward se zhluboka nadechl a pak vystoupil do jasné záře poledního slunce.

13. DOZNÁNÍ

Edward ve slunečním světle byl šokující. Nemohla jsem si na to zvyknout, ačkoliv jsem na něj zírala celé odpoledne. Jeho kůže, bílá navzdory lehkému ruměnci ze včerejšího loveckého výletu, doslova jiskřila, jako kdyby měl tělo posázené tisíci drobných diamantů. Ležel bez pohnutí na trávě, pod rozepnutou košilí byla vidět jeho nádherně modelovaná, zářící hruď, jiskřivé paže měl holé. Jeho lesklá, bledá levandulová víčka byla zavřená, ačkoliv samozřejmě nespal. Dokonalá socha, vytesaná do nějakého neznámého kamene, hladkého jako mramor, třpytivého jako křišťál.

Čas od času se jeho rty pohnuly, tak rychle, že to vypadalo, jako by se chvěly Ale když jsem se zeptala, řekl mi, že si pro sebe zpívá; bylo to příliš potichu, abych to slyšela.

Také jsem si užívala slunce, ačkoliv vzduch nebyl na můj vkus dost suchý. Ráda bych si lehla jako on a nechala slunce, aby mi hřálo tvář. Ale zůstávala jsem schoulená, bradu položenou na kolenou, a nemohla jsem od něj odtrhnout oči. Vál lehký větřík; povíval mi vlasy a šustil v trávě, která se pohupovala kolem jeho nehybného těla.

Louka, která mi zprvu připadala tak úchvatná, vedle jeho nádhery vybledla.

Váhavě, pořád v obavách, že zmizí jako fata morgana, příliš krásný, aby byl skutečný… váhavě jsem natáhla jeden prst a pohladila ho po hřbetě třpytivé ruky, která mi ležela na dosah. Znovu jsem žasla nad dokonalou texturou, saténově hladkou, chladnou jako kámen. Když jsem zase vzhlédla, jeho oči byly otevřené a dívaly se na mě. Dneska měly barvu karamelek, byly světlejší, teplejší, po lovu. V koutcích jeho nehybných rtů se ukázal rychlý úsměv.

„Neděsím tě?“ zeptal se rozpustile, ale v jeho tichém hlasu jsem slyšela skutečnou zvědavost.

„Ne víc než obvykle.“

Usmál se víc zeširoka; jeho zuby se zablýskly v slunci.

Posunula jsem se blíž a natáhla celou ruku, abych konečky prstů obkroužila kontury jeho předloktí. Viděla jsem, že se mi prsty třesou, a věděla jsem, že to neunikne jeho pozornosti.

„Vadí ti to?“ zeptala jsem se, protože zase zavřel oči.

„Ne,“ odpověděl, ale oči neotevřel. „Nedokážeš si představit, jaký je to pocit.“ Povzdechl si.

Zlehka jsem přejížděla rukou přes dokonalé svaly jeho paže, sledovala slabý vzorec namodralých žil uvnitř loketní jamky. Natáhla jsem se a vzala ho za druhou ruku. Uvědomil si, co chci, a rozevřel dlaň jedním z těch svých neuvěřitelně rychlých, znepokojujících pohybů. Vyplašilo mě to; prsty mi na jeho paži na vteřinku ztuhly.

„Promiň,“ zamumlal. Vzhlédla jsem včas, abych viděla, jak se jeho zlaté oči zase zavřely. „S tebou je hrozně snadné být sám sebou.“

Zvedla jsem jeho ruku, otáčela jí tam a sem a dívala se, jak mu slunce jiskří na dlani. Přidržela jsem si ji blíž u obličeje a snažila se zahlédnout ty skryté plošky v jeho kůži.

„Pověz mi, na co myslíš,“ zašeptal. Vzhlédla jsem a viděla jeho oči, jak se na mě upřeně dívají. „Pořád mi připadá tak divné, že to nepoznám.“

„Víš, my ostatní to takhle máme pořád.“

„To je těžký život.“ Představovala jsem si náznak lítosti v jeho tónu? „Ale tys mi neodpověděla.“

„Já jsem si přála vědět, na co myslíš…“ zaváhala jsem.

„A?“

„Přála jsem si, abych dokázala uvěřit, že jsi skutečný. A přála jsem si, abych se nebála.“

„Nechci, aby ses bála.“ Jeho hlas byl tichý jako šepot. Slyšela jsem to, co však nemohl s jistotou říct, a sice že se nemusím bát, že se není čeho bát.

„No, to není přesně ten strach, který jsem měla na mysli, ačkoliv je to rozhodně námět k zamyšlení.“

Tak rychle, že mi jeho pohyb zase unikl, se napůl posadil, opřený o pravou paži, levou dlaň stále v mých rukou. Jeho andělská tvář byla jenom pár centimetrů od mojí. Mohla jsem se – měla jsem se – odtáhnout, ale nebyla jsem schopna pohybu. Jeho zlaté oči mě hypnotizovaly.

„Tak čeho se tedy bojíš?“ zašeptal naléhavě.

Ale já jsem nedokázala odpovědět. Jako už jednou předtím jsem na tváři ucítila jeho studený dech. Sladký, lahodný, až se mi nad tou vůní sbíhaly sliny v ústech. Nepodobalo se to žádné jiné vůni. Instinktivně, bez přemýšlení, jsem se naklonila blíž a vdechovala.

A v tu chvíli byl pryč, jeho ruka se mi vytrhla. Než jsem očima zaostřila, byl dvacet stop ode mě, stál na kraji malé louky, v hlubokém stínu vysoké jedle. Zíral na mě, jeho oči byly v tom pološeru tmavé, jeho výraz nečitelný.

Cítila jsem ve tváři bolest a šok. Prázdné ruce mě pálily.

„Já… se omlouvám… Edwarde,“ zašeptala jsem. Věděla jsem, že to slyší.

„Dej mi chvilku,“ zavolal, dost hlasitě pro mé ne tak citlivé uši. Seděla jsem velmi klidně.

Po deseti neuvěřitelně dlouhých sekundách se vrátil, přišel pomalu na své tempo. Zastavil se pár kroků ode mě a půvabně se položil na zem se zkříženýma nohama. Nepřestával se mi dívat do očí. Dvakrát se zhluboka nadechl a pak se omluvně usmál.

„Je mi to moc líto.“ Zaváhal. „Pochopila bys, co tím myslím, kdybych řekl, že jsem jenom člověk?“

Přikývla jsem, ale jeho vtipu jsem se nedokázala zasmát. V žilách mi pulzoval adrenalin, jak mi pomalu docházelo nebezpečí, které mi hrozilo. Z místa, kde seděl, to dokázal vycítit. Jeho úsměv se změnil ve výsměšný.

„Jsem nejlepší predátor na světě, nemyslíš? Všechno na mně tě vábí – můj hlas, můj obličej, dokonce můj pach. To mi tak ještě scházelo!“ Zničehonic vstal a byl zase pryč, okamžitě

zmizel, a objevil se pod tím samým stromem jako předtím. Za půl sekundy oběhl louku.

„Jako kdybys mě mohla předběhnout!“ zasmál se hořce.

Vztáhl ruku a s ohlušujícím praskotem bez námahy ulomil z kmene jedle dvě stopy tlustou větev. Chvíli s ní v ruce balancoval a pak ji s neuvěřitelnou rychlostí odhodil, mrštil jí o druhý veliký strom, který se tou ranou otřásl a ještě chvíli se chvěl.

A už stál na krok ode mne, bez hnutí, jako by byl z kamene.

„Jako kdybys mě mohla přeprat,“ řekl něžně.

Seděla jsem jako přimrazená, bála jsem se ho víc než kdy předtím. Nikdy jsem ho neviděla úplně odložit tu pečlivě kultivovanou fasádu. Nikdy nebyl méně lidský, a ani krásnější. Obličej popelavý, oči rozšířené, seděla jsem jako pták hypnotizovaný očima hada.

Jeho nádherné oči planuly prudkým vzrušením. Pak s ubíhajícími vteřinami potemněly. Jeho výraz se pomalu vrátil k původní smutné masce.

„Neboj se,“ zašeptal sametovým hlasem, neúmyslně svůdným. „Slibuju,“ zaváhal. „Přísahám, že ti neublížím.“ Zdálo se, že má víc práce přesvědčit sám sebe než mě.

„Neboj se,“ zašeptal znovu a s přehnanou pomalostí přistoupil blíž. Plynule se posadil, schválně zpomalenými pohyby, až se naše obličeje ocitly na stejné úrovni, jenom stopu od sebe.

„Prosím tě, odpusť mi,“ řekl formálně. „Dokážu se ovládat. Tys mě zaskočila. Ale teď se chovám, jak nejlíp umím.“

Počkal, ale já jsem stále nemohla promluvit.

„Dneska nemám žízeň, čestné slovo.“ Zamrkal.

Tomu jsem se musela zasmát, ačkoliv ten smích byl roztřesený a zadýchaný.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se něžně, pomalu, opatrně natáhl svou mramorovou ruku a položil mi ji zpátky do dlaně.

Dívala jsem se na tu hladkou, chladnou ruku a pak jsem se mu podívala očí. Byly zjihlé, kajícné. Podívala jsem se zpátky

na jeho ruku a pak jsem ji otočila a konečkem prstu mu začala objíždět čáry v dlani. Vzhlédla jsem a plaše se usmála.

Oplatil mi oslňujícím úsměvem.

„Takže kde jsme to byli, než jsem se začal tak hrubě chovat?“ zeptal se něžnými kadencemi minulého století.

„Vážně si nedokážu vzpomenout.“

Usmál se, ale jeho obličej byl zahanbený. „Myslím, že jsme mluvili o tom, proč se bojíš, kromě zjevných důvodů.“

„Aha, správně.“

„Tedy?“

Podívala jsem se dolů na jeho ruku a jezdila bezcílně po té hladké, zářící dlani. Sekundy odtikávaly.

„Jak snadno se dám vyvést z míry,“ povzdechl si. Dívala jsem se mu do očí a najednou jsem pochopila, že tohle je pro něj stejně tak nové jako pro mě. I když měl za sebou tolik let nezměrných zkušeností, tohle pro něj bylo taky těžké. Ta myšlenka mi dodala odvahu.

„Bála jsem se… protože, no, ze zjevných důvodů s tebou nemůžu zůstat. A bojím se, že bych s tebou ráda zůstala, mnohem víc, než bych měla.“ Při těch slovech jsem sklopila oči na jeho ruce. Bylo pro mě těžké říct tohle nahlas.

„Ano,“ souhlasil pomalu. „To je skutečně důvod ke strachu. Chtít být se mnou. To opravdu není v tvém nejlepším zájmu.“

„Já vím. Možná bych mohla zkusit to nechtít, ale nevěřím, že by to fungovalo.“

„Přál bych si, abych ti mohl pomoct. Opravdu.“ Nebylo pochyb o upřímnosti v jeho živých očích. „Měl jsem už dávno odejít. Měl bych odejít teď. Ale nevím, jestli to dokážu.“

„Nechci, abys odešel,“ zašeptala jsem lítostivě, s pohledem upřeným zase dolů.

„Což je přesně ten důvod, proč bych odejít měl. Ale neboj. Já jsem v podstatě sobecký tvor. Příliš toužím po tvojí společnosti na to, abych dělal, co bych měl.“

„To jsem ráda.“

„To nebuď!“ stáhl ruku, tentokrát něžněji; jeho hlas byl drsnější než obvykle. Drsnější podle jeho měřítek, ale stále

krásnější než jakýkoliv jiný lidský hlas. Bylo těžké držet s ním krok – jeho náhlé změny nálad mě zanechaly vždycky o krok pozadu, jako omráčenou.

„Není to jenom tvoje společnost, po čem toužím! Na to nikdy nezapomínej. Nikdy nezapomínej, že pro tebe jsem nebezpečnější než pro kohokoliv jiného.“ Zarazil se. Podívala jsem se na něj a viděla, že nepřítomně zírá do lesa.

Na okamžik jsem se zamyslela.

„Asi přesně nechápu, jak to myslíš – aspoň tu poslední část,“ řekla jsem.

Podíval se zpátky na mě, šibalsky se usmál a jeho nálada se zase změnila.

„Jak bych ti to vysvětlil?“ přemítal. „Aniž bych tě zase vystrašil… hmmmm.“ Ale zdálo se, že o tom nepřemýšlí. Položil svou ruku zpátky do mé; sevřela jsem ji pevně v dlaních. Podíval se na naše ruce.

„To je úžasně příjemné, to teplo.“ Povzdechl.

Chvíle uplynula, než si srovnal myšlenky.

„Víš, jak má každý rád jiné chutě?“ začal. „Někdo má rád čokoládovou zmrzlinu, jiný dává přednost jahodové?“

Přikývla jsem.

„Promiň mi tu analogii s jídlem – nepřišel jsem na jiný způsob, jak to vysvětlit.“

Usmála jsem se. Smutně mi úsměv oplatil.

„Víš, každý člověk voní jinak, má jinou esenci. Kdybys zamkla alkoholika do místnosti plné zvětralého piva, ochotně by ho vypil. Ale kdyby chtěl, tak by dokázal odolat, kdyby to byl alkoholik, který se léčí. Teď řekněme, že bys do té místnosti postavila sklenici stoleté brandy, nejvzácnějšího, jemného koňaku – a naplnila místnost jeho teplým aroma – myslíš, že tehdy by se mu to podařilo?“

Seděli jsme mlčky a dívali se jeden druhému do očí – snažili se číst si navzájem myšlenky.

Prolomil ticho jako první.

„Možná, že to není to pravé srovnání. Možná, že odmítnout brandy by bylo příliš snadné. Možná jsem měl z našeho alkoholika raději udělat feťáka závislého na heroinu.“

„Takže tím se mi snažíš říct, že jsem tvoje oblíbená značka heroinu?“ žertovala jsem ve snaze odlehčit náladu.

Rychle se usmál, zdálo se, že oceňuje mou snahu. „Ano, ty jsi přesně moje značka heroinu.“

„Stává se to často?“ zeptala jsem se.

Podíval se přes vrcholky stromů a promýšlel svou odpověď.

„Mluvil jsem o tom s bratry.“ Pořád se díval do dálky. „Pro Jaspera je každý z vás v podstatě stejný. On se do naší rodiny dostal jako poslední. Pro něj je boj, aby vůbec dokázal abstinovat. Neměl ještě čas vypěstovat si cit na rozdíly v pachu, v chuti,“ najednou na mě pohlédl s omluvným výrazem.

„Promiň,“ řekl.

„Mně to nevadí. Prosím tě, nedělej si starosti, že mě urazíš nebo vystrašíš nebo cokoliv. Takhle zkrátka uvažuješ. Já to chápu, nebo se o to aspoň můžu snažit. Prostě mi to vysvětli, jak umíš.“

Zhluboka se nadechl a zase se zahleděl na oblohu.

„Takže Jasper si nebyl jistý, jestli vůbec někdy potkal někoho, kdo by byl tak…“ zaváhal, hledaje to správné slovo, „přitažlivý jako ty jsi pro mě. Takže si myslím, že nepotkal. Emmett už je s námi na jedné lodi déle, takříkajíc, a ten pochopil, co jsem myslel. Říká, že u něj to bylo dvakrát, jednou silněji než podruhé.“

„A u tebe?“

„Nikdy.“

To slovo tam na chvilku viselo v teplém větříku.

„Co Emmett dělal?“ zeptala jsem se, abych přerušila ticho.

Byla to špatná otázka, neměla jsem se ptát. Jeho obličej potemněl, ruka se mu v mé dlani zaťala v pěst. Podíval se jinam. Čekala jsem, ale nechystal se odpovědět.

„Asi to uhodnu,“ řekla jsem nakonec.

Zvedl oči; jeho výraz byl tesklivý, prosebný.

„I ti nejsilnější z nás můžou z lodi spadnout, viď?“

„Co po mně chceš? Svolení?“ Můj hlas byl ostřejší, než jsem zamýšlela. Snažila jsem se o laskavější tón – dovedla jsem uhodnout, co ho jeho upřímnost musela stát. „Chci říct, není tedy žádná naděje?“ Jak klidně jsem dokázala diskutovat o vlastní smrti!

„Ne, ne!“ Byl okamžitě zkroušený. „Samozřejmě, že je naděje! Chci říct, samozřejmě, že nebudeš…“ nechal větu nedokončenou. Jeho oči se vpalovaly do mých. „S námi je to jiné. Emmett… to byli cizí lidé, na které padl. Bylo to už dávno, a on nebyl tak… zkušený, tak opatrný, jako je teď.“

Odmlčel se a napjatě se na mě díval, zatímco jsem si to promýšlela.

„Takže kdybychom se potkali… no, třeba v temné ulici nebo tak něco…“ odmlčela jsem se.

„Stálo mě to všechny síly, abych nevyskočil uprostřed třídy plné lidí a –“ najednou se odmlčel a podíval se stranou. „Když jsi prošla kolem mě, mohl jsem zničit všechno, co pro nás Carlisle vybudoval, přímo tehdy a tam. Kdybych nepotlačoval svou žízeň během posledních, no, hrozně moc let, nedokázal bych se udržet.“ Odmlčel se, mračil se na stromy.

Podíval se na mě chmurně, oba jsme vzpomínali. „Musela sis myslet, že jsem posedlý.“

„Nedokážu pochopit, proč. Jak jsi mě mohl tak rychle nenávidět…“

„Pro mě to bylo, jako bys byla nějaký démon, povolaný přímo z mého osobního pekla, aby mě zničil. Vůně, vycházející z tvé kůže… myslel jsem ten první den, že se z toho zblázním. Během jedné hodiny mě napadla stovka různých způsobů, jak tě odlákat z místnosti, dostat tě někam samotnou. A každý z nich jsem přemohl, myslel jsem na svou rodinu, co bych jim tím způsobil. Musel jsem utéct, dostat se pryč, než bych řekl něco, co by tě přimělo mě následovat…“

Vzhlédl a uviděl můj zmatený výraz, jak jsem se snažila absorbovat jeho hořké vzpomínky. Jeho zlaté oči mu žhnuly zpod řas, hypnotické a smrtící.

„Ty bys přišla,“ prohlásil.

Snažila jsem se mluvit klidně. „Bezpochyby."

Sklopil pohled na moje ruce a zamračil se. „A pak, když jsem se snažil přehodit si rozvrh v marném pokusu se ti vyhnout, ses tam najednou objevila – v té dusné, teplé malé místnosti, ta vůně byla k zešílení. Málem jsem si tě tam tehdy vzal. Byl tam jenom jeden další křehký člověk – s kterým bych se tak snadno vypořádal."

Zachvěla jsem se v teplém slunci, viděla jsem své vzpomínky nově jeho očima, až teď mi došlo to nebezpečí. Chudák paní Copeová; zachvěla jsem se znovu, když jsem si uvědomila, že stačilo málo a byla bych neúmyslně zodpovědná za její smrt.

„Ale odolal jsem. Nevím jak. Přinutil jsem se nečekat na tebe, nesledovat tě ze školy. Venku to bylo snadnější, tam jsem tě už nemohl cítit, mohl jsem myslet jasně, učinit správné rozhodnutí. Vysadil jsem ostatní doma – příliš jsem se styděl jim povědět, jak jsem byl slabý, oni jenom poznali, že něco není v pořádku – a pak jsem šel přímo za Carlislem do nemocnice, abych mu řekl, že odcházím."

Překvapeně jsem na něj zírala.

„Vyměnil jsem si s ním auto – měl plnou nádrž benzínu a já jsem se nechtěl zastavovat. Neodvažoval jsem se jet domů, podívat se do tváře Esme. Nenechala by mě odjet bez scény. Snažila by se mě přesvědčit, že to není nutné…

Druhý den ráno jsem byl na Aljašce." Znělo to zahanbeně, jako kdyby přiznával velkou zbabělost. „Strávil jsem tam dva dny, s nějakými starými známými… ale stýskalo se mi. Nesnesl jsem pomyšlení na to, že jsem zarmoutil Esme a všechny ostatní, mou adoptovanou rodinu. V čistém vzduchu hor bylo těžké věřit, že jsi tak neodolatelná. Přesvědčil jsem sám sebe, že bylo slabostí utéct. Už jsem si předtím dovedl poradit s pokušením, ne sice v takovém rozsahu, to ani náhodou, ale byl jsem silný. Kdo jsi, bezvýznamná malá holka" – najednou se zakřenil – „abys mě vyhnala z místa, kde jsem chtěl být? Tak jsem se vrátil…" Zíral do prostoru.

Nemohla jsem mluvit.

„Učinil jsem opatření, lovil, krmil se víc než obvykle, když jsem tě měl zase vidět. Usoudil jsem, že jsem dost silný, abych se k tobě choval jako ke každému jinému člověku. To byla domýšlivost.

Bylo bezpochyby komplikací, že jsem nedokázal číst tvoje myšlenky, abych věděl, jaká je tvoje reakce na mě. Na to jsem nebyl zvyklý, když jsem se musel uchýlit k tak nepřímým opatřením, jako bylo poslouchat tvoje slova v Jessičině mysli… její mysl není zrovna originální a otravovalo mě, že se k tomu musím snížit. A taky jsem nemohl vědět, jestli skutečně myslíš vážně to, co říkáš. Bylo mi to všechno hrozně protivné.“ Zamračil se při té vzpomínce.

„Chtěl jsem, abys pokud možno zapomněla na moje chování ten první den, tak jsem se snažil mluvit s tebou stejně, jako bych mluvil s kýmkoli jiným. Ve skutečnosti jsem s dychtivostí doufal, že rozluštím nějaké tvé myšlenky. Ale byla jsi příliš zajímavá, zjistil jsem, že jsem se chytil do tvých výrazů… a každou chvíli jsi rozvlnila vzduch rukou nebo vlasy, a vůně mě zase ohromila…

Samozřejmě, pak tě málem přejeli přímo před mýma očima. Později jsem si vymyslel naprosto dokonalou omluvu, proč jsem se v tom okamžiku tak zachoval – protože kdybych tě nezachránil, kdyby tam byla přede mnou rozlita tvoje krev, myslím, že bych se nedokázal udržet a prozradil tak, kdo jsme. Ale tuhle výmluvu jsem si vymyslel až později. Tam v tu chvíli jsem dokázal myslet na jedinou věc: jen ne ona.“

Zavřel oči, ztracen ve svých bolestných doznáních. Dychtivě jsem poslouchala a rozum šel stranou. Hlásek v hlavě mi napovídal, že bych měla být zděšená. Místo toho se mi ulevilo, že konečně chápu. A byla jsem naplněna soucitem s jeho utrpením, i teď, když se vyznával z touhy připravit mě o život.

Nakonec jsem byla schopná promluvit, ačkoliv můj hlas byl slabý. „A v nemocnici?“

Jeho oči blýskly vzhůru k mým. „Byl jsem zděšený. Nemohl jsem uvěřit, že jsem nás přece jen vystavil nebezpečí, dal jsem se do tvé moci – ze všech lidí právě do tvé. Jako kdybych

potřeboval další motiv, abych tě zabil.“ Oba jsme sebou trhli, jak to slovo vyklouzlo. „Ale mělo to opačný účinek,“ pokračoval rychle. „Pohádal jsem se s Rosalií, Emmettem a Jasperem, když navrhovali, že teď je ten čas… nejhorší hádka, jakou jsme kdy měli. Carlisle stál na mojí straně a Alice taky.“ Ušklíbl se, když řekl jeho jméno, nedokázala jsem si představit, proč. „Esme mi řekla, ať udělám cokoliv, co musím, abych zůstal.“ Zavrtěl shovívavě hlavou.

„Celý ten další den jsem odposlouchával mysl každého, s kým jsi promluvila, šokovaný, že držíš slovo. Vůbec jsem ti nerozuměl. Ale věděl jsem, že se s tebou nesmím víc zaplést. Dělal jsem, co bylo v mých silách, abych se od tebe držel co nejdál. A každý den mě vůně tvé kůže, tvého dechu, tvých vlasů… zasahovala tak silně jako poprvé.“

Znovu se naše pohledy setkaly a jeho oči byly překvapivě něžné.

„A kvůli tomu všemu,“ pokračoval, „bych býval udělal lépe, kdybych nás všechny odhalil hned v tu první chvíli, než kdybych ti měl ublížit teď a tady – kde nejsou žádní svědci a nic mě nemůže zastavit.“

Jsem jenom člověk, a tak jsem se musela zeptat. „Proč?“

„Isabello.“ Pečlivě vyslovil moje plné jméno, pak mi rozpustile prohrábl vlasy volnou rukou. Tělem mi při tom uvolněném pohybu proběhl šok. „Bello, nemohl bych se sebou žít, kdybych ti někdy ublížil. Nevíš, jak mě to pořád mučí.“ Podíval se dolů, zase zahanbený. „Pomyšlení na tebe, bez pohnutí, bílou, chladnou… už nikdy nevidět, jak ti naskočí ruměnec, nikdy nevidět ten záblesk intuice v tvých očích, když prokoukneš moje záminky… to by bylo nesnesitelné.“ Zvedl své nádherné zmučené oči ke mně. „Ty jsi teď pro mě nejdůležitější na světě. Nikdy pro mě nebylo nic důležitějšího.“

Hlava se mi točila z rychlé změny směru, jaký naše konverzace nabrala. Z veselého tématu o mém hrozícím zániku jsme si najednou vzájemně vyznávali city. Čekal, a i když jsem se dívala dolů a sledovala naše ruce, věděla jsem, že jeho zlaté oči spočívají na mně.

„Samozřejmě už víš, jak to cítím já," řekla jsem nakonec. „Jsem tady… což zkrátka znamená, že bych radši umřela, než bych se držela od tebe," zamračila jsem se. „Jsem pitomá."

„Jsi pitomá," souhlasil se smíchem. Naše oči se setkaly a já jsem se taky zasmála. Zasmáli jsme se společně nad tím, jak pitomá a naprosto nemožná je tahle chvíle.

„A tak se lev zamiloval do jehňátka…" zamumlal. Podívala jsem se stranou, aby mi neviděl do očí a nevšiml si, jak mě to slovo rozechvělo.

„To je ale hloupé jehňátko," povzdechla jsem si.

„To je ale šílený, masochistický lev." Dlouhou chvíli zíral do lesa plného stínů a já jsem si říkala, kam ho jeho myšlenky asi odvedly.

„Proč…?" začala jsem a pak jsem se odmlčela, protože jsem nevěděla, jak pokračovat.

Podíval se na mě a usmál se; sluce se mu odráželo v obličeji, na zubech.

„Ano?"

„Pověz mi, proč jsi přede mnou předtím utekl."

Jeho úsměv pohasl. „Ty víš proč."

„Ne, chci říct, co přesně jsem udělala špatně? Budu se muset mít na pozoru, chápeš, takže bych se radši měla začít učit, co bych neměla dělat. Tohle, například," a pohladila jsem ho po hřbetu ruky, „se zdá být v pořádku."

Znovu se usmál. „Ty jsi neudělala nic špatně, Bello. To byla moje chyba."

„Ale já chci pomoct, jestli můžu, abych ti to neztěžovala."

„No…" Na chvíli rozvažoval. „Šlo o to, jak jsi byla blízko. Většina lidí se nás instinktivně straní, odrazuje je naše odlišnost… nečekal jsem, že přijdeš tak blízko. A pak vůně tvého hrdla." Zarazil se a podíval se, jestli mě nerozrušil.

„Tak dobře," řekla jsem prostořece ve snaze zlehčit najednou napjatou atmosféru. Sklonila jsem bradu. „Žádné odhalování krku."

Fungovalo to; zasmál se. „Ne, vážně, bylo to spíš tím překvapením než čímkoliv jiným."

Zvedl svou volnou ruku a položil mi ji něžně ze strany na krk. Seděla jsem velmi klidně, chvění jeho dotyku bylo přirozeným varováním – varováním, které mi říkalo, abych byla vyděšená. Ale ve mně nebyl žádný pocit strachu. Byly tam ovšem jiné pocity…

„Vidíš," řekl. „Naprosto v pohodě."

Krev mi tepala jako o závod a já jsem si přála, abych ji dokázala zpomalit, cítila jsem, že tohle mu musí všechno ještě víc komplikovat – bušení pulzu v mých žilách. Jistě ho slyší.

„Ten ruměnec na tváři ti tak sluší," zamumlal. Jemně vyprostil svou druhou ruku. Moje ruce mi ochable spadly do klína. Měkce mi přejel po tváři, pak podržel můj obličej ve svých mramorových dlaních.

„Buď velmi klidná," zašeptal, jako kdybych už tak nebyla jako přimrazená.

Pomalu, aniž by uhnul pohledem od mých očí, se ke mně naklonil. Pak najednou, ale velmi něžně, položil svou chladnou tvář do důlku mezi mým ramenem a krkem. Naprosto jsem se nedokázala pohnout, i kdybych chtěla. Poslouchala jsem zvuk jeho vyrovnaného dechu, dívala se, jak si slunce a vítr hrají v jeho bronzových vlasech, lidštějších než jakákoliv jiná část jeho těla.

Pomalinku klouzal rukama po mém krku. Zachvěla jsem se a slyšela ho, jak zadržuje dech. Ale jeho ruce nepřestaly měkce mi sklouzly na ramena a pak se zastavily.

Naklonil obličej a jeho nos mi přejel po klíční kosti. Zůstal s tváří něžně přitisknutou na mé hrudi.

Poslouchal moje srdce.

„Ách," povzdechl.

Nevím, jak dlouho jsme seděli bez pohnutí. Mohly to být hodiny. Nakonec se bušení mého pulzu ztišilo, ale on se nehýbal, ani znovu nepromluvil, jen mě držel. Věděla jsem, že v kteroukoliv chvíli to může překročit mez a můj život by skončil – tak rychle, že bych si toho možná ani nevšimla. Ale strach jsem v sobě vzbudit nedokázala. Nemohla jsem myslet na nic jiného než na to, že se mě dotýká.

A pak, příliš brzy, mě pustil.

Jeho oči byly poklidné.

„Nebude to zase tak těžké," řekl s uspokojením.

„Tohle bylo hodně těžké?"

„Míň, než jsem si představoval. A pro tebe?"

„Ne, pro mě to nebylo… těžké."

Usmál se mé formulaci. „Ty víš, jak to myslím."

Usmála jsem se.

„Tady." Vzal mě za ruku a položil si ji na tvář. „Cítíš, jak je teplá?"

A skutečně, jeho obvykle ledová kůže byla téměř teplá. Ale já jsem si toho moc nevšímala, protože jsem se směla dotýkat jeho obličeje, a to bylo něco, o čem jsem soustavně snila od prvního dne, kdy jsem ho spatřila.

„Nehýbej se," zašeptala jsem.

Nikdo nedokázal být tak nehybný jako Edward. Zavřel oči a znehybněl pod mojí rukou jako kámen, jako řezba.

Postupovala jsem ještě pomaleji než on předtím, dávala jsem si pozor, abych neudělala neočekávaný pohyb. Hladila jsem ho po tváři, jemně jsem mu přejížděla přes oční víčka, přes purpurový stín v jamce pod jeho okem. Objížděla jsem tvar jeho dokonalého nosu, a pak, přeopatrně, jeho bezkrevné rty. Ty se pod mou rukou pootevřely a já jsem na konečcích prstů ucítila jeho studený dech. Chtěla jsem se sklonit a vdechovat jeho vůni. Tak jsem spustila ruku a naklonila se stranou, abych to nepřehnala.

Otevřel oči, a ty byly lačné. Ale ne tak, abych se začala bát, spíš aby se mi napjaly svaly v dutině břišní a znovu se rozbušila krev v mých žilách.

„Přál bych si," zašeptal, „přál bych si, abys mohla cítit… tu spletitost… ten zmatek… které cítím. Abys dokázala pochopit."

Zvedl ruku k mým vlasům a pak mi opatrně přejel po obličeji.

„Povídej mi o tom," vydechla jsem.

„Myslím, že to nejde. Na jednu stranu jsem ti vyprávěl o tom hladu – žízni – které po tobě já ubožák cítím. A myslím, že to

do určité míry můžeš pochopit. Ačkoliv," a pousmál se, „protože nejsi závislá na žádné droze, pravděpodobně se do toho nedokážeš plně vcítit."

„Ale…" jeho prsty se dotkly zlehka mých rtů, že jsem se znovu rozechvěla. „Jsou jiné hlady. Hlady, kterým ani nerozumím a které jsou mi cizí."

„Možná tomu rozumím líp, než si myslíš."

„Nejsem zvyklý cítit se tak lidsky. Je to vždycky takové?"

„Pro mě?" odmlčela jsem se. „Ne, nikdy. Nikdy předtím jsem nic takového nezažila."

Podržel moje ruce mezi svými. Připadaly mi v jeho železném sevření tak slabé.

„Nevím, jak ti být blízko," přiznal. „Nevím, jestli to dokážu."

Naklonila jsem se velmi pomalu dopředu, přitom jsem ho varovala pohledem. Položila jsem si tvář na jeho kamennou hruď. Slyšela jsem jeho dech, ale nic jiného.

„Tohle stačí," povzdechla jsem si a zavřela oči.

Ve velmi lidském gestu mě objal pažemi a zabořil obličej do mých vlasů.

„Jsi v tom lepší, než se zdáš," poznamenala jsem.

„Mám lidské instinkty – možná jsou pohřbeny hluboko, ale jsou tam."

Seděli jsme takhle další nezměřitelný okamžik; přemítala jsem, jestli je možné, aby byl taky tak neochotný se pohnout jako já. Ale viděla jsem, že světlo pohasíná, stíny lesa se nás začínají dotýkat, a povzdechla jsem si.

„Musíš jít."

„Myslela jsem, že mi nedokážeš číst v mysli," obvinila jsem ho.

„Začíná to být jasnější." Cítila jsem úsměv v jeho hlasu.

Vzal mě za ramena a já jsem se mu podívala do tváře.

„Můžu ti něco ukázat?" zeptal se a najednou mu v očích plálo vzrušení.

„Co mi chceš ukázat?"

„Ukážu ti, jak já se pohybuju v lese.“ Viděl můj výraz. „Neboj, budeš naprosto v bezpečí, a dostaneme se k autu mnohem rychleji.“ Jeho ústa se zkroutila do toho pokřiveného úsměvu tak krásného, že se mi srdce skoro zastavilo.

„Proměníš se v netopýra?“ zeptala jsem se obezřetně.

Zasmál se hlasitěji, než jsem kdy slyšela. „Jako kdybych tohle už tolikrát neslyšel!“

„Správně, jsem si jistá, že to máš na talíři pořád.“

„No tak, ty malý zbabělče, vylez mi na záda.“

Počkala jsem, abych viděla, jestli si dělá legraci, ale on to zjevně myslel vážně. Usmál se, když pochopil moje váhání, a sáhl pro mě. Srdce mi zareagovalo; i když nedokázal slyšet moje myšlenky, můj pulz mě vždycky prozradil. Pak si mě vyhoupl na záda. Nestálo mě to žádné úsilí, jenom – když už jsem byla nahoře – jsem ovinula nohy a paže tak pevně kolem něj, že by to normálního člověka zadusilo. Bylo to jako přimknout se ke kameni.

„Jsem o trochu těžší než ten batoh, co běžně nosíš,“ varovala jsem.

„Pche!“ odfrkl si. Téměř jsem slyšela, jak protáčí oči. Ještě nikdy předtím jsem ho neviděla v tak povznesené náladě.

Poplašil mě, když mě najednou popadl za ruku, přitiskl si mou dlaň k obličeji a zhluboka vdechoval.

„Pořád snadnější,“ zamumlal.

A pak se rozběhl.

Jestli jsem se někdy předtím v jeho přítomnosti bála smrti, nebylo to nic proti tomu, jak jsem se cítila teď.

Letěl temným, hustým podrostem lesa jako střela, jako duch. Nebylo slyšet žádný zvuk, nic, co by dokazovalo, že se jeho nohy dotýkají země. Jeho dýchání se vůbec neměnilo, nijak se na něm neprojevila žádná námaha. Ale stromy kolem nás letěly smrtelnou rychlostí, vždycky nás minuly jen o pár centimetrů.

Byla jsem příliš zděšená, abych zavřela oči, ačkoliv studený lesní vzduch mě bičoval do obličeje a pálil v nich. Připadala jsem si, jako kdybych hloupě vystrkovala hlavu z okénka

letícího letadla. A poprvé ve svém životě jsem pocítila tu omamující slabost nevolnosti z pohybu.

Pak bylo po všem. Pěšky jsme šli několik hodin, abychom se dostali na Edwardovu louku, a teď jsme byli zpátky u auta v několika minutách.

„Opojné, viď?“ Jeho hlas byl vysoký, vzrušený.

Stál nehybně, čekal, až slezu dolů. Snažila jsem se, ale moje svaly nereagovaly. Moje paže a nohy zůstávaly obemknuté kolem něj, zatímco hlava se mi nepříjemně točila.

„Bello?“ zeptal se, teď s úzkostí.

„Myslím, že si musím lehnout,“ zalapala jsem po dechu.

„Ach, promiň.“ Čekal, ale já jsem se pořád nemohla hýbat.

„Myslím, že potřebuju pomoct,“ přiznala jsem.

Tiše se zasmál a jemně uvolnil moje pevné sevření kolem svého krku. Železné síle jeho rukou nešlo odolávat. Pak si mě přitáhl tak, aby mi viděl do tváře a kolébal mě v pažích jako malé dítě. Chvíli mě držel, pak mě opatrně položil na pružné kapradí.

„Jak se cítíš?“ zeptal se.

Nemohla jsem si být jistá, jak se cítím, když se mi hlava tak bláznivě točila. „Na omdlení, myslím.“

„Skloň hlavu mezi kolena.“

Pokusila jsem se a trochu to pomohlo. Pomalu jsem se nadechovala a vydechovala, držela jsem hlavu v naprostém klidu. Cítila jsem, že Edward sedí vedle mě. Okamžiky plynuly, až jsem konečně zjistila, že už dokážu zvednout hlavu. V uších mi znělo duté zvonění.

„Asi to nebyl nejlepší nápad,“ přemítal.

Snažila jsem se o pozitivní přístup, ale hlas jsem měla slabý. „Ne, bylo to velmi zajímavé.“

„Haha! Jsi bílá jako duch – ne, jsi bílá jako já!“

„Asi jsem měla mít zavřené oči.“

„To si pamatuj pro příště.“

„Příště!“ zasténala jsem.

Zasmál se, jeho nálada byla stále radostná.

„Vejtaho,“ zamumlala jsem.

„Otevři oči, Bello," řekl tiše.

Seděl těsně u mě, obličej měl tak blízko. Jeho krása mě zase ohromila – bylo jí tolik, taková přemíra, že jsem si na to pořád nedokázala zvyknout.

„Když jsem běžel, myslel jsem na to…" Odmlčel se.

„Abys nenarazil do stromů, doufám."

„Hlupáčku," uchechtl se. „Běhání je má druhá přirozenost, na to nemusím myslet."

„Vejtaho," zamumlala jsem znovu.

Usmál se.

„Ne," pokračoval. „Myslel jsem na to, že chci něco zkusit." A vzal můj obličej znovu do dlaní.

Nemohla jsem dýchat.

Zaváhal – ne normálním způsobem, jako člověk.

Ne tak, jak váhá muž, než políbí ženu, aby odhadl její reakci, aby viděl, jak ho přijme. Možná zaváhá, aby prodloužil tu chvíli, ten ideální okamžik očekávání, který je lepší než polibek sám.

Edward váhal, aby otestoval sám sebe, aby viděl, jestli je to bezpečné, aby se ujistil, že pořád ovládá své nutkání.

A pak se jeho studené, mramorové rty velmi měkce přitiskly na moje.

To, nač nikdo z nás nebyl připraven, byla moje reakce.

Krev se mi pod kůží vařila, pálila mě do rtů. Divoce jsem zalapala po dechu. Prsty se mi zamotaly do jeho vlasů a přitiskly ho ke mně. Rty se mi pootevřely, jak jsem vdechovala jeho opojný dech.

Okamžitě jsem cítila, že se pod mými rty změnil v nereagující kámen. Rukama mi něžně, ale s neodolatelnou silou odtáhl tvář. Otevřela jsem oči a viděla jeho obezřetný výraz.

„No páni," vydechla jsem.

„To je slabé slovo."

Oči mu divoce žhnuly, zatínal čelist v usilovném sebeovládání, a přesto nepolevil ve své dokonalé artikulaci. Podržel můj obličej jen pár centimetrů od svého. Oslnil mi oči.

„Měla bych…?“ snažila jsem se vyprostit, udělat mu trochu místa.

Jeho ruce mi nedovolily pohnout se ani o píď.

„Ne, to se dá vydržet. Počkej chvilku, prosím.“ Jeho hlas byl zdvořilý, kontrolovaný.

Dívala jsem se mu do očí, sledovala, jak vzrušení v nich pohasíná a něžní.

Pak se usmál překvapivě uličnickým úsměvem.

„Tak,“ řekl, zjevně potěšený sám sebou.

„Dá se to vydržet?“ zeptala jsem se.

Zasmál se nahlas. „Jsem silnější, než jsem si myslel. Je hezké to vědět.“

„Ráda bych řekla to samé. Omlouvám se.“

„Ty jsi jenom člověk, konec konců.“

„Moc díky,“ můj hlas byl zatrpklý.

Vyskočil na nohy jedním ze svých mrštných, téměř neviditelně rychlých pohybů. Natáhl ke mně ruku. Nečekané gesto. Už jsem si tak zvykla na to, že si úzkostlivě dáváme pozor, abychom se navzájem nedotýkali. Vzala jsem jeho ledovou ruku, potřebovala jsem podepřít víc, než jsem si myslela. Moje rovnováha se ještě nevrátila.

„Pořád je ti slabo z toho běhu? Nebo tě odrovnalo, jak dokonale líbám?“ Jak veselý, jak lidský se zdál, když se teď zasmál, jeho andělská tvář bezstarostná. Byl to jiný Edward, než jakého jsem dosud znala. A o to víc mi popletl hlavu. Způsobilo by mi to fyzickou bolest, kdyby mě teď od něj chtěl někdo odtrhnout.

„Nevím jistě, pořád jsem obluzená,“ podařilo se mi odpovědět. „Ale myslím, že je to od obojího trochu.“

„Možná bys mě měla nechat řídit.“

„Zbláznil ses?“ protestovala jsem.

„Umím řídit líp než ty, když máš svůj nejlepší den,“ škádlil mě. „Máš mnohem pomalejší reflexy.“

„To je jistě pravda, ale obávám se, že ani moje nervy, ani moje auto by tvoje řízení nemusely vydržet.“

„Trochu důvěry, prosím, Bello.“

Ruku jsem měla v kapse a pevně jsem v ní svírala klíč. Odhodlaně jsem našpulila rty a pak jsem zavrtěla hlavou s upjatým úsměvem.

„Ne. Ani náhodou.“

Zvedl nevěřícně obočí.

Chtěla jsem ho obejít a mířila za volant. Možná by mě nechal projít, kdybych lehce nezavrávorala. Ovšem možná taky ne.

„Bello, už mě stálo hodně úsilí, abych tě udržel naživu. Nehodlám tě pustit za volant, když ani nedokážeš jít rovně. Navíc, přítel nenechá přítele řídit opilého,“ citoval se smíchem a ovinul mi paži kolem pasu tak, že jsem nemohla uniknout. Cítila jsem nesnesitelně sladkou vůni vycházející z jeho hrudi.

„Opilého?“ ohradila jsem se.

„Jsi obluzená samotnou mojí přítomností.“ Zase se usmál tím rozpustilým úsměvem.

„To nemůžu popřít,“ povzdechla jsem si. Nedalo se to obejít; nedokázala jsem mu v ničem odolat. Zvedla jsem klíček vysoko a pak jsem ho pustila, sledovala jsem, jak mu ruka švihla jako blesk a tiše ho chytila. „Jeď pomalu – můj náklaďáček je v důchodovém věku.“

„Velmi rozumné,“ pochválil mě.

„A tebe to vůbec nezasahuje?“ zeptala jsem se rozzlobeně. „Moje přítomnost?“

Jeho pružné rysy se změnily, výraz mu zjihl, zněžněl. Zpočátku neodpovídal; prostě sklonil svůj obličej k mému a přejel mi rty zlehka po čelisti, od ucha k bradě, tam a zpátky. Zachvěla jsem se.

„Bez ohledu na to,“ zamumlal nakonec, „já mám lepší reflexy.“

14. DUCH NAD HMOTOU

Uměl dobře řídit, když udržel rychlost v rozumné míře, to jsem musela přiznat. Jako tolik věcí, ani tohle mu, zdá se, nedělalo žádné potíže. Sotva se díval na silnici, přesto se pneumatiky nevychýlily ani o centimetr ze středu pruhu. Řídil jednou rukou, druhou držel mou ruku na sedadle. Někdy se podíval do zapadajícího slunce, někdy pohlédl na mě – na můj obličej, na moje vlasy vlající z otevřeného okna, na naše propletené ruce.

Naladil na rádiu stanici se starými písničkami a zpíval nahlas písničku, kterou jsem nikdy neslyšela. Znal každé slovo.

„Máš rád hudbu z padesátých let?" zeptala jsem se.

„Muzika v padesátých letech byla dobrá. Mnohem lepší než v šedesátých, nebo v sedmdesátých, br!" otřásl se. „Osmdesátá léta byla snesitelná."

„Řekneš mi někdy, kolik je ti let?" zeptala jsem se váhavě, nechtěla jsem pokazit jeho veselou náladu.

„Záleží na tom hodně?" Jeho úsměv, k mé úlevě, zůstával bez mráčku.

„Ne, ale pořád si říkám…" ušklíbla jsem se. „Nic tě v noci neudrží vzhůru tolik jako nevyřešené tajemství."

„Nevím, jestli tě to nerozruší," přemýšlel pro sebe. Díval se do slunce; minuty ubíhaly.

„Zkus to," řekla jsem nakonec.

Povzdechl si a pak se mi podíval do očí, jako kdyby na čas úplně zapomněl na silnici. To, co v nich viděl, ať to bylo cokoliv, ho muselo povzbudit. Podíval se do slunce – světlo zapadajícího kotouče se odráželo od jeho kůže v rubínově zabarvených jiskřičkách – a promluvil.

„Narodil jsem se v Chicagu v roce 1901." Odmlčel se a po očku se na mě podíval. Dala jsem si pozor, abych se netvářila

překvapeně, a trpělivě jsem čekala na zbytek. Zlehka se usmál a pokračoval. „Carlisle mě našel v nemocnici v létě 1918. Bylo mi sedmnáct a umíral jsem na španělskou chřipku.“

Uslyšel, jak jsem zadržela dech, ačkoliv to bylo sotva slyšitelné mým vlastním uším. Podíval se mi znovu do očí.

„Nepamatuju si to moc dobře, už je to dávno, a lidské vzpomínky vyblednou.“ Na chvilku se myšlenkami někde zatoulal, pak pokračoval. „Pamatuju si, jaké to bylo, když mě Carlisle zachránil. Není to snadná věc, rozhodně nic, na co bys mohla zapomenout.“

„Co tvoji rodiče?“

„Ti na tu nemoc už umřeli. Byl jsem sám. Proto si mě vybral. Věděl, že ve všem tom zmatku epidemie si nikdo ani nevšimne, že jsem pryč.“

„Jak tě… zachránil?“

Pár vteřin uplynulo, než odpověděl. Zdálo se, že si pečlivě vybírá slova.

„Bylo to těžké. Ne každý má to sebeovládání nutné pro to, aby se to podařilo. Ale Carlisle byl vždycky ten nejlidštější, nejsoucitnější z nás… Myslím, že v průběhu celé historie bys nenašla jemu podobného,“ odmlčel se. „Pro mě to bylo prostě velmi, velmi bolestivé.“

Z toho, jak měl zaťaté rty, jsem pochopila, že na tohle téma už víc neřekne. Potlačila jsem svou zvědavost, ačkoliv mě silně ponoukala. Bylo ještě tolik věcí, které jsem si na toto konkrétní téma potřebovala promyslet, věcí, které mi teprve začínaly docházet. Jeho bystrá mysl bezpochyby už pochopila každý aspekt, který mně zatím unikal.

Jeho tichý hlas mě vytrhl z myšlenek. „Udělal to z osamělosti. To je obvykle důvod volby. Byl jsem první v Carlisleově rodině, ačkoliv brzy poté našel Esme. Spadla z útesu. V nemocnici ji přinesli rovnou do márnice, ačkoliv její srdce stále tlouklo.“

„Takže tedy musíš umírat, aby ses stal…“ Nikdy jsme to slovo neřekli, a já jsem ho teď nedokázala vyslovit.

„Ne, to jenom Carlisle. Nikdy by to neudělal nikomu, kdo má jinou volbu.“ Úcta v jeho hlasu byla hluboká, kdykoliv o otci promluvil. „Říká ovšem, že je to snadnější,“ pokračoval, „když je krev slabá.“ Podíval se na tmavou silnici a já jsem cítila, že se to téma zase uzavírá.

„A Emmett a Rosalie?“

„Carlisle přivedl Rosalii do naší rodiny jako třetí. Až mnohem později mi došlo, že doufal, že Rosalie se mi stane tím, čím pro něj byla Esme – vždycky měl všechno důkladně rozmyšlené.“ Zakoulel očima. „Ale já jsem ji nikdy nebral jinak než jako sestru. Rosalie si pak o dva roky později našla Emmetta. Byla na lovu – tenkrát jsme byli v Apalačských horách a ona našla medvěda, který se ho chystal dorazit. Přinesla ho zpátky Carlisleovi, více než sto mil, protože se bála, že by to sama nedokázala. Teprve teď začínám chápat, jak těžká pro ni ta cesta byla.“ Vrhl významný pohled směrem ke mně a zvedl naše ruce, stále propletené, aby mi hřbetem ruky přejel po tváři.

„Ale dokázala to,“ povzbuzovala jsem ho a uhýbala pohledem před nesnesitelnou krásou jeho očí.

„Ano,“ zašeptal. „Viděla v jeho obličeji něco, co jí dodalo dost síly. A od té doby jsou spolu. Někdy žijí odděleně od nás, jako manželé. Ale čím mladší předstíráme, že jsme, tím déle můžeme zůstat na daném místě. Městečko Forks nám připadalo dokonalé, tak jsme se tu zapsali na střední školu.“ Zasmál se. „Předpokládám, že jim za pár let budeme muset jít na svatbu, znovu.“

„A Alice a Jasper?“

„Alice a Jasper jsou dvě velmi vzácné bytosti. Oba si vypěstovali svědomí, jak tomu říkáme, bez nějakého vnějšího vedení. Jasper patřil do jiné… rodiny, do velmi odlišné rodiny. Měl z toho depresi a začal se toulat na vlastní pěst. Alice ho našla. Jako já, i ona má některé dary nad běžný rámec našeho druhu.“

„Vážně?“ přerušila jsem ho fascinovaně. „Ale tys říkal, že jsi jediný, kdo dokáže číst lidem myšlenky.“

„To je pravda. Ona umí jiné věci. Ona věci vidí – věci, které se možná stanou, které přicházejí. Ale je to velmi subjektivní. Budoucnost není vytesaná do kamene. Věci se mění.“

Jeho čelist se napjala, když tohle říkal, a jeho oči střelily do mého obličeje a zase pryč tak rychle, že jsem si nebyla jistá, jestli jsem si to jenom nevymyslela.

„Jaké věci vidí?“

„Viděla Jaspera a poznala, že ji hledá, dřív než to poznal on sám. Viděla Carlislea a naši rodinu a společně si nás našli. Je velmi citlivá na náš druh. Vždycky například vidí, když se přiblíží nějaká skupina našeho druhu. A vidí i hrozbu, kterou by ta skupina mohla představovat.“

„Je hodně takových… vašeho druhu?“ Byla jsem překvapená. Kolik jich může chodit mezi námi neodhalených?

„Ne, moc ne. Ale většina se neusadí na jednom místě. Jenom takoví jako my, ti, kdo se vzdali lovení lidí –“ střelil pohledem směrem ke mně – „mohou trvale žít společně s lidmi. Našli jsme jenom jednu další rodinu, jako je ta naše, v jedné malé vesnici na Aljašce. Nějakou dobu jsme žili společně, ale bylo nás tam tolik, že by si nás lidé mohli všimnout. Ti z nás, kteří žijí… jinak, mají tendenci žít pospolu.“

„A ti ostatní?“

„To jsou většinou kočovníci. Všichni jsme tak někdy žili. Po čase tě to unaví, jako všechno. Ale tu a tam na někoho narazíme, protože většina z nás dává přednost severu.“

„Proč?“

Teď už jsme zaparkovali u nás před domem a on vypnul motor. Bylo velmi ticho a tma; nebyl žádný měsíc. Světlo na verandě nesvítilo, takže jsem podle toho poznala, že otec ještě není doma.

„Měla jsi dnes odpoledne oči otevřené?“ utahoval si ze mě. „Myslíš, že bych ve slunečním světle mohl chodit po ulicích, aniž bych působil dopravní nehody? Není náhodou, že jsme si vybrali Olympijský poloostrov, jedno z nejméně slunečných míst na světě. Je hezké, když můžeš ve dne chodit ven. Nevěřila bys, jak po víc než osmdesáti letech noční doba unavuje.“

„Takže odtud pocházejí ty legendy?“

„Pravděpodobně.“

„A Alice přišla taky z jiné rodiny, jako Jasper?“

„Ne, a to je tajemství. Alice si vůbec nepamatuje svůj lidský život. A neví, kdo ji stvořil. Probudila se sama. Ať ji udělal kdokoliv, odešel, a nikdo z nás nepochopil, proč, nebo jak to mohl udělat. Kdyby neměla ten jiný smysl, kdyby neviděla Jaspera a Carlislea a nepoznala, že jednoho dne bude patřit k nám, pravděpodobně by se z ní stala naprostá divoška.“

Bylo toho tolik, co jsem potřebovala promyslet, tolik, na co jsem se ještě chtěla zeptat. Ale k mým velkým rozpakům mi zakručelo v břiše. Byla jsem tak zaujatá tím rozhovorem, že jsem si ani nevšimla, že mám hlad. Teď mi došlo, že mám hlad jako vlk.

„Promiň, zdržuju tě od večeře.“

„Jsem v pohodě, vážně.“

„Nikdy jsem nestrávil moc času s někým, kdo potřebuje jíst. Zapomínám.“

„Chci zůstat s tebou.“ Bylo snadnější mluvit ve tmě, věděla jsem, že jak to vyslovím, můj hlas mě zradí, prozradí, jak beznadějně jsem mu propadla.

„Nemůžu jít dovnitř?“ zeptal se.

„Ty bys chtěl?“ Nedokázala jsem si představit, jak tohle božské stvoření sedí na ošuntělé židli v otcově kuchyni.

„Ano, jestli to nevadí.“ Slyšela jsem, jak se dveře tiše zavřely, a téměř současně stál u mých dveří a otevíral mi je.

„Velmi lidské,“ pochválila jsem ho.

„Něco se mi vybavuje.“

Šel vedle mě nocí, tak tiše, že jsem po něm soustavně musela pokukovat, abych se ujistila, že tam pořád je. Ve tmě vypadal mnohem normálněji. Stále bledý, stále jako sen ve své kráse, ale už ne to fantaskní jiskřivé stvoření našeho sluncem zalitého odpoledne.

Došel ke dveřím dřív než já a otevřel mi. Zastavila jsem se napůl cesty na prahu.

„Dveře byly odemčené?“

„Ne, použil jsem klíč pod okapem."

Vstoupila jsem dovnitř, rozsvítila světlo na verandě a otočila se, abych se na něj podívala s obočím zdviženým. Byla jsem si jistá, že jsem ten klíč před ním nikdy nepoužila.

„Byl jsem na tebe zvědavý."

„Tys mě špehoval?" Ale nějak jsem nedokázala do svého hlasu napumpovat dostatečné rozhořčení. Lichotilo mi to.

Netvářil se kajícně. „Co jiného se dá v noci dělat?"

Nechala jsem to zatím být a šla jsem chodbou do kuchyně. Byl tam dřív než já, nepotřeboval vést. Posadil se zrovna na tu židli, na které jsem se snažila si ho představit. Jeho krása rozsvítila kuchyni. Chviličku mi trvalo, než jsem se dokázala podívat jinam.

Soustředila jsem se na přípravu své večeře, vyndala jsem si z ledničky lasagne od včerejška, položila jeden čtverec na talíř a ohřála ho v mikrovlnce. Talíř kroužil dokola a naplňoval kuchyni vůní rajčat a oregana. Neodtrhovala jsem oči od jídla, když jsem promluvila.

„Jak často?" zeptala jsem se naoko lhostejně.

„Hmmm?" Znělo to, jako kdybych ho vytáhla z nějakého proudu myšlenek.

Stále jsem se neotáčela. „Jak často sem chodíš?"

„Chodím sem skoro každou noc."

Otočila jsem se na patě, ohromená. „Proč?"

„Jsi zajímavá, když spíš," prohlásil věcně. „Mluvíš ze spaní."

„Ne!" zalapala jsem po dechu a horko mi zalilo obličej až po kořínky vlasů. Chytila jsem se kuchyňského pultu, abych neupadla. Věděla jsem, že mluvím ze spaní, samozřejmě; matka si ze mě kvůli tomu dělala legraci. Ale nenapadlo mě, že bych s tím měla mít starosti tady ve Forks.

Okamžitě se zatvářil zkroušeně. „Moc se na mě zlobíš?"

„Přijde na to!" Znělo to sípavě, jako kdybych měla vyražený dech. Taky jsem se tak cítila.

Čekal.

„Na co?" naléhal.

„Na to, co jsi slyšel!“ zakvílela jsem.

Okamžitě stál tiše vedle mě a opatrně bral mé ruce do svých.

„Nezlob se!“ prosil. Sklonil svůj obličej k mému a zadíval se mi do očí. Byla jsem na rozpacích, snažila jsem se odtrhnout pohled.

„Stýská se ti po mamince,“ zašeptal. „Máš o ni starost. A když prší, jsi z toho zvuku neklidná. Hodně jsi mluvívala o domově, ale teď už to není tak časté. Jednou jsi řekla, ‚Je to moc zelené‘.“ Tiše se zasmál, doufal, jak jsem pochopila, že už se nebudu zlobit.

„A dál?“ zeptala jsem se.

Věděl, na co narážím. „Říkala jsi moje jméno,“ přiznal.

Povzdechla jsem si poraženě. „Mockrát?“

„Kolik přesně je podle tebe mockrát?“

„Ach ne!“ Svěsila jsem hlavu.

Přitáhl si mě k tělu, měkce, přirozeně.

„Nebuď z toho nesvá,“ zašeptal mi do ucha. „Kdybych já vůbec dokázal snít, zdálo by se mi o tobě. A já se za to nestydím.“

Pak jsme oba uslyšeli zvuk pneumatik na cihlové příjezdové cestě a viděli, jak světlomety probleskly předními okny a halou a posvítily na nás. Ztuhla jsem mu v náruči.

„Měl by tvůj otec vědět, že jsem tady?“ zeptal se.

„Nevím jistě…“ Snažila jsem se rychle si to promyslet.

„Tak někdy jindy.

A byla jsem sama.

„Edwarde!“ zasyčela jsem.

Slyšela jsem zachichotání, jako by tam byl duch, a pak nastalo ticho.

Otcův klíč se otočil ve dveřích.

„Bello?“ zavolal. Dřív mi to vadilo; kdo jiný by tu měl být? Najednou se nezdálo, že by se tolik mýlil.

„Jsem tady.“ Doufala jsem, že neuslyší hysterický podtón v mém hlasu. Popadla jsem večeři z mikrovlnky a když vcházel dovnitř, už jsem seděla u stolu. Jeho kroky zněly po dnu stráveném s Edwardem tak hlasitě.

„Můžeš mi taky trochu nandat? Jsem utahaný jako kůň.“ Postavil se na paty holínek, aby si je stáhl, a přidržoval se opěradla židle, na které předtím seděl Edward.

Vzala jsem si jídlo s sebou a krájela ho. Mezitím jsem mu ohřívala večeři. Sousta mě pálila na jazyku. Nalila jsem dvě sklenice mléka, zatímco se jeho lasagne ohřívaly a honem jsem se napila, abych uhasila to pálení. Když jsem postavila sklenici, všimla jsem si, že se mléko chvěje, a uvědomila jsem si, že se mi třese ruka. Otec usedl na židli a ten kontrast mezi ním a tím, kdo tam seděl předtím, byl komický.

„Díky,“ řekl, když jsem položila jídlo před něj na stůl.

„Jak ses dneska měl?“ vysypala jsem ze sebe spěšně; umírala jsem touhou uniknout do svého pokoje.

„Dobře. Ryby braly… a co ty? Udělala jsi všechno, co jsi chtěla?“

„Ani ne – venku bylo moc hezky na to, abych zůstávala doma.“ Znovu jsem si ukousla.

„Byl to hezký den,“ souhlasil. To je slabé slovo, pomyslela jsem si.

Když jsem dojedla poslední kousek, zvedla jsem sklenici a zhltla zbytek mléka. Překvapilo mě, že si toho Charlie všiml. „Spěcháš?“

„Jo, jsem unavená. Chci si jít brzy lehnout.“

„Vypadáš tak trochu rozrušeně,“ podotkl. Ach jo, proč musí být zrovna tohle večer, kdy vyžaduje mou pozornost?

„Vážně?“ To byla jediná odpověď, na kterou jsem se zmohla. Rychle jsem odrbala talíře ve dřezu a položila je dnem vzhůru na utěrku, aby oschly.

„Je sobota,“ přemítal.

Neodpověděla jsem.

„Žádné plány na dnešní večer?“

„Ne, tati, jenom se chci trochu vyspat.“

„Žádný z kluků ve městě není tvůj typ, hm?“ Byl podezíravý, ale snažil se předstírat, že je v pohodě.

„Ne, žádný z kluků mi ještě nepadl do oka." Dávala jsem si pozor, abych nekladla přílišný důraz na slovo kluků ve své snaze být k němu upřímná.

„Myslel jsem, že třeba Mike Newton… říkala jsi, že je přátelský."

„Je to jen kamarád, tati."

„No, stejně jsi pro ně až moc dobrá. Počkej, až se dostaneš na vysokou, pak se teprve začni rozhlížet." Sen každého otce, že jeho dcera bude z domu dřív, než jí spustí hormony.

„To mi připadá jako dobrý nápad," souhlasila jsem, jak jsem se vydávala nahoru po schodech.

„Dobrou, holčičko," zavolal za mnou. Bezpochyby bude celý večer pečlivě naslouchat a čekat, že se pokusím vytratit se ven.

„Uvidíme se ráno, tati." Uvidíme se, až se budeš o půlnoci vkrádat do mého pokoje, abys mě zkontroloval.

Snažila jsem se, aby můj krok zněl pomalu a unaveně, jak jsem šla nahoru po schodech do pokoje. Zavřela jsem dveře dost hlasitě, aby to slyšel, a pak jsem sprintovala po špičkách k oknu. Otevřela jsem ho dokořán a vyklonila se do tmy. Moje oči pročesávaly temnotu, neproniknutelné stíny stromů.

„Edwarde?" zašeptala jsem a připadala si jako idiot.

Tichá, smějící se odpověď se ozvala za mnou. „Ano?"

Otočila jsem se a ruka mi překvapeně vylétla k hrdlu.

Ležel na mé posteli, široce se usmíval, jednu ruku za hlavou, nohama komíhal přes pelest – obrázek pohody.

„No tohle!" vydechla jsem a podlomila se mi kolena. Sesula jsem se na podlahu.

„Promiň." Stiskl rty k sobě a snažil se zakrýt své pobavení.

„Jen mi dej minutku, abych si nahodila srdce."

Pomalu se posadil, aby mě zase nevyplašil. Pak se naklonil dopředu a natáhl své dlouhé paže, aby mě zvedl, popadl mě nad lokty, jako bych byla batole. Posadil mě na postel vedle sebe.

„Co kdyby sis sedla ke mně," navrhl a položil svou chladnou ruku na mou. „Co tvoje srdce?"

„Ty mi to pověz – jsem si jistá, že ho slyšíš líp než já."

Cítila jsem, jak jeho tichý smích otřásá postelí.

Seděli jsme chvilku mlčky a oba jsme poslouchali, jak se můj srdeční tep zpomaluje. Myslela jsem na to, že mám Edwarda u sebe v pokoji, když je otec doma.

„Můžu se chvilku chovat jako člověk?“ zeptala jsem se.

„Jistě.“ Pokynul rukou, abych si posloužila.

„Zůstaň,“ poručila jsem a snažila se vypadat přísně.

„Ano, paní učitelko.“ A změnil se v sochu sedící na kraji mé postele.

Vyskočila jsem, popadla z podlahy pyžamo a ze stolu toaletní tašku. Nechala jsem zhasnuté světlo a vyklouzla ven. Zavřela jsem za sebou dveře.

Slyšela jsem zvuk televize, který se nesl vzhůru po schodech. Bouchla jsem hlasitě dveřmi do koupelny, aby mě Charlie nepřišel nahoru kontrolovat.

Měla jsem naspěch. Zuřivě jsem si čistila zuby, snažila jsem se být důkladná a zároveň rychlá, abych odstranila všechny stopy po lasagních. Ale horká voda sprchy se nedala uspěchat. Uvolňovala mi stažené svaly na zádech, zklidňovala tep. Povědomá vůně mého šamponu ve mně vzbuzovala pocit, že snad jsem ten samý člověk, jako jsem byla dnes ráno. Snažila jsem se nemyslet na Edwarda, jak sedí v mém pokoji a čeká, protože pak jsem musela celý uklidňovací proces začít znovu. Nakonec už jsem to nemohla déle odkládat. Vypnula jsem vodu, rychle jsem se osušila, zase ve spěchu. Natáhla jsem si děravé tričko a šedé pyžamové kalhoty. Příliš pozdě litovat, že jsem si nesbalila to luxusní hedvábné pyžamo, které mi maminka koupila předloni k narozeninám a které leželo doma někde v šuplíku, stále ještě ověšené cedulkami z obchodu.

Znovu jsem si ručníkem utřela vlasy a rychle je projela kartáčem. Hodila jsem ručník do koše na špinavé prádlo a do toaletky jsem nastrkala kartáček a pastu. Pak jsem seběhla po schodech, aby mě Charlie viděl v pyžamu, s mokrými vlasy.

„Dobrou, tati.“

„Dobrou, Bello.“ Vypadal vážně vykuleně, když mě tak viděl. Možná ho to odradí od noční kontroly.

Brala jsem schody po dvou a snažila se být přitom potichu. Vpadla jsem do pokoje a zavřela za sebou pevně dveře.

Edward se nepohnul ani o zlomek centimetru, socha Adonise posazená na mé vybledlé dece. Usmála jsem se a jeho rty se zkřivily, socha ožila.

Hodnotil mě pohledem, sledoval moje vlhké vlasy, odrbané tričko. Zvedl obočí. „Hezké."

Ušklíbla jsem se.

„Ne, vážně ti to sluší."

„Díky," zašeptala jsem. Šla jsem zpátky k němu, posadila se proti němu se zkříženýma nohama. Podívala jsem se na čáry na dřevěné podlaze.

„K čemu to všechno bylo?"

„Charlie si myslí, že se chci vyplížit ven."

„Aha." Zamyslel se nad tím. „Proč?" Jako kdyby neznal Charlieho mysl mnohem líp než já.

„Zjevně mu připadám trochu příliš vzrušená."

Zvedl mou bradu a zadíval se mi do obličeje.

„Vlastně vypadáš dost rozpáleně."

Sklonil obličej pomalu ke mně, položil svou chladnou tvář na mou kůži. Držela jsem bez hnutí.

„Mmmmmm…" vydechl.

Bylo velmi těžké, když se mě tak dotýkal, zformovat smysluplnou otázku. Trvalo mi minutu rozptýleného soustředění, než jsem začala.

„Zdá se, že je to pro tebe… mnohem snadnější, být blízko mě."

„Připadá ti to tak?" zašeptal a sklouzl nosem k mé čelisti. Cítila jsem jeho ruku, lehčí než křídlo můry, jak mi uhlazuje vlhké vlasy dozadu, aby se jeho rty mohly dotknout důlku za mým uchem.

„Mnohem, mnohem snadnější," řekla jsem a snažila se vydechnout.

„Hmm."

„Takže jsem si říkala…," začala jsem znovu, ale jeho prsty mi zlehka přejížděly po klíční kosti a já jsem ztratila nit.

„Ano?“ vydechl.

„Proč to asi,“ můj hlas se zachvěl a já jsem zrozpačitěla, „tak je, co myslíš?“

Cítila jsem na krku chvění jeho dechu, jak se zasmál. „Vítězství ducha nad hmotou.“

Odtáhla jsem se a on při tom pohybu ztuhnul – už jsem neslyšela zvuk jeho dechu.

Chvíli jsme si jeden druhého obezřetně měřili a pak, jak se jeho zaťatá čelist pomalu uvolňovala, nasadil zmatený výraz.

„Udělal jsem něco špatně?“

„Ne – naopak. Přivádíš mě k šílenství,“ vysvětlila jsem.

Krátce se nad tím zamyslel, a když promluvil, znělo to potěšeně. „Vážně?“ Po tváři se mu pomalu rozlil vítězný úsměv.

„Mám ti zatleskat?“ zeptala jsem se sarkasticky.

Zakřenil se.

„Jsem jenom příjemně překvapený,“ vysvětlil. „Za poslední sto let nebo tak,“ promluvil vesele, „jsem si nikdy nic takového nepředstavoval. Nevěřil jsem, že někdy najdu někoho, s kým bych chtěl být… jinak než se svými bratry a sestrami. A tak když zjistím, že ačkoliv je to pro mě úplně nové, jsem v tom dobrý… v tom, být s tebou…“

„Ty jsi dobrý ve všem,“ podotkla jsem.

Pokrčil rameny na znamení souhlasu a oba jsme se šeptem zasmáli.

„Ale jak to, že je to teď tak snadné?“ naléhala jsem. „Dnes odpoledne…“

„Není to tak snadné,“ povzdechl si. „Ale dnes odpoledne jsem byl stále ještě… nerozhodnutý. Je mi to líto, bylo to neodpustitelné, takhle se chovat.“

„Nebylo to neodpustitelné,“ nesouhlasila jsem.

„Díky.“ Usmál se. „Víš,“ pokračoval s očima sklopenýma, „nebyl jsem si jistý, jestli jsem dost silný…“ zvedl mi jednu ruku a přitiskl si ji zlehka k obličeji, „a i když tam byla stále ta možnost, že třeba budu… přemožen…“ vdechoval vůni na mém zápěstí, „byl jsem… vnímavý. Dokud jsem si neudělal jasno, že

jsem dost silný, že naprosto neexistuje možnost, že bych ti… že bych tě vůbec mohl…“

Nikdy jsem ho neviděla tak silně se potýkat se slovy. Bylo to tak… lidské.

„Takže teď už ta možnost naprosto neexistuje?“

„Vítězství ducha nad hmotou,“ opakoval s úsměvem, jeho zuby se blýskaly i v té tmě.

„Páni, to bylo snadné,“ řekla jsem.

Zvrátil hlavu dozadu a smál se, tiše jako šeptem, ale přesto z plna hrdla.

„Snadné pro tebe!“ připomněl a špičkou prstu se dotkl mého nosu.

A pak byl jeho obličej najednou vážný.

„Snažím se,“ zašeptal s bolestí v hlase. „Kdyby to mělo být… příliš, jsem si celkem jistý, že budu schopen odejít.“

Zamračila jsem se. Nelíbily se mi řeči o odcházení.

„A zítra to bude těžší,“ pokračoval. „Měl jsem tvoji vůni v hlavě celý den, a neuvěřitelně jsem znecitlivěl. Když od tebe teď na nějakou dobu odejdu, budu muset začít znovu. Myslím ovšem, že ne úplně od začátku.“

„Tak tedy neodcházej,“ odpověděla jsem, neschopná skrýt touhu ve svém hlase.

„To se mi hodí,“ odpověděl a jeho obličej se uvolnil do něžného úsměvu. „Přines pouta – jsem tvůj vězeň.“ Ale při těch slovech jeho dlouhé ruce utvořily pouta kolem mých zápěstí. Zasmál se svým tichým, melodickým smíchem. Dnes večer se nasmál víc, než jsem vůbec slyšela za celou dobu, kterou jsem s ním strávila.

„Zdáš se… optimističtější než obvykle,“ podotkla jsem. „Takhle jsem tě ještě nikdy neviděla.“

„Copak to takhle nemá být?“ usmál se. „Opojení první lásky a to všechno. Je to neuvěřitelné, viď, ten rozdíl mezi tím, o něčem číst, vidět to v kině, a zažívat to?“

„Velký rozdíl,“ souhlasila jsem. „Je to silnější, než jsem si představovala.“

„Například," jeho slova teď rychle plynula, musela jsem se soustředit, abych vůbec všechno zachytila. „Pocit žárlivosti. Četl jsem o něm stotisíckrát, viděl to herce předvádět v tisíci různých hrách a filmech. Věřil jsem, že jsem to pochopil dost jasně. Ale šokovalo mě to…" Zakřenil se. „Pamatuješ si na ten den, kdy tě Mike pozval na ples?"

Přikývla jsem, ačkoliv jsem si ten den pamatovala z jiného důvodu. „To byl den, kdy jsi se mnou zase začal mluvit."

„Byl jsem překvapený vzplanutím hněvu, téměř zuřivosti, které jsem cítil – zpočátku jsem nerozeznal, co to je. Byl jsem ještě popuzenější než obvykle, že nedokážu uhodnout, co si myslíš, proč jsi ho odmítla. Bylo to jenom kvůli tvojí kamarádce? Byl v tom někdo jiný? Věděl jsem, že nemám právo se o to starat. Snažil jsem se o to nestarat.

A pak se začala tvořit fronta," zasmál se. Zamračila jsem se do tmy.

„Čekal jsem, absurdně napjatý, abych slyšel, co jim odpovíš, abych sledoval tvoje výrazy. Nemohl jsem popřít úlevu, kterou jsem cítil, když jsem ti na tváři viděl, jak tě to otravuje. Ale nemohl jsem si být jistý.

To byla první noc, kdy jsem sem přišel. Celou noc, zatímco jsem se díval, jak spíš, jsem se potýkal s propastným rozporem mezi tím, co jsem věděl, že je správné, morální, etické, a tím, co jsem chtěl. Věděl jsem, že když tě budu nadále ignorovat, jak bych měl, nebo když na pár let odejdu, dokud odsud nezmizíš, tak jednoho dne řekneš ano Mikovi nebo někomu podobnému. To mě zlobilo.

A pak," zašeptal, „jsi ze spánku řekla moje jméno. Mluvila jsi tak jasně, že jsem si zpočátku myslel, že ses vzbudila. Ale pak ses neklidně převalila, znovu jsi zamumlala moje jméno a povzdechla si. Ten pocit, který mnou projel, byl ochromující, zdrcující. Poznal jsem, že už tě nemůžu dál ignorovat." Na chvilku se odmlčel, pravděpodobně naslouchal najednou nevyrovnanému tlukotu mého srdce.

„Ale žárlivost… to je zvláštní věc. Daleko mocnější, než bych si myslel. A iracionální! Zrovna teď, když se tě Charlie

zeptal na toho neřáda Mika Newtona…“ Zavrtěl hněvivě hlavou.

„Měla jsem vědět, že budeš poslouchat,“ zasténala jsem.

„Samozřejmě.“

„Ale vážně v tobě tohle vzbudilo žárlivost?“

„Je to pro mě nové; křísíš ve mně znovu člověka, a všechno cítím silněji, protože je to čerstvé.“

„Ale upřímně,“ zlobila jsem ho, „že tě tohle rozhodí, potom, co já jsem si musela vyslechnout, že Rosalie – Rosalie, vtělení čisté krásy, Rosalie – měla být pro tebe. Bez ohledu na Emmetta, jaká já jsem proti ní konkurence?“

„O žádnou konkurenci nejde.“ Jeho zuby zazářily. Přitáhl si moje uvězněné ruce kolem zad a tiskl si mě k hrudi. Držela jsem bez pohnutí, jak jen jsem mohla, i dýchat jsem musela opatrně.

„Já vím, že nejsem žádná konkurence,“ zašeptala jsem do jeho studené kůže. „To je ten problém.“

„Samozřejmě, Rosalie je svým způsobem krásná, ale i kdyby pro mě nebyla jako sestra, i kdyby k ní Emmett nepatřil, nikdy by nemohla mít desetinu, ne, setinu té přitažlivosti, kterou pro mě máš ty.“ Teď byl vážný, zamyšlený. „Za téměř devadesát let, co chodím mezi svými, a tvými… celou tu dobu jsem si vystačil, myslel jsem, že jsem úplný sám v sobě, neuvědomoval jsem si, co hledám. A nic jsem nenacházel, protože jsi ještě nebyla na světě.“

„To se nezdá moc fér,“ zašeptala jsem, tvář stále položenou na jeho hrudi, naslouchala jsem, jak se nadechuje a vydechuje. „Já jsem vůbec nemusela čekat. Proč bych to měla mít tak snadné?“

„Máš pravdu,“ souhlasil pobaveně. „Měl bych ti to rozhodně znesnadnit.“ Pustil jednu svou ruku, uvolnil mé zápěstí, jen aby ho opatrně vzal do své druhé ruky. Měkce mě hladil po mokrých vlasech, od temene hlavy k pasu. „Ty musíš jenom riskovat život každou vteřinu, kterou se mnou strávíš, to jistě není moc. Ty se jenom musíš otočit zády k přirozenému, k lidskému… to přece nic není, viď?“

„Nic zvláštního – nepřipadám si o nic ochuzená.“

„Ještě ne.“ A jeho hlas byl najednou plný té staré bolesti.

Snažila jsem se odtáhnout, abych se mu podívala do obličeje, ale jeho ruka zamkla moje zápěstí do neprolomitelného sevření.

„Co –“ začala jsem se ptát, když v tom jeho tělo zpozornělo. Ztuhla jsem, ale on najednou pustil moje ruce a zmizel. Jen tak tak se mi podařilo neupadnout na obličej.

„Lehni si!“ zasyčel. Nedokázala jsem poznat, odkud ze tmy mluví.

Stočila jsem se pod deku a stulila se na bok, jak jsem obvykle spávala. Slyšela jsem, jak se dveře s praskotem otevřely, jak Charlie nakoukl dovnitř, aby se ujistil, že jsem, kde mám být. Dýchala jsem pravidelně, dávala jsem si záležet.

Uplynula dlouhá minuta. Poslouchala jsem, nebyla jsem si jistá, jestli jsem slyšela dveře se zavřít. Pak jsem pod dekou ucítila Edwardovu studenou paži, jeho rty u mého ucha.

„Jsi příšerná herečka – řekl bych, že tahle kariéra pro tebe nepřipadá v úvahu.“

„Sakra,“ zamumlala jsem. Srdce mi v hrudi burácelo.

Zabručel melodii, kterou jsem nepoznávala; znělo to jako ukolébavka.

Odmlčel se. „Mám ti zpívat, abys usnula?“

„No jasně,“ zasmála jsem se. „Jako kdybych mohla spát, když jsi tady!“

„Vždycky spíš,“ připomněl mi.

„Ale to jsem nevěděla, že tady jsi,“ odpověděla jsem mrazivě.

„Takže jestli se ti nechce spát…“ nadhodil a mého tónu si nevšímal. Můj dech se chytil.

„Jestli se mi nechce spát…?“

Zachichotal se. „Co chceš tedy dělat?“

Zpočátku jsem nedovedla odpovědět.

„Nejsem si jistá,“ řekla jsem nakonec.

„Pověz mi, až se rozhodneš.“

Cítila jsem jeho studený dech na krku, cítila jsem jeho nos, jak mi klouže po čelisti, jak se nadechuje.

„Myslela jsem, že jsi otupělý?“

„Jenom proto, že odolávám vínu, neznamená to ještě, že nedokážu ocenit buket,“ zašeptal. „Máš silnou květinovou vůni, jako levandule… nebo frézie,“ poznamenal. „Sbíhají se z toho sliny.“

„Jo, je to svátek, když mi nikdo neříká, jak chutně voním.“

Zachichotal se a pak si povzdechl.

„Už jsem se rozhodla, co chci dělat,“ řekla jsem mu. „Chci o tobě slyšet víc.“

„Ptej se na cokoliv.“

V duchu jsem probrala svoje otázky a našla ty nejpalčivější. „Proč to děláš?“ zeptala jsem se. „Pořád nechápu, jak se můžeš tak usilovně snažit odolávat tomu, co… jsi. Prosím tě, nepochop to špatně, samozřejmě jsem ráda, že to děláš. Jenom nechápu, proč by ses měl vůbec snažit.“

Váhal, než odpověděl. „To je dobrá otázka, a nejsi první, kdo se takhle ptá. Ostatní – většina našeho druhu, kteří jsou celkem spokojení s tím, co jsme – se také diví, jak žijeme. Ale víš, jenom proto, že se s námi… nějak zacházelo… neznamená to ještě, že se nemůžeme rozhodnout se nad to povznést – pokořit hranice osudu, který nikdo z nás nechtěl. Snažit se udržet co nejvíc té základní lidskosti, co můžeme.“

Ležela jsem bez pohnutí, v uctivém mlčení.

„Usnula jsi?“ zašeptal po pár minutách.

„Ne.“

„Je to všechno, nač jsi byla zvědavá?“

Zakoulela jsem očima. „Ne zcela.“

„Co ještě chceš vědět?“

„Proč dokážeš číst myšlenky – proč jenom ty? A Alice, když vidí do budoucnosti… proč se to děje?“

Cítila jsem, jak ve tmě pokrčil rameny. „My to vážně nevíme. Carlisle má takovou teorii… věří, že si všichni přinášíme něco z našich nejsilnějších lidských rysů do dalšího života, kde se to zesílí – jako naši mysl a naše smysly. Myslí si, že už za života jsem musel být velmi citlivý k myšlenkám lidí

kolem sebe. A že Alice měla nějakou jasnozřivost, ať byla kdekoliv.“

„Co si on přinesl do dalšího života, a co ostatní?“

„Carlisle přinesl soucit. Esme si přinesla schopnost vášnivě milovat. Emmett přinesl sílu, Rosalie svou… houževnatost. Nebo tomu můžeš říkat paličatost,“ uchechtl se. „Jasper je velmi zajímavý. On byl ve svém prvním životě dost charizmatický, dokázal ovlivňovat lidi kolem sebe, aby viděli věci jeho způsobem. Teď je schopný manipulovat emocemi lidí kolem sebe – například uklidnit místnost plnou lidí, nebo naopak vzrušit letargický dav. Je to velmi důmyslný dar.“

Uvažovala jsem nad nemožnostmi, které popsal, a snažila jsem se je vstřebat. Čekal trpělivě, zatímco jsem přemýšlela.

„Takže kde to všechno začalo? Chci říct, Carlisle změnil tebe, někdo musel změnit jeho a tak dále…“

„No, odkud ty pocházíš? Z evoluce? Ze stvoření? Nemohli jsme se my vyvinout stejným způsobem jako ostatní druhy, šelma a kořist? Nebo, jestli nevěříš, že celý tenhle svět mohl vzniknout jenom tak sám od sebe, což je i pro mě sotva přijatelné, je to tak těžké uvěřit, že ta samá síla, která stvořila jemného žraloka křídlatého i bílého lidožravého, tulení mládě i dravou kosatku, mohla stvořit oba naše druhy společně?“

„Tak abych v tom měla pořádek – já jsem to tulení mládě, ano?“

„Ano.“ Zasmál se a něco se dotklo mých vlasů – jeho rty?

Chtěla jsem se k němu otočit, abych viděla, jestli to skutečně byly rty. Ale musela jsem být hodná; nechtěla jsem mu to dělat o nic těžší, než už to měl.

„Jsi připravená jít spát?“ zeptal se a přerušil tak krátké ticho. „Nebo máš nějaké další otázky?“

„Jenom tak milion nebo dva.“

„Máme zítřek a pozítřek a popozítřek…“ připomněl mi. Usmála jsem se, ta představa mě naplnila euforií.

„Víš jistě, že ráno nezmizíš?“ chtěla jsem si to ujasnit. „Konec konců, jsi mytický.“

„Neopustím tě.“ Jeho hlas měl v sobě pečeť slibu.

„Tak tedy dnes večer ještě jednu…“ A začervenala jsem se. Tma mi nepomáhala – jsem si jistá, že dokázal pocítit náhlé teplo pod mojí kůží.

„Jakou?“

„Ne, zapomeň na to. Rozmyslela jsem si to.“

„Bello, můžeš se mě zeptat na cokoliv.“

Neodpověděla jsem a on zasténal.

„Pořád doufám, že to bude méně frustrující, že neslyším tvoje myšlenky. Ale je to stále horší a horší.“

„Jsem ráda, že neumíš číst moje myšlenky. Jako by nestačilo, že posloucháš, co říkám ze spaní.“

„Prosím!“ Jeho hlas byl tak přesvědčivý, nedalo se mu odolat.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Jestli mi to neřekneš, tak si budu myslet, že je to něco mnohem horšího, než to ve skutečnosti je,“ pohrozil temně. „Prosím!“ Znovu ten prosebný hlas.

„No,“ začala jsem, ráda, že mi nemůže vidět do tváře.

„Ano?“

„Říkal jsi, že Rosalie a Emmett budou mít brzy svatbu… Je to… manželství… stejné jako u normálních lidí?“

Pochopil a od srdce se zasmál. „Na to míříš?“

Zavrtěla jsem se, neschopná odpovědět.

„Ano, předpokládám, že je to v podstatě stejné,“ odpověděl. „Jak jsem ti říkal, máme většinu těch lidských tužeb, jenom jsou schované za tužbami mnohem mocnějšími.“

„Aha,“ hlesla jsem.

„Jde ti o něco konkrétně, nebo jsi jenom zvědavá?“

„No, opravdu jsem přemítala… o tobě a o mně… jednou…“

Okamžitě zvážněl, což jsem poznala podle toho, jak se jeho tělo náhle napjalo. Automaticky jsem zareagovala a taky jsem ztuhla.

„Bojím se, že to… to… u nás nepůjde.“

„Protože by to pro tebe bylo moc těžké, kdybych byla tak… blízko?“

„To je rozhodně problém. Ale to jsem nemyslel. Jde o to, že ty jsi tak měkká, tak křehká. Když jsme spolu, pořád se musím hlídat, abych ti neublížil. Mohl bych tě celkem snadno zabít, Bello, prostě náhodou.“ Jeho hlas se stal jenom měkkým šepotem. Natáhl svou ledovou dlaň a položil mi ji na tvář. „Kdybych moc spěchal… kdybych jen na vteřinu přestal dávat pozor, mohl bych natáhnout ruku, abych se dotkl tvého obličeje, a omylem ti rozbít lebku. Ty nemáš představu, jak neuvěřitelně rozbitná jsi. Nikdy, nikdy si nemůžu dovolit ztratit kontrolu, když jsem s tebou.“

Čekal, že odpovím, a jeho úzkost rostla, když jsem neodpovídala. „Bojíš se?“ zeptal se.

Ještě chvilku jsem počkala s odpovědí, abych si byla jistá pravdivostí svých slov. „Nejsem v pohodě.“

Na chvilku se zamyslel. „Promiň mi teď mou zvědavost,“ řekl a jeho hlas byl zase bezstarostný, „ale už jsi někdy…?“ sugestivně se odmlčel.

„Samozřejmě, že ne.“ Začervenala jsem se. „Říkala jsem ti, že jsem tohle k nikomu dřív necítila, ani nic, co by se tomu blížilo.“

„Já vím. To jenom že znám myšlenky druhých lidí. Vím, že láska a tělesná touha nejdou vždycky ruku v ruce.“

„Pro mě ano. Teď jsem ráda, že pro mě vůbec existují,“ povzdechla jsem si.

„To je pěkné. Aspoň tuhle věc máme společnou,“ prohlásil spokojeně.

„Tvoje lidské instinkty…“ začala jsem. Čekal. „No, připadám ti v tom ohledu vůbec přitažlivá?“

Zasmál se a zlehka prohrábl mé skoro suché vlasy.

„Možná nejsem člověk, ale jsem muž,“ ujistil mě.

Proti své vůli jsem zívla.

„Odpověděl jsem na tvoje otázky, teď bys měla spát,“ rozhodl.

„Nejsem si jistá, jestli dokážu usnout.“

„Chceš, abych odešel?“

„Ne!“ ohradila jsem se až příliš hlasitě.

Zasmál se a pak si začal pobrukovat tu samou neznámou ukolébavku; hlas archanděla, který mi tiše zněl v uchu.

Unavenější, než jsem si uvědomovala, vyčerpaná z dlouhého dne plného duševního i emocionálního vypětí, jaké jsem nikdy předtím necítila, jsem v jeho chladných pažích upadla do spánku.

15. CULLENOVI

Ztlumené světlo dalšího zamračeného dne mě nakonec vzbudilo. Ležela jsem s paží přes oči, nejistá a jako omámená. Něco, sen, který se dožaduje, aby si ho člověk zapamatoval, se mi vtíralo do vědomí. Zasténala jsem a převrátila se na bok v naději, že se mi ještě podaří usnout. A pak se mi jako potopa vehnaly do vědomí vzpomínky na včerejší den.

„Ach!“ Posadila jsem se tak rychle, až se mi zatočila hlava.

„Tvoje vlasy vypadají jako stoh sena… ale mně se líbí.“ Jeho nevzrušený hlas se ozval z houpacího křesla v koutě.

„Edwarde! Tys tu zůstal!“ radovala jsem se a bezmyšlenkovitě se mu vrhla přes pokoj do náruče. V okamžiku, kdy mé myšlenky dostihly moje skutky, jsem ztuhla, šokovaná svou nekontrolovanou náruživostí. Podívala jsem se na něj v obavách, že jsem překročila mez.

Ale on se zasmál.

„Samozřejmě,“ odpověděl. Moje reakce ho trochu vyplašila, ale snad i potěšila. Hladil mě rukama po zádech.

Položila jsem si hlavu opatrně na jeho rameno a vdechovala vůni jeho kůže.

„Byla jsem si jistá, že je to sen.“

„Tak kreativní nejsi,“ poškleboval se.

„Charlie!“ vzpomněla jsem si, bez rozmýšlení jsem vyskočila a zamířila ke dveřím.

„Odešel před hodinou – když ti napřed v autě znovu zapojil kabely od baterky. Musím přiznat, že jsem byl zklamaný. Je to vážně všechno, co by udělal, aby tě zastavil, kdybys byla odhodlaná odejít?“

Přemýšlela jsem, kde jsem stála, hrozně jsem se k němu chtěla vrátit, ale bála jsem se, jestli mi není cítit z pusy.

„Obvykle nejsi po ránu takhle zmatená," poznamenal. Držel otevřenou náruč, abych se k němu vrátila. Pozvání téměř neodolatelné.

„Potřebuju chviličku na lidské záležitosti," přiznala jsem.

„Počkám."

Se smíšenými pocity jsem vběhla do koupelny. Nepoznávala jsem se, uvnitř ani navenek. Obličej v zrcadle byl prakticky cizí – oči příliš jasné, hektické červené skvrny na lícních kostech. Když jsem si vyčistila zuby, snažila jsem se urovnat to vrabčí hnízdo, co jsem měla na hlavě. Opláchla jsem si obličej studenou vodou a snažila se dýchat normálně, ovšem bez viditelného úspěchu. Zpátky do pokoje jsem div neběžela.

Zdálo se jako zázrak, že tam je, jeho paže na mě stále čekaly. Natáhl se ke mně a moje srdce se neklidně rozbušilo.

„Vítej zpátky," zašeptal a vzal mě do náruče.

Chvíli mě mlčky houpal, až jsem si všimla, že je převlečený a učesaný.

„Tys byl pryč?" obvinila jsem ho a dotkla se límečku jeho čisté košile.

„Přece nemůžu odcházet v šatech, v kterých jsem přišel, co by si sousedi pomysleli?"

Našpulila jsem rty.

„Velmi hluboce jsi spala, o nic jsem nepřišel." Jeho oči zářily. „Mluvení přišlo dřív."

Zasténala jsem. „Co jsi slyšel?"

Jeho zlaté oči byly velmi něžné. „Říkala jsi, že mě miluješ."

„To už jsi věděl," připomněla jsem mu a sklopila hlavu.

„Ale přesto, bylo hezké to slyšet."

Zabořila jsem mu tvář do ramene.

„Miluju tě," zašeptala jsem.

„Teď jsi můj život," odpověděl prostě.

Pro tu chvíli nebylo víc co říct. Kolébal nás tam a zpátky, jak se v místnosti rozednívalo.

„Čas na snídani," řekl nakonec nenuceně – jsem si jistá, že chtěl dokázat, že si pamatuje všechny moje lidské křehkosti.

Sevřela jsem si krk oběma rukama a zírala na něj vykulenýma očima. Po tváři mu přejelo zděšení.

„Žertuju!“ zařehtala jsem se. „A tys říkal, že neumím hrát!“

Zamračil se znechuceně. „To nebylo legrační.“

„Bylo to moc legrační a ty to víš.“ Ale pečlivě jsem pátrala v jeho zlatých očích, abych se ujistila, že mi odpustil. Zjevně ano.

„Mám to upřesnit?“ zeptal se. „Čas na snídani pro lidi.“

„No dobře.“

Přehodil si mě přes svoje kamenné rameno, jemně, ale s rychlostí, která mi brala dech. Protestovala jsem, jak mě nesl zlehka po schodech, ale on mě ignoroval. Posadil mě správnou stranou na židli.

Kuchyně byla jasná, veselá, jako kdyby nasála mou náladu.

„Co je k snídani?“ zeptala jsem se mile.

To ho na chvíli vyvedlo z míry.

„No, to nevím. Co bys ráda?“ Jeho mramorové obočí se zkrabatilo.

Usmála jsem se a vyskočila.

„To je v pořádku, umím se o sebe postarat dost dobře. Dívej se, jak lovím já.“

Našla jsem si misku a krabici cereálií. Cítila jsem na sobě jeho oči, jak jsem si nalévala mléko a brala lžíci. Postavila jsem si jídlo na stůl a pak jsem se zarazila.

„Můžu ti něco nabídnout?“ zeptala jsem se ve snaze chovat se zdvořile.

Obrátil oči v sloup. „Jenom jez, Bello.“

Posadila jsem se ke stolu a dívala se na něj, zatímco jsem si vzala sousto. Zíral na mě, studoval každý můj pohyb. Byla jsem z toho nesvá. Odkašlala jsem si, abych promluvila, abych ho rozptýlila.

„Tak co je na programu dneska?“ zeptala jsem se.

„Hmmm…“ Dívala jsem se na něj, jak opatrně hledá slova pro svou odpověď. „Co bys tomu řekla, setkat se s mojí rodinou?“

Zalapala jsem po dechu.

„Teď se bojíš?“ Znělo to nadějně.

„Ano," přiznala jsem; jak bych to mohla popřít – viděl mi to na očích.

„Neboj," usmál se. „Já tě ochráním."

„Já se nebojím jich," vysvětlila jsem. „Já se bojím, že se jim nebudu… líbit. Nebudou, no, překvapeni, že domů přivedeš někoho… jako jsem já… aby se s nimi seznámil? Vědí, že o nich vím?"

„Ach, ti už vědí všechno. Včera uzavírali sázky, víš," usmál se, ale hlas měl hrubý, „jestli tě přivedu zpátky – ačkoliv proč by měl někdo sázet proti Alici, to si nedovedu představit. Každopádně my v rodině nemáme mezi sebou tajemství. Ani to není možné, když já umím číst myšlenky a Alice vidí do budoucnosti a tak."

„A Jasper ve vás všech může vyvolat pocit sdílnosti a podroušenosti, abyste kápli božskou, na to nezapomeň."

„Dávala jsi pozor," usmál se uznale.

„To se o mně ví, to já čas od času dělám." Ušklíbla jsem se. „Takže Alice viděla, že přijdu?"

Jeho reakce byla zvláštní. „Něco takového," řekl vyhýbavě a otočil se pryč tak, abych mu neviděla do očí. Zírala jsem na něj zvědavě.

„Je to vůbec dobré?" zeptal se, otočil se najednou zpátky ke mně a sledoval mou snídani s poťouchlým výrazem ve tváři. „Upřímně, nevypadá to zrovna lákavě."

„No, není to žádný rozzuřený grizzly…" zamumlala jsem a dělala, že nevidím, jak se nasupil. Pořád jsem přemítala, proč tak reagoval, když jsem se zmínila o Alici. Zamyšleně jsem do sebe házela cereálie.

Stál uprostřed kuchyně, znovu podobný soše Adonise a zíral nepřítomně ven zadními okny.

Pak se na mě zpátky podíval a usmál se svým srdcervoucím úsměvem.

„A ty bys mě taky měla představit svému otci, myslím."

„On už tě zná," připomněla jsem mu.

„Myslím jako svého přítele."

Zírala jsem na něj s podezřením. „Proč?"

„Není to zvykem?“ zeptal se nevinně.

„Já nevím,“ přiznala jsem. Moje chabé zkušenosti s kluky mi poskytovaly jen málo opěrných bodů, s kterými bych mohla pracovat. Ne že by se tady dala použít nějaká normální pravidla chození. „To není nutné, víš. Nečekám od tebe, že… Chci říct, nemusíš kvůli mně předstírat.“

Jeho úsměv byl trpělivý. „Já nepředstírám.“

Postrkovala jsem zbytky cereálií po krajích misky a kousala se do rtu.

„Povíš Charliemu, že jsem tvůj kluk, nebo ne?“ tázal se.

„A jsi?“ Potlačila jsem svůj vnitřní nepříjemný pocit při myšlence na Edwarda, Charlieho a slovo přítel, všechny najednou v jedné místnosti.

„Je to volný výklad slova ‚přítel‘, to připouštím.“

„Vlastně jsem měla dojem, že jsi něco víc,“ vyznala jsem a dívala se na stůl.

„No, nevím, jestli mu potřebujeme říkat všechny hrůzostrašné podrobnosti.“ Natáhl se přes stůl, aby mi zvedl bradu studeným, něžným prstem. „Ale bude potřebovat nějaké vysvětlení, proč jsem tady tak často. Nechci, aby na mě policejní ředitel Swan vydal zatykač.“

„A budeš tu?“ zeptala jsem se, najednou úzkostlivá. „Budeš tu opravdu?“

„Dokud mě budeš chtít,“ ujistil mě.

„Já tě budu chtít vždycky,“ varovala jsem ho. „Napořád.“

Přešel pomalu kolem stolu, zastavil se pár kroků ode mě a natáhl ruku, aby se konečky prstů dotkl mé tváře. Jeho výraz byl nevyzpytatelný.

„Jsi z toho smutný?“ zeptala jsem se.

Neodpověděl. Hrozně dlouho se mi díval do očí.

„Dojedla jsi?“ zeptal se nakonec.

Vyskočila jsem. „Ano.“

„Obleč se – počkám tady.“

Bylo těžké rozhodnout se, co si vzít na sebe. Pochybovala jsem, že existují nějaké knihy o etiketě, které by upřesňovaly, jak se obléknout, když vás váš upíří miláček bere domů, abyste

se seznámili s jeho upíří rodinou. Byla to úleva, sama si to slovo myslet. Věděla jsem, že jsem se mu úmyslně bránila.

Nakonec jsem si vzala svou jedinou sukni, dlouhou, khaki zelenou, celkem neformální. Oblékla jsem si k ní tu tmavě modrou halenku, kterou mi jednou pochválil. Letmý pohled do zrcadla mi napověděl, že moje vlasy jsou naprosto nemožné, takže jsem je stáhla do ohonu.

„Dobře." Seběhla jsem po schodech. „Vypadám slušně."

Čekal u prvního schodu, blíž, než bych si myslela, a já jsem padla přímo na něj. Zachytil mě, chviličku si mě podržel na délku paží a pak mě najednou přitáhl blíž.

„Zase se pleteš," zašeptal mi do ucha. „Jsi naprosto neslušná – nikdo by neměl vypadat tak svůdně, to není fér."

„Jak svůdně?" zeptala jsem se. „Můžu se převléknout…"

Povzdechl a zavrtěl hlavou. „Ty jsi tak pošetilá." Přitiskl své chladné rty jemně k mému čelu a místnost se zatočila. Vůně jeho dechu mi bránila myslet.

„Mám ti vysvětlit, jak mě svádíš?" zeptal se. Byla to čistě řečnická otázka. Jeho prsty mi pomalu sjížděly po páteři, na kůži jsem cítila jeho zrychlený dech. Ruce se mi zplihle opíraly o jeho prsa a zmocňovala se mě závrať. Pomalu naklonil hlavu a podruhé mě zlehka a opatrně políbil pootevřenými chladnými rty.

A pak jsem se zhroutila.

„Bello?" Hlas měl vyplašený, jak mě zachytil a zvedl.

„Kvůli tobě…. jsem… omdlela," obvinila jsem ho omámeně.

„Co s tebou mám dělat?" zasténal zoufale. „Včera jsem tě políbil, a tys na mě zaútočila! Dneska na mě omdlíš!"

Slabě jsem se zasmála a nechala se podpírat jeho pažemi. Hlava se mi točila.

„Tak to bychom měli, pokud jde o to, že jsem ve všem dobrý," povzdechl si.

„To je problém," byla jsem stále omámená. „Ty jsi až moc dobrý. Moc, moc dobrý."

„Je ti špatně?" zeptal se; takhle už mě jednou viděl.

„Ne – to není jako tenkrát. Nevím, co se stalo." Zavrtěla jsem omluvně hlavou. „Myslím, že jsem zapomněla dýchat."

„Takhle tě nemůžu nikam vzít."

„Jsem v pohodě," trvala jsem na svém. „Tvoje rodina si stejně bude myslet, že jsem blázen, tak co?"

Chviličku si měřil můj výraz. „Mám slabost pro tuhle barvu, jde ti k pleti," pochválil mě zničehonic. Začervenala jsem se radostí a podívala se stranou.

„Hele, já se vážně moc snažím nemyslet na to, co mě teď čeká, takže můžeme už jít?" zeptala jsem se.

„Ty nemáš těžkou hlavu z toho, že jdeš na návštěvu do domu plného upírů, ale z toho, že si myslíš, že se těm upírům nebudeš líbit, je to tak?"

„Je to tak," odpověděla jsem okamžitě a skryla svoje překvapení nad tím, jak to slovo používá nenuceně.

Zavrtěl hlavou. „Ty jsi neuvěřitelná."

Když vyjížděl z hlavní části města, došlo mi, že vlastně nemám ponětí, kde bydlí. Přejeli jsme po mostě přes řeku Calawah, silnice se vinula na sever, domy, které letěly kolem nás, byly jeden od druhého vzdálenější a větší než v centru. A pak domy úplně přestaly a my jsme jeli mlžným lesem. Rozhodovala jsem se, jestli se ho zeptám, nebo jestli budu ještě trpělivá, když najednou zabočil na nevydlážděnou cestu. Byla neoznačená, sotva viditelná mezi kapradím. Po obou stranách byla lemovaná lesem, takže člověk z ní před sebou viděl vždycky jenom několik metrů, jak se hadovitě vinula kolem starých stromů.

A pak po pár kilometrech les trochu prořídl a my jsme se najednou octli na malé louce, nebo to měl být trávník? Lesní přítmí ovšem bylo i tady, protože tam stálo šest starobylých cedrů, které zastiňovaly celý akr baldachýnem širokých zkroucených větví. Stromy vrhaly svůj ochranný stín až ke zdem domu, který se tyčil mezi nimi, takže hluboká veranda, která se táhla kolem přízemí, musela být prakticky nepoužívaná.

Nevím, co jsem čekala, ale tohle to rozhodně nebylo. Dům byl nadčasový, elegantní a pravděpodobně sto let starý. Byl natřený měkkou, vybledlou bílou barvou, měl dvě poschodí, byl pravoúhlý a dobře rozvržený. Okna a dveře byly buďto ještě původní, nebo prošly dokonalou rekonstrukcí. Můj náklaďáček byl jediné auto, které bylo vidět. Slyšela jsem někde blízko řeku, skrytou v temnotě lesa.

„Páni."

„Líbí se ti to?" usmál se.

„Má to… jistý půvab."

Zatahal mě za culík a zachichotal se.

„Připravená?" zeptal se a otevřel mi dveře.

„Ani trošku – tak jdeme." Snažila jsem se smát, ale nějak se mi to zadrhlo v hrdle. Nervózně jsem si uhladila vlasy.

„Vypadáš rozkošně." Bez rozmýšlení mě zlehka vzal za ruku.

Šli jsme hlubokým stínem nahoru na verandu. Věděla jsem, že cítí moje napětí; palcem mi na hřbet ruky kreslil uklidňující kroužky.

Otevřel mi dveře.

Uvnitř to bylo ještě překvapivější, ještě nečekanější než zvenčí. Byla tam spousta světla a prostoru. Původně muselo být v přízemí několik místností, ale stěny byly většinou odstraněny, takže vznikl jeden rozlehlý prostor. Zadní, k jihu orientovaná strana byla celá nahrazena sklem a za stínem cedrů se prostíral holý trávník až k široké řece. Západní straně místnosti dominovalo masivní vyřezávané schodiště. Stěny, vysoké stropy s viditelnými trámy, dřevěné podlahy i tlusté koberce byly všechny v různých odstínech bílé.

Už tam čekali, aby se s námi přivítali. Stáli hned nalevo ode dveří, na zvýšeném pódiu vedle nádherného velkého piana – Edwardovi rodiče.

Už jsem doktora Cullena předtím viděla, samozřejmě, ale přesto jsem byla znovu ohromena jeho mládím, jeho neskutečnou dokonalostí. Po jeho boku stála Esme, jak jsem předpokládala, jediná z rodiny, kterou jsem dosud neviděla.

Měla ty samé krásné bledé rysy jako ostatní. Něco v jejím srdcovitém obličeji, v měkkých vlnách jejích karamelově zbarvených vlasů mi připomnělo naivní dívky z éry němého filmu. Byla malá, štíhlá, neměla však tak ostře řezané rysy jako ostatní, ty její byly oblejší. Oba na sobě měli neformální, pohodlné oblečení ve světlých barvách, které ladilo s vnitřním zařízením domu. Usmívali se na uvítanou, ale neudělali žádný pohyb, aby se k nám přiblížili. Pochopila jsem, že se snaží, aby mě nevyděsili.

„Carlisle, Esme," prolomil krátké ticho Edwardův hlas, „tohle je Bella."

„Moc tě u nás vítám, Bello." Carlisleův krok byl odměřený, opatrný, jak ke mně přistoupil. Zvedl váhavě ruku a já jsem udělala krok dopředu, abych si s ním potřásla.

„Ráda vás zase vidím, pane doktore."

„Prosím tě, říkej mi Carlisle."

„Carlisle." Usmála jsem se na něj, moje náhlá sebedůvěra mě překvapila. Cítila jsem, jak se Edwardovi vedle mě ulevilo.

Esme se usmála, také postoupila dopředu a natáhla se pro mou ruku. Její studené, kamenné sevření bylo takové, jak jsem očekávala.

„Moc ráda tě poznávám," řekla upřímně.

„Děkuju, já vás také." A byla to pravda. Bylo to jako setkat se s pohádkovou postavou – poznat živou Sněhurku.

„Kde jsou Alice a Jasper?" zeptal se Edward, ale nikdo neodpověděl, protože ti dva se právě objevili na vrchu širokého schodiště.

„Ahoj, Edwarde!" zavolala Alice nadšeně. Seběhla dolů po schodech, proud černých vlasů a bílé pleti, a přede mnou se náhle a půvabně zastavila. Carlisle a Esme po ní vystřelili varovné pohledy, ale mně se to líbilo. Bylo to přirozené – tedy pro ni.

„Ahoj, Bello!" řekla Alice a poskočila dopředu, aby mě políbila na tvář. Jestli se Carlisle a Esme předtím tvářili obezřetně, teď byli ohromení. V mých očích byl také šok, ale měla jsem velkou radost z jejího upřímného přijetí. Byla jsem

vyděšená, když jsem cítila, jak Edward po mém boku ztuhl. Pohlédla jsem mu do obličeje, ale jeho výraz byl nečitelný.

„Opravdu hezky voníš, nikdy předtím jsem si toho nevšimla," poznamenala. Uvedlo mě to do velikých rozpaků.

Nikdo z nás nevěděl moc co říct a pak se tam objevil Jasper – vysoký, podobající se lvu. Kolem mě se rozprostřel pocit uvolněnosti a já jsem byla najednou v pohodě, navzdory tomuhle místu. Edward se na Jaspera podíval a povytáhl obočí, a já jsem si vzpomněla, co Jasper umí.

„Ahoj, Bello," pozdravil mě. Držel si odstup, nenapřáhl ke mně ruku k potřesení. Ale bylo nemožné cítit se vedle něj nepříjemně.

„Ahoj, Jaspere." Nesměle jsem se usmála napřed na něj, pak na ostatní. „Ráda vás všechny poznávám – máte moc krásný dům," dodala jsem zdvořile.

„Díky," řekla Esme. „Jsme tak rádi, že jsi přišla." Mluvila procítěně a já jsem si uvědomila, že si o mně myslí, že jsem statečná.

Také jsem si všimla, že Rosalii a Emmetta není nikde vidět a vzpomněla jsem si na Edwardovo příliš nevinné popření, když jsem se ho ptala, jestli mě ostatní nemají rádi.

Carlisle mě vyrušil z tohoto toku myšlenek, když vrhl po Edwardovi významný, naléhavý pohled. Koutkem oka jsem viděla, jak Edward přikývl.

Podívala jsem se stranou ve snaze chovat se zdvořile. Moje oči se znovu zatoulaly ke krásnému nástroji na pódiu vedle dveří. Najednou jsem si vzpomněla na svůj sen z dětství, že kdybych někdy vyhrála v loterii, koupila byl mamince velké piano. Nebyla nijak zvlášť dobrá pianistka, hrála jenom doma pro sebe na klavír z bazaru, ale já jsem se na ni při tom hrozně ráda dívala. Byla šťastná, hudba ji úplně pohltila – připadala mi tenkrát jako nějaká nová, tajemná bytost, najednou to nebyla ta maminka, kterou jsem znala. Samozřejmě mě nechala zapsat do hodin klavíru, ale jako většina dětí jsem kňourala tak dlouho, až mi dovolila toho nechat.

Esme si všimla, kam se dívám.

„Umíš hrát?“ zeptala se a naklonila hlavu k pianu.

Zavrtěla jsem hlavou. „Vůbec ne. Ale je tak krásné. To je vaše?“

„Ne,“ zasmála se. „Edward ti neřekl, že je muzikální?“

„Ne.“ Přimhouřenýma očima jsem se podívala na jeho najednou nevinný výraz. „Měla jsem to asi uhodnout.“

Esme zvedla zmateně jemné obočí.

„Edward totiž umí všechno, víte?“ vysvětlila jsem.

Jasper se uchichtl a Esme vrhla na Edwarda káravý pohled.

„Doufám, že ses nepředváděl – je to nevychované,“ zamračila se.

„Jenom trošku,“ zasmál se zlehka. Její obličej přitom zjihl a oba si vyměnili krátký pohled, kterému jsem nerozuměla, ačkoliv Esme se tvářila téměř uspokojeně.

„On je totiž moc skromný,“ upřesnila jsem.

„No, tak jí zahraj,“ povzbuzovala ho Esme.

„Zrovna jsi říkala, že se nemám předvádět, že je to nevychovanost,“ namítl.

„Každé pravidlo má výjimky,“ odpověděla.

„Ráda bych tě slyšela hrát,“ souhlasila jsem.

„Tak domluveno.“ Esme ho postrčila k pianu. Táhl mě s sebou, posadil mě na lavičku vedle sebe.

Věnoval mi dlouhý, zoufalý pohled, než se obrátil ke klaviatuře.

A pak se jeho prsty rychle rozběhly po slonovinových klávesách a místnost se zaplnila skladbou tak obtížnou, tak bohatou, že bylo nemožné uvěřit, že hraje jenom jeden pár rukou. Cítila jsem, jak mi klesla brada, pusa se mi otevřela úžasem a uslyšela jsem, jak se za mnou někdo tiše zahihňal, když viděl mou reakci.

Edward se na mě nenuceně podíval – hudba kolem nás nepřestávala proudit – a mrkl. „Líbí se ti to?“

„To jsi napsal ty?“ vydechla jsem, jak mi to najednou došlo.

Přikývl. „Esme má tuhle skladbu moc ráda.“

Zavřela jsem oči a zavrtěla hlavou.

„Co se děje?“

„Připadám si vedle tebe tak nicotná.“

Hudba zpomalila, ztišila se a zněžněla, a já jsem ke svému překvapení poznala za tou záplavou tónů melodii jeho ukolébavky.

„K téhle jsi mě inspirovala ty,“ řekl tiše. Hudba byla neuvěřitelně líbezná.

Nemohla jsem mluvit.

„Líbíš se jim, víš,“ prohodil jako by mimochodem. „Zvláště Esme.“

Pohlédla jsem za sebe, ale ta velká místnost teď byla prázdná.

„Kam šli?“

„Velmi nenápadně nám chtěli nechat trochu soukromí, předpokládám.“

Povzdechla jsem si. „Oni mě mají rádi. Ale Rosalie a Emmett…“ odmlčela jsem se, nebyla jsem si jistá, jak vyjádřit své pochybnosti.

Zamračil se. „Nedělej si kvůli Rosalii hlavu,“ řekl a jeho oči byly široké a přesvědčivé. „Ona se umoudří.“

Skepticky jsem našpulila rty. „Emmett?“

„No, on si myslí, že já jsem blázen, to je pravda, ale s tebou nemá problém. Snaží se vysvětlit to Rosalii.“

„Co ji tak rozčiluje?“ Nebyla jsem si jistá, jestli chci znát odpověď.

Zhluboka si povzdechl. „Rosalie se nejvíc pere s… s tím, co jsme. Je pro ni těžké mít tu někoho zvenčí, kdo zná pravdu. A je trochu žárlivá.“

„Rosalie žárlí na mě?“ zeptala jsem se nevěřícně. Snažila jsem se představit si vesmír, v kterém by si někdo tak úchvatný jako Rosalie dokázal najít důvod žárlit na někoho, jako jsem já.

„Ty jsi člověk.“ Pokrčil rameny. „To ti závidí.“

„Aha,“ zamumlala jsem, stále ohromená. „I Jasper, ovšem…“

„Za to můžu vážně já,“ řekl. „Říkal jsem ti, že on náš způsob života zkouší nejkratší dobu. Varoval jsem ho, aby si držel odstup.“

Vzpomněla jsem si, jaký je pro to důvod, a otřásla jsem se.

„Esme a Carlisle…?“ pokračovala jsem rychle, aby si toho nevšiml.

„Ti jsou šťastní, když vidí, že já jsem šťastný. Skutečně, Esme by nevadilo, kdybys měla třetí oko a na nohou plovací blány. Celou tu dobu si o mě dělala starosti, bála se, že v mé podstatě něco chybí, že jsem byl příliš mladý, když mě Carlisle proměnil… Je v sedmém nebi. Pokaždé, když se tě dotknu, se div nezalyká spokojeností.“

„Alice se zdá velmi… nadšená.“

„Alice má svůj vlastní způsob nazírání věcí,“ ucedil skrz zuby.

„A ty mi to nevysvětlíš, viď?“

Chvíli bylo ticho. Uvědomil si, že vím, že mi něco skrývá. Mně zase došlo, že mi neprozradí všechno. Ne teď.

„Co ti to Carlisle předtím říkal?“

Jeho obočí se stáhlo k sobě. „Ty sis toho všimla, viď?“

Pokrčila jsem rameny. „Přirozeně.“

Na pár vteřin se na mě zamyšleně podíval, než odpověděl. „Chtěl mi povědět nějaké novinky – nevěděl, jestli bych o tom před tebou chtěl mluvit.“

„A chtěl bys?“

„Budu muset, protože příštích pár dnů – nebo týdnů – tě budu muset trochu… víc chránit, a nechtěl bych, aby sis myslela, že jsem ve své podstatě nesnesitelný tyran.“

„Co se děje?“

„Zatím se neděje nic. Alice jenom viděla nějaké návštěvníky, kteří se tu brzy objeví. Vědí, že jsme tady, a jsou zvědaví.“

„Návštěvníci?“

„Ano… tedy, oni nejsou jako my, samozřejmě – myslím pokud jde o jejich lovecké zvyky. Pravděpodobně nepřijdou vůbec do města, ale já tě rozhodně nepustím z dohledu, dokud neodejdou.“

Zachvěla jsem se.

„Konečně rozumná reakce!“ zamumlal. „Už jsem si začínal myslet, že nemáš vůbec žádný pud sebezáchovy.“

Nechala jsem to bez odpovědi, dívala se stranou, moje oči znovu bloudily po prostorné místnosti.

Následoval můj pohled. „Něco takového jsi nečekala, viď?“ zeptal se samolibě.

„Ne,“ připustila jsem.

„Žádné rakve, hromady lebek v koutech; myslím, že ani nemáme pavučiny… jaké to pro tebe musí být zklamání,“ pokračoval uličnicky.

Ignorovala jsem jeho škádlení. „Je to tak světlé… tak otevřené.“

Byl vážnější, když odpovídal. „To je jediné místo, kde se nikdy nemusíme skrývat.“

Píseň, kterou stále hrál, moje píseň, dozněla do konce, závěrečné akordy se nesly v melancholičtější tónině. Poslední nota zůstala dojímavě viset v tichu.

„Děkuju,“ zašeptala jsem. Uvědomila jsem si, že mám v očích slzy. Rozpačitě jsem je setřela.

Dotkl se koutku mého oka a chytil jednu, která mi unikla. Zvedl prst a zamyšleně tu kapičku zkoumal. Pak – tak rychle, že jsem si nemohla být jistá, že to skutečně udělal – si strčil prst do pusy, aby ji ochutnal.

Tázavě jsem se na něj podívala a on se díval dlouho zpátky na mě, než se konečně usmál.

„Chceš si prohlédnout dům?“

„Nikde žádné rakve?“ ověřovala jsem si, ale sarkasmus v mém hlasu nedokázal tak úplně zakrýt lehkou, ale upřímnou úzkost, kterou jsem cítila.

Zasmál se, vzal mě za ruku a vedl mě pryč od piana.

„Nikde žádné rakve,“ slíbil.

Šli jsme po masivním schodišti, ruka mi klouzala po saténově hladkém madle. Vysoká hala v prvním patře byla obložena dřevem medové barvy, stejně jako podlaha.

„Rosaliin a Emmettův pokoj… Carlisleova pracovna… Alicin pokoj…“ ukazoval, jak mě vedl podle dveří.

Byl by pokračoval, ale já jsem se oněměle zastavila na konci haly a zírala jsem nevěřícně na předmět visící na stěně nad mou hlavou. Edward se zachechtal nad mým udiveným výrazem.

„Klidně se směj," řekl. „Je to tak trochu ironické."

Nesmála jsem se. Moje ruka se automaticky zvedla, s prstem nataženým, jako kdyby se chtěla dotknout velkého dřevěného kříže, jeho temné patiny kontrastující se světlejším odstínem na zdi. Ale nedotkla jsem se ho, ačkoliv jsem byla zvědavá, jestli starobylé dřevo bude na dotyk tak hedvábné, jak vypadalo.

„Musí být velmi starý," hádala jsem.

Pokrčil rameny. „Počátek třicátých let sedmnáctého století, plus mínus."

Odtrhla jsem oči od kříže a vykulila je na něj.

„Proč ho tady máte?" podivila jsem se.

„Nostalgie. Patřil Carlisleovu otci."

„On sbíral starožitnosti?" namítla jsem pochybovačně.

„Ne. Sám ho vyřezal. Visel v kostele nad kazatelnou, ze které kázal."

Nebyla jsem si jistá, jestli můj obličej prozrazuje, jak jsem šokovaná, ale raději jsem se otočila a dívala se na ten prostý starý kříž. Rychle jsem v duchu počítala; kříž byl přes tři sta sedmdesát let starý. Rozprostřelo se ticho, jak jsem se v duchu snažila představit si tu spoustu let.

„Jsi v pořádku?" zeptal se ustaraně.

„Kolik je Carlisleovi?" zeptala jsem se tiše s očima stále upřenýma vzhůru.

„Právě oslaví své tří sté šedesáté druhé narozeniny," odpověděl Edward. Podívala jsem se zpátky na něj, v očích milion otázek.

Pozorně mě sledoval, když začal vyprávět.

„Carlisle se narodil v Londýně, myslí si, že někdy na začátku čtyřicátých let sedmnáctého století. Obyčejní lidé tehdy nezaznamenávali čas tak přesně. Bylo to ovšem těsně před začátkem Cromwellovy vlády."

Nepohnula jsem ani brvou, protože jsem věděla, že mě sleduje, a napjatě jsem poslouchala. Bylo to snadnější, když jsem se nesnažila tomu uvěřit.

„Byl jediným synem anglikánského pastora. Jeho matka zemřela při porodu. Jeho otec byl netolerantní člověk. Jak se k moci dostali protestanti, stal se nadšeným pronásledovatelem katolíků a vyznavačů ostatních náboženství. Také velmi silně věřil v existenci zla. Vedl hony na čarodějnice, vlkodlaky… a upíry.“ Ztuhla jsem při tom slově. Jsem si jistá, že si toho všiml, ale pokračoval bez přerušení.

„Upálili mnoho nevinných lidí – ti skuteční upíři se samozřejmě nedali tak snadno chytit.

Když pastor zestárl, pověřil hony svého poslušného syna. Zpočátku byl pro něj Carlisle zklamáním; odkládal obvinění, neviděl démony tam, kde neexistovali. Ale byl vytrvalý a chytřejší než jeho otec. Opravdu odhalil skupinu skutečných upírů, kteří žili schovaní v městských kanálech a vycházeli jenom v noci na lov. V těch dobách, kdy příšery nebyly jenom mýty a legendami, tak žili mnozí z nich.

Lidé samozřejmě popadli vidle a pochodně –“ jeho krátký smích byl teď zlověstnější – „a čekali na místě, které Carlisle označil, až příšery vyjdou na ulici. Nakonec se jeden upír objevil.“

Jeho hlas byl velmi tichý; natahovala jsem uši, abych slyšela slova.

„Musel být velmi starý a slabý hlady. Carlisle ho slyšel, jak latinsky zavolal na ostatní, když zachytil pach davu. Utíkal ulicemi a Carlisle – bylo mu třiadvacet a byl velmi rychlý – vedl stíhání. Ten tvor by jim dokázal snadno utéct, ale Carlisle si myslí, že měl příliš velký hlad, takže se otočil a zaútočil. Napřed napadl Carlislea, ale ostatní byli blízko za ním, tak se otočil, aby se bránil. Dva muže zabil a třetího odtáhl s sebou. Carlislea nechal krvácejícího ležet na ulici.“

Odmlčel se. Cítila jsem, že něco vynechává, že přede mnou něco tají.

„Carlisle věděl, co jeho otec udělá. Těla budou spálena – cokoliv infikované nestvůrou musí být zničeno. Carlisle instinktivně jednal tak, aby si zachránil vlastní život. Odplazil se z ulice, zatímco dav stíhal zloducha a jeho oběť. Tři dny se schovával ve sklepě, zahrabaný do hnijících brambor. Je zázrak, že dokázal být zticha, a zůstat tak neodhalený.

Pak bylo po všem, a on si uvědomil, čím se stal.“

Nejsem si jistá, co můj obličej prozrazoval, ale Edward se najednou odmlčel.

„Jak ti je?“ zeptal se.

„Jsem v pohodě,“ ujistila jsem ho. A ačkoliv jsem si váhavě kousala ret, musel vidět zvědavost, která mi žhnula z očí.

Usmál se. „Předpokládám, že pro mě máš pár dalších otázek.“

„Pár.“

Odhalil v úsměvu zářivé zuby. Pokračoval v cestě halou a táhl mě za ruku s sebou. „No tak pojď,“ povzbuzoval mě. „Něco ti ukážu.“

16. CARLISLE

Vedl mě zpátky do místnosti, kterou předtím označil za Carlisleovu pracovnu. Chviličku postál přede dveřmi.

„Pojďte dál," pozval nás Carlisleův hlas.

Edward otevřel dveře do místnosti s vysokým stropem a vysokými, na západ otočenými okny. Stěny byly zase obložené, tentokrát tmavším dřevem. Většinu místa na stěnách ovšem zabíraly dlouhé police knih, které mi sahaly vysoko nad hlavu. Tolik knih jsem viděla snad jenom ve veřejné knihovně.

Carlisle seděl na kožené židli za velkým mahagonovým psacím stolem. Právě vkládal záložku mezi stránky tlusté knihy, kterou držel v ruce. Místnost byla taková, jak jsem si vždycky představovala pracovnu univerzitního děkana – jenomže Carlisle vypadal na takovou funkci příliš mladý.

„Co pro vás můžu udělat?" zeptal se příjemně a zvedl se ze židle.

„Chtěl jsem ukázat Belle něco z naší historie," řekl Edward. „No, vlastně tvoji historii."

„Nechtěli jsme vás rušit," omlouvala jsem se.

„Ale mě vůbec nerušíte. Kde chcete začít?"

„U Vozky," odpověděl Edward, položil mi jednu ruku zlehka na rameno a otočil mě čelem zpátky ke dveřím, kterými jsme právě prošli. Pokaždé, když se mě sebeméně dotkl, moje srdce hlasitě zareagovalo. Tady před Carlislem to bylo ještě trapnější.

Stěna, ke které jsme stáli čelem, se od ostatních lišila. Místo polic s knihami na ní visely spousty zarámovaných obrázků všech velikostí, některé byly v živých barvách, jiné zašlé, jednobarevné. Hledala jsem v tom nějakou logiku, nějaký jednotící motiv, který ta sbírka měla společný, ale ve svém spěšném pátrání jsem nenašla nic.

Edward mě přitáhl k protější levé straně a postavil mě před malou čtvercovou olejomalbu v obyčejném dřevěném rámečku. Ten obrázek na sebe mezi většími a jasnějšími kusy nijak neupozorňoval; byl vyvedený v nejrůznějších tónech tmavě hnědé a bylo na něm namalováno miniaturní město plné příkře se svažujících střech, s tenkými věžičkami na několika roztroušených věžích. V popředí tekla široká řeka, přeťatá mostem pokrytým stavbičkami, které vypadaly jako drobné katedrály.

„Londýn v padesátých letech sedmnáctého století," prohlásil Edward.

„Londýn mého mládí," dodal Carlisle, který stál pár kroků za námi. Trhla jsem sebou; neslyšela jsem ho přiblížit se. Edward mi zmáčkl ruku.

„Povíš ten příběh sám?" zeptal se Edward. Otočila jsem se trochu, abych viděla Carlisleovu odpověď.

Setkal se s mým pohledem a usmál se. „Rád bych," odpověděl. „Ale ve skutečnosti už mám trochu zpoždění. Dnes ráno volali z nemocnice – doktor Snow je nemocný a zůstal doma. Navíc ty příběhy znáš stejně dobře jako já," dodal a usmál se na Edwarda.

Byla to podivná kombinace – každodenní starosti městského lékaře, který se zarazil uprostřed diskuse o svém mládí v sedmnáctém století v Londýně.

Také mi nijak nepřidávalo vědomí, že mluví nahlas jenom kvůli mně.

Po dalším vřelém úsměvu, který mi věnoval, Carlisle odešel z místnosti.

Dlouhou chvíli jsem si prohlížela malý obrázek Carlisleova rodného města.

„Co se stalo pak?" zeptala jsem se nakonec a pohlédla na Edwarda, který se na mě díval. „Když si uvědomil, k čemu u něj došlo?"

Pohlédl zpátky na obrazy a já jsem se podívala, abych viděla, který z nich ho zaujal teď. Byla to větší krajina v nevýrazných

podzimních barvách – prázdná, zastíněná louka v lese, se skalnatým kopcem v pozadí.

„Když pochopil, čím se stal," řekl Edward tiše, „vzbouřil se proti tomu. Snažil se zničit sám sebe. Ale to není tak snadné."

„Jak?" Nechtěla jsem to říct nahlas, ale navzdory mému šoku se mi to slovo vydralo z úst.

„Skákal z velkých výšek," prozradil Edward bezvýrazným hlasem. „Snažil se utopit v oceánu… ale teprve v novém životě začínal, a byl velmi silný. Je úžasné, že i když byl upírem teprve krátce, dokázal odolat… lovení. Tehdy je instinkt nejsilnější, překoná všechno. Ale on se sám sobě tak hnusil, že měl sílu snažit se zabít sám sebe vyhladověním."

„To je možné?" Můj hlas byl slabý.

„Ne, je jen velmi málo způsobů, jak můžeme být zabiti."

Otevřela jsem pusu, abych se zeptala, ale on promluvil dřív než já.

„Takže byl velmi vyhladovělý a nakonec zeslábl. Odtáhl co nejdál od lidského osídlení, protože poznal, že také jeho síla vůle ochabuje. Měsíce se toulal po nocích, hledal nejodlehlejší místa, nenáviděl sám sebe.

Jednou v noci prošlo kolem místa, kde se ukrýval, stádo jelenů. Byl tak divoký žízní, že bez přemýšlení zaútočil. Síla se mu vrátila a on si uvědomil, že existuje i jiná možnost, než být divým netvorem, kterého se bál. Cožpak nejedl zvěřinu i ve svém předchozím životě? V následujících měsících se zrodila jeho nová filosofie. Dokázal existovat, aniž by se stal démonem. Znovu našel sám sebe.

Začal lépe využívat čas. Byl vždycky inteligentní, nadšený do učení. Teď měl před sebou neomezený čas. V noci studoval, ve dne plánoval. Přeplaval do Francie a –"

„On přeplaval do Francie?"

„Lidé plavou přes La Manche každou chvíli, Bello," připomněl mi trpělivě.

„To je pravda, myslím. Jenom to znělo legračně v tom kontextu. Pokračuj."

„Plavání je pro nás snadné –"

„Pro vás je snadné všechno,“ zabrblala jsem.

S pobaveným výrazem vyčkával.

„Už tě nebudu přerušovat, slibuju.“

Výhružně se zachechtal a dokončil větu. „Protože, technicky vzato, nepotřebujeme dýchat.“

„Vy –“

„Ne, ne, slíbilas mi to.“ Zasmál se a položil mi svůj studený prst zlehka na rty. „Chceš slyšet ten příběh, nebo ne?“

„Nemůžeš na mě něco takhle vybalit a pak čekat, že nic neřeknu,“ zamumlala jsem přes jeho prst.

Zvedl ruku a položil mi ji na krk. Tep se mi zrychlil, ale nedala jsem se.

„Vy nemusíte dýchat?“ zeptala jsem se.

„Ne, není to nutné. Jenom zvyk,“ pokrčil rameny.

„Jak dlouho dokážeš vydržet… bez dýchání?“

„Předpokládám, že nekonečně dlouho; nevím. Je to trochu nepohodlné – ochuzovat se o čich.“

„Trochu nepohodlné,“ opakovala jsem.

Nevěnovala jsem svému výrazu pozornost, ale něco v něm ho přimělo zvážnět. Spustil ruku k tělu a zůstal stát bez pohnutí, s očima zabodnutýma do mého obličeje. Ticho se prodlužovalo. Jeho rysy byly nehybné jako kámen.

„Co je?“ zašeptala jsem a dotkla se jeho ztuhlého obličeje.

Jeho obličej pod mou rukou zjihl a on si povzdechl. „Pořád čekám, že se to stane.“

„Co se má stát?“

„Vím, že nadejde chvíle, kdy něco řeknu nebo ty něco uvidíš, a pohár přeteče. Pak ode mě s křikem utečeš.“ Pousmál se, ale jeho oči byly vážné. „Nebudu ti bránit. Chci, aby se to stalo, protože chci, abys byla v bezpečí. Na druhou stranu chci být s tebou. Ty dvě touhy je nemožné smířit…“ Odmlčel se a díval se mi do obličeje. Čekal.

„Já nikam neuteču,“ slíbila jsem.

„Uvidíme,“ řekl a znovu se usmál.

Zamračila jsem se na něj. „Tak pokračuj – Carlisle plaval do Francie.“

Odmlčel se, vracel se zpátky ke svému příběhu. Jeho oči zadumaně bleskly k dalšímu obrázku – byl ze všech nejbarevnější, v nejzdobnějším rámu a největší; byl dvakrát tak široký jako dveře, vedle kterých visel. Na plátně se to hemžilo jasnými postavami v nabíraných róbách, proplétajícími se kolem dlouhých sloupů a naklánějícími se z mramorových balkonů. Nedokázala jsem poznat, jestli je to výjev z řecké mytologie, nebo jestli postavy vznášející se v mracích mají být biblické.

„Carlisle doplaval do Francie a pokračoval dál po Evropě, do tamních univerzit. V noci studoval hudbu, vědu, lékařství – a našel v tom své povolání, své pokání – v zachraňování lidských životů." Jeho výraz nabyl posvátné úcty, téměř oddanosti. „Nedokážu adekvátně popsat ten boj; Carlisleovi trvalo dvě století mučivého úsilí, než zdokonalil své sebeovládání. Teď je imunní k pachu lidské krve a je schopný dělat práci, kterou miluje, bez utrpení. Práce v nemocnici mu přináší veliký klid a pokoj…" Edward zíral dlouhou chvíli do prázdna. Pak si náhle vzpomněl, proč tu stojí. Poklepal prstem na velký obraz před námi.

„Studoval v Itálii, když tam objevil ostatní. Byli mnohem civilizovanější a vzdělanější než ta strašidla z londýnských kanálů."

Dotkl se poměrně klidné čtveřice postav namalované na nejvyšším balkonu, která nevzrušeně pozorovala chaos pod sebou. Pozorně jsem si skupinku prohlédla a udiveně jsem se zasmála, když jsem si všimla, že toho muže se zlatými vlasy znám.

„Solimena byl Carlisleovými přáteli velmi inspirován. Často je maloval jako bohy," zachechtal se Edward. „Aro, Marcus, Caius," říkal a ukazoval ostatní tři, dva s černými vlasy, jednoho se sněhobílými. „Noční patroni umění."

„Co se s nimi stalo?" přemítala jsem nahlas, koneček prstu zabodnutý ve vzduchu centimetr od postav na plátně.

„Pořád tam žijí." Pokrčil rameny. „Jako už kdovíkolik tisíciletí. Carlisle s nimi pobýval jenom krátkou dobu, jenom

několik desítek let. Velmi obdivoval jejich civilizovanost, jejich kultivovanost, ale oni se neustále snažili vyléčit jeho averzi k „přirozenému zdroji potravy“, jak tomu říkali. Snažili se ho přesvědčit a on se zase snažil přesvědčit je, ale k ničemu to nevedlo. Tehdy se Carlisle rozhodl, že to zkusí v Novém světě. Snil o tom, že najde tvory, jako je sám. Byl velmi osamělý, víš.

Dlouho nikoho nenacházel. Ale protože se strašidla stala postavami z pohádek, zjistil, že mezi nepodezíravými lidmi může žít, jako by byl jeden z nich. Začal praktikovat medicínu. Ale společenství, po kterém toužil, se mu nedostávalo; vztah s člověkem nemohl riskovat.

Když udeřila chřipková epidemie, pracoval po nocích v jedné nemocnici v Chicagu. Už několik let se v mysli zaobíral jednou myšlenkou a byl téměř odhodlaný k činu – když nemůže najít druha, nějakého si stvoří. Nebyl si absolutně jistý, jak došlo k jeho vlastní transformaci, takže váhal. A naprosto odmítal ukrást život někomu tak, jak byl ukraden jemu. V takovém stavu mysli našel mě. Já jsem neměl žádnou naději; nechali mě na oddělení s umírajícími. Carlisle ošetřoval už moje rodiče a věděl, že nikoho nemám. Rozhodl se, že to zkusí…“

Jeho hlas, který teď zněl skoro jako šepot, se odmlčel. Nepřítomně se zadíval ven západními okny. Přemítala jsem, co se mu teď asi honí hlavou, Carlisleovy vzpomínky, nebo jeho vlastní? Tiše jsem čekala.

Když se vrátil zpátky ke mně, jeho výraz rozjasňoval něžný andělský úsměv.

„A tak jsme se vrátili zase na začátek,“ uzavřel.

„Takže ty jsi vždycky žil s Carlislem?“ divila jsem se.

„Téměř vždycky.“ Položil mi ruku zlehka kolem pasu a táhl mě s sebou ven ze dveří. Podívala jsem se zpátky na stěnu s obrazy a říkala si, jestli si budu moct někdy poslechnout všechny příběhy.

Edward už nic neříkal, když jsme procházeli halou, tak jsem se zeptala: „Téměř?“

Povzdechl si, zdálo se, že se mu nechce odpovídat. „No, měl jsem typický záchvat vzpurného dospívání – asi deset let poté, co jsem se… narodil… nebo byl stvořen, říkej tomu, jak chceš. Nebyl jsem tak zaujatý jeho životem v abstinenci a měl jsem mu za zlé, že drží na uzdě můj apetit. Takže jsem na čas odešel a žil na vlastní pěst.“

„Vážně?“ Byla jsem překvapená, ačkoliv bych asi měla být spíš vystrašená.

Pochopil. Neurčitě jsem si uvědomovala, že míříme k dalšímu ramenu schodů, ale nevěnovala jsem moc pozornost svému okolí.

„To tě neodpuzuje?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„No, asi… zní to rozumně.“

Vyštěkl smíchem, hlasitěji než předtím. Stáli jsme teď nahoře na schodech, v další obložené hale.

„Od chvíle svého znovuzrození,“ zašeptal, „jsem měl výhodu, že jsem věděl, co si každý kolem mě myslí, jak člověk, tak upír. Proto mi trvalo deset let, než jsem se Carlisleovi vzepřel – dokázal jsem číst jeho dokonalou upřímnost, pochopit přesně, proč žije tak, jak žil.

Trvalo mi jenom pár let, než jsem se ke Carlisleovi a jeho způsobu života vrátil. Myslel jsem, že budu osvobozen od… deprese… která doprovází svědomí. Protože jsem znal myšlenky své kořisti, dokázal jsem přejít ty nevinné a sledovat jenom ty zlé. Když jsem pronásledoval temnou uličkou vraha, který se lepil na paty mladé dívce – když jsem ji zachránil, pak jsem jistě nebyl takový netvor.“

Otřásla jsem se, jak jsem si příliš živě představila, co popisoval – ta ulička v noci, ta vyděšená dívka, ten temný muž za ní. A Edward, Edward lovící, hrozivý a nádherný jako mladý bůh, nezadržitelný. Byla by vděčná, ta dívka, nebo vyděšenější než předtím?

„Ale jak šel čas, začal jsem vidět, jaký jsem netvor. Nedokázal jsem uniknout dluhu tolika zmařených lidských

životů, bez ohledu na to, jak ospravedlněných. A vrátil jsem se ke Carlisleovi a Esme. Přivítali mě zpátky jako ztraceného syna. To bylo víc, než jsem si zasloužil.“

Zastavili jsme se před posledními dveřmi v hale.

„Můj pokoj,“ oznámil, otevřel a táhl mě dovnitř.

Jeho pokoj vedl na jih, měl okno přes celou stěnu jako ta velká místnost pod ním. Celá zadní strana domu musí být ze skla. Výhled měl na řeku Sol Duc, vinoucí se nedaleko, přes nedotčený les k pohoří Olympic Mountains. Hory byly mnohem bližší, než bych si myslela.

Západní stěna pokoje byla úplně pokryta policemi s cédéčky. Byl zásobený lépe než obchod s hudebními nosiči. V rohu stála složitá hi-fi souprava, taková ta, co bych se jí bála dotknout, protože bych určitě něco rozbila. Nebyla tam žádná postel, jenom široká černá kožená pohovka vybízející k poležení. Podlaha byla pokryta tlustým zlatým kobercem a na stěnách visela těžká látka o něco tmavšího odstínu.

„Dobrá akustika?“ hádala jsem.

Zasmál se a přikývl.

Zvedl dálkové ovládání a pustil stereo. Hrálo tiše, ale jemná jazzová skladba zněla, jako kdyby ta kapela byla v pokoji s námi. Šla jsem si prohlédnout jeho ohromující hudební sbírku.

„Jak to máš seřazené?“ zeptala jsem se, neschopná najít v titulech nějaký řád a smysl.

Nedával pozor.

„Hm, podle roku, a v tom roce pak podle osobní preference,“ řekl nepřítomně.

Otočila jsem se a on se na mě díval s podivným výrazem v očích.

„Co je?“

„Myslel jsem, že ucítím… úlevu. Když ti všechno prozradím, když před tebou nebudu mít žádná tajemství. Ale nečekal jsem, že ucítím víc než to. Líbí se mi to. Mám z toho… radost.“ Pokrčil rameny a lehce se usmál.

„To jsem ráda,“ řekla jsem a úsměv mu oplatila. Bála jsem se, aby nezačal litovat, že mi všechno prozradil. Bylo dobré vědět, že to tak není.

Ale pak, jak pořád zkoumavě rozebíral můj výraz, mu úsměv pohasl a čelo se mu zvrásnilo.

„Pořád čekáš na ten útěk a křik, viď?“ hádala jsem.

Na rtech se mu mihl úsměv a on přikývl.

„Nechci ti brát iluze, ale vážně nejsi tak děsivý, jak si myslíš. Abych pravdu řekla, mně vůbec děsivý nepřipadáš,“ lhala jsem nenuceně.

Zarazil se a zvedl obočí. Očividně mi nevěřil. Pak blýskl širokým, uličnickým úsměvem.

„To jsi opravdu neměla říkat,“ zachechtal se.

Zamručel tichým, hrdelním zvukem; rty se mu ohrnuly přes dokonalé zuby. Jeho tělo se najednou pohnulo, přikrčilo se, napjalo se jako lev chystající se ke skoku.

Couvala jsem před ním s nasupeným pohledem.

„Neopovaž se!“

Neviděla jsem, jak na mě skočil – bylo to příliš rychlé. Najednou jsem se ocitla ve vzduchu a pak jsme dopadli na pohovku a přirazili ji ke stěně. Celou tu dobu kolem mě jeho železné paže tvořily ochrannou klec – ani jsem se neducla. Ale přesto jsem lapala po dechu, jak jsem se snažila narovnat.

To mi nedovolil. Stulil si mě v náruči do klubíčka a držel mě pevněji než železné řetězy. Vyděšeně jsem na něj zírala, ale vypadalo to, že se dobře ovládá, čelist měl uvolněnou, jak se usmíval, v očích mu vesele jiskřilo.

„Co jsi říkala?“ zamručel rozverně.

„Že jsi hrůzostrašný netvor, celá se třesu,“ odpověděla jsem, ale můj sarkasmus tak nevyzněl, protože jsem lapala po dechu.

„To už je lepší,“ pochválil mě.

„Hm.“ Prala jsem se. „Můžu teď vstát?“

Jenom se zasmál.

„Můžeme dovnitř?“ ozval se z haly tichý hlas.

Snažila jsem se vyprostit, ale Edward si mě prostě jenom posunul, abych mu seděla na klíně v nějaké normálnější pozici.

Viděla jsem, že je to Alice, za ní stál ve dveřích Jasper. Tváře mi hořely, ale Edward byl v pohodě.

„Pojďte dál." Edward se stále tichounce pochichtával.

Alici zřejmě na našem objetí nepřipadalo nic neobvyklého. Vstoupila – téměř vtančila, její pohyby byly tak půvabné – do středu pokoje, kde se vlnitě svezla na podlahu. Jasper ovšem zůstal stát ve dveřích, jeho výraz byl trošku šokovaný. Zíral Edwardovi do tváře a já jsem přemítala, jestli svou neobvyklou citlivostí ochutnává atmosféru v místnosti.

„Znělo to, jako kdyby sis dával Bellu k obědu, a tak jsme se přišli podívat, jestli se s námi rozdělíš," oznámila Alice.

Na okamžik jsem ztuhla, až jsem si uvědomila, že se Edward kření – buďto nad její poznámkou, nebo nad mojí reakcí, to jsem nedovedla říct.

„Promiň, ale myslím, že mi to samotnému nestačí," odpověděl a přitiskl mě k sobě.

„Vlastně," neubránil se Jasper úsměvu, když vstoupil do pokoje, „Alice tvrdí, že dnes večer bude skutečná bouřka, a Emmett si chce zahrát. Co ty na to?"

Slova byla všechna celkem běžná, ale ten kontext mě zmátl. Usoudila jsem však, že Alice je trochu spolehlivější než předpověď počasí v televizi.

Edwardovi se rozzářily oči, ale váhal.

„Samozřejmě bys měl přivést Bellu," švitořila Alice. Měla jsem dojem, že jsem viděla, jak po ní Jasper vrhl rychlý pohled.

„Chceš jít?" zeptal se mě Edward vzrušeně, s živým výrazem.

„Jasně." Takovou tvář jsem nemohla zklamat. „Ehm, a kam jdeme?"

„Abychom si mohli zahrát, musíme počkat na hrom – uvidíš proč," slíbil.

„Budu potřebovat deštník?"

Všichni tři se nahlas zasmáli.

„Bude?" zeptal se Jasper Alice.

„Ne." Byla si jistá. „Bouřka udeří za městem. Na mýtině by mělo být docela sucho."

„Tak dobře.“ Nadšení v Jasperově hlasu bylo samozřejmě nakažlivé. Zjistila jsem, že jsem nedočkavá, místo abych byla ztuhlá strachem.

„Pojďme se podívat, jestli půjde Carlisle,“ Alice plavně vyskočila ke dveřím způsobem, který by každé baleríně zlomil srdce.

„Jako kdybys to nevěděla,“ škádlil ji Jasper a oba rychle odešli. Jasperovi se podařilo nenápadně za nimi zavřít dveře.

„Co budeme hrát?“ ptala jsem se.

„Ty se budeš dívat,“ upřesnil Edward. „My budeme hrát baseball.“

Vykulila jsem oči. „Upíři mají rádi baseball?“

„Je to americký národní sport,“ prohlásil naoko vážně.

17. HRA

Zrovna začínalo mžít, když Edward zabočil do naší ulice. Až do té chvíle jsem neměla pochyby, že zůstane se mnou, zatímco já zatím strávím pár hodin ve skutečném světě.

A pak jsem uviděla, jak na Charlieho příjezdové cestě parkuje černé auto, omšelá fordka – a uslyšela jsem, jak Edward zamumlal něco nesrozumitelného tichým, hrubým hlasem.

Pod mělkou přední verandou, která jim poskytovala ochranu před deštěm, se schovávali Jacob Black a jeho otec sedící na vozíku. Jacob se díval dolů s pokořeným výrazem.

Edwardův tichý hlas byl zuřivý. „Tohle už překračuje všechny meze."

„Přijel varovat Charlieho?" hádala jsem, spíš zděšená než rozzlobená.

Edward jenom přikývl a s přimhouřenýma očima si Billyho změřil přes padající déšť.

Ulevilo se mi, že Charlie ještě není doma.

„Já to vyřídím," navrhla jsem. Edwardův černý pohled ve mně vzbuzoval úzkost.

K mému překvapení souhlasil. „To je asi nejlepší. Ale buď opatrná. To dítě o tom nemá ponětí."

Trochu jsem se zarazila při slově dítě. „Jacob není zas o tolik mladší než já," připomněla jsem mu.

Tehdy se na mě podíval, jeho hněv najednou vyprchával. „No jo, já vím," ujistil mě s úsměvem.

Povzdechla jsem si a položila ruku na kliku dveří.

„Vezmi je dovnitř," nařizoval, „abych mohl odjet. Vrátím se kolem setmění."

„Chceš moje auto?" nabídla jsem mu a mezitím jsem přemýšlela, jak bych nepřítomnost náklaďáčku vysvětlila Charliemu.

Vykulil oči. „Dokážu jít rychleji, než tahle kára jede."

„Nemusíš odcházet," řekla jsem toužebně.

Usmál se nad mým smutným výrazem. „Ale musím. Až se jich zbavíš," – vrhl temný pohled směrem k Blackovým – „ještě budeš muset připravit Charlieho na seznámení se svým novým přítelem." Široce se usmál a ukázal všechny zuby.

Zasténala jsem. „Moc díky."

Usmál se tím pokřiveným úsměvem, který jsem milovala. „Brzy se vrátím," slíbil. Jeho oči bleskly zpátky k verandě, pak se naklonil, aby mě rychle políbil těsně pod hranu čelisti. Srdce mi freneticky bouchalo a taky jsem se podívala k verandě. Billy už se netvářil lhostejně; rukama svíral opěrky vozíku.

„Brzy," zdůraznila jsem, jak jsem otvírala dveře a vystoupila do deště.

Cítila jsem jeho oči na svých zádech, jak jsem napůl běžela lehkou sprškou k verandě.

„Dobrý den, Billy. Ahoj, Jacobe." Pozdravila jsem je tak vesele, jak jen jsem dokázala. „Charlie je celý den pryč – doufám, že nečekáte dlouho."

„Dlouho ne," řekl Billy tlumeně. Jeho černé oči mě probodávaly „Jenom jsem tu chtěl nechat tohle," ukázal na hnědý papírový sáček, který mu ležel na klíně.

„Díky," řekla jsem, ačkoliv jsem neměla ponětí, co to může být. „Co kdybyste šli na chvilku dovnitř a osušili se?"

Předstírala jsem, že nevnímám jeho upřené pohledy, jak jsem odemykala dveře, a pokynula jim, aby šli dovnitř.

„Počkejte, já to vezmu," nabídla jsem se a otočila se, abych zavřela dveře. Dovolila jsem si jeden poslední pohled na Edwarda. Čekal, úplně bez pohnutí, oči vážné.

„Asi to bude chtít dát do ledničky," poznamenal Billy, jak mi podával balíček. „Jsou to domácí opečené ryby od Harryho Clearwatera – Charlie je má rád. V ledničce to tolik nezvlhne." Pokrčil rameny.

„Díky," opakovala jsem, ale tentokrát jsem to myslela upřímně. „Už mi docházela inspirace, jak nově upravit rybu, a on dneska určitě nějaké přinese."

„Zase na rybách?“ zeptal se Billy s lehkým zábleskem v oku. „Tam na obvyklém místě? Možná se stavím, abych ho viděl.“

„Ne,“ lhala jsem rychle, můj obličej ztvrdl. „Měl namířeno někam na nové místo… ale nemám ponětí, kam.“

Všiml si mého změněného výrazu a byl z toho zamyšlený.

„Jacobe,“ řekl a pořád si mě měřil. „Co kdybys přinesl z auta ten nový obrázek Rebeky? Nechám ho tu taky pro Charlieho.“

„Kde je?“ zeptal se Jacob otráveně. Pohlédla jsem na něj, ale on se díval na podlahu, obočí stažené k sobě.

„Myslím, že jsem ho viděl v kufru,“ řekl Billy. „Možná to tam budeš muset prohrabat.“

Jacob se odloudal ven do deště.

Stáli jsme s Billym mlčky proti sobě. Po pár vteřinách začalo být mlčení nepříjemné, tak jsem se otočila a vydala se do kuchyně. Slyšela jsem, jak jeho mokrá kola kvílí na linoleu, jak mě následoval.

Nacpala jsem sáček do přeplněné horní police ledničky a otočila se, abych se na něj podívala. Jeho hluboce zvrásněný obličej byl nečitelný.

„Charlie se ještě dlouho nevrátí.“ Můj hlas byl téměř hrubý.

Přikývl na souhlas, ale nic neříkal.

„Ještě jednou díky za ty pečené ryby,“ nadhodila jsem.

Zase přikývl. Vzdychla jsem a založila si ruce na prsou.

Zdálo se, že vycítil, že jsem vzdala společenskou konverzaci. „Bello,“ řekl a pak zaváhal.

Čekala jsem.

„Bello,“ řekl znovu, „Charlie je jeden z mých nejlepších přátel.“

„Ano.“

Vyslovoval každé slovo pečlivě svým rachotivým hlasem. „Všiml jsem si, že trávíš čas s jedním z Cullenových.“

„Ano,“ zopakovala jsem krátce.

Jeho oči se přimhouřily. „Možná mi do toho nic není, ale nemyslím, že je to tak dobrý nápad.“

„Máte pravdu,“ souhlasila jsem. „Nic vám do toho není.“

Povytáhl své šedivějící obočí. „Ty to asi nevíš, ale Cullenova rodina má v rezervaci nepříjemnou pověst.“

„To pro mě není žádná novinka,“ informovala jsem ho tvrdým hlasem. To ho překvapilo. „Ale tu reputaci si zasloužili neprávem, viďte? Protože Cullenovi do rezervace nikdy nejezdí, že ne?“ Viděla jsem, že moje méně než jemná připomínka dohody, která jak vázala, tak chránila jeho kmen, ho zaskočila.

„To je pravda,“ souhlasil, v očích obezřetný pohled. „Zdá se… že jsi o Cullenových dobře informovaná. Informovanější, než jsem čekal.“

Měřila jsem si ho pohledem. „Možná jsem dokonce informovanější než vy.“

Našpulil tlusté rty, zatímco to zvažoval. „Možná,“ uznal, ale v očích mu zablýsklo. „Je Charlie také tak informovaný?“

Našel slabý článek v mém brnění.

„Charlie má Cullenovy hodně rád,“ ohradila jsem se. Jasně pochopil můj únik. Jeho výraz byl nešťastný, ale nepřekvapený.

„Nic mi do toho není,“ řekl. „Ale Charliemu možná ano.“

„A neměla by to taky být moje starost, jestli si myslím, nebo nemyslím, že do toho Charliemu něco je, co říkáte?“

Přemítala jsem, jestli vůbec porozuměl mojí zmatené otázce, jak jsem se snažila, abych neřekla nic kompromitujícího. Ale zdálo se, že porozuměl. Přemýšlel o tom chvíli, zatímco déšť bubnoval do střechy – jediný zvuk, který prolamoval ticho.

„Ano,“ vzdal to nakonec. „Asi je to taky tvoje věc.“

Vydechla jsem úlevou. „Díky Billy.“

„Jenom mysli na to, co děláš, Bello,“ nabádal mě.

„Dobře,“ souhlasila jsem rychle.

Zamračil se. „Chtěl jsem tím říct, abys v tom, co děláš, nepokračovala.“

Podívala jsem se mu do očí, naplněných jenom starostí o mě, a nevěděla jsem, co na to říct.

V tu chvíli nahlas bouchly dveře a já jsem při tom zvuku nadskočila.

„V autě žádná fotka není," slyšeli jsme Jacobův žalující hlas, ještě než se Jacob objevil. Ramena měl promočená deštěm a z vlasů mu kapalo, když se objevil za rohem.

„Hmm," zamručel Billy, najednou netečný, a otočil svůj vozík, aby synovi viděl do tváře. „Tak jsem ji asi nechal doma."

Jacob dramaticky zakoulel očima. „Skvělé."

„No, Bello, pověz Charliemu…" odmlčel se Billy, než pokračoval, „že jsme se tu zastavili, no."

„Povím," zamumlala jsem.

Jacob byl překvapený. „To už jedeme?"

„Charlie bude dlouho venku," vysvětloval Billy, jak projížděl kolem Jacoba.

„Aha." Jacob vypadal nespokojeně. „No, tak se snad uvidíme jindy, Bello."

„Jasně," souhlasila jsem.

„Dávej na sebe pozor," varoval mě Billy. Neodpověděla jsem.

Jacob pomáhal otci ven ze dveří. Zamávala jsem jim krátce, rychle jsem pohlédla na svůj už prázdný náklaďáček a pak jsem zavřela dveře, ještě než odjeli.

Stála jsem na minutku v chodbě a poslouchala zvuk jejich auta, jak couvalo a odjíždělo. Nehýbala jsem se a čekala, až podrážděnost a úzkost opadnou. Když napětí konečně trochu odeznělo, šla jsem nahoru, abych se převlékla ze slavnostních šatů.

Vyzkoušela jsem si pár různých triček, nebyla jsem si jistá, co mám večer očekávat. Jak jsem se soustředila na to, co nadcházelo, to, co se právě stalo, jsem skoro pustila z hlavy. Teď, když jsem byla z dosahu Jasperova a Edwardova vlivu, musela jsem se přemáhat, abych předem nepodlehla zděšení. S výběrem oblečení jsem byla rychle hotová – hodila jsem na sebe starou flanelovou košili a džíny – protože jsem věděla, že stejně strávím celý večer v pršiplášti.

Zazvonil telefon a já jsem sprintovala dolů, abych ho zvedla. Existoval jenom jediný hlas, který jsem chtěla slyšet; cokoliv

jiného bude zklamáním. Ale věděla jsem, že kdyby on chtěl se mnou mluvit, pravděpodobně by se prostě zjevil u mě v pokoji.

„Haló?" zeptala jsem se a popadala dech.

„Bello? To jsem já," ohlásila se Jessica.

„Ach, ahoj, Jess." Trvalo mi chvilku, než jsem se vrátila do reality. Připadalo mi to jako měsíce, a ne dny, kdy jsem s Jess naposledy mluvila. „Jaký byl ples?"

„To byla taková legrace!" horovala Jessica. Protože nepotřebovala nijak pobízet, spustila výčet toho, co se stalo včera večer, minutu po minutě. Já jsem dělala jenom hmmm a ááá na správných místech, ale nebylo snadné se soustředit. Jessica, Mike, ples, škola – všichni mi teď připadali podivně irelevantní. Pohledem jsem pořád střílela k oknu a snažila se odhadnout stupeň světla za těžkými mraky.

„Slyšela jsi, co jsem říkala, Bello?" zeptala se Jessica nevrle.

„Promiň, cože?"

„Říkala jsem, že mě Mike políbil! Věřila bys tomu?"

„To je nádhera, Jess," řekla jsem.

„A co jsi včera dělala ty?" vyzvídala Jessica, stále otrávená z nedostatku mé pozornosti. Nebo se možná zlobila, protože jsem se nevyptávala na podrobnosti.

„Nic, vážně. Prostě jsem byla venku a užívala si sluníčko."

Uslyšela jsem v garáži Charlieho auto.

„Ozval se ti Edward Cullen?"

Přední dveře bouchly a já jsem slyšela, jak Charlie hlučí pod schody se svým rybářským náčiním.

„Hm." Zaváhala jsem, nebyla jsem si jistá, co jí mám vykládat.

„Ahoj, děvenko!" zavolal Charlie, jak vstoupil do kuchyně. Zamávala jsem mu.

Jess slyšela jeho hlas. „Jo tak, ty tam máš tátu. To nic – promluvíme si zítra. Uvidíme se na matice."

„Ahoj, Jess." Zavěsila jsem telefon.

„Ahoj, tati," pozdravila jsem ho. Omýval si ruce ve dřezu. „Kde máš ryby?"

„Vyndal jsem je do mrazáku."

„Vezmu si pár kousků, než zmrznou – Billy ti tady dnes odpoledne nechal pár opečených ryb od Harryho Clearwatera,“ oznámila jsem naoko nadšeně.

„Vážně?“ Charliemu se rozzářily oči. „Ty mám moc rád.“

Charlie se šel umýt, zatímco já jsem chystala večeři. Netrvalo dlouho a seděli jsme u stolu a mlčky jedli. Charliemu jídlo chutnalo. Zoufale jsem přemýšlela, jak splním svůj úkol, snažila jsem se přijít na způsob, jak to téma nakousnout.

„Co jsi dneska dělala?“ zeptal se a vytrhl mě z mého snění.

„No, dneska odpoledne jsem byla venku kolem domu…“ Vlastně jenom kousek odpoledne. Snažila jsem se, aby můj hlas zněl vesele, ale žaludek se mi svíral. „A dnes dopoledne jsem byla na návštěvě u Cullenových.“

Charlie upustil vidličku.

„U doktora Cullena doma?“ zeptal se udiveně.

Předstírala jsem, že jsem si nevšimla jeho reakce. „Jo.“

„Co jsi tam dělala?“ Nezvedl svou vidličku.

„No, mám dnes večer tak trochu rande s Edwardem Cullenem a on mě chtěl představit svým rodičům… tati?“

Zdálo se, že Charlie má infarkt.

„Tati, jsi v pořádku?“

„Ty jdeš ven s Edwardem Cullenem?“ zahřměl.

Jejda. „Myslela jsem, že máš Cullenovy rád.“

„Je pro tebe moc starý,“ reptal.

„Oba chodíme do třeťáku,“ opravila jsem ho, ačkoliv kdyby tušil, jakou má pravdu, tak ho trefí šlak.

„Počkej…“ zarazil se. „Který z nich je Edwin?“

„Edward je nejmladší, ten s nazrzle hnědými vlasy.“ Ten nejkrásnější, ten božský…

„Aha, no, tak to je…“ – snažil se – „lepší, myslím. Nelíbí se mi, jak vypadá ten veliký. Jsem si jistý, že je to milý chlapec a tak, ale pro tebe mi přijde příliš… zralý. Takže ten Edwin s tebou chodí?“

„Je to Edward, tati.“

„Chodí s tebou?“

„Asi jo.“

„Včera večer jsi říkala, že tě žádný kluk z města nezajímá.“ Ale zase zvedl svou vidličku, takže jsem viděla, že to nejhorší máme za sebou.

„No, Edward nebydlí ve městě, tati.“

Věnoval mi přezíravý pohled, zatímco žvýkal.

„A stejně,“ pokračovala jsem, „je to ještě na začátku, víš. Takže mě neuváděj do rozpaků s těmi řečmi o chození, jo?“

„Kdy má přijít?“

„Bude tu za pár minut.“

„Kam půjdete?“

Hlasitě jsem zasténala. „Ty jsi jako španělská inkvizice. Budeme hrát baseball s jeho rodinou.“

Jeho obličej se svraštil, ale pak se konečně zachechtal. „Ty budeš hrát baseball?“

„No, já se asi budu většinou jen dívat.“

„To musíš mít toho kluka vážně ráda,“ podotkl podezíravě.

Povzdechla jsem si a zvedla oči v sloup.

Uslyšela jsem řev motoru, jak před naším domem zastavilo auto. Vyskočila jsem a začala po sobě uklízet nádobí.

„Nech to, já to dneska umyju. Ty mě moc rozmazluješ.“

Ozval se zvonek u dveří a Charlie se odloudal, aby otevřel. Byla jsem půl kroku za ním.

Neuvědomila jsem si, jak silně venku leje. Edward stál v záři světla na verandě a vypadal jako manekýn v reklamě na pláště do deště.

„Pojď dál, Edwarde.“

Vydechla jsem úlevou, že Charlie řekl jeho jméno správně.

„Děkuju, pane řediteli,“ řekl Edward uctivým hlasem.

„Běž dál a říkej mi Charlie. Ukaž, vezmu ti bundu.“

„Díky, pane.“

„Posaď se, Edwarde.“

Ušklíbla jsem se.

Edward se plynule posadil na židli, čímž mě přinutil sednout si vedle pana ředitele Swana na pohovku. Rychle jsem po něm vrhla zamračený pohled. Zamrkal Charliemu za zády.

„Takže jsem slyšel, že bereš mou holčičku podívat se na baseball.“ Jenom ve Washingtonu skutečnost, že leje jako z konve, nemá vůbec žádný dopad na hraní venkovních sportů.

„Ano, pane, tak to máme v plánu.“ Nevypadal překvapeně, že jsem otci řekla pravdu. Ovšem možná nás poslouchal.

„No, to pro vás bude posila.“

Charlie se zasmál a Edward se přidal.

„Dobře.“ Vstala jsem. „Dost humoru na můj účet. Půjdeme.“ Šla jsem zpátky do haly a natáhla si bundu. Šli za mnou.

„Ne moc pozdě, Bell.“

„Nebojte se, Charlie, přivedu ji domů brzy,“ slíbil Edward.

„Dávej na mou holčičku pozor, ano?“

Zasténala jsem, ale oni mě ignorovali.

„Se mnou bude v bezpečí, slibuju, pane.“

Charlie nemohl pochybovat o Edwardově upřímnosti, zněla z každého slova.

Vykradla jsem se ven. Oni se oba ještě zasmáli a Edward pak vyšel za mnou.

Na verandě jsem zůstala stát jako přimrazená. Vedle mého náklaďáčku stál obrovský Jeep. Jeho pneumatiky mi sahaly výš než do pasu. Přes přední i zadní světlomety měl kovové zábrany a čtyři obrovské světlomety byly namontované na ochranném rámu. Kapota byla zářivě červená.

Charlie dlouze zahvízdal.

„Zapněte si pásy,“ zajíkl se.

Edward obešel auto ke dveřím na mé straně a otevřel mi. Odhadla jsem vzdálenost k sedadlu a připravila se, že budu muset skákat. Povzdechl si a pak mě jednou rukou zvedl. Doufala jsem, že si toho Charlie nevšiml.

Zatímco se normálním, lidským krokem vracel na místo řidiče, snažila jsem se zapnout si pás. Ale bylo tam příliš mnoho sponek.

„K čemu to všechno je?“ zeptala jsem se, když otevřel dveře.

„To jsou popruhy na jízdu v terénu.“

„Jejda.“

Snažila jsem se najít správná místa, aby všechny přezky zapadly, ale moc rychle mi to nešlo. Zase si povzdychl a natáhl se, aby mi pomohl. Byla jsem ráda, že déšť je tak hustý, že Charlieho na verandě nebylo jasně vidět. To znamenalo, že ani on neviděl, jak mi Edward rukama přejíždí po krku, hladí mě po klíční kosti. Vzdala jsem snahu pomoct mu a soustředila jsem se na to, aby mi stačil dech.

Edward otočil klíčkem a motor s řevem nastartoval. Odjeli jsme od domu.

„Ty máš teda ale… velký džíp."

„To je Emmettův. Říkal jsem si, že asi nebudeš chtít celou cestu utíkat."

„Kde tohle parkujete?"

„Přestavěli jsme jednu z venkovních budov na garáž."

„Ty si nezapneš pás?"

Vrhl po mně nevěřícný pohled.

Pak mi něco docvaklo.

„Utíkat celou cestu? To znamená, že kus cesty stejně budeme muset běžet?" Hlas mi stoupl o několik oktáv.

Usmál se napjatě. „Ty utíkat nebudeš."

„Mně jen bude špatně."

„Drž oči zavřené a budeš v pohodě."

Kousla jsem se do rtu, abych potlačila paniku.

Naklonil se ke mně, aby mě políbil na temeno hlavy, a pak zasténal. Zmateně jsem se na něj podívala.

„Ty v dešti tak hezky voníš," vysvětlil mi.

„A to je dobře, nebo špatně?" zeptala jsem se obezřetně.

Povzdechl si. „Obojí, vždycky obojí."

Nevím, jak našel cestu v té tmě a lijáku, ale najednou jsme se ocitli na vedlejší silnici, která nebyla ani tak silnice, jako spíš horská stezka. Konverzace byla na dlouho nemožná, protože já jsem se natřásala na sedadle jako sbíječka. On si, zdá se, jízdu užíval, protože se celou cestu zeširoka usmíval.

A pak jsme dojeli na konec silnice; stromy obestoupily džíp jako zelená stěna. Déšť se změnil v pouhé mrholení, které s každou vteřinou ustávalo, nebe se rozjasňovalo skrz mraky.

„Promiň, Bello, odsud musíme po svých.“

„Víš co? Tak já tady prostě počkám.“

„Co se stalo s tvou odvahou? Dnes ráno jsi byla mimořádná.“

„Ještě jsem nezapomněla na posledně.“ Je možné, že to bylo teprve včera?

Obešel auto k mým dveřím jako žíznivá čára. Začal mě rozepínat.

„Já to udělám, ty jdi napřed,“ protestovala jsem.

„Hmmm…“ zauvažoval, jak to rychle dokončil. „Zdá se, že ti budu muset napravit vzpomínku.“

Než jsem mohla zareagovat, vytáhl mě z džípu a postavil mě na zem. Teď už sotva mžilo; Alice bude mít pravdu.

„Napravit mou vzpomínku?“ zeptala jsem se nervózně.

„Něco takového.“ Pozorně se na mě zadíval, ale v očích mu vesele jiskřilo. Položil ruce na kapotu po obou stranách mé hlavy, naklonil se dopředu a přinutil mě tak přitisknout se zády na dveře. Naklonil se ještě blíž, jeho obličej byl jen pár centimetrů od mého. Neměla jsem kam uhnout.

„Teď mi řekni,“ vydechl a jenom jeho vůně narušovala můj myšlenkový proces, „čeho přesně se bojíš?“

„No, ehm, že narazím do stromu –“ polkla jsem „– a umřu. A pak že mi bude špatně.“

Potlačil úsměv. Pak sklonil hlavu dolů a svými chladnými rty se měkce dotkl důlku dole na mém krku.

„Pořád se ještě bojíš?“ zašeptal mi do kůže.

„Ano,“ snažila jsem se soustředit. „Že narazím do stromu a že mi bude špatně.“

Jeho nos si razil cestu po kůži mého krku ke špičce brady. Jeho studený dech mě šimral.

„Stromy,“ lapala jsem po dechu. „Nevolnost z pohybu.“

Zvedl obličej, aby mě políbil na víčka. „Bello, snad si vážně nemyslíš, že bych narazil do stromu, viď že ne?“

„Ty ne, ale já bych mohla.“ V mém hlasu nebylo žádné přesvědčení. Zavětřil snadné vítězství.

Pomalu mě líbal dolů po tváři a zastavil se zrovna v koutku úst.

„Copak bych dovolil, aby ti strom ublížil?“ Jeho rty se sotva otíraly o můj chvějící se spodní ret.

„Ne,“ vydechla jsem. Věděla jsem, že moje skvělá obrana má i druhý hlas, ale nějak jsem si ho nedokázala vybavit.

„Vidíš,“ jeho pootevřené rty se hýbaly na mých, „není čeho se bát, že ne?“

„Ne,“ vzdychla jsem a vzdala to.

Pak vzal můj obličej do svých rukou téměř hrubě a líbal mě doopravdy, jeho neústupné rty se tiskly k mým.

Pro moje chování skutečně neexistovala žádná omluva. O tom už jsem věděla svoje. A přesto jsem se nedokázala udržet a reagovala jsem přesně jako poprvé. Místo abych držela bez pohnutí, jsem natáhla paže, pevně mu je ovinula kolem krku a přitiskla jsem se k jeho tělu, které vzápětí zkamenělo. Povzdychla jsem si, rty pootevřené.

Zavrávoral dozadu a bez námahy prolomil mé sevření.

„Zatraceně, Bello!“ lapal po dechu. „Ty budeš moje smrt, to přísahám.“

Naklonila jsem se dopředu a opřela se rukama o kolena, abych neupadla.

„Ty jsi nezničitelný,“ zamumlala jsem a snažila se popadnout dech.

„To jsem si mohl myslet, než jsem potkal tebe. Teď odsud pojďme, dřív než udělám něco opravdu hloupého,“ zabručel.

Hodil si mě na záda jako předtím, a já jsem viděla mimořádné úsilí, které ho to stálo, aby byl tak něžný. Obtočila jsem mu nohy kolem pasu a zasekla mu paže v kravatovém sevření kolem krku.

„Nezapomeň zavřít oči,“ varoval přísně.

Rychle jsem zabořila obličej do jeho lopatky, pod svou paží, a pevně zavřela oči.

A sotva jsem poznala, že se pohybujeme. Cítila jsem, jak pode mnou klouže vpřed, ale stejně tak se mohl procházet po chodníku, protože ten pohyb byl tak plynulý. Byla jsem v

pokušení se kouknout, jenom abych viděla, jestli skutečně letí lesem tak jako předtím, ale odolala jsem. Za tu strašnou mdlobu to nestálo. Spokojila jsem se s tím, že jsem poslouchala jeho dech, jak se vyrovnaně nadechuje a vydechuje.

Nebyla jsem si zcela jistá, že jsme zastavili, dokud nesáhl dozadu a nedotkl se mých vlasů.

„Už je konec, Bello."

Odvážila jsem se otevřít oči a opravdu, stáli jsme na místě. Ztuhle jsem povolila sevření jeho těla a sklouzla na zem. Přistála jsem na zadku.

„Au!" zasupěla jsem, jak jsem padla na mokrou zem.

Zíral na mě nevěřícně, evidentně si nebyl jistý, jestli vážně není blázen, když mu připadám zábavná. Ale můj udivený výraz ho postrčil a on propukl v šílený smích.

Zvedla jsem se a dělala, že si ho nevšímám, zatímco jsem si ometala bláto a kapradí z bundy. Tím víc se smál. Otrávená jsem se loudala do lesa.

Ucítila jsem jeho paži kolem pasu.

„Kam jdeš, Bello?"

„Dívat se na baseballový zápas. Tebe, zdá se, hra už nezajímá, ale jsem si jistá, že ostatní se budou bavit i tak."

„Jdeš špatným směrem."

Otočila jsem se dokola, aniž bych se na něj podívala, a vydala se opačným směrem. Zase mě dohonil.

„Nezlob se, nemohl jsem si pomoct. Měla bys vidět, jak ses tvářila." Zachechtal se, nemohl přestat.

„Ach tak, takže ty jsi jediný, kdo se tady smí zlobit?" zeptala jsem se a zvedla obočí.

„Já jsem se na tebe nezlobil."

„Bello, ty budeš moje smrt?" citovala jsem kysele.

„To bylo prosté konstatování."

Snažila jsem se zase se od něj otočit, ale držel mě pevně.

„Ty ses zlobil," stála jsem si na svém.

„Ano."

„Ale zrovna jsi řekl –"

„Že jsem se nezlobil na tebe. Copak to nechápeš, Bello?“ Byl najednou naléhavý, všechny stopy žertování byly pryč. „Nechápeš?“

„Co mám chápat?“ zeptala jsem se, zmatená jeho náhlou změnou nálady stejně jako jeho slovy.

„Já se nikdy nezlobím na tebe – jak bych mohl? Jsi tak statečná… důvěřivá, vřelá.“

„Tak proč?“ zašeptala jsem a vzpomněla jsem si na černé nálady, které ho ode mě odvedly a které jsem si vždycky vykládala jako dobře pochopitelnou frustraci – frustraci nad svou slabostí, pomalostí, nad svými nepoddajnými lidskými reakcemi…

Opatrně mi vzal obličej do dlaní. „Já se zlobím na sebe,“ řekl něžně. „Na to, že tě neustále navzdory svému odhodlání vystavuju nebezpečí. Samotná moje existence tě ohrožuje. Někdy se skutečně nenávidím. Měl bych být silnější, měl bych být schopen –“

Položila jsem mu ruku přes ústa. „Mlč.“

Vzal mou ruku, sundal ji ze svých rtů a podržel si ji na tváři.

„Miluju tě,“ řekl. „Je to ubohá omluva pro to, co dělám, ale je to přesto pravda.“

Bylo to poprvé, kdy mi řekl, že mě miluje – tolika slovy. On si to možná neuvědomoval, ale já rozhodně ano.

„Teď, prosím, se snaž udržet,“ pokračoval a sklonil se, aby mě zlehka políbil.

Držela jsem naprosto bez pohnutí. Pak jsem si povzdechla.

„Slíbil jsi policejnímu řediteli Swanovi, že mě dovedeš domů brzy, vzpomínáš? Měli bychom radši jít.“

„Ano, paní učitelko.“

Uličnicky se usmál a pustil mě, držel mě jenom za ruku. Vedl mě několik kroků skrz vysoké mokré kapradiny a koberce mechu, kolem mohutné tsugy kanadské, a najednou jsme stáli na kraji obrovského otevřeného pole uprostřed Olympijského pohoří. Oproti každému baseballovému stadionu mělo dvojnásobnou rozlohu.

Viděla jsem, že všichni ostatní už tam jsou; Esme, Emmett a Rosalie seděli na holých kamenech, ti k nám byli nejblíž, možná sto metrů od nás. Mnohem dál jsem viděla Jaspera a Alici, alespoň čtyři sta metrů daleko, zdálo se, že si něčím hází tam a sem, ale nikde jsem neviděla žádný míč. Vypadalo to, jako že Carlisle označuje mety, ale opravdu mohou být tak daleko od sebe?

Když jsme přišli na dohled, ti tři na kamenech vstali. Esme se vydala k nám. Emmett ji následoval po dlouhém pohledu na Rosaliina záda; Rosalie se půvabně zvedla a odkráčela k poli, aniž na nás pohlédla. Můj žaludek na to zareagoval nepříjemným zachvěním.

„Tos byl ty, koho jsme slyšeli, Edwarde?“ zeptala se Esme, když došla k nám.

„Znělo to, jako když dusíš medvěda,“ objasnil Emmett.

Váhavě jsem se na Esme usmála. „Byl to on.“

„Bella byla nechtěně moc legrační,“ vysvětloval Edward, aby to rychle uvedl na pravou míru.

Alice opustila svou pozici a běžela, nebo tančila, k nám. Zlehka se zastavila kousek od nás. „Je čas,“ oznámila.

Jakmile promluvila, lesem kolem nás otřáslo hluboké dunění hromu a pak udeřilo západně směrem k městu.

„Není to strašidelné?“ mrkl na mě Emmett, jako bychom se znali odjakživa.

„Pojďme.“ Alice vzala Emmetta za ruku a vyrazili k obrovskému hřišti; ona běžela jako gazela. On byl skoro tak půvabný a zrovna tak rychlý – přesto Emmetta nemohl nikdo přirovnávat ke gazele.

„Jsi připravená na hru?“ zeptal se Edward a v očích mu nadšeně jiskřilo.

Snažila jsem se znít stejně nadšeně. „Týme, do toho!“

Uchechtl se, rozcuchal mi vlasy a vydal se za těmi dvěma. Jeho běh byl agresivnější, spíš gepardí než gazelí, takže je rychle předběhl. Ten půvab a síla mi braly dech.

„Půjdeme dolů?“ zeptala se Esme svým měkkým, melodickým hlasem a já jsem si uvědomila, že za nimi zírám s

otevřenou pusou. Rychle jsem srovnala svůj výraz a přikývla. Esme mezi námi nechávala pár kroků odstup a já jsem přemítala, jestli si pořád dává pozor, aby mě nevystrašila. Přizpůsobovala svůj krok mému a nedávala najevo netrpělivost, že jsem pomalá.

„Vy s nimi nehrajete?“ zeptala jsem se ostýchavě.

„Ne, já radši soudcuju – ráda je udržuju v mezích poctivé hry,“ vysvětlovala.

„Takže oni rádi podvádějí?“

„No ano – měla bys slyšet hádky, které spolu vedou! Vlastně doufám, že to neuslyšíš, myslela by sis, že je vychovala vlčí smečka.“

„Mluvíte jako moje máma,“ zasmála jsem se překvapeně.

Ona se také zasmála. „No, opravdu je ve většině ohledů považuju za své děti. Nikdy jsem se nedokázala dostat přes svoje mateřské instinkty – říkal ti Edward, že jsem ztratila dítě?“

„Ne,“ zamumlala jsem ohromeně a snažila jsem se pochopit, na jaký život vzpomíná.

„Ano, své první a jediné děťátko. Zemřel jen pár dní po narození, chudáček můj malý,“ povzdechla si. „Zlomilo mi to srdce – a proto jsem skočila z toho útesu, víš,“ dodala věcně.

„Edward jenom říkal, že jste spadla,“ zakoktala jsem.

„Vždycky džentlmen,“ usmála se. „Edward byl první z mých nových synů. Vždycky jsem o něm takhle smýšlela, ačkoliv je starší než já, tedy alespoň v jednom ohledu.“ Vřele se na mě usmála. „Proto jsem tak ráda, že si tě našel, drahoušku.“ Ta něžnost zněla na jejích rtech tak přirozeně. „Příliš dlouho stál stranou; bolelo mě, když jsem viděla jeho osamělost.“

„Takže vám to nevadí?“ zeptala jsem se zase váhavě. „Že pro něj… nejsem ta pravá?“

„Ne.“ Byla zamyšlená. „Vybral si tebe. Však ono to nějak půjde,“ prohlásila, ačkoliv se jí čelo vraštilo starostmi. Ozvala se další hromová rána.

Esme se v tu chvíli zastavila; zjevně jsme došly na kraj pole. Vypadalo to, že už si utvořili družstva. Edward byl daleko

vzadu v levém poli, Carlisle stál mezi první a druhou metou a Alice držela míč, postavená na místě nadhazovače.

Emmett máchal hliníkovou pálkou; téměř nepostřehnutelně svištěla vzduchem. Čekala jsem, že si stoupne na pálkoviště, ale pak jsem si všimla, jak zaujímal postoj, že už tam je – dál od místa nadhazovače, než bych si myslela, že je možné. Jasper stál několik kroků za ním, dělal chytače druhého týmu. Samozřejmě, nikdo z nich neměl rukavice.

„V pořádku," zavolala Esme jasným hlasem, o kterém jsem věděla, že ho uslyší i Edward, ačkoliv byl tak daleko, „začněte."

Alice se postavila zpříma, klamavě nehybná. Zdálo se, že dává přednost kradmému švihu spíš než zastrašujícímu rozmachu paží. Držela míč oběma rukama u pasu, a pak, podobná výpadu kobry, její pravá ruka vystřelila a míč plesknul Jasperovi do ruky.

„Byl to strike?" zašeptala jsem Esme.

„Když to neodrazí, je to strike," odpověděla.

Jasper mrštil míčem zpátky Alici do nastavené ruky. Dovolila si krátký úšklebek. A pak se její ruka znovu zatočila.

Tentokrát se pálce nějak podařilo švihnout včas, aby trefila neviditelný míč. Rána při dopadu byla ohlušující, hromová; odrážela se od hor – okamžitě jsem pochopila nutnost hromu.

Míč vystřelil jako meteor nad hřiště a zaletěl hluboko do okolního lesa.

„Home run," zamumlala jsem.

„Počkejte," napomínala je Esme a pozorně naslouchala s jednou rukou zvednutou. Emmett se hnal jako ohnivá čára nad metami, Carlisle mu byl těsně v patách. Uvědomila jsem si, že Edward chybí.

„Out!" zavolala Esme jasným hlasem. Zírala jsem nevěřícně, jak se Edward vynořil z lemu stromů, ve zvednuté ruce míč, na tváři široký úsměv, který jsem viděla i já.

„Emmett má nejsilnější úder," vysvětlovala Esme, „ale Edward nejrychleji běhá."

Směna pokračovala před mýma nevěřícíma očima. Nedokázala jsem sledovat rychlý pohyb míče ani bleskurychlé přesuny jejich postav po hřišti.

Pochopila jsem další důvody, proč se hrou čekali na bouřku s hromobitím, když Jasper, ve snaze vyhnout se Edwardovu neomylnému zákroku, poslal míč nízkou ranou ke Carlisleovi. Carlisle vyběhl po míči a pak se s Jasperem předháněli, kdo dřív doběhne k první metě. Když se srazili, znělo to jako náraz dvou obrovských padajících balvanů. Starostlivě jsem vyskočila, ale jim se nic nestalo.

„Sedí!“ zavolala Esme klidným hlasem.

Emmettův tým byl na pálce – Rosalii se povedlo oběhnout mety, když vyběhla po jednom z Emmettových dlouhých odpalů – když Edward chytil třetí out. Přisprintoval ke mně a jiskřil vzrušením.

„Tak co tomu říkáš?“ zeptal se.

„Jedna věc je jistá, už se nikdy nedokážu posadit k nudnému zápasu první baseballové ligy.“

„A zní to, jako kdybys to předtím dělala často,“ zasmál se.

„Jsem trochu zklamaná,“ dobírala jsem si ho.

„Proč?“ zeptal se zmateně.

„No, bylo by hezké, kdybych mohla najít aspoň jednu věc, kterou bys nedělal líp než zbytek lidí na celé planetě.“

Zasvítil svým speciálním pokřiveným úsměvem, který mi bral dech.

„Jsem na pálce,“ řekl a namířil na stanoviště.

Hrál s rozmyslem, držel míč nízko, z dosahu Rosaliiny vždy připravené ruky ve vnějším hřišti a získal dvě mety jako blesk, dřív než Emmett dokázal dostat míč zpátky do hry. Carlisle vyrazil jeden tak daleko z hřiště – s ranou, z které mě bolely uši – že oba s Edwardem oběhli všechny mety. Alice si s nimi půvabně pleskla zdviženou dlaní.

Skóre se soustavně měnilo, jak hra pokračovala, a oni se sobě navzájem pošklebovali jako kluci na ulici, jak se střídali ve vedení. Esme je příležitostně napomínala. Hrom bil dál, ale my jsme zůstávali sušší, jak Alice předpověděla.

Carlisle byl na pálce, Edward chytal, když Alice najednou hlasitě vyjekla. Já jsem jako obvykle nemohla oči odtrhnout od Edwarda, takže jsem viděla, jak mu hlava vystřelila vzhůru, aby se na ni podíval. Jejich oči se střetly a něco mezi nimi na okamžik proudilo. Stál vedle mě, než se ostatní mohli zeptat Alice, co se děje.

„Alice?" Hlas Esme byl napjatý.

„Neviděla jsem – nemůžu říct," zašeptala.

Všichni ostatní už byli pohromadě.

„Co se děje Alice?" zeptal se Carlisle klidným hlasem autority.

„Cestovali mnohem rychleji, než jsem si myslela," řekla, „vidím, že jsem je předtím viděla ze špatné perspektivy," zašeptala.

Jasper se nad ní ochranitelsky sklonil. „Co se změnilo?" zeptal se.

„Slyšeli nás hrát, a to změnilo jejich trasu," řekla zkroušeně, protože se cítila zodpovědná za to, co ji vyděsilo.

Sedm párů rychlých očí blesklo do mého obličeje a zase stranou.

„Jak brzy?" zeptal se Carlisle a otočil se k Edwardovi.

Edwardovi po obličeji přelétl pohled intenzivního soustředění.

„Méně než pět minut. Oni běží – chtějí si zahrát." Zamračil se.

„Dokážeš to?" zeptal se ho Carlisle, jeho oči znovu kmitly ke mně.

„Ne, ne když ji ponesu –" odmlčel se. „Navíc, poslední věc, kterou potřebujeme, je, aby zachytili pach a začali lovit."

„Kolik?" zeptal se Emmett Alice.

„Tři," odpověděla lakonicky.

„Tři!" řekl posměšně. „Tak ať přijdou." Na masivních pažích mu naběhly ocelové pásy svalů.

Na zlomek vteřiny, který se zdál delší, než skutečně byl, Carlisle rozvažoval. Jenom Emmett se tvářil nevzrušeně; ostatní viseli znepokojenými pohledy na Carlisleově obličeji.

„Budeme pokračovat ve hře," rozhodl Carlisle nakonec. Jeho hlas byl chladný a vyrovnaný. „Alice říkala, že jsou jenom zvědaví."

Všechno tohle bylo řečeno v metelici slov, která trvala jen pár vteřin. Poslouchala jsem pozorně a zachytila většinu, ačkoliv jsem neslyšela, na co se teď Esme ptala Edwarda tiše vibrujícími rty. Jenom jsem viděla lehké zachvění jeho hlavy a úlevný pohled na jejím obličeji.

„Ty chytej, Esme," řekl. „Já to teď budu soudit." A postavil se přede mě.

Ostatní se vrátili na hřiště, obezřetně prohledávali temný les svýma ostřížíma očima. Alice a Esme se orientovaly na místo, kde jsem stála já.

„Spusť si vlasy," řekl Edward tichým, vyrovnaným hlasem.

Poslušně jsem si z vlasů vytáhla gumičku a roztřásla vlasy kolem sebe.

Řekla jsem, co bylo jasné. „Návštěvníci právě přicházejí."

„Ano, zůstaň velmi klidná, buď zticha a nehýbej se ode mě, prosím." Dobře skrýval napětí v hlasu, ale já jsem ho slyšela. Přetáhl mé dlouhé vlasy dopředu, aby mi splývaly kolem obličeje.

„To nepomůže," řekla Alice tiše. „Cítila jsem ji přes celé hřiště."

„Já vím." Jeho tón byl podbarvený vědomím marnosti.

Carlisle stál na značce a ostatní se nesoustředěně přidali ke hře.

„Na co se tě Esme ptala?" zašeptala jsem.

Váhal vteřinu, než odpověděl. „Jestli mají žízeň," zamumlal neochotně.

Vteřiny odtikávaly; hra teď postupovala apaticky. Nikdo se neodvážil udeřit silněji a Emmett, Rosalie i Jasper se drželi ve vnitřním hřišti. Tu a tam, navzdory strachu, který mi otupoval mozek, jsem si všimla, že se na mě Rosalie dívá. Její pohled nic neprozrazoval, ale podle toho, jak špulila pusu, jsem usoudila, že se zlobí.

Edward nevěnoval vůbec žádnou pozornost hře, jeho oči i mysl pročesávaly les.

„Je mi to líto, Bello," zašeptal zuřivě. „Bylo to hloupé, nezodpovědné, takhle tě vystavit nebezpečí. Moc se ti omlouvám."

Slyšela jsem, jak se jeho dech zastavil a oči zůstaly stát na pravém poli. Udělal půlkrok, nastavil se mezi mě a to, co se blížilo.

Carlisle, Emmett a ostatní se otočili stejným směrem, odkud slyšeli kroky přicházejících, příliš slabé pro mé uši.

18. LOV

Vynořovali se z kraje lesa po jednom, v několikametrových rozestupech. První muž, který se na pasece objevil, okamžitě ustoupil zpátky a umožnil tak druhému muži – vysokému, tmavovlasému – aby se postavil do čela a jasně tak dal najevo, kdo smečku vede. Třetí byla žena; na tu vzdálenost jsem viděla jenom to, že má vlasy v neuvěřitelném odstínu červené.

Semkli se do řady a pak obezřetně pokračovali k Edwardově rodině. Prokazovali přitom přirozenou úctu smečky predátorů, která se střetne s větší, neznámou skupinou svého druhu.

Když se přiblížili, viděla jsem, jak se liší od Cullenových. Jejich chůze se podobala chůzi kočičí, drželi tělo tak, jako by soustavně byli připravení se přikrčit a provést výpad. Byli oblečení jako obyčejní výletníci: v džínách a neformálních košilích na knoflíky z těžkých, nepromokavých látek. Oblečení ovšem měli odrbané z častého nošení a byli bosi. Oba muži měli krátce střižené vlasy, ale zářivé oranžové vlasy ženy byly plné listí a smetí z lesa.

Jejich pronikavé oči si opatrně měřily upravenější, městský zjev Carlisleův, kterému po bocích stáli Emmett a Jasper a který rezervovaně udělal pár kroků vpřed, aby je pozdravil. Bez jakékoli zjevné komunikace mezi sebou se všichni napřímili do uvolněnějšího, vzpřímeného postoje.

Muž vpředu byl rozhodně nejkrásnější, jeho pleť měla přes typickou bledost olivový nádech, jeho vlasy byly zářivě černé. Byl střední postavy; s tvrdými svaly, samozřejmě, ale s Emmettovou muskulaturou se nemohl rovnat. Usmíval se uvolněně a odhaloval přitom dvě řady zářivě bílých zubů.

Žena byla divočejší, její oči neklidně těkaly mezi muži, kteří stáli proti ní, a volným seskupením kolem mé osoby; rozcuchané vlasy se jí chvěly v lehkém větříku. Její držení těla

bylo jasně kočičí. Ten druhý muž se nenápadně držel za nimi, byl štíhlejší než vůdce, jeho světlé hnědé vlasy a pravidelné rysy nebyly nijak zajímavé. Ale jeho oči, ačkoliv byly naprosto klidné, se jaksi zdály nejostražitější.

Také jejich oči byly jiné. Ne zlaté nebo černé, jak bych čekala, ale temně červené barvy, která byla znepokojivá a zlověstná.

Tmavovlasý muž, stále s úsměvem na rtech, předstoupil před Carlislea.

„Mysleli jsme, že slyšíme hru," řekl uvolněným hlasem s lehoučkým francouzským přízvukem. „Já jsem Laurent, a tohle jsou Victoria a James." Ukázal na upíry vedle sebe.

„Já jsem Carlisle, tohle je moje rodina. Emmett a Jasper, Rosalie, Esme a Alice, Edward a Bella," ukazoval na nás po skupinkách, schválně nepoutal pozornost k jednotlivcům. Cítila jsem šok, když vyslovil moje jméno.

„Máte místo pro pár dalších hráčů?" zeptal se Laurent společensky.

Carlisle se přizpůsobil Laurentovu přátelskému tónu. „Vlastně jsme zrovna končili. Ale určitě bychom měli zájem někdy příště. Plánujete zůstat v oblasti dlouho?"

„Máme namířeno na sever, ale byli jsme zvědaví, chtěli jsme vědět, kdo je tu poblíž. Už dlouho jsme nepotkali žádnou společnost."

„No, tato oblast je obvykle prázdná kromě nás a příležitostných návštěvníků, jako jste vy."

Napjatá atmosféra se pomalu změnila v uvolněnou konverzaci; předpokládám, že Jasper použil svůj zvláštní dar, aby ovládl situaci.

„Jaké je vaše loviště?" zeptal se Laurent nenuceně.

Carlisle ignoroval předpoklad, který se v té otázce skrýval. „Tady Olympijské pohoří, příležitostně i Coast Ranges. Máme tady blízko trvalé bydliště. Nahoře nedaleko Denali je další trvalé osídlení podobné tomu našemu."

Laurent se zlehka zhoupl na patách.

„Trvalé? Jak se vám to daří?“ V jeho hlasu byla upřímná zvědavost.

„Co kdybyste se s námi vrátili k nám domů, abychom si mohli pohodlně popovídat?“ pozval je Carlisle. „Je to poněkud dlouhý příběh.“

James a Victoria si vyměnili překvapený pohled při zmínce slova „domů“, ale Laurent ovládal svůj výraz lépe.

„To zní velmi zajímavě, rádi přijímáme.“ Jeho úsměv byl dobrácký. „Celou cestu dolů z Ontaria jsme byli na lovu a ještě jsme ani neměli příležitost dát se trochu do pořádku.“ Jeho oči uznale přejely po Carlisleově uhlazeném vzezření.

„Prosím neurazte se, ale ocenili bychom, kdybyste v této oblasti nelovili. Musíme zůstat nenápadní, chápete,“ vysvětloval Carlisle.

„Samozřejmě.“ Laurent přikývl. „Rozhodně nechceme zasahovat do vašeho teritoria. Ostatně kousek od Seattlu jsme se stejně zrovna najedli,“ zasmál se. Po páteři mi přeběhl mráz.

„Ukážeme vám cestu, jestli chcete běžet s námi – Emmette a Alice, vy můžete jít s Edwardem a Bellou pro džíp,“ dodal Carlisle nenuceně.

Tři věci jako by se udaly současně, zatímco Carlisle mluvil. Moje vlasy se zvedly s lehkým větříkem, Edward ztuhl, a ten druhý muž, James, najednou zvedl hlavu a měřil si mě, nozdry rozšířené.

Všichni okamžitě znehybněli, když James kolébavě učinil krok vpřed a nahrbil se. Edward vycenil zuby, zaujal obranný postoj a z hrdla se mu vydralo šelmí zavrčení. Vůbec se to nepodobalo hravým zvukům, které jsem od něj slyšela dnes ráno; byl to ten nejhrozivější zvuk, jaký jsem kdy slyšela, a od kořínků vlasů po paty mi přeběhlo chvění.

„Co je to?“ zvolal Laurent s neskrývaným překvapením. Ani James, ani Edward neuvolnili své agresivní postoje. James se zlehka naklonil ke straně a Edward zareagoval úplně stejně.

„Ona je tu s námi.“ Carlisleovo pevné odmítnutí bylo namířeno k Jamesovi. Laurent asi nezachytil můj pach tak silně jako James, ale z jeho obličeje teď bylo vidět, že mu to došlo.

„Vy jste si přinesli svačinku?“ zeptal se a zatvářil se nevěřícně, jak učinil bezděky krok vpřed.

Edward zavrčel ještě hrozivěji, drsně, jeho ret se ohrnul vysoko nad jeho blýskavé, vyceněné zuby. Laurent zase ustoupil zpátky.

„Říkal jsem, že je tu s námi,“ napomenul ho Carlisle tvrdým hlasem.

„Ale ona je člověk,“ protestoval Laurent. Ta slova nebyla vůbec agresivní, jenom udivená.

„Ano.“ Emmett, kterého po Carlisleově boku nešlo přehlédnout, se významně podíval na Jamese. James se pomalu napřímil ze svého nahrbení, ale nespouštěl ze mě oči, nozdry měl stále rozšířené. Edward zůstával přede mnou napjatý jako lev.

Když Laurent promluvil, jeho tón byl uklidňující – snažil se rozptýlit náhlou nepřátelskost. „Zdá se, že se o sobě navzájem máme hodně co učit.“

„Je to tak.“ Carlisleův hlas byl stále chladný.

„Přesto bychom rádi přijali vaše pozvání.“ Jeho oči šlehly ke mně a zpátky na Carlislea. „A lidské dívce samozřejmě neublížíme. Nebudeme lovit ve vašem revíru, jak jsem řekl.“

James pohlédl nevěřícně a s popuzením na Laurenta a vyměnil si další krátký pohled s Victorií, jejíž oči stále nervózně těkaly z obličeje na obličej.

Carlisle si na chviličku měřil Laurentův upřímný výraz, než promluvil. „Ukážeme vám cestu. Jaspere, Rosalie, Esme?“ zavolal. Semkli se dohromady, aby na mě nebylo vidět. Alice stála okamžitě vedle mě a Emmett pomalu ustoupil, oči zkřížené s Jamesovými, jak couval k nám.

„Tak jdeme, Bello,“ Edwardův hlas byl tichý a ponurý.

Celou dobu jsem stála na tom místě, jako kdybych tam zapustila kořeny, byla jsem tak vyděšená, že jsem se nedokázala ani pohnout. Edward mě musel popadnout za loket a ostře mnou škubnout, aby prolomil můj trans. Alice a Emmett se drželi hned za námi, aby mě zakrývali. Klopýtala jsem vedle Edwarda, stále ochromená strachy. Neslyšela jsem, jestli hlavní

skupina už odešla. Edwardova netrpělivost byla téměř hmatatelná, jak jsme odcházeli lidskou rychlostí na kraj lesa.

Jakmile jsme byli mezi stromy, Edward si mě přehodil přes rameno, aniž by porušil krok. Chytila jsem se ho co nejpevněji. Vyrazil a ostatní se mu drželi v patách. Držela jsem hlavu skloněnou, ale moje oči, vykulené strachem, se nechtěly zavřít. Ti tři se teď nořili do černého lesa jako přízraky. Pocit veselí, který se Edwarda při běhu obvykle zmocňoval, byl nahrazen zuřivostí, která ho spalovala a poháněla k ještě větší rychlosti. I když mě nesl na zádech, ostatní mu nestačili.

Doběhli jsme k džípu v nemožně krátkém čase a Edward sotva zpomalil, jak mě hodil na zadní sedadlo.

„Připoutej ji," poručil Emmettovi, který vklouzl vedle mě.

Alice už seděla na předním sedadle a Edward startoval motor. Ten naskočil a my jsme prudce couvli a udělali otočku, abychom byli čelem ke klikaté silnici.

Edward bručel něco moc rychle, abych tomu rozuměla, ale hodně to připomínalo chrlení nadávek.

Drkotavá cesta byla tentokrát mnohem horší a v té tmě ještě děsivější. Emmett s Alicí koukali postranními okny ven.

Dojeli jsme na hlavní silnici, a ačkoliv se naše rychlost zvýšila, viděla jsem mnohem lépe, kam jedeme. A měli jsme namířeno na jih, pryč od Forks.

„Kam jedeme?" ptala jsem se.

Nikdo neodpověděl. Nikdo se na mě ani nepodíval.

„Zatraceně, Edwarde! Kam mě to vezeš?"

„Musíme tě dostat pryč odsud – hodně daleko – hned," odpověděl s očima upřenýma na silnici. Tachometr ukazoval sto sedmdesát kilometrů v hodině.

„Otoč to! Musíš mě odvézt domů!" zakřičela jsem. Prala jsem se s tím hloupým upínacím systémem, tahala za popruhy.

„Emmette," řekl Edward výhružně.

A Emmett mi zajistil ruce ve svém ocelovém sevření.

„Ne! Edwarde! Ne, to nemůžeš udělat!"

„Musím, Bello, tak teď prosím tě mlč!"

„Nebudu! Musíš mě odvézt zpátky – Charlie zavolá FBI! Budou vyšetřovat celou tvoji rodinu – Carlislea a Esme! Budou muset odejít, navždycky se skrývat!“

„Uklidni se, Bello.“ Jeho hlas byl chladný. „To už jsme zažili.“

„Ne kvůli mně, to ne! Nezničíš všechno kvůli mně!“ Zuřivě jsem se prala, naprosto zbytečně.

„Edwarde, zajeď na stranu.“ Alice poprvé promluvila.

Střelil po ní tvrdým pohledem a pak zrychlil.

„Edwarde, promluvme si o tom.“

„Ty to nechápeš,“ zařval v pocitu marnosti; nikdy jsem ho takhle neslyšela, ve stísněném prostoru džípu to bylo ohlušující. Tachometr se přiblížil ke sto devadesáti. „On je stopař, Alice, copak jsi to neviděla? Je to stopař!“

Cítila jsem, jak Emmett vedle mě ztuhl, a přemítala, proč na to slovo tak zareagoval. Pro ně tři znamenalo něco víc, než to znamenalo pro mě; chtěla jsem to pochopit, ale neměla jsem příležitost se zeptat.

„Zajeď na stranu, Edwarde.“ Alicin hlas byl mírný, ale ozýval se v něm tón autority, který jsem nikdy předtím neslyšela.

Tachometr se posunul nepatrně přes sto devadesát.

„Udělej to, Edwarde.“

„Poslouchej mě, Alice. Já jsem mu viděl do hlavy. Stopování je jeho vášeň, jeho posedlost – a on ji chce, Alice – ji, obzvlášť. Začne lovit dnes večer.“

„Neví, kde –“

Přerušil ji. „Jak dlouho myslíš, že mu bude trvat, než ve městě narazí na její pach? Jeho plán byl hotový, ještě než ta slova zazněla z Laurentových úst.“

Zalapala jsem po dechu, protože jsem věděla, kam ho můj pach zavede. „Charlie! Nemůžeš ho tam nechat! Nemůžeš ho nechat!“ Mlátila jsem do pásů.

„Má pravdu,“ řekla Alice.

Auto trochu zpomalilo.

„Jenom si na chvilku přehlédněme naše možnosti,“ přemlouvala ho Alice.

Auto znovu zpomalilo, zřetelněji, a pak jsme najednou s kvílením zastavili na krajnici. Vylítla jsem v popruzích a s plesknutím dopadla zpátky do sedadla.

„Žádné možnosti nemáme,“ zasyčel Edward.

„Já Charlieho neopustím!“ křičela jsem.

„Zmlkni, Bello.“

„Musíme ji vzít zpátky,“ promluvil konečně Emmett.

„Ne.“ Edward byl neoblomný.

„On se s námi nemůže rovnat, Edwarde. Nebude schopen se jí dotknout.“

„On si počká.“

Emmett se usmál. „Já umím taky čekat.“

„Tys to neviděl – ty to nechápeš. Jakmile se jednou vydá na lov, není možné ho setřást. Museli bychom ho zabít.“

Nezdálo se, že by Emmetta ta představa nějak rozhodila. „To je jedna možnost.“

„I tu ženu. Ona je s ním. Když dojde na boj, jejich vůdce s nimi půjde taky.“

„Nás je dost.“

„Je tu ještě další možnost,“ řekla Alice tiše.

Edward se na ni zuřivě otočil a nepříjemně zavrčel. „Není – žádná – další – možnost!“

My s Emmettem jsme na něj oba šokované zírali, ale Alici to, zdá se, nepřekvapilo. Ticho trvalo dlouhou minutu, jak se Edward s Alicí navzájem měřili.

Já jsem ho prolomila. „Chce někdo slyšet můj plán?“

„Ne.“ Edward zavrčel. Alice se na něj nasupeně dívala, nakonec ji vyprovokoval.

„Poslouchej,“ prosila jsem ho. „Vezmeš mě zpátky.“

„Ne,“ přerušil mě.

Dívala jsem se na něj a pokračovala. „Vezmeš mě zpátky. Povím tátovi, že chci jet domů do Phoenixu. Zabalím si věci. Počkáme, až se ten stopař bude dívat, a pak utečeme. Bude nás sledovat a nechá Charlieho na pokoji. Charlie na vaši rodinu

nezavolá FBI. Pak mě vezmeš na jakékoliv zatracené místo, kam budeš chtít."

Zírali na mě, ohromeni.

„To vážně není špatný nápad." Emmettovo překvapení pro mě byla rozhodně urážka.

„To by mohlo fungovat – a my prostě nemůžeme nechat jejího otce bez ochrany. To víš," řekla Alice.

Každý se díval na Edwarda.

„Je to příliš nebezpečné – nechci ho v dosahu sta mil od ní."

Emmett byl mimořádně sebedůvěřivý. „Edwarde, přes nás se nedostane."

Alice se na chvilku zamyslela. „Nevidím ho útočit. Bude se snažit čekat, až ji necháme samotnou."

„Nebude mu trvat dlouho, než si uvědomí, že to se nestane."

„Žádám, abys mě odvezl domů." Snažila jsem se znít neústupně.

Edward si přitiskl prsty ke spánkům a pevně zavřel oči.

„Prosím," řekla jsem mnohem tišším hlasem.

Nevzhlédl. Když promluvil, jeho hlas byl vyčerpaný.

„Dnes večer odjedeš, ať to stopař uvidí, nebo ne. Řekneš Charliemu, že ve Forks už nevydržíš ani minutu. Vymysli si, co chceš, aby to na něj zafungovalo. Sbal si první věci, které ti padnou pod ruku, a pak sedni do náklaďáčku. Je mi jedno, co ti táta řekne. Máš patnáct minut. Slyšíš mě? Patnáct minut od chvíle, kdy překročíš práh domu."

Džíp s řevem naskočil a on auto otočil do protisměru, pneumatiky kvílely. Ručička tachometru začala stoupat.

„Emmette?" zeptala jsem se a podívala se významně na své ruce.

„Ach, promiň." Pustil mě.

Pár minut v tichosti uběhlo, bylo slyšet jen řev motoru. Pak Edward znovu promluvil.

„Uděláme to takhle. Až přijedeme k domu, tak jestli tam stopař nebude, já ji doprovodím ke dveřím. Pak má těch patnáct minut." Díval se na mě ve zpětném zrcátku. „Emmette, ty si vezmeš na starost okolí domu. Alice, ty si vezmeš náklaďáček.

Já budu uvnitř tak dlouho jako ona. Až vyjde, vy dva vezmete džíp domů a povíte o všem Carlisleovi.“

„Ani nápad,“ vpadl do toho Emmett. „Já zůstanu s tebou.“

„Promysli to, Emmette. Nevíš, jak dlouho budu pryč.“

„Dokud nevíme, kam až to zajde, já budu s tebou.“

Edward si povzdechl. „Jestli tam stopař je,“ pokračoval ponuře, „pojedeme dál.“

„Dojedeme tam dřív než on,“ prohlásila Alice přesvědčeně.

Edward to, zdá se, akceptoval. Ať byl jeho problém s Alicí jakýkoliv, teď o ní nepochyboval.

„Co uděláme s džípem?“ zeptala se.

Jeho hlas měl tvrdé ostří. „Dovezeš ho domů.“

„Ne, to nedovezu,“ řekla klidně.

Ten nesrozumitelný proud nadávek se zase spustil.

„Do mého náklaďáčku se všichni nevejdeme,“ zašeptala jsem.

Zdálo se, že mě Edward neslyšel.

„Myslím, že bys mě měl nechat jet samotnou,“ vydechla jsem ještě tišeji.

To slyšel.

„Bello, prosím tě, udělej to podle mého, aspoň jednou,“ procedil zaťatými zuby.

„Poslyš, Charlie není hlupák,“ protestovala jsem. „Jestli nebudeš zítra ve městě, bude mu to podezřelé.“

„To je jedno. Zajistíme, aby byl v bezpečí, a to jediné je důležité.“

„A co s tím stopařem? Viděl, jak jsi dneska reagoval. Dojde mu, že jsi se mnou, ať jsi kdekoliv.“

Emmett se na mě podíval, znovu urážlivě překvapený. „Edwarde, poslechni ji,“ naléhal. „Myslím, že má pravdu.“

„Ano, má,“ souhlasila Alice.

„To nemůžu udělat.“ Edwardův hlas byl mrazivý.

„Emmett by měl taky zůstat,“ pokračovala jsem. „Emmett mu rozhodně padl do oka.“

„Cože?“ Emmett se na mě otočil.

„Budeš na něj mít větší dopad, když zůstaneš," souhlasila Alice.

Edward na ni nevěřícně zíral. „Ty si myslíš, že bych ji měl nechat odjet samotnou?"

„Samozřejmě, že ne," řekla Alice. „Odvezu ji já s Jasperem."

„To nemůžu udělat," opakoval Edward, ale tentokrát zněla v jeho hlase stopa porážky. Logika na něj platila.

Snažila jsem se být přesvědčivá. „Potloukej se tu týden –" viděla jsem jeho výraz v zrcátku a opravila se – „pár dnů. Ať Charlie vidí, že jsi mě neunesl, a sveď toho Jamese na falešnou stopu. Ujisti se, že je naprosto mimo mou stopu. Pak za mnou přijeď. Vezmi to oklikou, samozřejmě, a pak Jasper s Alicí mohou jet domů."

Viděla jsem, že to začíná zvažovat.

„Kam mám přijet?"

„Do Phoenixu." Kam jinam.

„Ne. Uslyší, že tam máš namířeno," řekl netrpělivě.

„A ty to navlečeš tak, aby to vypadalo jako finta, samozřejmě. Bude vědět, že my víme, že nás poslouchá. Nikdy neuvěří, že skutečně jedu tam, kam říkám."

„Ona je ďábelská," zachechtal se Emmett.

„Ve Phoenixu je několik milionů lidí," informovala jsem ho.

„Není tak těžké najít telefonní seznam."

„Nepůjdu domů."

„Cože?" zeptal se, v hlasu nebezpečný tón.

„Jsem dost stará na to, abych si našla vlastní byt."

„Edwarde, já budu s ní," připomněla mu Alice.

„Co budeš ty dělat ve Phoenixu?" zeptal se kousavě.

„Zůstanu uvnitř."

„To se mi docela líbí." Emmett bezpochyby myslel na to, jak Jamese zahnat do kouta.

„Zmlkni, Emmette."

„Podívej, jestli se pokusíme ho dostat, zatímco ona bude stále nablízku, je mnohem větší pravděpodobnost, že někdo dojde k úhoně – buď ona, nebo ty, až se budeš snažit ji chránit.

Ale když ho budeme mít samotného…“ odmlčel se s pomalým úsměvem. Měla jsem pravdu.

Džíp se teď pomalu ploužil, jak jsme vjeli do města. Navzdory svým ramenatým řečem jsem cítila, jak mi na rukou vstávají chlupy. Myslela jsem na Charlieho, samotného v domě, a snažila se být statečná.

„Bello,“ Edwardův hlas byl velmi tichý. Alice a Emmett se dívali ze svých oken. „Jestli dopustíš, aby se ti cokoliv stalo – cokoliv – budu tě považovat za osobně odpovědnou. Rozumíš tomu?“

„Ano,“ polkla jsem.

Otočil se na Alici.

„Umí Jasper s tímhle zacházet?“

„Důvěřuj mu trochu, Edwarde. Vede si velmi, velmi dobře, když vezmeš všechno v úvahu.“

„Umíš ty s tím zacházet?“

A půvabná malá Alice ohrnula rty v děsivé grimase a z hrdla se jí ozvalo zavrčení, že jsem se na sedadle přikrčila hrůzou.

Edward se na ni usmál. „Ale svoje názory si nech pro sebe,“ zamumlal náhle.

19. LOUČENÍ

Charlie na mě čekal. Všechna světla v domě svítila. V hlavě jsem měla prázdno, jak jsem se snažila vymyslet způsob, jak to navléknout, aby mě nechal odjet. Tohle nebude příjemné.

Edward pomalu zastavil, zůstal o dobrý kus dál za mým autem. Všichni tři byli maximálně bdělí, seděli na sedadlech strnule, jako by spolkli pravítko, a naslouchali každému zvuku v lese, prohlíželi každý stín, zachytávali každý pach, hledali něco, co není v pořádku. Motor ztichl a já jsem seděla bez hnutí, zatímco oni stále naslouchali.

„Není tady," řekl Edward napjatě. „Pojďme."

Emmett se natáhl, aby mi pomohl dostat se z pásů. „Neboj, Bello," řekl tichým, ale veselým hlasem, „postaráme se o to tady rychle."

Cítila jsem, jak se mi slzy tlačí do očí, když jsem se dívala na Emmetta. Sotva jsem ho znala, a přesto mi myšlenka na to, že nevím, jestli ho po dnešní noci ještě někdy uvidím, naháněla úzkost. Věděla jsem, že tohle je jenom slabý odvar loučení, které budu muset přežít v příští hodině, a rozbrečela jsem se z toho.

„Alice, Emmette." Edwardův hlas byl rozkazem. Vyklouzli v tichosti do tmy a okamžitě zmizeli. Edward mi otevřel dveře a vzal mě za ruku, pak mě vtáhl do ochranného krytu své náruče. Vedl mě rychle k domu, jeho oči pořád těkaly nocí.

„Patnáct minut," varoval šeptem.

„To zvládnu." Popotáhla jsem nosem. Moje slzy mi daly inspiraci.

Zastavila jsem se na verandě a vzala mu obličej do dlaní. Prudce jsem se mu podívala do očí.

„Miluju tě," řekla jsem tichým, intenzivním hlasem. „Vždycky tě budu milovat, bez ohledu na to, co se teď stane."

„Tobě se nic nestane, Bello,“ řekl stejně prudce.

„Jenom se drž plánu, ano? Zachovej mi Charlieho v bezpečí. Po tom, co teď provedu, mě nebude mít moc rád, a já chci mít šanci později se mu za to omluvit.“

„Jdi dovnitř, Bello, musíme si pospíšit.“ Jeho hlas byl naléhavý.

„Jednu věc,“ zašeptala jsem vášnivě. „Neposlouchej nic z toho, co dneska večer budu říkat!“ Nakláněl se, a tak jediné, co mi zbývalo, bylo natáhnout se na špičky a políbit ho na překvapené, zmrzlé rty se vší silou, které jsem byla schopna. Pak jsem se otočila a kopla do dveří, aby se otevřely.

„Jdi pryč, Edwarde!“ křičela jsem na něj, vběhla dovnitř a zabouchla dveře před jeho stále šokovaným obličejem.

„Bello?“ Charlie čekal v obývacím pokoji, už stál na nohách.

„Nech mě být!“ zakřičela jsem na něj přes slzy, které teď tekly bez přestání. Vyběhla jsem po schodech do svého pokoje, práskla za sebou dveřmi a zamkla je. Běžela jsem k posteli, mrskla jsem sebou na podlahu, abych našla cestovní tašku. Sáhla jsem rychle pod matraci a vytáhla zauzlovanou starou ponožku, která obsahovala mou tajnou zásobu hotových peněz.

Charlie zabouchal na dveře.

„Bello, jsi v pořádku? Co se děje?“ Jeho hlas byl vystrašený.

„Jedu domů,“ zakřičela jsem, můj hlas se zlomil přesně na správném místě.

„On ti ublížil?“ Jeho hlas se zabarvoval hněvem.

„Ne!“ zaječela jsem o pár oktáv výš. Otočila jsem se k prádelníku, a Edward už tam byl, tiše vytahoval náruče náhodně nabraného šatstva a házel mi je.

„On se s tebou rozešel?“ Charlie byl zmatený.

„Ne!“ zaječela jsem, trochu zadýchaně, jak jsem cpala všechno do tašky. Edward mi hodil obsah dalšího šuplíku. Taška už teď byla pořadně plná.

„Co se stalo, Bello?“ Charlie křičel přes dveře, znovu bouchal.

„Já jsem se rozešla s ním!“ zakřičela jsem zpět, škubajíc za zip na tašce. Edwardovy schopné ruce mě odstrčily a hladce ho zapnuly. Položil mi popruh opatrně přes rameno.

„Budu v náklaďáku – běž!“ zašeptal a postrčil mě ke dveřím. Zmizel oknem.

Odemkla jsem dveře a hrubě jsem se procpala kolem Charlieho, bojujíc s těžkou taškou, jak jsem běžela po schodech.

„Co se stalo?“ křičel. Byl hned za mnou. „Myslel jsem, že ho máš ráda?“

V kuchyni mě chytil za loket. Ačkoliv byl stále udivený, jeho sevření bylo pevné.

Otočil mě, abych mu viděla do očí, a já jsem v jeho obličeji viděla, že nemá naprosto v úmyslu nechat mě odejít. Napadla mě jenom jedna úniková cesta, a ta znamenala ublížit mu tolik, že jsem se nenáviděla jenom za to, že nad tím uvažuju. Ale neměla jsem čas a musela jsem ho udržet v bezpečí.

Pohlédla jsem na svého otce, čerstvé slzy v očích nad tím, co jsem se chystala udělat.

„Já ho mám ráda – a to je ten problém Já už tohle nedokážu! Už tady nemůžu zapustit víc kořenů! Nechci skončit jako v pasti v tomhle hloupém, nudném městě jako máma! Neudělám tu samou pitomou chybu jako ona. Nenávidím to tu – nezůstanu tu už ani minutu!“

Jeho ruka spadla z mé paže, jako kdybych ho zabila elektrickým proudem. Otočila jsem se od jeho šokovaného, zraněného obličeje a namířila ke dveřím.

„Bells, teď nemůžeš odejít. Je tma,“ zašeptal za mnou.

Neotočila jsem se. „Vyspím se v autě, když budu unavená.“

„Tak počkej ještě týden,“ prosil, stále otřesený. „Tou dobou se Renée vrátí.“

Tohle mě úplně vykolejilo. „Cože?“

Charlie pokračoval horlivě, téměř blábolil úlevou, že váhám. „Volala mi, když jsi byla pryč. Na Floridě jim to tak nejde, a jestli se Phil neupíše do konce týdne, vrátí se zpátky do

Arizony. Asistent trenéra v Sidewinders říkal, že by mohli mít místo pro dalšího hráče."

Zavrtěla jsem hlavou, snažila se posbírat své teď zmatené myšlenky. S každou sekundou, která uplynula, byl Charlie vystaven většímu nebezpečí.

„Mám klíče," zamumlala jsem a vzala za kliku. Byl příliš blízko, jednu ruku nataženou ke mně, obličej omráčený. Nemohla jsem ztrácet další čas hádkou s ním. Musím mu ublížit ještě víc.

„Jenom mě nech jít, Charlie," opakovala jsem matčina poslední slova, když před tolika lety vycházela těmi samými dveřmi. Pronesla jsem je tak hněvivě, jak jen jsem svedla, a rozrazila jsem dveře. „Nepovedlo se to, jasné? Já prostě vážně Forks nenávidím!"

Moje krutá slova odvedla svou práci – Charlie zůstal na prahu jako přimrazený, ohromený, zatímco já jsem utíkala do noci. Prázdný dvůr mi naháněl strašlivou hrůzu. Běžela jsem divoce k náklaďáčku a představovala si, že mám v patách temný stín. Hodila jsem tašku na korbu a škubnutím otevřela dveře. Klíček čekal v zapalování.

„Zavolám ti zítra!" zakřičela jsem a ze všeho na světě nejvíc jsem si přála, abych mu hned zítra mohla všechno vysvětlit, ale věděla jsem, že to nikdy nedokážu. Nastartovala jsem motor a s rachotem vyjela.

Edward mě vzal za ruku.

„Zastav," řekl, když dům i s Charliem zmizeli za námi.

„Můžu řídit," řekla jsem přes slzy, které se mi kutálely po tvářích.

Jeho dlouhé ruce mě nečekaně popadly kolem pasu, jeho noha odstrčila mou z plynového pedálu. Přetáhl si mě přes klín, sundal mi ruce z volantu a najednou byl na sedadle řidiče. Náklaďáček se neodchýlil ani o centimetr.

„Netrefíš k nám," vysvětlil.

Najednou se za námi zablýskla světla. Vystrašeně jsem se koukla zadním oknem ven.

„To je jen Alice," uklidňoval mě. Vzal mě zase za ruku.

Pořád jsem v duchu viděla Charlieho stát ve dveřích. „Stopař?“

„Slyšel konec tvého představení,“ pronesl Edward chmurně.

„Charlie?“ optala jsem se v úděsu.

„Stopař následoval nás. Teď běží za námi.“

Ztuhla jsem.

„Dokážeme mu ujet?“

„Ne.“ Ale při tom slově zrychlil. Motor náklaďáčku na protest zabrumlal.

Můj plán už se najednou nezdál být tak skvělý.

Zírala jsem dozadu na Alicina světla, když se náklaďák otřásl a za oknem vyskočil temný stín.

Můj výkřik, při kterém tuhla krev v žilách, trval zlomek vteřiny, než mi Edward rukou zacpal pusu.

„To je Emmett!“

Uvolnil mi pusu a ovinul mi paži kolem pasu.

„Je to v pořádku, Bello,“ slíbil. „Budeš v bezpečí.“

Ujížděli jsme rychle tichým městem na severní dálnici.

„Nevšiml jsem si, že jsi tak znuděná životem na maloměstě,“ prohodil ledabyle a já jsem věděla, že se mě snaží rozptýlit. „Zdálo se, že sis tu zvykla celkem slušně – obzvlášť poslední dobou. Možná jsem si jenom lichotil, že ti zpestřuju život tady.“

„Bylo to ode mě ošklivé,“ přiznala jsem, ignorujíc jeho pokus o obveselení, a dívala se dolů na kolena. „Stejnou věc mu totiž řekla máma, když ho opouštěla. Dalo by se říct, že to ode mě byla rána pod pás.“

„Neboj. On ti odpustí.“ Pousmál se, ačkoliv pouze ústy, ne očima.

Zírala jsem na něj zoufale a on viděl neskrývanou paniku v mých očích.

„Bello, všechno bude v pořádku.“

„Ale nebude to v pořádku, když nebudu s tebou,“ zašeptala jsem.

„Za pár dní se zase sejdeme,“ řekl a objal mě těsněji. „Nezapomínej, že to byl tvůj nápad.“

„Byl to nejlepší nápad – samozřejmě, že byl můj.“

Odpověděl neradostným úsměvem, který okamžitě zmizel.

„Proč se to stalo?“ zeptala jsem se a hlas se mi zajíkl. „Proč já?“

Zíral temně na silnici před sebou. „Je to moje vina – byl jsem blázen, že jsem tě takhle ohrozil.“ Hněv v jeho hlasu byl namířený dovnitř.

„Tak jsem to nemyslela,“ opáčila jsem. „Byla jsem tam, no a co. Těm druhým dvěma to bylo jedno. Proč se ten James rozhodl, že mě zabije? Všude jsou tu lidi, tak proč zrovna já?“

Zaváhal, chvíli přemýšlel, než odpověděl.

„Dnes večer jsem se mu pořádně podíval do mysli,“ začal tichým hlasem. „Nejsem si jistý, jestli je něco, co bych mohl udělat, abych tomu zabránil, jakmile tě jednou spatřil. Je to částečně tvoje vina,“ jeho hlas byl ironický. „Kdybys nevoněla tak šíleně sladce, možná by se nevzrušoval. Ale když jsem tě bránil… no, tím se to o moc zhoršilo. Není zvyklý na to, že mu někdo klade odpor, bez ohledu na to, o jak nevýznamnou věc jde. Považuje se za lovce a nic jiného ho nezajímá. Jeho existence se točí jen kolem stopování a jediné, co žádá od života, je výzva. Najednou jsme mu představili krásnou výzvu – velký klan silných bojovníků se celý semkne, aby ochránil jeden zranitelný článek. Nevěřila bys, v jaké euforii teď je. Je to jeho oblíbená hra a my jsme mu teď do ní vnesli tolik vzrušení, že to ještě nikdy nezažil.“ Jeho tón byl plný znechucení.

Na chvíli se odmlčel.

„Ale kdybych se držel stranou, byl by tě zabil hned na místě,“ řekl s beznadějným zoufalstvím.

„Myslela jsem… že ostatním nevoním stejně… jako voním tobě,“ řekla jsem váhavě.

„Nevoníš. Ale to přesto neznamená, že pro ně pro všechny nejsi pokušením. Kdybys byla přitažlivá pro stopaře – nebo kohokoli z nich – stejným způsobem, jako jsi přitažlivá pro mě, znamenalo by to boj přímo tam.“

Otřásla jsem se.

„Myslím, že teď nemám na vybranou, musím ho zabít,“ zamumlal. „Carlisleovi se to nebude líbit.“

Slyšela jsem, jak pneumatiky přejíždějí most, ačkoliv jsem v té tmě neviděla řeku. Věděla jsem, že se blížíme. Musela jsem se ho zeptat hned.

„Jak můžeš zabít upíra?“

Pohlédl na mě s nečitelnýma očima a jeho hlas byl najednou ochraptělý. „Jediný způsob, jak si být jistý, je roztrhat ho na kusy a ty kusy pak spálit.“

„A ti druzí dva budou bojovat s ním?“

„Ta žena ano. Nejsem si jistý ohledně Laurenta. Nemají moc silné pouto – on je s nimi jen proto, že je to pro něj výhodné. Na louce se za Jamese styděl…“

„Ale James a ta žena – oni se pokusí zabít tebe?“ zeptala jsem se a v krku jsem měla sucho.

„Bello, neopovažuj se marnit čas tím, že si o mě budeš dělat starosti. Tvojí jedinou starostí je, jak se udržet v bezpečí a – prosím, moc tě prosím – snaž se nejednat bezhlavě.“

„Pořád nás sleduje?“

„Ano. Na dům ovšem nezaůtočí. Ne dnes v noci.“

Odbočil na neviditelnou příjezdovou cestu, Alice následovala za ním.

Dojeli jsme přímo k domu. Uvnitř svítila světla, les obklopující dům byl stejně neproniknutelně černý. Emmett mi otevřel dveře, ještě než náklaďáček zastavil; vytáhl mě ze sedadla, přimáčkl mě jako fotbalový míč na svou širokou hruď a proběhl se mnou dveřmi.

Vpadli jsme do velkého bílého pokoje, Edward a Alice po našem boku. Byli tam všichni, už stáli při zvuku našeho příjezdu; Laurent stál uprostřed. Slyšela jsem hluboko v Emmettově hrdle burácet tiché bručení, jak mě postavil vedle Edwarda.

„Stopuje nás,“ oznámil Edward a pohlédl uhrančivě na Laurenta.

Laurentův obličej byl nešťastný. „Toho jsem se bál.“

Alice přitančila vedle Jaspera a něco mu zašeptala do ucha; rty se jí přitom rychle chvěly. Společně vyběhli po schodech. Rosalie se na ně dívala a pak se rychle postavila vedle

Emmetta. Její krásné oči prudce žhnuly a – když mimoděk bleskly do mého obličeje – byly rozzuřené.

„Co udělá?“ zeptal se Carlisle Laurenta mrazivým tónem.

„Je mi líto,“ odpověděl Laurent. „Bál jsem se, když ji tamhle váš chlapec bránil, že ho to vyprovokuje.“

„Dokážete ho zastavit?“

Laurent zavrtěl hlavou. „Nic Jamese nezastaví, jakmile jednou vyrazil.“

„My ho zastavíme,“ slíbil Emmett. Nebylo pochyb, jak to myslel.

„Nedokážete ho srazit. Za svých tři sta let jsem ještě neviděl nikoho podobného. Je absolutně smrtonosný. Proto jsem se přidal k jeho smečce.“

Jeho smečce, pomyslela jsem si, samozřejmě. Předváděné vůdcovství na mýtině bylo právě jenom předváděné.

Laurent vrtěl hlavou. Pohlédl na mě, zmatený, a zpátky na Carlislea. „Jste si jistý, že to stojí za to?“

Edwardův rozzuřený řev naplnil místnost; Laurent se přikrčil.

Carlisle se podíval vážně na Laurenta. „Obávám se, že si musíte vybrat.“

Laurent pochopil. Na chvíli rozvažoval. Jeho oči se dívaly do všech obličejů a nakonec přejely po světlé místnosti.

„Jsem zmatený životem, který jste si tu vytvořili. Ale do tohohle se nebudu plést. Nechovám k nikomu z vás žádné nepřátelství, ale proti Jamesovi nepůjdu. Myslím, že se vydám na sever – k tomu klanu v Denali.“ Zaváhal. „Nepodceňujte Jamese. Má brilantní myšlení a jeho smysly nemají sobě rovné. V lidském světě se stejně jako vy pohybuje jako ryba ve vodě a nepůjde na vás bez rozmyslu… Je mi líto, co se tady rozpoutalo. Opravdu líto.“ Sklonil hlavu, ale viděla jsem, jak po mně vrhl další zmatený pohled.

„Jděte v pokoji,“ byla Carlisleova formální odpověď.

Laurent se kolem sebe znovu dlouze rozhlédl a pak spěchal ven ze dveří.

Ticho netrvalo ani vteřinu.

„Jak blízko?“ Carlisle pohlédl na Edwarda.

Esme už byla v pohybu; její ruka se dotkla nenápadné klávesnice na zdi a přes skleněnou stěnu se s vrzáním přetáhly těžké kovové rolety. Civěla jsem.

„Asi tři míle za řekou, krouží kolem, aby se sešel s tou ženou.“

„Jaký je plán?“

„Svedeme ho ze stopy a pak ji Jasper s Alicí rychle odvezou na jih.“

„A pak?“

Edwardův tón byl smrtelný. „Jakmile bude Bella z dosahu, ulovíme ho.“

„Obávám se, že jinou možnost nemáme,“ souhlasil Carlisle, jeho obličej byl ponurý.

Edward se otočil na Rosalii.

„Běž s ní nahoru a vyměňte si oblečení,“ poručil. Zírala na něj s nepříčetným, nevěřícím výrazem.

„Proč zrovna já?“ zasyčela. „Co ona pro mě znamená? Jenom hrozbu – nebezpečí, do kterého ses rozhodl, že nás všechny zatáhneš?“

Couvla jsem z jedu v jejím hlase.

„Rose…“ zašeptal Emmett a položil jí ruku na rameno. Setřásla ji.

Ale já jsem se dívala pozorně na Edwarda, znala jsem jeho náturu, bála se jeho reakce.

Překvapil mě. Podíval se pryč od Rosalie, jako kdyby nic neřekla, jako kdyby neexistovala.

„Esme?“ zeptal se klidně.

„Samozřejmě,“ zašeptala Esme.

Ve zlomku vteřiny stála vedle mě, popadla mě do náruče a vyběhla po schodech, než jsem mohla šokovaně zalapat po dechu.

„Co to děláme?“ zeptala jsem se sípavě, když mě postavila v tmavém pokoji někde v prvním patře.

„Snažíme se zmást pachovou stopu. Nebude to fungovat dlouho, ale mohlo by ti to pomoct dostat se odsud.“ Slyšela jsem, jak její šaty padají na podlahu.

„Myslím, že mi to nebude…“ zaváhala jsem, ale její ruce mi najednou přetahovaly tričko přes hlavu. Rychle jsem se sama svlékla z džínů. Podala mi něco, připadalo mi to jako košile. Snažila jsem se strčit paže do správných otvorů. Jakmile jsem byla hotová, podala mi svoje kalhoty. Škubavě jsem si je navlékla, ale nemohla jsem prostrčit dole nohy; byly moc dlouhé. Obratně ohrnula několikrát lemy, abych se mohla postavit. Mezitím už se nějak nasoukala do mých věcí. Táhla mě zpátky ke schodům, kde stála Alice, v jedné ruce malou koženou tašku. Každá mě popadla za loket a napůl mě nesly, jak letěly dolů po schodech.

Zdálo se, že dole už bylo v naší nepřítomnosti všechno nachystáno. Edward a Emmett byli připraveni k odchodu, Emmett nesl přes rameno na pohled těžký batoh. Carlisle podával něco malého Esme. Otočil se a tu samou věc podal Alici – byl to malý stříbrný mobilní telefon.

„Esme a Rosalie pojedou v tvém náklaďáku, Bello,“ řekl mi, jak je rozdával. Přikývla jsem, pohlédla opatrně na Rosalii. Měřila si Carlislea naštvaným pohledem.

„Alice, Jaspere – vezměte si mercedes. Na jihu budete potřebovat tmavý odstín.“

Také přikývli.

„My si bereme džíp.“ Byla jsem překvapená, když jsem viděla, že Carlisle má v úmyslu jít s Edwardem. Najednou jsem si uvědomila, s bodnutím strachu, že uspořádali loveckou výpravu.

„Alice,“ zeptal se Carlisle, „spolknou návnadu?“

Všichni se dívali na Alici, jak zavřela oči a byla neuvěřitelně strnulá.

Nakonec oči otevřela. „On bude stopovat vás. Žena půjde po stopě náklaďáčku. Potom bychom měli být schopni odjet.“ Její hlas byl jistý.

„Tak jdeme,“ vydal se Carlisle ke kuchyni.

Ale Edward stál okamžitě vedle mě. Chytil mě do svého železného objetí a přitiskl mě k sobě. Zdálo se, jako by si nevšímal toho, že se jeho rodina dívá, když přitáhl můj obličej k svému a zvedl mě z podlahy. Na kratičkou vteřinu mě políbil tvrdými ledovými rty. Pak to bylo pryč. Postavil mě, můj obličej stále v dlaních, a vpíjel se do mě pohledem svých zářivých očí.

Jeho oči byly bez výrazu, podivně mrtvé, jak se otočil.

A pak byli pryč.

My jsme tam stáli, ostatní se dívali stranou, když mi tiše tekly slzy po obličeji.

Okamžik ticha se protahoval a pak Esme zavibroval v ruce telefon. Bleskurychle ho zvedla k uchu.

„Teď," řekla. Rosalie se vykradla předními dveřmi bez dalšího pohledu směrem ke mně, ale Esme mě pohladila po tváři, jak šla kolem.

„Dávej na sebe pozor." Její zašeptání zůstalo viset ve vzduchu, jak vyklouzly ze dveří. Uslyšela jsem, jak můj náklaďáček burácivě nastartoval, a pak vše zase utichlo.

Jasper a Alice čekali. Alicin telefon se zdál být u jejího ucha dřív, než zabzučel.

„Edward říká, že žena je Esme na stopě. Dojdu pro auto." Zmizela ve stínech stejným způsobem jako Edward.

Podívali jsme se s Jasperem na sebe. Stál ode mě na celou délku haly… byl opatrný.

„Nemáš pravdu, víš," řekl tiše.

„Cože?" zajíkla jsem se.

„Dokážu poznat, co teď cítíš – a ty za to stojíš."

„Nestojím," zamumlala jsem. „Jestli se jim něco stane, nebude to k ničemu."

„Nemáš pravdu," opakoval a laskavě se na mě usmál.

Nic jsem neslyšela, ale pak Alice vstoupila předními dveřmi a přišla ke mně s pažemi nataženými.

„Můžu?" zeptala se.

„Jsi první, kdo se mě ptá na dovolení," usmála jsem se ironicky. Zvedla mě do svých štíhlých paží stejně snadno jako

Emmett, aby mě ochránila jako štít, a všichni tři jsme vyrazili ze dveří, světla za námi zůstala rozsvícená.

20. NETRPĚLIVOST

Když jsem se probudila, byla jsem zmatená. Moje myšlenky byly zamlžené, stále se motaly ve snech a nočních můrách; trvalo mi déle, než jsem si uvědomila, kde jsem.

Ten pokoj byl příliš nevýrazný, aby patřil jinam než do hotelu. Svědčily o tom noční lampičky, přišroubované ke stolkům, podobně jako dlouhé závěsy zhotovené ze stejné látky jako přehoz na postele a obyčejné akvarelové kopie na zdech.

Snažila jsem se vzpomenout si, jak jsem se sem dostala, ale zpočátku mě nic nenapadalo.

Pamatovala jsem si elegantní černé auto, skla v oknech tmavší než u limuzíny. Motor byl téměř tichý, ačkoliv jsme uháněli po černých dálnicích více než dvojnásobkem povolené rychlosti.

A pamatovala jsem si Alici, jak sedí se mnou na tmavém koženém zadním sedadle. Během dlouhé noci moje hlava nějak skončila na jejím žulovém krku. Moje blízkost jí zdá se vůbec nevadila, a její studená, tvrdá kůže mě podivně uklidňovala. Přední díl tenké bavlněné košile měla studený a vlhký od slz, které mi tekly, dokud mi oči, červené a pálící, nevyschly.

Spánek se mi vyhýbal; napínala jsem svoje bolavé oči, abych je udržela otevřené, ačkoliv noc nakonec skončila a nad nízkým kopcem někde v Californii začalo svítat. Šedé světlo proudící po bezmračné obloze mě pálilo do očí. Ale já jsem je nedokázala zavřít; když jsem to udělala, pod víčky se mi jako diapozitivy vyměňovaly až příliš živé obrazy, a to bylo nesnesitelné. Charlieho zlomený výraz – Edwardovo brutální vrčení s vyceněnými zuby – Rosaliin naštvaný pohled – stopařův dychtivý výraz – mrtvý pohled v Edwardových očích poté, co mě naposledy políbil… Nedokázala jsem se na ně dívat. Tak jsem bojovala proti své únavě a slunce stoupalo.

Byla jsem pořád vzhůru, když jsme přejeli pásmem mělkých hor a slunce, teď za námi, se odráželo od cihlových střech Slunečního údolí. Nezbývalo mi dost emocí na to, abych byla překvapená, že jsme třídenní cestu zvládli za den. Zírala jsem tupě na širokou, rovnou oblast, která se přede mnou prostírala. Phoenix – palmy, zakrnělé polopouštní keře, nahodilé linie protínajících se dálnic, zelené řady golfových hřišť a tyrkysové skvrny bazénů, všechno ponořené do jemného smogu a v objetí krátkých skalnatých hřbetů, které nebyly dost velké, aby se jim říkalo hory.

Stíny palem dopadaly šikmo přes dálnici – jasně vymezené, ostřejší, než jsem si pamatovala, bledší, než by měly být. V těch stínech se nic nedokázalo skrýt. Jasná, otevřená dálnice se zdála celkem neškodná. Ale já jsem necítila žádnou úlevu, žádný pocit, že se vracím domů.

„Kudy se jede k letišti, Bello?“ zeptal se Jasper a já jsem sebou trhla, ačkoliv jeho hlas byl docela tichý a klidný. Byl to první zvuk, kromě vrnění auta, který prolomil ticho dlouhé noci.

„Zůstaň na stodesítce,“ odpověděla jsem automaticky. „Pojedeme přímo kolem.“

Můj mozek pracoval pomalu, ponořený do mlhy spánkové deprivace.

„My někam letíme?“ zeptala jsem se Alice.

„Ne, ale je lepší být blízko, kdyby něco.“

Vzpomínám si, že jsme najeli do zatáčky kolem letiště Sky Harbor International… ale nic dalšího. Předpokládám, že v tu chvíli jsem musela usnout.

Ačkoliv teď, když jsem pochytala vzpomínky, jsem měla neurčitý dojem, že si pamatuju, jak vystupuju z auta – slunce právě zapadalo za horizont – paži ovinutou kolem Alicina ramene, ona mě pevně svírá kolem pasu, jak mě podpírá, a já klopýtám teplými, suchými stíny.

Tenhle pokoj jsem si vůbec nepamatovala.

Podívala jsem se na digitální hodiny na nočním stolku. Červená čísla tvrdila, že jsou tři hodiny, ale neukazovala, jestli

je den, nebo noc. Zpod těžkých závěsů nepronikal žádný proužek světla, ale pokoj byl osvětlený světlem z lamp.

Ztuhle jsem vstala, doklopýtala k oknu a roztáhla závěsy.

Venku byla tma. Takže tři ráno. Můj pokoj měl výhled na opuštěnou část dálnice a na nové garáže určené k dlouhodobému parkování poblíž letiště. Trochu mě uklidňovalo, že dokážu přesně určit, kde jsem se to ocitla.

Podívala jsem se na sebe. Pořád jsem byla v tom, co mi dala Esme, a vůbec mi to nesedělo. Rozhlédla jsem se po pokoji a byla jsem ráda, když jsem objevila svou tašku postavenou na nízkém prádelníku.

Právě jsem si chtěla najít nové oblečení, když mě lehké zaklepání na dveře přinutilo vyskočit.

„Můžu dovnitř?“ zeptala se Alice.

Zhluboka jsem se nadechla. „Jistě.“

Vstoupila dovnitř a podívala se po mně obezřetně. „Vypadá to, že bys snesla delší spánek,“ prohlásila.

Jenom jsem zavrtěla hlavou.

Tiše přistoupila k závěsům a bezpečně je zatáhla, než se na mě otočila zpátky.

„Musíme zůstat uvnitř,“ řekla mi.

„Dobře.“ Můj hlas byl chraplavý; přeskakoval.

„Žízeň?“ zeptala se.

Pokrčila jsem rameny. „Já jsem v pohodě. Co ty?“

„Nic nezvládnutelného.“ Usmála se. „Objednala jsem ti nějaké jídlo, je v předním pokoji. Edward mi připomínal, že musíš jíst mnohem častěji než my.“

Okamžitě jsem byla bdělejší. „On volal?“

„Ne,“ odpověděla a dívala se, jak mi obličej pohasl. „Bylo to ještě před odjezdem.“

Vzala mě opatrně za ruku a vedla mě dveřmi do obývacího pokoje hotelového apartmá. Slyšela jsem tiché bzučení hlasů, které vycházelo z televize. Jasper seděl nehybně u stolu v rohu, jeho oči sledovaly zprávy bez záblesku zájmu.

Posadila jsem se na podlahu vedle konferenčního stolku, kde čekal podnos s jídlem, a začala jsem si brát, aniž bych si všímala, co jím.

Alice si lehla na pohovku, opřela se o paži a bez zájmu sledovala televizi jako Jasper.

Jedla jsem pomalu a dívala jsem se na ni, jak se tu a tam otočila, aby rychle pohlédla na Jaspera. Došlo mi, že jsou příliš klidní a nehybní. Vůbec neodtrhovali oči od obrazovky, ačkoliv tam teď šly reklamy. Odstrčila jsem podnos, najednou se mi udělalo špatně od žaludku. Alice se na mě podívala.

„Co se děje, Alice?“ zeptala jsem se.

„Nic se neděje.“ Její oči byly široké, upřímné… a já jsem jim nevěřila.

„Co teď děláme?“

„Čekáme, až zavolá Carlisle.“

„A měl by teď volat?“ Viděla jsem, že jsem blízko pravdy. Aliciny oči kmitly od mých na telefon na její kožené tašce a zpátky.

„Co to znamená?“ Hlas se mi zachvěl a já jsem se snažila ho ovládnout. „Že ještě nevolal?“

„To jenom znamená, že nám nemají co říct.“

Ale její hlas byl příliš vyrovnaný a vzduch houstl.

Jasper se najednou posadil vedle Alice, blíž ke mně než obvykle.

„Bello,“ řekl podezřele uklidňujícím hlasem. „Nemáš se čeho obávat. Jsi tady naprosto v bezpečí.“

„To já vím.“

„Tak čeho se bojíš?“ zeptal se zmateně. Možná cítil obsah mých citů, ale nedokázal vyčíst důvody za nimi.

„Slyšel jsi, co říkal Laurent.“ Můj hlas byl jenom šepot, ale byla jsem si jistá, že mě oba slyší. „Říkal, že James je smrtící. Co když se něco zvrtne a oni se rozdělí? Jestli se jim něco stane, Carlisleovi, Emmettovi… Edwardovi…“ Polkla jsem. Jestli ta divoká ženská ublíží Esme…“ Můj hlas se zvýšil, začal nabírat hysterický podtón. „Jak bych s tím dokázala žít, když je to má vina? Nikdo z vás by kvůli mně neměl riskovat –“

„Bello, Bello, přestaň,“ přerušil mě, jeho slova se řinula tak rychle, že bylo těžké jim porozumět. „Děláš si starosti kvůli zbytečným věcem, Bello. Musíš mi věřit – nikdo z nás není vystaven nebezpečí. Už tak jsi tady pod příliš velkým napětím, nepřidávej k tomu ještě naprosto zbytečné starosti. Poslouchej mě!“ poručil, protože jsem se podívala stranou. „Naše rodina je silná. Jediné, z čeho máme strach, je, že bychom ztratili tebe.“

„Ale proč bych já –“

Tentokrát se do toho vložila Alice, dotkla se mé tváře svými chladnými prsty. „Trvalo skoro sto let, kdy byl Edward sám. Teď našel tebe. Ty nevidíš změny, které vidíme my, my, kteří jsme s ním už tak dlouho. Myslíš, že se mu někdo z nás chce dívat do očí dalších sto let, jestliže tě ztratí?“

Můj pocit viny pomalu opadal, jak jsem se dívala do jejích tmavých očí. Ale i když se ve mně rozhostil klid, věděla jsem, že nemůžu věřit svým pocitům, když je tam Jasper.

Byl to velmi dlouhý den.

Zůstávali jsme v pokoji. Alice zavolala na recepci a požádala, aby nám teď neposílali pokojovou službu. Okna zůstala zavřená, televize puštěná, ačkoliv se na ni nikdo nedíval. V pravidelných intervalech mi nosili jídlo. Stříbrný telefon ležící na stole se jakoby zvětšoval, jak hodiny plynuly.

Moji opatrovníci snášeli napětí a nejistotu lépe než já. Zatímco já jsem neklidně poposedávala a přecházela, oni prostě byli ještě klidnější a nehybnější, jako dvě sochy, a jen jejich oči mě neznatelně sledovaly, jak jsem se pohybovala. Zaměstnávala jsem se tím, že jsem si ukládala do paměti věci v místnosti; pruhované vzory na pohovkách, hnědá, broskvová, matně zlatá a znovu hnědá. Někdy jsem se dívala na abstraktní grafiky, náhodně jsem nacházela obrázky ve tvarech, jako když jsem se v dětství dívala do mraků. Našla jsem modrou ruku, ženu rozčesávající si vlasy, protahující se kočku. Ale když se bledý červený kroužek změnil v zírající oko, podívala jsem se jinam.

Jak končilo odpoledne, šla jsem zpátky do postele, jenom abych něco dělala. Doufala jsem, že sama ve tmě se budu moct poddat hrozným strachům, které se vznášely na kraji mého

vědomí, což jsem pod Jasperovým pečlivým dohledem nebyla schopná udělat.

Ale Alice šla nenuceně za mnou, jako kdyby ji nějakou náhodou přední pokoj unavil v tu samou dobu. Začínala jsem přemítat, jaké instrukce jí Edward dal. Ležela jsem natažená přes postel a ona seděla vedle mě s nohama složenýma do tureckého sedu. Zpočátku jsem si jí nevšímala, najednou jsem si připadala unavená a chtělo se mi spát. Ale po pár minutách o sobě dala vědět panika, která se v Jasperově přítomnosti držela stranou. Vzdala jsem se tedy představy, že rychle usnu, stočila jsem se do klubíčka a objala si nohy rukama.

„Alice?“ zeptala jsem se.

„Ano?“

Snažila jsem se mluvit velmi klidně. „Co si myslíš, že teď dělají?“

„Carlisle chtěl vést stopaře co nejdál na sever, počkat, až se přiblíží, a pak se otočit a obklíčit ho. Esme a Rosalie měly mířit na západ, dokud udrží tu ženu za sebou. Kdyby se otočila, měly se vrátit do Forks a dávat pozor na tvého tatínka. Takže si myslím, že jde všechno dobře, když nemůžou volat. Znamená to, že stopař je dost blízko, takže nechtějí, aby je zaslechl.“

„A Esme?“

„Myslím, že je určitě zpátky ve Forks. Nebude volat, dokud existuje možnost, že by ji ta žena slyšela. Předpokládám, že jsou všichni jenom velice opatrní.“

„Vážně myslíš, že jsou v pořádku?“

„Ano. Já ti vždycky povím pravdu.“ Její hlas byl upřímný.

Chvíli jsem uvažovala a usoudila, že to myslí vážně.

„Tak mi řekni… jak se člověk stane upírem?“

Moje otázka ji zaskočila. Mlčela. Překulila jsem se, abych se na ni podívala, a její výraz se zdál rozpolcený.

„Edward nechce, abych ti to říkala,“ prohlásila pevně, ale já jsem cítila, že s tím nesouhlasí.

„To není fér. Myslím, že mám právo to vědět.“

„Já vím.“

Podívala jsem se na ni a čekala.

Povzdechla si. „Bude se šíleně zlobit.“

„Nic mu do toho není. To je mezi tebou a mnou. Alice, já tě prosím jako kamarádka.“ A z nás teď byly kamarádky – což ostatně musela celou dobu vědět.

Podívala se na mě svýma nádhernýma, moudrýma očima… a rozhodovala se.

„Povím ti, jak to probíhá,“ řekla nakonec, „ale já sama si to nepamatuju, a nikdy jsem to nedělala, ani neviděla, jak se to dělá, takže měj na paměti, že ti můžu povědět jenom teorii.“

Čekala jsem.

„Jako predátoři máme ve své fyzické výbavě spoustu různých zbraní – je jich mnohem, mnohem víc, než je opravdu nutné. Síla, rychlost, ostré smysly, a to se nezmiňuju o těch z nás, jako jsou Edward, Jasper a já, kteří máme ještě smysly navíc. A nadto, stejně jako masožravé rostliny, svou kořist fyzicky přitahujeme.“

Seděla jsem bez pohnutí, vzpomněla jsem si, jak ostentativně mi tohle Edward předvedl tam na louce.

Zeširoka, zlověstně se usmála. „Máme další dost nadbytečnou zbraň. Jsme také jedovatí,“ řekla a zuby jí zablýskly. „Ten jed nezabíjí – jenom ochromuje. Funguje pomalu, šíří se v krevním oběhu, takže naše kořist, jakmile ji jednou kousneme, trpí příliš velkou bolestí, aby nám mohla uniknout. Jak říkám, zbraně jsou většinou nadbytečné. Když jsme tak blízko, kořist přece nikdy neunikne. Samozřejmě, vždycky jsou výjimky. Například Carlisle.“

„Takže… když se jed nechá rozšířit,“ zamumlala jsem.

„Trvá několik dní, než se transformace dokončí, záleží na tom, kolik jedu je v krevním oběhu, jak blízko k srdci jed vstoupí do těla. Dokud srdce tluče, jed se šíří, hojí rány a proměňuje tělo, jak jím proudí. Nakonec se srdce zastaví a přeměna je dokončena. Ale celou tu dobu, každou minutu, si oběť přeje, aby byla mrtvá.“

Zachvěla jsem se.

„Není to příjemné, víš.“

„Edward říkal, že udělat to je velmi těžké… tomu tak docela nerozumím," řekla jsem.

„Také jsme svým způsobem jako žraloci. Jakmile ochutnáme krev, nebo ji i jen ucítíme, je pro nás velmi těžké nenakrmit se. Někdy je to nemožné. Takže chápeš, skutečně někoho kousnout, ochutnat jeho krev, rozpoutá běsnění. Je to těžké na obou stranách – krvežíznivost na straně jedné, hrozná bolest na straně druhé."

„Proč si myslíš, že si to nepamatuješ?"

„Nevím. Pro všechny ostatní je bolest transformace tou nejostřejší vzpomínkou, kterou na svůj lidský život mají. Já si nepamatuju vůbec na nic z doby, kdy jsem byla člověkem." Její hlas byl tesklivý, zadumaný.

Ležely jsme mlčky, každá ponořená do svých vlastních úvah.

Vteřiny odtikávaly a já jsem téměř zapomněla na její přítomnost, tak jsem byla zabraná do vlastních myšlenek.

Pak, bez jakéhokoliv varování, Alice vyskočila z postele, s lehkým přistáním na nohách. Hlava se mi vymrštila vzhůru, jak jsem se na ni podívala, vyděšená.

„Něco se změnilo." Její hlas byl naléhavý a ona už nemluvila se mnou.

Došla ke dveřím v tu samou dobu jako Jasper. Zjevně slyšel náš rozhovor i její náhlý výkřik. Položil jí ruce na ramena a vedl ji zpátky k posteli, kde ji posadil.

„Co jsi viděla?" zeptal se naléhavě a zíral jí do očí. Její oči byly zaostřené na něco velmi daleko. Seděla jsem blízko ní, nakláněla se dopředu, abych zachytila její tichý, rychlý hlas.

„Vidím místnost, je dlouhá a všude jsou zrcadla. Podlaha je dřevěná. On je v té místnosti a čeká. Přes zrcadla je tam zlatý… zlatý proužek."

„Kde je ta místnost?"

„Já nevím. Něco chybí – další rozhodnutí ještě nebylo učiněno."

„Kolik času?"

„Je brzy, v místnosti se zrcadly bude dneska, možná zítra. Všechno záleží na okolnostech. On na něco čeká. A teď je ve tmě.“

Jasperův hlas byl klidný, metodický, jak se jí zkušeně vyptával. „Co dělá?“

„Dívá se na televizi… ne, pouští video, ve tmě, na jiném místě.“

„Vidíš, kde je?“

„Ne, je moc tma.“

„A ta zrcadlová místnost, co tam ještě je?“

„Jenom ta zrcadla, a to zlato. Je to pruh, podél místnosti. A je tam černý stůl s velkým magnetofonem a televize. Pouští tam video, ale nedívá se na něj tak jako v té temné místnosti. Tohle je místnost, kde čeká.“ Její oči těkaly, pak se zaměřily na Jasperův obličej.

„Nic jiného tam není?“

Zavrtěla hlavou. Dívali se na sebe bez hnutí.

„Co to znamená?“ zeptala jsem se.

Nikdo z nich na chvíli neodpovídal, pak se na mě Jasper podíval.

„Znamená to, že stopařovy plány se změnily, udělal rozhodnutí, které ho dovede do místnosti se zrcadly a do té temné místnosti.“

„Ale my nevíme, kde ty místnosti jsou?“

„Ne.“

„Ale víme, že nebude v horách na sever od Washingtonu, pronásledovaný lovci. Unikne jim.“ Alicin hlas byl neradostný.

„Měli bychom zavolat?“ zeptala jsem se. Vyměnili si vážný pohled, nerozhodnutí.

A telefon zazvonil.

Alice přeletěla místnost dřív, než jsem mohla zvednout hlavu, abych se na to podívala.

Stiskla tlačítko a přidržela si telefon u ucha, ale zpočátku nemluvila.

„Carlisle,“ vydechla. Netvářila se překvapeně, ani to nevypadalo, že se jí ulevilo, jak jsem to cítila já.

„Ano," řekla a pohlédla na mě. Poslouchala dlouhou chvíli.

„Právě jsem ho viděla." Popsala znovu vidění, které měla. „To, co ho přimělo nastoupit do toho letadla… ho dovedlo do těch pokojů." Odmlčela se. „Ano," řekla Alice do telefonu a pak promluvila na mě: „Bello?"

Natáhla ke mně telefon. Běžela jsem k němu.

„Haló?" vydechla jsem.

„Bello," řekl Edward.

„Ach, Edwarde! Tolik jsem se bála."

„Bello," povzdechl frustrovaně, „říkal jsem ti, aby ses nebála o nic kromě sebe." Byla jsem tak ráda, že slyším jeho hlas. Cítila jsem, jak se ten mrak zoufalství, který mě zahaloval, zvedá a odplouvá pryč, jak mluvil.

„Kde jsi?"

„Jsme kousek od Vancouveru. Bello, je mi to líto – ztratili jsme ho. Zdá se, že nás podezírá – je opatrný, takže zůstává jenom tak daleko, že nedokážu slyšet, co si myslí. Ale teď je pryč – vypadá to, že nasedl do letadla. Myslíme si, že má namířeno do Forks, aby začal od začátku." Slyšela jsem Alici, jak něco povídá Jasperovi za mnou, její rychlá slova splývala dohromady do bzučivého hluku.

„Já vím. Alice viděla, jak se dostal pryč."

„Nemusíš si ovšem dělat starosti, nenajde nic, co by ho dovedlo k tobě. Jenom tam musíš zůstat a počkat, dokud ho znovu nenajdeme."

„Já budu v pořádku. Je Esme s Charliem?"

„Ano – ta žena byla ve městě. Šla k domu, ale když byl Charlie v práci. Nedostala se blízko k němu, tak se o něj neboj. Je v bezpečí, Esme a Rosalie ho hlídají."

„Co dělá ona?"

„Pravděpodobně se snaží najít stopu. V noci proslídila celé město. Rosalie ji stopovala přes letiště, všechny silnice kolem města, školu… ona se snaží něco vyšťárat, Bello, ale to se jí nepodaří."

„A víš jistě, že je Charlie v bezpečí?"

„Ano, Esme ho nespouští z dohledu. A my tam brzy budeme. Jestli se stopař dostane někam k Forks, tak ho dopadneme.“

„Stýská se mi po tobě,“ zašeptala jsem.

„Já vím, Bello. Věř mi, já vím. Je to, jako kdybys s sebou vzala půlku mého já.“

„Tak přijeď a vezmi si ji zpátky,“ pobízela jsem ho.

„Brzy, jak to jen půjde. Napřed ti zajistím bezpečí.“ Jeho hlas byl tvrdý.

„Miluju tě,“ připomněla jsem mu.

„Věřila bys tomu, že navzdory všemu, čím jsem tě donutil projít, tě taky miluju?“

„Ano, skutečně, věřila.“

„Brzy si pro tebe přijedu.“

„Budu čekat.“

Jakmile telefon zmlkl, mrak deprese se nade mnou zase začal zatahovat.

Otočila jsem se, abych vrátila telefon Alici, a našla jsem je s Jasperem skloněné nad stolem, kde Alice něco kreslila na kousek hotelového dopisního papíru. Opřela jsem se o zadní stranu pohovky a dívala se jí přes rameno.

Kreslila místnost: dlouhou, pravoúhlou, s užší, čtvercovou částí vzadu. V místnosti byla podlaha z dřevěných prken, položených podélně. Dolů po stěnách vedly čáry označující praskliny v zrcadlech. A pak, ve výšce pasu, dlouhý pruh obepínající stěny. Ten pruh, o kterém Alice říkala, že je zlatý.

„To je baletní studio,“ řekla jsem, jak jsem najednou rozeznala povědomé tvary.

Podívali se na mě překvapeně.

„Ty tuhle místnost znáš?“ Jasperův hlas zněl klidně, ale byl v něm spodní tón, který jsem nedokázala identifikovat. Alice sklonila hlavu ke své práci, její ruka teď letěla po papíře, na zadní stěně nabíral obrysy nouzový východ, stereo a televize stály na nízkém stolku vpředu v pravém rohu.

„Vypadá to jako místo, kam jsem chodila na hodiny tance – když mi bylo osm nebo devět. Mělo úplně stejný tvar,“ dotkla jsem se stránky, kde vybíhala čtvercová část vzadu. „Tam byly

sprchy. Ale stereo bylo tady," ukázala jsem do levého rohu, „bylo starší a nebyla tam televize. V čekárně bylo okno – z téhle perspektivy by jím bylo vidět do místnosti."

Alice a Jasper na mě zírali.

„Víš jistě, že je to ta samá místnost?" zeptal se Jasper, stále klidný.

„Ne, vůbec ne – předpokládám, že většina tanečních studií vypadá stejně – zrcadla, tyč," kreslila jsem prstem podél baletní tyče přes zrcadla. „To jenom ten obrys mi připadal povědomý," dotkla jsem se dveří, umístěných přesně na stejném místě, jako byly ty, které jsem si pamatovala.

„Máš nějaký důvod, proč bys tam teď šla?" zeptala se Alice a prolomila mé snění.

„Ne, nebyla jsem tam skoro deset let. Byla jsem příšerná tanečnice – na vystoupení mě vždycky strkali dozadu," přiznala jsem.

„Takže mezi tím studiem a tebou už neexistuje žádná spojitost?" zeptala se Alice naléhavě.

„Ne, myslím, že už ani nepatří tehdejšímu majiteli. Jsem si jistá, že je to jenom další taneční studio, může být kdekoliv."

„Kde bylo to studio, kam jsi chodila?" zeptal se Jasper nedbale.

„Bylo hned za rohem maminčina domu, chodila jsem tam po škole…," řekla jsem a můj hlas odumřel. Neušel mi pohled, který si vyměnili.

„Takže tady ve Phoenixu?" Jeho hlas byl stále nedbalý.

„Ano," zašeptala jsem. „Ulice Padesátá osmá a Kaktusová."

Všichni jsme mlčky seděli a dívali se na kresbu.

„Alice, je ten telefon bezpečný?"

„Ano," ujistila mě. „To číslo by prostě vedlo zpátky do Washingtonu."

„Tak ho můžu použít, abych zavolala mamce."

„Myslela jsem, že je na Floridě."

„To je – ale brzy se vrátí, a nemůže se vrátit do toho domu, jestli…" Hlas se mi zachvěl. Napadlo mě, co říkal Edward o té

červenovlasé ženské u Charlieho domu, ve škole, kde budou moje záznamy.

„Jak ji chceš zastihnout?“

„Nemají pevnou linku jinde než doma – máma si pravidelně vyzvedává vzkazy.“

„Jaspere?“ zeptala se Alice.

Zamyslel se nad tím. „Myslím, že to nemůže nijak ublížit – dej pozor, abys neřekla, kde jsi, samozřejmě.“

Nedočkavě jsem sáhla po telefonu a vytočila známé číslo. Zazvonilo to čtyřikrát a pak jsem slyšela maminčin živý hlas, který mi řekl, abych jí zanechala vzkaz.

„Mami,“ řekla jsem po pípnutí, „to jsem já. Poslyš, potřebuju, abys něco udělala. Je to důležité. Jakmile dostaneš tenhle vzkaz, zavolej mi na tohle číslo,“ Alice už byla vedle mě a psala mi číslo na spodní stranu svého obrázku. Přečetla jsem ho pečlivě, dvakrát. „Prosím tě, nejezdi nikam, dokud si se mnou nepromluvíš. Neboj, jsem v pořádku, ale musím s tebou okamžitě mluvit, bez ohledu na to, jak pozdě dostaneš tenhle vzkaz, ano? Mám tě ráda, mami, ahoj.“ Zavřela jsem oči a modlila se celou svou silou, aby ji žádná nepředvídaná změna plánu nepřivedla domů dřív, než dostane můj vzkaz.

Posadila jsem se na pohovku, uždibovala jsem z talíře se zbylým ovocem, v očekávání dlouhého večera. Napadlo mě, že zavolám Charliemu, ale nebyla jsem si jistá, jestli teď bude doma, nebo ne. Soustředila jsem se na televizi, hledala jsem zprávy o Floridě nebo o jarní přípravě – zajímaly mě stávky, hurikány nebo teroristické útoky – cokoliv, co by je mohlo poslat domů dřív.

Nesmrtelnost s sebou musí nést taky nekonečnou trpělivost. Ani Jasper, ani Alice, jak se zdálo, nepociťovali potřebu něco dělat. Alice chvíli kreslila neurčitý náčrt temného pokoje ze svého vidění, kolik jenom mohla vidět ve světle televize. Ale když byla hotová, prostě seděla a dívala se na prázdné stěny nestárnoucíma očima. Jasper také neměl žádné nutkání přecházet po místnosti, nakukovat ven zpoza závěsů anebo s křikem vyběhnout ze dveří, jako já.

Musela jsem na pohovce usnout, jak jsem čekala, až telefon znovu zazvoní. Dotek Aliciny chladné ruky mě krátce probudil, jak mě nesla do postele, ale okamžitě jsem zase upadla do nevědomí, ještě než se moje hlava dotkla polštáře.

21. TELEFONÁT

Cítila jsem, že je zase moc brzy, když jsem se probudila, a věděla jsem, že se mi pomalu denní a noční pořádek začínají převracet. Ležela jsem v posteli a poslouchala tiché hlasy Alice a Jaspera v druhém pokoji. Vůbec bylo divné, že byly dost hlasité na to, abych je slyšela. Rychle jsem se překulila, až se mé nohy dotkly podlahy, a pak jsem doklopýtala do obývacího pokoje.

Hodiny na televizi oznamovaly, že je těsně po druhé ráno. Alice a Jasper seděli společně na pohovce, Alice zase kreslila, zatímco Jasper se jí díval přes rameno. Nevzhlédli, když jsem vstoupila, příliš ponořeni do Aliciny práce.

Přikradla jsem se vedle Jaspera, abych se koukla.

„Viděla něco víc?“ zeptala jsem se ho tiše.

„Ano. Něco ho přivedlo zpátky do místnosti s videem, ale teď je světlo.“

Dívala jsem se, jak Alice kreslí čtvercovou místnost s tmavými trámy přes nízký strop. Stěny byly obložené dřevem, trochu tmavým, vyšlým z módy. Na podlaze ležel tmavý vzorovaný koberec. Proti jižní stěně bylo velké okno, otvor v západní stěně vedl do obývacího pokoje. Jedna strana toho vstupu byla z kamene – velký žlutohnědý kamenný krb, který byl otevřený do obou místností. Z tohoto úhlu pohledu bylo vidět hlavně televizi a video, které balancovaly na mrňavém dřevěném stolečku někde v jihozápadním rohu pokoje. Před televizí stála stará sektorová pohovka s kulatým konferenčním stolkem.

„Telefon patří sem,“ zašeptala jsem a ukázala.

Dva páry věčných očí na mě zíraly.

„To je matčin dům.“

Alice už byla dole z gauče, telefon v ruce, a vytáčela. Zírala jsem na přesné zobrazení matčina obývacího pokoje. Jasper přistoupil nezvykle blízko ke mně. Zlehka se dotkl rukou mého ramene a fyzický kontakt jako by jeho uklidňující vliv ještě zesiloval. Panika zůstávala tupá, nezaostřená.

Aliciny rty se chvěly rychlostí jejích slov, tiché bzučení nebylo možné rozeznat. Nedokázala jsem se soustředit.

„Bello," řekla Alice. Podívala jsem se na ni zkoprněle.

„Bello, Edward si pro tebe jede. Spolu s Emmettem a Carlislem tě někam odvezou, aby tě na chvíli schovali."

„Edward sem jede?" Ta slova byla jako záchranná vesta, která mi drží hlavu nad potopou.

„Ano, chytí první letadlo ze Seattlu. Setkáme se s ním na letišti a ty s ním odjedeš."

„Ale co moje máma… přišel sem pro mou mámu, Alice!" Navzdory Jasperovi mi z hlasu vybublala hysterie.

„Jasper a já tu zůstaneme, dokud nebude v bezpečí."

„Já nemůžu vyhrát, Alice. Nemůžete navěky uhlídat každého, koho znám. Nechápeš, co dělá? Vůbec mě nestopuje. Najde někoho, ublíží někomu, koho mám ráda… Alice, já nemůžu –"

„My ho chytíme, Bello," ujistila mě.

„A co když ublíží vám, Alice? Myslíš, že mi to nevadí? Myslíš, že mi může ublížit jen přes mou lidskou rodinu?"

Alice se podívala významně na Jaspera. Hluboká, těžká mlha letargie mě obestoupila a moje oči se zavřely navzdory mé vůli. Moje mysl s tou mlhou bojovala, uvědomovala si, co se děje. Nutila jsem se mít otevřené oči a vstala jsem, ustoupila z dosahu Jasperovy ruky.

„Nechci zase usnout," namítla jsem rozhněvaně.

Šla jsem do svého pokoje a zavřela dveře, vážně jsem jimi skoro práskla, abych se mohla složit v soukromí. Tentokrát za mnou Alice nešla. Tři a půl hodiny jsem zírala do zdi a pohupovala se, stočená do klubíčka. Moje mysl kroužila kolem, snažila se přijít na nějaký způsob, jak z té noční můry ven. Nebylo úniku, nedostanu žádné omilostnění. Viděla jsem, jak se

v mé budoucnosti nejasně rýsuje jenom jeden možný konec. Jediná otázka byla, kolika dalším lidem bude ublíženo, než se k němu dostanu.

Jediná útěcha, jediná naděje, která mi zbývala, bylo vědomí, že brzy uvidím Edwarda. Možná, že kdybych jen mohla zase vidět jeho obličej, také bych byla schopná vidět řešení, které mi teď unikalo.

Když telefon zazvonil, vrátila jsem se do předního pokoje; trochu jsem se styděla za své chování. Doufala jsem, že jsem nikoho z nich neurazila, že chápou, jak vděčná jsem za oběti, které kvůli mně podstupují.

Alice mluvila stejně rychle jako vždycky, ale co zaujalo mou pozornost, bylo to, že Jasper poprvé nebyl v místnosti. Podívala jsem se na hodiny – bylo půl šesté ráno.

„Právě nastupují do letadla," oznámila mi Alice. „Přistanou ve tři čtvrtě na deset." Jen pár hodin dýchat, a bude tady.

„Kde je Jasper?"

„Šel nás odhlásit."

„Vy tady nezůstanete?"

„Ne, přesuneme se blíž k domu tvé matky."

Žaludek se mi nepříjemně zhoupl při jejích slovech.

Ale telefon zazvonil znovu, rozrušil mě. Podívala se překvapeně, ale já jsem mezitím přistoupila k ní a s nadějí sahala po telefonu.

„Haló?" zeptala se Alice. „Ne, je přímo tady." Napřáhla ke mně telefon. Tvoje matka, artikulovala němě.

„Haló?"

„Bello? Bello?" Byl to matčin hlas, v povědomém tónu, který jsem ve svém dětství slyšela tisíckrát, pokaždé, když jsem se dostala příliš blízko okraje chodníku nebo když jsem se jí ztratila z dohledu na místě plném lidí. Bylo v něm slyšet paniku.

Povzdechla jsem si. Čekala jsem to, ačkoliv jsem se snažila formulovat svůj vzkaz tak, aby ji pokud možno nevyděsil, aby však přesto pochopila, jak je naléhavý.

„Uklidni se, mami," řekla jsem co nejvyrovnanějším hlasem a pomalu jsem odcházela od Alice. Nebyla jsem si jistá, jestli dokážu lhát tak přesvědčivě, když se na mě dívá. „Všechno je v pořádku, víš? Jenom mi dej chviličku, a já ti všechno vysvětlím, slibuju."

Odmlčela jsem se, překvapená, že mě ještě nepřerušila.

„Mami?"

„Dávej si velký pozor, abys nic neřekla, dokud ti nepovím." Hlas, který jsem slyšela teď, byl stejně neznámý jako nečekaný. Byl to mužský tenor, velmi příjemný, obecný hlas – takový hlas, jaký slýcháte v reklamách na luxusní auta. Mluvil velmi rychle.

„Tak podívej, nechci tvojí matce ublížit, takže prosím udělej přesně to, co ti řeknu, a ona bude v pořádku." Odmlčel se na chvilku, zatímco já jsem poslouchala v němé hrůze. „To je moc dobré," pochválil mě. „Teď opakuj po mně, a snaž se, aby to znělo přirozeně. Prosím tě, řekni: Ne, mami, zůstaň, kde jsi."

„Ne, mami, zůstaň, kde jsi." Můj hlas byl sotva víc než šepot.

„Vidím, že to bude obtížné." Hlas byl pobavený, stále lehký a přátelský. „Co kdybys šla do jiného pokoje, aby tvůj obličej všechno nepokazil? Není důvod, aby tvoje matka trpěla. Jak půjdeš, řekni prosím: Mami, prosím tě, poslouchej mě. Řekni to."

„Mami, prosím tě, poslouchej mě," prosil můj hlas. Šla jsem velmi pomalu do ložnice a cítila v zádech Alicin ustaraný pohled. Zavřela jsem za sebou dveře a snažila se jasně myslet i přes hrůzu, která mi svírala mozek.

„Takže, už jsi sama? Jenom odpověz ano nebo ne."

„Ano."

„Ale oni tě stále slyší, tím jsem si jistý."

„Ano."

„Tak dobře," pokračoval ten příjemný hlas, „řekni: Mami, věř mi."

„Mami, věř mi."

„Tohle vyšlo mnohem líp, než jsem si myslel. Byl jsem připraven čekat, ale tvoje matka přijela s předstihem. Takže to máme snadnější, co říkáš? Znamená to pro tebe méně napětí a nejistoty, méně úzkosti."

Čekala jsem.

„Teď chci, abys poslouchala velice pozorně. Budu potřebovat, aby ses dostala z dosahu svých přátel; myslíš, že to dokážeš? Odpověz ano nebo ne."

„Ne."

„To nerad slyším. Doufal jsem, že budeš trochu kreativnější. Myslíš, že by ses dokázala dostat pryč, kdyby na tom závisel život tvé matky? Odpověz ano nebo ne."

Nějaký způsob musí existovat. Vzpomněla jsem si, že pojedeme na letiště. Sky Harbor International Airport: přeplněné, člověk se tam snadno ztratí…

„Ano."

„To je lepší. Jsem si jistý, že to nebude snadné, ale jestli uvidím sebemenší náznak, že máš nějakou společnost, no, tak to bude s tvou matkou moc zlé," slíbil ten přátelský hlas. „Musíš o nás teď už vědět dost, aby sis uvědomila, jak rychle bych se dozvěděl, kdyby ses pokusila přivést si někoho s sebou. A jak málo času bych potřeboval, abych se vypořádal s tvou matkou, kdyby na to došlo. Chápeš? Odpověz ano nebo ne."

„Ano," zlomil se mi hlas.

„Velmi dobře, Bello. Tak a teď co máš udělat. Chci, abys šla do matčina domu. Vedle telefonu bude číslo. Zavolej na ně a já ti povím, kam odtamtud jít." Už jsem věděla, kam půjdu, a kde tohle skončí. Ale budu se přesně držet jeho instrukcí. „Dokážeš to? Odpověz ano nebo ne."

„Ano."

„Před polednem, prosím, Bello. Nemám na to celý den," řekl zdvořile.

„Kde je Phil?" zeptala jsem se úsečně.

„Ale no tak, buď opatrná, Bello. Počkej, dokud tě nepožádám, abys promluvila, prosím."

Čekala jsem.

„Teď je důležité, abys ve svých přátelích nevzbudila podezření, až se k nim vrátíš. Pověz jim, že volala tvoje matka a že jsi ji přemluvila, aby ještě nejezdila domů. Teď opakuj po mně: Díky, mami. Řekni to."

„Díky, mami." Přicházely slzy. Snažila jsem se je potlačit.

„Řekni: Mám tě ráda, mami, uvidíme se brzy. Řekni to."

„Mám tě ráda, mami," můj hlas byl nezřetelný. „Uvidíme se brzy," slíbila jsem.

„Sbohem, Bello. Těším se, že se zase uvidíme." Zavěsil.

Držela jsem telefon u ucha. Klouby jsem měla ztuhlé hrůzou, nedokázala jsem narovnat prsty, abych ho položila.

Věděla jsem, že musím přemýšlet, ale hlavu jsem měla plnou maminčina zděšení. Vteřiny odtikávaly, zatímco jsem se snažila se ovládnout.

Pomalu, pomaličku se moje myšlenky začínaly prolamovat tou cihlovou zdí bolesti. Plánovat. Protože jsem teď neměla na vybranou jinou možnost než jednu: jít do zrcadlové místnosti a zemřít. Neměla jsem žádné záruky, neměla jsem co nabídnout, abych udržela matku naživu. Mohla jsem jenom doufat, že se James spokojí s vítězstvím ve hře, že mu bude stačit porazit Edwarda. Sevřelo mě zoufalství; nebyla možnost vyjednávat, neměla jsem nic, co bych mu mohla nabídnout nebo sebrat, nic, co by ho mohlo ovlivnit. Ale neměla jsem na vybranou. Musela jsem to zkusit.

Potlačila jsem hrůzu, jak jen jsem uměla. Už jsem se rozhodla. Nemělo smysl marnit čas tím, že se budu trápit, jak to skončí. Musela jsem myslet velmi jasně, protože Alice a Jasper na mě čekali, a utéct jim je naprosto nezbytné, a naprosto nemožné.

Najednou jsem byla vděčná, že je Jasper pryč. Kdyby tady byl a vycítil mou úzkost v posledních pěti minutách, jak bych v nich mohla nevzbudit podezření? Potlačovala jsem hrůzu a úzkost, snažila jsem se to v sobě zadusit. Teď jsem si to nemohla dovolit. Nevěděla jsem, kdy se Jasper vrátí.

Soustředila jsem se na svůj útěk. Musela jsem doufat, že skutečnost, že znám letiště, obrátí vyhlídky v můj prospěch. Nějak musím udržet Alici stranou…

Věděla jsem, že na mě Alice čeká v druhém pokoji, zvědavá. Ale musela jsem se v soukromí vypořádat ještě s jednou věcí, než se Jasper vrátí.

Musela jsem se smířit s tím, že už Edwarda nikdy neuvidím, že nebudu mít ani jeden jediný pohled do jeho tváře, který bych si s sebou odnesla do zrcadlové místnosti. Chystala jsem se mu ublížit a nemohla jsem se ani rozloučit. Na chvíli jsem se poddala vlnám utrpení, které mě zaplavovaly. Pak jsem potlačila i je a šla za Alicí.

Jediný výraz, který jsem dokázala nasadit, byl otupělý, mrtvý pohled. Viděla jsem její neklid a nechtěla jsem čekat, až se zeptá. Měla jsem jen jeden scénář a teď bych v žádném případě nezvládla improvizovat.

„Mamka si dělala starosti, chtěla přijet domů. Ale je to v pořádku, přesvědčila jsem ji, aby zůstala, kde je." Můj hlas byl jako bez života.

„Postaráme se, aby byla v pořádku, Bello, neboj se."

Otočila jsem se; nechtěla jsem, aby mi viděla do tváře.

Oko mi padlo na čistý list dopisního papíru na stole. Šla jsem pomalu k němu a vymýšlela plán. Byla tam taky obálka. To bylo dobré.

„Alice," zeptala jsem se pomalu, aniž jsem se otočila, a snažila se, aby mě hlas neprozradil. „Když napíšu matce dopis, předáš jí ho? Tedy myslím, jestli ho necháš v domě."

„Jasně, Bello." Její hlas byl opatrný. Viděla, že se mnou něco není v pořádku. Musím udržet svoje emoce lépe pod kontrolou.

Šla jsem znovu do ložnice a klekla si vedle malého nočního stolku, abych psala.

Edwarde, psala jsem. Ruka se mi třásla, písmena byla sotva čitelná.

Miluju tě. Moc se omlouvám. Má mou mámu a já to musím zkusit. Vím, že to možná nevyjde. Je mi to hrozně, hrozně líto.

Nezlob se na Alici a Jaspera. Jestli jim uteču, bude to zázrak. Poděkuj jim za mě. Obzvlášť Alici, prosím tě.

A zoufale tě prosím, už ho nesleduj. Myslím si, že o to mu právě jde. Nesnesla bych, kdyby měl kvůli mně někdo jiný přijít k úhoně, a obzvlášť ty ne. Prosím tě, tohle je jediná věc, o kterou tě teď můžu žádat. Udělej mi to kvůli.

Miluju tě. Odpusť mi.

Bella

Pečlivě jsem dopis složila a zalepila ho do obálky. On ho nakonec najde. Jenom jsem doufala, že pochopí, a alespoň jednou mě poslechne.

A pak jsem pečlivě zalepila i svoje srdce.

22. HRA NA SCHOVÁVANOU

Trvalo to mnohem méně času, než jsem si myslela – všechna ta hrůza, zoufalství, tříštění mého srdce. Minuty odtikávaly pomaleji než obvykle. Jasper stále ještě nebyl zpátky, když jsem se vrátila k Alici. Bála jsem se být s ní v jedné místnosti, bála jsem se, že uhodne… a ze stejného důvodu jsem se před ní bála ukrývat.

Myslela bych si, že už mě nic nepřekvapí, jak byly moje myšlenky zmučené a neklidné, ale byla jsem překvapená, když jsem viděla Alici skloněnou nad stolem, jak se oběma rukama drží za okraj.

„Alice?“

Nereagovala, když jsem ji zavolala jménem, ale její hlava se kývala pomalu ze strany na stranu a viděla jsem jí do tváře. Její oči byly bez výrazu, omámené… Moje myšlenky letěly k mé matce. Je snad už pozdě?

Spěchala jsem k ní a automaticky jsem se natáhla, abych ji vzala za ruku.

„Alice!“ Jasperův výkřik proťal vzduch a v tu chvíli stál Jasper u ní, chytil její ruce a uvolnil jejich sevření kolem stolu. Dveře do pokoje se švihem zavřely s tichým cvaknutím.

„Co se děje?“ zeptal se.

Otočila se tváří ode mě, zabořila mu obličej do hrudi. „Bella,“ hlesla.

„Já jsem tady,“ odpověděla jsem.

Otočila hlavu a zabodla se do mě pohledem, ale její oči byly podivně bezvýrazné. Okamžitě mi došlo, že nemluvila na mě, ale že to byla odpověď Jasperovi.

„Co jsi viděla?“ zeptala jsem se – a v mém bezvýrazném, necitelném hlasu nebyla žádná otázka.

Jasper se na mě ostře podíval. Udržovala jsem si prázdný výraz a čekala jsem. Jeho oči byly zmatené, jak rychle těkaly mezi Aliciným a mým obličejem, cítily ten chaos… protože já jsem dokázala uhodnout, co teď Alice viděla.

Cítila jsem, jak se kolem mě rozhostila poklidná atmosféra. Uvítala jsem ji, použila ji, abych udržela své emoce disciplinované, pod kontrolou.

Alice se také sebrala.

„Nic, vážně," řekla nakonec a její hlas byl pozoruhodně klidný a přesvědčivý. „Jenom ta samá místnost jako předtím."

Konečně se na mě podívala, její výraz byl vyrovnaný a uzavřený. „Dala by sis snídani?"

„Ne, najím se na letišti." Také jsem byla velmi klidná. Šla jsem se do koupelny osprchovat. Téměř jako kdybych si vypůjčila Jasperův podivný mimořádný smysl, cítila jsem Alicino divoké – ačkoliv dobře skrývané – zoufalé přání, abych odešla z místnosti, aby byla s Jasperem sama. Aby mu mohla říct, že dělají něco špatně, že neuspějí…

Metodicky jsem se připravovala, soustředila se na každý drobný úkol. Rozpustila jsem si vlasy, takže se mi rozvířily kolem hlavy a zakryly mi obličej. Pokojná nálada, kterou Jasper vytvořil, na mě dobře zapůsobila a pomohla mi jasně myslet. Pomohla mi plánovat. Prohrabala jsem tašku, až jsem našla svou ponožku s penězi. Vyprázdnila jsem ji do kapsy.

Byla jsem nedočkavá, abychom už byli na letišti, a byla jsem ráda, když jsme kolem sedmé vyjeli. Tentokrát jsem na zadním sedadle tmavého auta seděla sama. Alice se zády opírala o dveře, obličejem k Jasperovi, ale zpoza svých slunečních brýlí vrhala pohledy směrem ke mně každých pár vteřin.

„Alice?" zeptala jsem se lhostejně.

Byla obezřetná. „Ano?"

„Jak to funguje? Ty věci, které vidíš?" dívala jsem se postranním okénkem a můj hlas zněl znuděně. „Edward říkal, že to není jednoznačné… že se věci mění?" Bylo těžší, než bych si myslela, říct jeho jméno. To muselo Jaspera vyburcovat a auto naplnila čerstvá vlna poklidnosti.

„Ano, věci se mění…“ zamumlala – napadlo mě, že s nadějí v hlase. „U některých věcí mám větší jistotu než u jiných… třeba u počasí. S lidmi je to těžší. Vidím jenom cestu, po které jdou, dokud na ní jsou. Jakmile změní názor – učiní nové rozhodnutí, je jedno jak malé – celá budoucnost se posune.“

Zamyšleně jsem přikývla. „Takže jsi nemohla vidět Jamese ve Phoenixu, dokud se nerozhodl sem přijet.“

„Ano,“ souhlasila, zase obezřetná.

A neviděla mě v zrcadlové místnosti s Jamesem, dokud jsem se nerozhodla, že se tam s ním setkám. Snažila jsem se nemyslet na to, co ještě mohla vidět. Nechtěla jsem, aby moje panika vzbudila v Jasperovi ještě větší podezření. I tak mě budou sledovat dvakrát pozorněji než dosud, po tom Alicině vidění. Tohle nedokážu.

Dojeli jsme na letiště. Měla jsem štěstí na své straně, nebo to možná byly jenom dobré vyhlídky. Edwardovo letadlo přistávalo na terminálu čtyři, největším terminálu, kde přistávala většina letů – takže nebylo překvapující, že i ten jeho. Ale byl to terminál, který jsem potřebovala: největší, nejzmatenější. A ve třetím poschodí byly dveře, které mohly být jedinou nadějí.

Zaparkovali jsme ve čtvrtém patře velikých garáží. Vedla jsem je, pro jednou jsem věděla o svém okolí víc než oni. Sjeli jsme výtahem dolů do třetího poschodí, kde cestující odkládali zavazadla. Alice a Jasper strávili dlouhý čas prohlížením tabulí o odletech. Slyšela jsem, jak diskutují nad možnostmi pro a proti u New Yorku, Atlanty, Chicaga. Ta místa jsem nikdy neviděla. A ani neuvidím.

Čekala jsem na svou příležitost, netrpělivá, neschopná zastavit špičku nohy, kterou jsem klepala o zem. Seděli jsme v dlouhých řadách židlí vedle detektorů kovu, Jasper a Alice předstírali, že se dívají po lidech, ale ve skutečnosti se dívali na mě. Každý centimetr, který jsem se posunula ze svého sedadla, byl následován rychlým pohledem z koutku jejich očí. Bylo to beznadějné. Měla bych utéct? Odvážili by se fyzicky mě

zastavit na tomto veřejném místě? Nebo by mě prostě následovali?

Vytáhla jsem neoznačenou obálku z kapsy a položila ji na Alicinu černou koženou tašku. Podívala se na mě.

„Můj dopis," řekla jsem. Přikývla a zastrčila ho pod vrchní klopu. On ho brzy najde.

Minuty ubíhaly a Edwardův přílet se přibližoval. Bylo překvapivé, jak každá buňka v mém těle jako by věděla, že přichází, toužila po jeho příchodu. To mi situaci velmi ztěžovalo. Zjistila jsem, že se snažím vymyslet nějakou výmluvu, abych tu mohla zůstat, chtěla jsem ho napřed vidět a pak uskutečnit svůj útěk. Ale věděla jsem, že je to nemožné, jestli mám mít nějakou šanci dostat se pryč.

Alice se několikrát nabídla, že se mnou dojde pro snídani. Řekla jsem jí, že to stačí později, že ještě nemám hlad.

Sledovala jsem tabuli příletů, dívala se, jak let za letem přistávají včas. Let ze Seattlu se přiblížil k vrchním řádkům tabule.

A pak, když už mi na útěk zbývalo jenom třicet minut, se čísla změnila. Jeho letadlo bylo o deset minut v předstihu. Už jsem neměla čas.

„Myslím, že se teď najím," řekla jsem rychle.

Alice vstala. „Půjdu s tebou."

„Vadilo by ti, kdyby místo tebe šel Jasper?" zeptala jsem se. „Cítím se trochu…" Nedokončila jsem větu. Dala jsem očima jasně najevo, co jsem neřekla slovy.

Jasper vstal. Aliciny oči byly zmatené, ale – jak jsem ke své úlevě viděla – ne podezíravé. Musí připisovat změnu ve svém vidění nějakému stopařovu manévru, a ne mojí zradě.

Jasper šel mlčky vedle mě, svou ruku na mém kříži, jako kdyby mě vedl. V prvních několika kavárnách jsem předstírala, že mě nabídka nezaujala, ve skutečnosti jsem však hledala, co jsem potřebovala. A za rohem jsem to našla: dámské toalety ve třetím poschodí, z dosahu Alicina ostrého zraku.

„Můžu?" zeptala jsem se Jaspera, jak jsme šli kolem. „Budu tam jen chviličku."

„Budu stát tady," řekl.

Jakmile se za mnou zavřely dveře, rozběhla jsem se. Pamatovala jsem si, jak jsem se na těchto záchodech jednou ztratila, protože tam byly dva východy.

Za protějšími dveřmi mě čekal jenom krátký sprint k výtahům, a jestli Jasper zůstal, kde říkal, že bude, vůbec se nedostanu do jeho zorného pole. Nedívala jsem se za sebe, jak jsem běžela. Tohle byla moje jediná šance a i kdyby mě viděl, musela jsem utíkat. Lidé na mě zírali, ale já jsem je ignorovala. Za rohem čekaly výtahy a já jsem se vrhla vpřed, vymrštila jsem ruku mezi zavírající se dveře jednoho obsazeného výtahu, který směřoval dolů. Vmáčkla jsem se k podrážděným pasažérům a ujistila se, že knoflík do prvního patra je zmačknutý. Už svítil, a dveře se zavřely.

Jakmile se dveře otevřely, byla jsem zase venku, za mnou se ozývalo otrávené mumlání. Zpomalila jsem, když jsem procházela kolem ochranky u zavazadlových karuselů, a jak se na dohled objevily dveře východu, dala jsem se znovu do běhu. Nemohla jsem vědět, jestli už mě Jasper nehledá. Měla bych jenom vteřiny, kdyby šel po mém pachu. Vyrazila jsem z automatických dveří, ale málem jsem se rozplácla o sklo, protože se otevíraly příliš pomalu.

Podél přeplněného kraje chodníku nebylo vidět žádný taxík.

Neměla jsem čas. Alice a Jasper si buď za chviličku uvědomí, že jsem pryč, nebo už jim to došlo. Najdou mě ve zlomku vteřiny.

Autobus kyvadlové dopravy do hotelu Hyatt právě zavíral dveře pár kroků ode mě.

„Počkejte!" zavolala jsem, utíkala a mávala na řidiče.

„Tohle je kyvadlo do Hyattu," řekl řidič zmateně, jak otevřel dveře.

„Ano," hněvala jsem se, „tam právě jedu." Vyběhla jsem po schodech.

Podíval se tázavě, že nemám žádná zavazadla, ale pak pokrčil rameny, tolik ho to nezajímalo, aby se zeptal.

Většina sedadel byla prázdná. Posadila jsem se co nejdál od ostatních cestujících a dívala se z okna, jak napřed chodník, pak letiště odjížděly dozadu. Nemohla jsem si pomoct a představovala si Edwarda, jak bude stát na kraji silnice, až dojde na konec mé stopy. Ještě nemůžu plakat, říkala jsem si. Pořád mám před sebou dlouhou cestu.

Štěstí mi přálo. Před Hyattem nějaký unaveně vypadající pár vyndával své poslední zavazadlo z kufru taxíku. Vyskočila jsem z autobusu, běžela k taxíku a vklouzla na sedadlo vedle řidiče. Unavený pár a řidič autobusu na mě zírali.

Řekla jsem překvapenému taxikáři matčinu adresu. „Potřebuju se tam dostat co nejrychleji.“

„To je ve Scottsdale,“ stěžoval si.

Hodila jsem přes sedadlo čtyři dvacky.

„Bude to stačit?“

„Jasně, děvenko, žádný problém.“

Zase jsem se opřela a složila si ruce do klína. Známé město kolem mě začalo uhánět, ale já jsem se z okénka nedívala. Vynakládala jsem úsilí, abych vše udržela pod kontrolou. Byla jsem odhodlaná neztrácet nervy, teď když se mi dařilo úspěšně uskutečňovat svůj plán. Nemělo žádný smysl dávat volný průchod větší hrůze, větší úzkosti. Moje cesta byla daná. Teď jsem po ní jenom musela jít.

Takže místo abych panikařila, zavřela jsem oči a pak jsem tu dvacetiminutovou jízdu strávila s Edwardem.

Představovala jsem si, že jsem zůstala na letišti, abych se s ním setkala. Živě jsem si představovala, jak bych se postavila na špičky, abych co nejdřív viděla jeho obličej. Jak rychle, jak půvabně by se proplétal davem lidí, který by nás dělil. A pak bych se rozběhla, abych vymazala těch posledních pár kroků mezi námi – bezhlavě jako vždycky – a už bych byla v jeho mramorových pažích, konečně v bezpečí.

Přemítala jsem, kam bychom jeli. Někam na sever, aby mohl být přes den venku. Nebo možná na nějaké velmi odlehlé místo, abychom spolu zase mohli lehat na sluníčku. Představovala jsem si ho někde na pláži, jeho kůže by jiskřila jako to moře.

Nezáleželo by na tom, jak dlouho bychom se museli skrývat. I kdybych s ním musela zůstat trčet v hotelovém pokoji, byla bych v sedmém nebi. Pořád jsem pro něj měla tolik otázek. Mohla bych si s ním povídat na věky, nikdy nespat, nikdy ho neopouštět.

Viděla jsem teď jeho obličej tak jasně… skoro jsem slyšela jeho hlas. A navzdory vší hrůze a beznaději jsem byla prchavě šťastná. Natolik jsem se ponořila do svého bdělého snění uprchlíka, že jsem ztratila veškeré povědomí o utíkajících vteřinách.

„Hej, jaké bylo to číslo?“

Taxikářova otázka prolomila moje fantazírování, takže z mých krásných přeludů vyprchaly všechny barvy. A strach, bezútěšný a tvrdý, už čekal, aby zaplnil prázdné místo, které po nich zůstalo.

„Padesát osm, dvacet jedna.“ Můj hlas zněl přiškrceně. Taxikář se na mě podíval, nervózní, že snad mám záchvat nebo něco takového.

„Tak to jsme tady.“ Už už mě chtěl dostat z auta, pravděpodobně doufal, že nebudu chtít zpátky drobné.

„Díky,“ zašeptala jsem. Nemám se čeho bát, připomínala jsem si. Dům je prázdný. Musím spěchat; maminka na mě čeká, vyděšená, závisí na mně její život.

Vyběhla jsem ke dveřím, automaticky se natáhla, abych popadla klíč pod okapem. Odemkla jsem dveře. Uvnitř byla tma, prázdno, normálně. Běžela jsem k telefonu, cestou jsem rozsvítila světlo v kuchyni. Tam, na bílé tabuli, bylo desetimístné číslo napsané drobným, úhledným písmem. Prsty mi klopýtaly po číselníku, dělala jsem chyby. Musela jsem zavěsit a začít znovu. Soustředila jsem se tentokrát pouze na tlačítka, pečlivě jsem mačkala jedno po druhém. Povedlo se. Držela jsem telefon u ucha třesoucí se rukou. Zazvonil jen jednou.

„Haló, Bello,“ odpověděl ten klidný hlas. „To bylo velmi rychlé. Udělala jsi na mě dojem.“

„Je maminka v pořádku?“

„Je naprosto v pořádku. Neboj se, Bello, nemám s ní žádné potíže. Samozřejmě, pokud přijdeš sama.“ Bezstarostný, pobavený tón.

„Jsem sama.“ Za celý svůj život jsem nebyla víc sama.

„Velmi dobře. Takže, znáš to baletní studio hned za rohem u vašeho domu?“

„Ano. Vím, jak se tam dostat.“

„No, tak to se brzy uvidíme.“

Zavěsila jsem.

Vyběhla jsem z místnosti a dveřmi ven do pečícího vedra.

Nebyl čas ohlížet se zpátky na náš dům, a ani jsem ho nechtěla vidět, jaký teď byl – prázdný, symbol strachu, ne útočiště. Poslední člověk, který prošel těmito známými pokoji, byl můj nepřítel.

Koutkem oka jsem téměř viděla maminku, jak stojí ve stínu velkého eukalyptu, kde jsem si hrávala jako dítě. Nebo jak klečí vedle kousku půdy kolem poštovní schránky, což byl hřbitov všech kytek, které se kdy pokusila pěstovat. Vzpomínky byly lepší než jakákoliv realita, kterou dnes uvidím. Ale utíkala jsem od nich, k rohu, nechávajíc všechno za sebou.

Připadala jsem si tak pomalá, jako kdybych běžela v mokrém písku – jako kdybych se na betonu nedokázala pořádně odrazit od země. Několikrát jsem škobrtla, jednou upadla, spadla jsem na ruce, odřela si je o chodník a honem jsem se sbírala, abych se zase vrhla vpřed. Ale nakonec se mi podařilo dorazit na roh. Teď jenom přeběhnout další ulici; běžela jsem, pot mi stékal po tváři, lapala jsem po dechu. Slunce mě pálilo do kůže, příliš jasné, jak se odráželo od bílého betonu a oslepovalo mě. Cítila jsem se nebezpečně nechráněná. Ani ve snu by mě nenapadlo, že si jednou zoufale budu přát zelené, ochranné lesy Forks… domova.

Když jsem zabočila za poslední roh, na Kaktusovou ulici, spatřila jsem před sebou studio, vypadalo zrovna tak, jak jsem si ho pamatovala. Parkoviště před ním bylo prázdné, vertikální žaluzie ve všech oknech zatažené. Už jsem nemohla běžet – nemohla jsem dýchat; vynaložené úsilí a strach ze mě dostaly to

nejlepší. Musela jsem myslet na maminku, abych mohla dál hýbat nohama, dávat jednu před druhou.

Jak jsem se přiblížila, viděla jsem na dveřích pověšenou cedulku. Byla ručně psaná na horkém růžovém papíře; hlásala, že taneční studio je během jarní přestávky zavřené. Dotkla jsem se kliky a opatrně za ni vzala. Bylo odemčeno. Snažila jsem se popadnout dech a otevřela jsem dveře.

Chodba byla tmavá a prázdná, studená, klimatizace hučela. Podél stěn stály plastové tvarované židle složené na sobě, koberec voněl šamponem. Průzorem ve dveřích jsem viděla, že na západním tanečním parketu je tma. Východní taneční parket, ta větší místnost, byl osvětlený. Ale na okně byly zatažené žaluzie.

Zmocnila se mě hrůza tak silně, že jsem jí byla doslova lapená. Nedokázala jsem přinutit nohy, aby se pohnuly vpřed.

A pak na mě zavolal maminčin hlas.

„Bello? Bello?“ Ten samý tón hysterické paniky. Utíkala jsem ke dveřím, za zvukem jejího hlasu.

„Bello, tys mě vyděsila! Už to víckrát nedělej!“ pokračoval její hlas, jak jsem běžela do dlouhého pokoje s vysokým stropem.

Rozhlížela jsem se kolem sebe, snažila se přijít na to, odkud její hlas přichází. Slyšela jsem její smích a otáčela jsem se za tím zvukem.

A tam byla, na televizní obrazovce, cuchala mi vlasy úlevou. Bylo Díkůvzdání, a mně bylo dvanáct. Jely jsme navštívit babičku do Californie, poslední rok před její smrtí. Jednoho dne jsme šly na pláž a já jsem se naklonila příliš daleko přes okraj mola. Viděla moje klinkající se nohy, jak jsem se snažila zase najít rovnováhu. „Bello? Bello?“ zavolala na mě vyděšeně.

A pak byla televizní obrazovka modrá.

Pomalu jsem se otočila. On stál velmi klidně u zadního východu, byl tak klidný, že jsem si ho zpočátku ani nevšimla. V ruce měl dálkové ovládání. Zírali jsme na sebe dlouhou chvíli a on se pak usmál.

Šel ke mně, docela blízko, a pak kolem mě přešel a položil dálkové ovládání vedle videa. Opatrně jsem se otočila, abych na něj viděla.

„Odpusť mi to, Bello, ale není lepší, že jsme do toho tvou matku ve skutečnosti vůbec nemuseli zatahovat?“ Jeho hlas byl zdvořilý, laskavý.

A najednou mi to došlo. Maminka je v bezpečí. Pořád je na Floridě. Vůbec nedostala můj vzkaz. Nikdy ji neděsily ty temně rudé oči v abnormálně bledém obličeji přede mnou. Byla v bezpečí.

„Ano,“ odpověděla jsem, hlas nasycený úlevou.

„Vypadá to, že se nezlobíš, že jsem tě obelhal.“

„Nezlobím se.“ Moje náhlé opojení mi dodalo odvahu. Co na tom teď záleželo? Brzy bude po všem. Charliemu a mamince nikdy nikdo neublíží, nikdy se nebudou muset bát. Cítila jsem se téměř závratně. Nějaká analytická část mé mysli mě varovala, že jsem nebezpečně blízko, abych se od stresu zhroutila.

„To je zvláštní. Ty to skutečně myslíš vážně.“ Jeho tmavé oči mě se zájmem hodnotily. Duhovky měl skoro černé, jenom s náznakem rubínové kolem okrajů. Žíznivý. „To tedy musím uznat, vy lidé umíte být docela zajímaví. Asi už chápu, proč je přínosné vás pozorovat. To je úžasné, někteří z vás jako by v sobě neměli kouska sobeckosti.“

Stál pár kroků ode mě, paže složené a zvědavě na mě koukal. Vypadal tak obyčejně, na jeho tváři nebo těle nebylo vůbec nic pozoruhodného. Jenom ta bílá kůže, kulaté oči, na které jsem si tak zvykla. Měl na sobě bledě modrou košili s dlouhými rukávy a vybledlé modré džíny.

„Předpokládám, že mi povíš, že tě tvůj chlapec pomstí?“ zeptal se – zdálo se mi, že s nadějí v hlase.

„Ne, myslím, že ne. Alespoň jsem ho žádala, aby to nedělal.“

„A jaká byla jeho odpověď?“

„Nevím.“ Bylo podivně snadné povídat si s tímhle uhlazeným lovcem. „Nechala jsem mu dopis.“

„Jak romantické, poslední dopis. A myslíš, že tě poslechne?“ Jeho hlas byl teď trošku tvrdší, náznak sarkasmu kazil jeho zdvořilý tón.

„Doufám.“

„Hmmm. No, tak to se naše naděje liší. Víš, tohle bylo všechno trochu moc snadné, příliš rychlé. Abych byl docela upřímný, jsem zklamaný. Očekával jsem mnohem větší výzvu. Konec konců, potřeboval jsem jenom trochu štěstí.“

Mlčky jsem vyčkávala.

„Když se Victoria nemohla dostat k tvému otci, pověřil jsem ji, aby o tobě zjistila víc. Nemělo smysl běhat po celé planetě a honit tě, když jsem na tebe mohl pohodlně počkat na místě podle vlastního výběru. Takže když jsem si promluvil s Victorií, rozhodl jsem se přijet do Phoenixu, abych tvou matku poctil návštěvou. Slyšel jsem, že jsi řekla, že jedeš domů. Zpočátku mě ani ve snu nenapadlo, že bys to myslela vážně. Ale pak jsem přemýšlel. Lidé mohou být velmi předvídatelní; rádi jsou někde ve známém prostředí, někde v bezpečí. A nebyl by to dokonalý fígl, jít na poslední místo, kde bys měla být, když se schováváš – na místo, kde jsi řekla, že budeš?

Ale samozřejmě jsem si nebyl jistý, byla to jenom intuice. Obvykle mám cit pro kořist, kterou lovím, takový šestý smysl, jestli chceš. Poslechl jsem si tvůj vzkaz, když jsem se dostal do domu tvé matky, ale samozřejmě jsem si nemohl být jistý, odkud jsi volala. Bylo velmi užitečné mít tvé číslo, ale mohla jsi být v Antarktidě nebo co já vím kde, a hra by nefungovala, pokud bys nebyla nablízku.

Pak tvůj chlapec nastoupil do letadla do Phoenixu. Victoria je pro mě přirozeně sledovala; ve hře s tolika hráči jsem nemohl hrát sám. A tak jsem se od nich dozvěděl, v co jsem doufal, totiž že jsi přece jen tady. Byl jsem připravený; už jsem si předtím prošel vaše roztomilá domácí videa. A pak už to byla jenom záležitost blufování.

Velmi snadné, víš, neodpovídalo to tak docela mým standardům. Takže jistě chápeš, že doufám, že se ohledně svého chlapce mýlíš. Jmenuje se Edward, nemám pravdu?“

Neodpověděla jsem. Předstíraná odvaha pomíjela. Cítila jsem, že se blíží k závěru své oslavné řeči. Stejně nebyla myšlená pro mě. Nebyla žádná sláva v tom, že porazí mě, slabého člověka.

„Vadilo by ti moc, kdybych tvému Edwardovi nechal vlastní krátký dopis?“

Udělal krok zpátky a dotkl se digitální videokamery, která se vešla do dlaně a která byla položená na stereu. Malé červené světýlko ukazovalo, že je zapnutá. Párkrát ji nastavil, rozšířil rámeček. Zděšeně jsem na něj zírala.

„Omlouvám se, ale prostě si myslím, že nedokáže odolat a bude mě chtít dostat, až se na tohle podívá. A já bych nechtěl, aby mu něco uniklo. Samozřejmě, že tohle bylo celé pro něj. Ty jsi jenom člověk, který se bohužel ocitl na špatném místě ve špatnou dobu, a nepopiratelně se přidal ke špatné partě, mohl bych dodat.“

Vykročil ke mně s úsměvem. „Než začneme…“

Při těch slovech jsem v žaludku pocítila vlnu nevolnosti. Něco takového jsem nečekala.

„Jen bych to rád trošku rozvedl. Odpověď byla jasná od samého začátku, a já jsem se tak bál, že to Edward pochopí a zkazí mi zábavu. Jednou už se mi to stalo, ale to už je dávno. Jednou jedinkrát, kdy mi moje kořist unikla.

Víš, upír, který měl tak pošetile rád tu svou malou oběť, udělal volbu, ke které tvůj Edward neměl dost síly. Když ten starý pochopil, že jdu po jeho malé přítelkyni, ukradl ji z ústavu, kde pracoval – nikdy nepochopím posedlost, kterou někteří upíři mají po vás lidech – a jakmile ji osvobodil, tak si ji pojistil. Zdálo se, že si ani nevšimla bolesti, chudinka malá. Trčela v té černé díře cely tak dlouho. O sto let dřív a byla by za svá vidění upálená na hranici. Ve dvacátých letech dvacátého století to byl blázinec a šoková terapie. Když otevřela oči, silná svým čerstvým mládím, bylo to, jako kdyby nikdy předtím neviděla slunce. Ten starý upír z ní udělal mocnou novou upírku, a už nebyl důvod, abych se jí dotýkal.“ Povzdechl si. „Tak jsem na oplátku zničil toho starého.“

„Alice," vydechla jsem užasle.

„Ano, tvoje malá kamarádka. Byl jsem překvapený, když jsem ji viděl na mýtině. Takže si říkám, že by její smečka měla být schopná najít v této zkušenosti jistou útěchu. Já jsem dostal tebe, ale oni dostali ji. Jedinou oběť, která mi kdy unikla, to je vlastně docela čest.

A ona voněla tak pěkně. Pořád lituju, že jsem ji nikdy nemohl ochutnat… Voněla ještě líp než ty. Promiň – nechtěl jsem být hrubý. Máš velmi příjemnou vůni. Takovou květinovou…"

Udělal další krok, až byl jenom pár centimetrů ode mě. Zvedl pramen mých vlasů a jemně k němu přivoněl. Pak něžně uhladil pramen zpátky na své místo a já jsem ucítila jeho studené konečky prstů na svém krku. Natáhl ruku a zlehka mi přejel po tváři palcem, jeho tvář byla zvědavá. Strašně jsem chtěla utéct, ale stála jsem jako přimrazená. Nedokázala jsem ani ucuknout.

„Ne," zamumlal si pro sebe, když ruku zase spustil, „já to nechápu." Povzdechl si. „No, předpokládám, že bychom s tím měli pokročit. Ať pak můžu zavolat tvým přátelům a povědět jim, kde najdou tebe i můj malý vzkaz."

Teď mi bylo rozhodně špatně. Přichází bolest, to jsem mu viděla na očích. Nestačí mu vyhrát, nakrmit se a odejít. Nebude žádný rychlý konec, jak jsem na to spoléhala. Roztřásla se mi kolena a bála jsem se, že upadnu.

Ustoupil a začal mě nenuceně obcházet dokola, jako by se snažil získat lepší výhled na sochu v muzeu. Jeho tvář byla stále otevřená a přátelská, jak se rozhodoval, kde začít.

Pak poklesl dopředu do přikrčení, které už jsem znala, a jeho příjemný úsměv se pomalu rozšířil, rostl, až už to vůbec nebyl úsměv, ale cenění zubů, odhalených, blyštivých.

Nemohla jsem si pomoct – snažila jsem se utéct. Ačkoliv jsem věděla, jak je to zbytečné, ačkoliv se mi podlamovala kolena, panika nade mnou převzala vládu a já jsem se rozběhla k nouzovému východu.

V mžiku stál přede mnou. Neviděla jsem, jestli použil svou ruku nebo nohu, bylo to příliš rychlé. Do hrudi mě udeřila zdrcující rána – cítila jsem, jak padám nazad, a pak jsem uslyšela křupnutí, jak jsem hlavou praštila do zrcadel. Sklo se bortilo, některé kusy se odlomily a roztříštily se na kousky na podlaze vedle mě.

Byla jsem příliš otřesená, abych cítila bolest. Navíc jsem nemohla dýchat.

Šel pomalu ke mně.

„To je velmi hezký efekt," podivil se a pozoroval tu skleněnou spoušť. Hlas už měl zase přátelský. „Tušil jsem, že tahle místnost dodá mému malému filmovému dílku vizuální dramatičnost. Proto jsem si k setkání s tebou vybral tohle místo. Je to tu dokonalé, nemyslíš?"

Ignorovala jsem ho, snažila jsem se vyškrábat na všechny čtyři a doplazit se ke dveřím.

V tu ránu byl u mě a tvrdě mi dupl na nohu. Uslyšela jsem otřesné cvaknutí zubů dřív, než jsem ho ucítila. Ale jak jsem ho ucítila, nedokázala jsem zadržet výkřik bolesti. Vymrštila jsem se, abych se chytla za nohu, a on stál nade mnou a usmíval se.

„Chtěla by sis rozmyslet své poslední přání?" zeptal se přívětivě. Palcem u nohy dloubl do mé zlomené nohy a pak jsem uslyšela pronikavý výkřik. Šokovaně jsem si uvědomila, že byl můj.

„Nechtěla bys radši přimět Edwarda, aby se mě pokusil najít?" zeptal se milým hlasem.

„Ne!" zaskřehotala jsem. „Ne, Edwarde, ne –" a pak jsem dostala ránu do obličeje a byla jsem odhozena zpátky do rozbitých zrcadel.

Přes bolest v noze jsem cítila ostrou trhlinu na kůži na temeni hlavy, jak se do ní zařízlo sklo. A pak se mi krev začala vsakovat do košile, slyšela jsem ji odkapávat na dřevo pod sebou. Z jejího pachu se mi obracel žaludek.

Skrze nevolnost a mrákoty jsem viděla něco, co mi dodalo náhlý, poslední cár naděje. Jeho oči, předtím pouze dychtivé, teď žhnuly neovladatelným nutkáním. Karmínová krev, která se

rozlévala po mé bílé košili a rychle tvořila kaluž na podlaze, ho přiváděla k šílenství žízní. Bez ohledu na své původní záměry už to nemohl déle protahovat.

Ať už to rychle skončí, v nic víc už jsem nemohla doufat, záplava krve z hlavy s sebou odplavovala i mé vědomí. Oči se mi zavíraly.

Jako kdybych byla pod vodou, uslyšela jsem poslední lovcovo zavrčení. Z veliké dálky jsem viděla, jak jeho temný obrys přistupuje ke mně. Z posledních sil jsem instinktivně zvedla ruku, abych si chránila obličej. Oči se mi zavřely a proud mě unášel pryč.

23. ANDĚL

Při tom se mi zdál sen.

Jak jsem tak plula pod tou temnou vodou, uslyšela jsem ten nejšťastnější zvuk, který moje mysl mohla vykouzlit – tak krásný, tak pozvedající, stejně jako strašný. Bylo to další zavrčení; hlubší, divočejší řev plný zuřivosti.

Ostrá bolest, která bičovala mou zvednutou ruku, mě vynesla zpět, téměř až na hladinu, ale nestačilo to; nedokázala jsem otevřít oči.

A pak jsem poznala, že jsem mrtvá.

Protože skrz těžkou vodu jsem slyšela zvuk anděla, který volal mé jméno, volal mě do jediného nebe, o které jsem stála.

„Ach ne, Bello, ne!“ křičel v hrůze andělův hlas.

Za tím vytouženým hlasem se ozýval další hluk – šílený lomoz, před kterým moje mysl couvala. Bylo slyšet hluboké zlé zavrčení, šokující cvaknutí zubů a vysoké kvílení, které najednou ustalo…

Radši jsem se snažila soustředit se na andělův hlas.

„Bello, prosím tě! Bello, poslouchej mě, prosím, prosím tě, Bello, prosím!“ prosil.

Ano, chtěla jsem odpovědět. Cokoliv. Ale nedokázala jsem najít rty.

„Carlisle!“ zavolal anděl s šílenou bolestí ve svém nadpozemském hlase. „Bello, Bello, ne, ach prosím, ne, ne!“ A anděl plakal bez slz, zlomenými vzlyky.

Anděl by neměl plakat, to ne. Snažila jsem se ho najít, povědět mu, že je všechno v pořádku, ale voda byla tak hluboká, tlačila na mě a já jsem nemohla dýchat.

Ucítila jsem tlak na hlavě. Bolelo to. Jak se ke mně temnotou prolámala tahle bolest, hned přišly další, silnější bolesti.

Vykřikla jsem, lapala po dechu, prorážela skrze temnou hlubinu.

„Bello!“ křičel anděl.

„Ztratila něco krve, ale rána na hlavě není hluboká,“ informoval mě klidný hlas. „Dávej pozor na její nohu, má ji zlomenou.“

Anděl potlačil na rtech ryk zuřivého hněvu.

Ucítila jsem ostré bodnutí do boku. Tohle nemohlo být nebe, že ne? Na to tam bylo příliš mnoho bolesti.

„Také jí zlomil pár žeber, myslím,“ pokračoval metodický hlas.

Ale ty ostré bolesti slábly. Objevila se nová spalující bolest v mé ruce, která přebíjela všechny ostatní.

Někdo mě pálil.

„Edwarde,“ snažila jsem se mu říct, ale hlas jsem měla tak těžký a pomalý. Sama jsem mu nerozuměla.

„Bello, budeš v pořádku. Slyšíš mě, Bello? Miluju tě.“

„Edwarde,“ zkusila jsem to znovu. Můj hlas byl o trošku jasnější.

„Ano, jsem tady.“

„Bolí to,“ zanaříkala jsem.

„Já vím, Bello, já vím,“ a pak, stranou ode mě, se úzkostlivě zeptal, „Nemůžeš něco udělat?“

„Mou tašku prosím… Zadrž dech, Alice, to pomůže,“ sliboval Carlisle.

„Alice?“ zasténala jsem.

„Je tady, věděla, kde tě najít.“

„Bolí mě ruka,“ snažila jsem se mu říct.

„Já vím, Bello, Carlisle ti něco dá, přestane to.“

„Ruka mě pálí!“ vykřikla jsem. Konečně jsem se prolomila z poslední tmy a s chvěním jsem otevřela oči. Neviděla jsem mu do tváře, něco temného a teplého mi stínilo oči. Copak nevidí ten oheň? Proč ho neuhasí?

Jeho hlas byl vystrašený. „Bello?“

„Ten oheň! Uhaste někdo ten oheň!“ křičela jsem, jak mě to pálilo.

„Carlisle! Její ruka!“

„Kousl ji.“ Carlisleův hlas už nebyl klidný, byl zděšený.

Uslyšela jsem Edwarda, jak v hrůze zadržel dech.

„Edwarde, musíš to udělat.“ Byl to Alicin hlas, blízko mé hlavy. Studené prsty otřely mokro z mých očí.

„Ne!“ zařval.

„Alice,“ naříkala jsem.

„Může být ještě šance,“ prohlásil Carlisle.

„Jaká?“ prosil Edward.

„Podívej se, jestli dokážeš vysát jed z rány, je docela čistá.“ Zatímco Carlisle mluvil, ucítila jsem větší tlak na hlavu, něco mě tam dloubalo a tahalo za kůži. Ale pálení ohně tuto bolest přehlušilo.

„Bude to fungovat?“ Alicin hlas byl napjatý.

„Nevím,“ odpověděl Carlisle. „Ale musíme si pospíšit.“

„Carlisle, já…“ Edward zaváhal. „Nevím, jestli to dokážu.“ V jeho krásném hlase bylo slyšet zase tu trýzeň.

„Rozhodnutí je na tobě, Edwarde, ať tak nebo tak. Já ti nemůžu pomoct. Musím tady zastavit to krvácení, jestli jí budeš vysávat krev z ruky.“

Svíjela jsem se v sevření ohnivých muk a tím pohybem jsem si o to víc zhoršovala bolest v noze.

„Edwarde!“ zakřičela jsem. Uvědomila jsem si, že mám zase zavřené oči. Otevřela jsem je, zoufalá, abych našla jeho tvář. A našla jsem ji. Konečně jsem mohla vidět jeho dokonalý obličej, jak se na mě dívá, zkroucený do masky nerozhodnosti a bolesti.

„Alice, sežeň mi něco, čím bych jí zafixoval nohu!“ Carlisle byl skloněný nade mnou, ošetřoval mě na hlavě. „Edwarde, musíš to udělat hned, nebo už bude pozdě.“

Edwardův obličej byl přepadlý. Podívala jsem se mu do očí, a pochybnosti najednou nahradila zuřivá odhodlanost. Jeho čelist se napjala. Cítila jsem, jak se mi jeho studené, silné prsty zaťaly do té pálící ruky. Pak se nad ni sklonila jeho hlava a chladnými rty se přitiskl na kůži.

Zpočátku byla bolest ještě horší. Vykřikla jsem a mlátila proti studeným rukám, které mě držely. Slyšela jsem Alicin

hlas, který se mě snažil uklidnit. Něco těžkého mi drželo nohu na podlaze a Carlisle mi svíral hlavu ve svěráku svých kamenných paží.

Pak se moje svíjení pomalu uklidnilo, jak jsem měla ruku čím dál víc necitlivou. Oheň vyhasínal, soustřeďoval se na stále menší místo.

Jak bolest opadávala, cítila jsem, že spolu s ní ztrácím i vědomí. Bála jsem se, že zase spadnu do těch černých vod, bála jsem se, že ho v temnotě ztratím.

„Edwarde," snažila jsem se říct, ale neslyšela jsem svůj hlas. Oni mě slyšeli.

„Je přímo tady, Bello."

„Zůstaň, Edwarde, zůstaň se mnou…"

„Zůstanu." Jeho hlas byl napjatý, ale tak nějak vítězný.

Spokojeně jsem vzdechla. Oheň byl pryč, ostatní bolesti otupovaly s ospalostí, která mi prostupovala tělo.

„Je všechno venku?" zeptal se Carlisle odněkud zdaleka.

Její krev chutná čistě," řekl Edward tiše. „Cítím chuť morfinu."

„Bello?" zavolal na mě Carlisle.

Snažila jsem se odpovědět. „Mmmmm?"

„Je oheň pryč?"

„Ano," povzdechla jsem si. „Díky, Edwarde."

„Miluju tě," odpověděl.

„Já vím," vydechla jsem, tolik unavená.

Slyšela jsem ten nejoblíbenější zvuk na světě: Edwardův tichý smích, slabý úlevou.

„Bello?" zeptal se Carlisle znovu.

Zamračila jsem se; chtěla jsem spát. „Co je?"

„Kde je tvoje matka?"

„Na Floridě," vzdychla jsem. „Podvedl mě, Edwarde. Díval se na naše videa." Pobouření v mém hlase bylo žalostně křehké.

Ale to mi něco připomnělo.

„Alice," snažila jsem se otevřít oči. „Alice, to video – on tě znal, Alice, věděl, odkud pocházíš." Chtěla jsem mluvit

naléhavě, ale můj hlas byl slabý. „Cítím benzín," dodala jsem překvapeně skrze mlhavou clonu v hlavě.

„Je čas ji přemístit," řekl Carlisle.

„Ne, chci spát," stěžovala jsem si.

„Můžeš spát, srdíčko, já tě ponesu," uklidňoval mě Edward.

A byla jsem v jeho náruči, kolébal mě na hrudi – vznášela jsem se, všechna bolest byla pryč.

„Teď spi, Bello," byla poslední slova, která jsem slyšela.

24. SLEPÁ ULIČKA

Moje oči se otevřely do jasného, bílého světla. Byla jsem v neznámém bílém pokoji. Stěnu vedle mě zakrývaly dlouhé vertikální žaluzie; oslnivá světla nad mnou hlavou mě oslepovala. Ležela jsem na tvrdé hrbolaté posteli s postranicemi. Polštáře byly ploché a hrudkovité. Někde blízko se ozývalo znepokojivé pípání. Doufala jsem, že to znamená, že jsem stále naživu. Smrt by neměla být tak nepohodlná.

Po rukách se mi kroutily průhledné hadičky a něco jsem měla přelepené přes obličej, pod nosem. Zvedla jsem ruku, abych to odtrhla.

„Ne, nedělej to." A studené prsty mě chytily za ruku.

„Edwarde?" Otočila jsem lehce hlavu a jeho nádherný obličej byl jen pár centimetrů od mého, brada mu spočívala na kraji polštáře. Znovu jsem si uvědomila, že jsem naživu, tentokrát s vděčností a rozjařením. „Ach Edwarde, mně je to tak líto!"

„Pšššš," tišil mě. „Už je všechno v pořádku."

„Co se stalo?" Nemohla jsem se jasně rozpomenout a moje mysl se mi vzpírala, jak jsem se snažila si to vybavit.

„Málem jsem přišel příliš pozdě. Mohl jsem přijít příliš pozdě," šeptal zmučeným hlasem.

„Byla jsem tak hloupá, Edwarde. Myslela jsem, že má mou maminku."

„Všechny nás oklamal."

„Musím zavolat Charliemu a mamince," uvědomila jsem si skrze mlhu.

„Alice jim zavolala. Renée je tady – no, tady v nemocnici. Právě si šla pro něco k jídlu."

„Ona je tady?" Snažila jsem se posadit, ale zamotala se mi hlava a jeho ruka mě něžně přitlačila do polštářů.

„Brzy se vrátí," slíbil. „A ty musíš zůstat v klidu."

„Ale co jsi jí řekl?" panikařila jsem. Nepotřebovala jsem, aby mě uklidňoval. Moje maminka je tady a já se zotavuju z útoku upíra. „Co jsi jí řekl, proč že jsem tady?"

„Spadla jsi ze dvou křídel schodů a propadla jsi oknem." Odmlčel se. „Musíš uznat, že se to mohlo stát."

Povzdechla jsem si, a bolelo to. Zírala jsem na své tělo pod prostěradlem, na svou nohu, která vypadala jako velký špalek.

„Jak špatně na tom jsem?" zeptala jsem se.

„Máš zlomenou nohu, čtyři zlomená žebra, pár tržných ran na hlavě, modřiny ti pokrývají každý centimetr kůže a ztratila jsi hodně krve. Dali ti několik transfúzí. Nelíbilo se mi to – na chvíli ti to úplně pokazilo osobní vůni."

„To pro tebe musela být příjemná změna."

„Ne, mám rád, jak voníš."

„Jak jsi to provedl?" zeptala jsem se tiše. Věděl okamžitě, co myslím.

„Nevím jistě." Uhnul pohledem od mých udivených očí, zvedl mi z postele ruku zabalenou do gázy a podržel ji něžně ve své, opatrný, aby nepřerušil drátěné napojení na jeden z monitorů.

Čekala jsem trpělivě na zbytek.

Povzdechl si, aniž by opětoval můj pohled. „Bylo nemožné… přestat," zašeptal. „Nemožné. Ale dokázal jsem to." Nakonec vzhlédl s pousmáním. „Musím tě milovat."

„Nechutnám tak dobře, jak voním?" Oplatila jsem mu úsměv. Obličej mě z toho bolel.

„Chutnáš ještě líp – líp, než jsem si představoval."

„Promiň," omlouvala jsem se.

Zvedl oči ke stropu. „Ze všech věcí se omlouváš zrovna za tohle."

„Za co bych se měla omlouvat?"

„Za to, žes mě o sebe málem navždy připravila."

„Promiň," omlouvala jsem se znovu.

„Vím, proč jsi to udělala.“ Jeho hlas byl uklidňující. „Samozřejmě to i tak byl holý nerozum. Měla jsi počkat na mě, měla jsi mi to říct.“

„Nepustil bys mě.“

„Ne,“ souhlasil nasupeným tónem, „nepustil.“

Začaly se mi vracet nějaké velmi nepříjemné vzpomínky. Otřásla jsem se a pak jsem sebou škubla.

Okamžitě zpozorněl. „Bello, co se děje?“

„Co se stalo s Jamesem?“

„Když jsem ho od tebe odtáhl, Emmett s Jasperem se o něj postarali.“ V jeho hlasu zazníval tón rozzuřené lítosti.

To mě zmátlo. „Neviděla jsem tam Emmetta ani Jaspera.“

„Museli opustit místnost… bylo tam moc krve.“

„Ale tys zůstal.“

„Ano, já jsem zůstal.“

„A Alice a Carlisle…“ řekla jsem udiveně.

„Oni tě taky mají rádi, víš.“

Záblesk bolestných obrazů z posledního setkání s Alicí mi něco připomněl. „Viděla Alice tu pásku?“ zeptala jsem se úzkostně.

„Ano.“ Nový zvuk mu zatemnil hlas, čišela z něj čirá nenávist.

„Ona byla vždycky ve tmě, proto si nic nepamatovala.“

„Já vím. Ona to teď chápe.“ Hlas měl vyrovnaný, ale jeho obličej byl brunátný zuřivostí.

Snažila jsem se dotknout se volnou rukou jeho obličeje, ale něco mě zadrželo. Podívala jsem se dolů a viděla jsem, jak mě tahá za ruku nitrožilní sonda.

„Br,“ škubla jsem sebou.

„Co je?“ zeptal se úzkostlivě – trochu jsem ho tím vytrhla z jeho nálady, ale ne dost. V očích měl pořád ten neutěšený pohled.

„Jehla,“ vysvětlila jsem a zvedla jsem oči, abych se na ni nemusela dívat. Soustředila jsem se na zkroucenou desku na stropě a snažila jsem se zhluboka dýchat navzdory bolesti v žebrech.

„Bojí se jehly," zamumlal pro sebe šeptem a zavrtěl hlavou. „To snad ne. Sadistický upír, dychtivý umučit ji k smrti, jistě, žádný problém, uteče, aby se s ním setkala. Jehla do žíly, naproti tomu…"

Obrátila jsem oči v sloup. S potěšením jsem zjistila, že alespoň tahle reakce nebolí. Rozhodla jsem se změnit téma.

„Proč jsi tady ty?" zeptala jsem se.

Zíral na mě, v očích se mu vystřídaly napřed zmatení a pak bolest. Obočí se mu stáhlo k sobě, jak se zamračil. „Chceš, abych odešel?"

„Ne!" protestovala jsem okamžitě, zděšená tou představou. „Ne, chtěla jsem říct, proč si moje matka myslí, že jsi tady? Musím mít historku připravenou, než se vrátí."

„Aha," pochopil a jeho mramorové čelo se zase vyhladilo. „Přijel jsem do Phoenixu, abych si s tebou rozumně promluvil a přesvědčil tě, aby ses vrátila do Forks." Jeho široké oči byly tak vážné a upřímné, že jsem jim téměř sama uvěřila. „Souhlasila jsi, že se se mnou setkáš a vydala ses do hotelu, kde jsem bydlel s Carlislem a Alicí – samozřejmě jsem tam byl s rodičovským dohledem," dodal ctnostně, „ale ty jsi cestou do mého pokoje zakopla na schodech a… no, zbytek znáš. Nemusíš si ovšem pamatovat žádné podrobnosti, máš dobrou výmluvu, pokud jde o nejasnosti v detailech."

Na chvíli jsem se nad tím zamyslela. „Ta historka má pár trhlin. Jako třeba žádná rozbitá okna."

„Ne tak docela," řekl. „Alice si to užila, skoro až moc, když vyráběla důkazy. O všechno se postarala velmi přesvědčivě – pravděpodobně bys ten hotel mohla žalovat, kdybys chtěla. Nemusíš se ničeho obávat," slíbil a pohladil mě po tváři lehoučkým dotykem. „Tvoje jediná starost teď je, aby ses rychle uzdravila."

Nebyla jsem na tom tak zle, pokud jde o bolest nebo omámení z léků, abych nereagovala na jeho dotyk. Pípání monitoru kolísavě poskakovalo – teď už nebyl jediný, kdo mohl slyšet, co moje srdce vyvádí.

„To bude trapas," zamumlala jsem si pro sebe.

Zachechtal se a do očí se mu vloudil zkoumavý pohled. „Hmm, tak si říkám…“ prohodil.

Pomalu se naklonil dopředu; pípající zvuk se divoce zrychlil, než se mě jeho rty vůbec dotkly. Ale když to udělaly, ačkoliv s nejněžnějším tlakem, pípání ustalo docela.

Okamžitě se stáhl, jeho úzkostný výraz se změnil v úlevu, když monitor informoval o tom, že mi srdce znovu nastartovalo.

„Zdá se, že s tebou budu muset být ještě opatrnější než obvykle,“ zamračil se.

„Nebyla jsem hotová s líbáním,“ stěžovala jsem si. „Tohle mi nedělej.“

Usmál se a sklonil se, aby mě zlehka políbil. Monitor zdivočel.

Ale pak se jeho rty napjaly. Odtáhl se.

„Myslím, že slyším tvou matku,“ řekl zase s úsměvem.

„Neopouštěj mě,“ vykřikla jsem, jak mě zaplavila iracionální vlna paniky. Nemohla jsem ho nechat jít – mohl by mi zase zmizet.

Kratičkou chviličku sledoval hrůzu v mých očích. „Neodejdu,“ slíbil vážně a pak se usmál. „Zdřímnu si.“

Přesunul se z tvrdé plastové židle vedle mě na tyrkysové koženkové polohovací křeslo v nohách postele, celý se na ně natáhl a zavřel oči. Byl dokonale nehybný.

„Nezapomeň dýchat,“ zašeptala jsem sarkasticky. Zhluboka se nadechl, oči stále zavřené.

Už jsem slyšela maminku. Mluvila s někým, možná se sestrou, a zdálo se, že je unavená a nahněvaná. Chtěla jsem vyskočit z postele a běžet k ní, uklidnit ji, ujistit, že je všechno v pořádku. Ale vyskočit jsem nebyla schopná, a tak jsem trpělivě čekala.

Dveře se otevřely na štěrbinu a ona opatrně strčila hlavu dovnitř.

„Mami!“ zašeptala jsem, hlas plný lásky a úlevy.

Podívala se na Edwardovo klidné tělo na křesle a po špičkách přešla k mé posteli.

„On nikdy neodchází, že ne?“ zamumlala si pro sebe.

„Mami, já tě tak ráda vidím!“

Sklonila se, aby mě něžně objala, a cítila jsem, jak mi na tváře padají horké slzy.

„Bello, já jsem byla tak rozčilená!“

„Moc mě to mrzí, mami. Ale teď už je všechno v pohodě, je to v pořádku,“ uklidňovala jsem ji.

„Hlavně jsem ráda, že tě konečně vidím s otevřenýma očima.“ Posadila se na kraj mé postele.

Najednou jsem si uvědomila, že nemám vůbec ponětí, co je za den. „Jak dlouho jsem je měla zavřené?“

„Je pátek, holčičko, nějakou dobu jsi byla v bezvědomí.“

„Pátek?“ Byla jsem šokovaná. Snažila jsem se vzpomenout, co bylo za den, když… ale nechtěla jsem na to myslet.

„Museli tě nějakou dobu držet pod sedativy, holčičko – máš spoustu zranění.“

„Já vím.“ Cítila jsem je.

„Máš štěstí, že tam byl doktor Cullen. Je to tak milý člověk… ovšem velmi mladý. A vypadá spíš jako model než jako lékař…“

„Seznámila ses s Carlislem?“

„A Edwardovou sestrou Alicí. Je to roztomilá dívka.“

„To je,“ souhlasila jsem horlivě.

Pohlédla přes rameno na Edwarda, ležícího na křesle s očima zavřenýma. „Neřekla jsi mi, že máš ve Forks tak dobré přátele.“

Schoulila jsem se a pak zasténala.

„Co bolí?“ zeptala se úzkostně a otočila se zpátky ke mně. Edwardovy oči šlehly do mého obličeje.

„Už je to dobré,“ uklidňovala jsem je. „Jenom si musím pamatovat, že se nemám hýbat.“ Edward se zase ponořil do svého předstíraného spánku.

Využila jsem matčiny momentální rozptýlenosti, abych zabránila tomu, že se téma hovoru vrátí k mému neupřímnému chování. „Kde je Phil?“ zeptala jsem se rychle.

„Na Floridě – ach, Bello! To nikdy neuhodneš! Právě když už jsme chtěli odjet, nejlepší zpráva!“

„Dali mu smlouvu?“ uhodla jsem.

„Ano! Jak jsi to uhodla? Suns, věřila bys tomu?“

„To je skvělé, mami,“ řekla jsem tak nadšeně, jak jen jsem dokázala, ačkoliv jsem měla pramalou představu, co to znamená.

„A Jacksonville se ti bude moc líbit,“ horovala, zatímco jsem na ni prázdně zírala. „Měla jsem trošku starosti, když Phil začal mluvit o Akronu, s tím sněhem a vším, protože víš, jak nenávidím zimu, ale teď Jacksonville! Tam je pořád sluníčko a ta vlhkost opravdu není tak strašná. Našli jsme úžasný dům, žlutý, s bílými rámy a verandou, jak v nějakém starém filmu, a ten velký dub, co tam je, a je to jenom pár minut od oceánu, a budeš mít vlastní koupelnu –“

„Počkej, mami!“ přerušila jsem ji. Edward měl stále oči zavřené, ale vypadal příliš napjatě, aby se mu dalo věřit, že spí. „O čem to mluvíš? Já na Floridu nepojedu. Žiju ve Forks.“

„Ale to už nemusíš, hlupáčku,“ zasmála se. „Phil teď bude moct být mnohem víc doma… hodně jsme o tom mluvili, já to udělám tak, že na zápasy venku se budu střídat, polovinu času strávím s tebou, polovinu s ním.“

„Mami,“ váhala jsem, přemítala, jak se v téhle situaci zachovat co nejdiplomatičtěji. „Já chci žít ve Forks. Už jsem si zvykla ve škole a mám tam pár kamarádek –“ ale ona pohlédla znovu k Edwardovi, když jsem se zmínila o přátelích, takže jsem to zkusila jinak „– a Charlie mě potřebuje. Je tam úplně sám a vůbec neumí vařit.“

„Ty chceš zůstat ve Forks?“ zeptala se udiveně. Ta představa pro ni byla nepochopitelná. A pak bleskla očima zpátky k Edwardovi. „Proč?“

„Říkala jsem ti – škola, Charlie – au!“ trhla jsem sebou. Špatný nápad.

Její ruce nade mnou bezmocně těkaly, snažily se najít bezpečné místo, kde mě pohladit. Podařilo se jí to na čele; nebylo obvázané.

„Bello, drahoušku, ty Forks nenávidíš,“ připomněla mi.

„Není to tak zlé.“

Zamračila se a podívala se na Edwarda a zase zpátky na mě, tentokrát velmi významně.

„Je v tom ten kluk?“ zašeptala.

Otevřela jsem pusu, abych zalhala, ale její oči se mi pátravě dívaly do obličeje a já jsem pochopila, že by to prokoukla.

„To taky,“ přiznala jsem. Není nutné přiznávat, jak velkou v tom hraje roli. „Měla jsi čas si s ním popovídat?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ zaváhala a dívala se na jeho dokonale nehybnou postavu. „A chci o tom s tebou mluvit.“

No nazdar. „O čem?“ zeptala jsem se.

„Myslím, že je ten chlapec do tebe zamilovaný,“ žalovala tichým hlasem.

„Taky si to myslím,“ vyznala jsem.

„A co ty cítíš k němu?“ Jenom chabě skrývala zvědavost, která s ní cloumala.

Povzdechla jsem si a podívala se stranou. Ačkoliv jsem měla svou maminku moc ráda, tenhle rozhovor jsem s ní nechtěla vést. „Jsem do něj pěkně zblázněná.“ Tak – to znělo jako něco, co by mohla říct dospívající holka o svém prvním klukovi.

„No, zdá se být velmi milý, a panebože, je neuvěřitelně hezký, ale ty jsi tak mladá, Bello…“ Její hlas byl nejistý; pokud jsem si pamatovala, tohle bylo poprvé od doby, kdy mi bylo osm, kdy se přiblížila k tomu, že se snažila vystupovat jako rodičovská autorita. Poznala jsem ten rozumný, ale pevný tón hlasu z řečí, které jsem s ní vedla o mužích.

„Já to vím, mami. Nedělej si s tím hlavu. Je to jenom zamilovanost,“ uklidňovala jsem ji.

„To je pravda,“ souhlasila spokojeně.

Pak si povzdechla a provinile pohlédla přes rameno na velké, kulaté hodiny na stěně.

„Potřebuješ odejít?“

Kousla se do rtu. „Phil by měl za chviličku volat… nevěděla jsem, kdy se vzbudíš…“

„V pohodě, mami,“ snažila jsem se krotit úlevu, abych nezranila její city. „Nebudu sama.“

„Brzy se vrátím. Spala jsem tu, víš," oznámila a bylo vidět, že je na sebe pyšná.

„Ale mami, to přece nemusíš! Můžeš spát doma – vůbec si toho nevšimnu." Víření léků proti bolesti v mozku mi ztěžovalo soustředění i teď, ačkoliv jsem zjevně spala několik dní.

„Byla jsem moc nervózní," přiznala rozpačitě. „V sousedství došlo k nějakému zločinu a já jsem tam nerada sama."

„Ke zločinu?" zeptala jsem se poplašeně.

„Někdo se vloupal do toho tanečního studia za rohem a vypálil ho do základů – vůbec nic tam nezbylo! A přímo před ním nechali stát ukradené auto. Pamatuješ, když jsi tam chodila tančit, drahoušku?"

„Pamatuju," zachvěla jsem se a škubla sebou.

„Můžu tu zůstat, děťátko, jestli mě potřebuješ."

„Ne, mami, budu v pořádku. Edward tu bude se mnou."

Podívala se, jako kdyby právě to mohl být důvod, proč chce zůstat. „Vrátím se večer." Znělo to jako slib, stejně tak to ale mohlo být varování; koukla při těch slovech na Edwarda.

„Mám tě ráda, mami."

„Já tě mám taky ráda, Bello. Snaž se být opatrnější, když chodíš, miláčku, nechci tě ztratit."

Edwardovy oči zůstávaly zavřené, a po tváři mu přejel široký úsměv.

V tu chvíli dovnitř přispěchala sestra, aby zkontrolovala všechny moje hadičky a dráty. Maminka mi dala pusu na čelo, poklepala na mou zafačovanou ruku a odešla.

Sestra kontrolovala výpis ze srdečního monitoru.

„Cítíš úzkost, děvenko? Tvoje tepová frekvence se tady trochu zvýšila."

„Je mi dobře," ujistila jsem ji.

„Povím tvé ošetřující sestře, že jsi vzhůru. Za chviličku se na tebe přijde podívat."

Jakmile zavřela dveře, Edward byl vedle mě.

„Tys ukradl auto?" zvedla jsem obočí.

Usmál se bez stopy kajícnosti. „Bylo to dobré auto, velmi rychlé."

„Jaké bylo zdřímnutí?“ zeptala jsem se.

„Zajímavé.“ Oči se mu zúžily.

„Cože?“

Odpovídal s očima sklopenýma. „Jsem překvapený. Myslel jsem, že Florida… a tvoje matka… no, myslel jsem, že si to přeješ.“

Nechápavě jsem na něj zírala. „Ale ty bys na Floridě musel trčet celý den uvnitř. Mohl bys vycházet jenom v noci, jako skutečný upír.“

Zlehka se pousmál, ale jen trochu. A pak jeho obličej zvážněl. „Já bych zůstal ve Forks, Bello. Nebo na nějakém podobném místě,“ vysvětloval. „Někde, kde už bych ti nemohl ubližovat.“

Zpočátku mi to nedocházelo. Pořád jsem na něj tupě zírala a slova jedno po druhém zapadala na místo v mé hlavě jako příšerná skládačka. Sotva jsem si uvědomovala bušení srdce, které zrychlovalo, ovšem jak mi začal docházet dech, byla jsem si vědoma ostré bolesti v protestujících žebrech.

Nic neříkal; díval se mi opatrně do tváře, zatímco mě drtila bolest, která neměla nic co dělat se zlámanými kostmi, bolest, která byla nekonečně horší.

A pak do místnosti energicky vešla další sestra. Edward seděl klidně jako kámen, zatímco ona chvilku zkušeným okem sledovala můj výraz, než se otočila k monitorům.

„Čas na další léky proti bolesti, srdíčko?“ zeptala se laskavě a poklepala na přívod kapačky.

„Ne, ne,“ zamumlala jsem a snažila se, aby mi na hlasu nebylo poznat utrpení. „Nic nepotřebuju.“ Nemohla jsem si dovolit zavřít teď oči.

„Není nutné hrát si na hrdinu, zlatíčko. Bude lepší, když se nebudeš tak vyčerpávat; potřebuješ si odpočinout.“ Čekala, ale já jsem jen zavrtěla hlavou.

„Dobře,“ povzdechla si. „Zmáčkni tlačítko, až budeš chtít.“

Vrhla jeden přísný pohled na Edwarda a jeden starostlivý na přístroje; pak odešla.

V tu ránu jsem měla na tváři jeho studené ruce; zírala jsem na něj s očima vytřeštěnýma.
„Pššš, Bello, uklidni se."
„Neopouštěj mě," prosila jsem ho zlomeným hlasem.
„Neopustím," slíbil. „Teď si odpočiň, já pak zavolám sestru zpátky, aby ti dala léky."
Ale moje srdce nedokázalo zpomalit.
„Bello," pohladil mě úzkostně po tváři. „Já nikam nejdu. Budu přímo tady, dokud mě budeš potřebovat."
„Přísaháš, že mě neopustíš?" zašeptala jsem. Snažila jsem se ovládnout alespoň to lapání po dechu. Žebra se mi chvěla.
Vzal mi obličej do obou dlaní a naklonil se blíž. Jeho oči byly široké a vážné. „Přísahám."
Vůně jeho dechu byla uklidňující. Zdálo se, že zklidňuje i bolest, kterou mi působilo dýchání. Pořád se mi díval do očí, zatímco moje tělo se pomalu uvolňovalo a pípání se vrátilo k normálnímu rytmu. Jeho oči byly temné, dnes spíše černé než zlaté.
„Je to lepší?" zeptal se.
„Ano," odpověděla jsem opatrně.
Zavrtěl hlavou a nesrozumitelně si pro sebe něco zamumlal. Měla jsem dojem, že jsem pochytila slova „přehnaná reakce".
„Proč jsi to říkal?" zašeptala jsem a snažila se ovládnout hlas, aby se mi netřásl. „Už tě unavuje, muset mě pořád zachraňovat? Ty chceš, abych odjela?"
„Ne, nechci být bez tebe, Bello, samozřejmě, že ne. Měj rozum. A nevadí mi, když tě mám zachraňovat, ani v nejmenším – jenomže já jsem tě musel zachraňovat proto, že jsem tě sám vystavil nebezpečí… to kvůli mně jsi teď tady."
„Ano, to máš naprostou pravdu," zamračila jsem se. „Kvůli tobě jsem tady – živá."
„Spíš polomrtvá." Jeho hlas byl jenom zašeptáním. „Pohřbená v gáze a sádře a stěží schopná se hýbat."
„Já jsem nemluvila o své nejnovější zkušenosti, kdy mi hrozila smrt," odsekla jsem, jak rostla moje podrážděnost.

„Myslela jsem na ty ostatní – můžeš si vybrat. Kdyby nebylo tebe, už bych hnila na hřbitově ve Forks."

Při mých slovech sebou trhl, ale utrápený pohled mu zůstal.

„To na tom ovšem nebylo to nejhorší," pokračoval šeptem. Choval se, jako kdybych nic neříkala. „Ani to, jak jsem tě tam viděl na podlaze… zhroucenou a zlomenou," hlas se mu zadrhl. „Ani to, že jsem si myslel, že jdu moc pozdě. A že jsem slyšel, jak křičíš bolestí – všechny ty nesnesitelné vzpomínky, které si s sebou ponesu po zbytek věčnosti. Ne, nejhorší byl ten pocit… to vědomí, že nedokážu přestat. Věřil jsem, že tě zabiju sám."

„Ale tys mě nezabil."

„Mohl jsem. Tak snadno."

Věděla jsem, že musím zůstat klidná… ale on se snažil sám sebe přemluvit, aby mě opustil, a mně se plíce chvěly panikou, která se snažila dostat se ven.

„Slib mi to," zašeptala jsem.

„Co?"

„Ty víš, co." Už jsem začínala být rozzlobená. On byl tak paličatě odhodlaný trvat na opaku.

Slyšel změnu v mém tónu. Jeho oči se napjaly. „Nezdá se, že jsem dost silný, abych se od tebe držel dál, a tak předpokládám, že si prosadíš svou… bez ohledu na to, jestli tě to zabíje, nebo ne," dodal hrubě.

„Fajn." Ovšem nic mi neslíbil – ta skutečnost mi neunikla. Paniku se mi moc potlačit nepodařilo; nezbývala mi síla, abych ovládla svůj hněv. „Říkal jsi mi, jak jsi přestal… teď chci vědět, proč," žádala jsem.

„Proč?" opakoval obezřetně.

„Proč jsi to udělal. Proč jsi prostě nedovolil, aby se ten jed rozšířil? Teď už bych byla jako ty."

Edwardovy oči jako by zmatněly a zčernaly a já jsem si vzpomněla, že to je něco, co jsem nikdy neměla vědět. Alice se musí velmi zaobírat věcmi, které se o sobě dozvěděla… nebo si v jeho blízkosti dávala velký pozor na své myšlenky – určitě neměl ponětí, že mě poučila o procesu přeměny v upíra. Byl

překvapený a rozzuřilo ho to. Nozdry se mu rozšířily, jeho ústa vypadala, jako by byla vytesaná z kamene.

Nechystal se odpovědět, to mi bylo jasné.

„Uznávám, že jestli někdo nemá žádné zkušenosti s milostnými vztahy, pak jsem to já,“ řekla jsem. „Ale prostě mi připadá logické… že by si muž a žena měli být tak nějak rovni…, tedy, že jeden z nich se nemůže pořád vrhat střemhlav do nebezpečí a zachraňovat toho druhého. Musejí se zachraňovat navzájem.“

Složil si paže po straně postele a položil si na ně bradu. Jeho výraz byl klidný, už svůj hněv ovládl. Zjevně usoudil, že se nezlobí na mě. Doufala jsem, že dostanu šanci Alici varovat dřív, než se s ní chytí on.

„Ty jsi mě zachránila,“ řekl tiše.

„Nemůžu být pořád Lois Laneová,“ stála jsem na svém. „Já chci být taky Superman.“

„Nevíš, o co žádáš.“ Jeho hlas byl tichý, jeho oči zíraly upřeně na kraj povlaku na polštář.

„Myslím, že vím.“

„Bello, to tedy nevíš. Měl jsem skoro devadesát let na to, abych si to promyslel, a pořád si nejsem jistý.“

„Mrzí tě, že tě Carlisle zachránil?“

„Ne, to mě nemrzí.“ Odmlčel se, než pokračoval. „Ale můj život byl u konce. Já jsem se ničeho nevzdával.“

„Ty jsi můj život. Jsi to jediné, co za žádnou cenu nechci ztratit.“ Už jsem se v tom zlepšovala. Bylo snadné přiznat, jak moc ho potřebuju.

On byl ovšem velmi klidný. Rozhodnutý.

„Já to nemůžu udělat, Bello. Neudělám ti to.“

„Proč ne?“ V krku mě škrábalo a slova nebyla tak hlasitá, jak jsem chtěla. „Neříkej mi, že je to moc těžké! Po dnešku, nebo to vlastně bylo před několika dny… stejně, po tom už by to měla být hračka.“

Zíral na mě.

„A ta bolest?“ zeptal se sarkasticky.

Pobledla jsem. Nemohla jsem si pomoct. Ale snažila jsem se udržet svůj výraz, abych neukázala, jak jasně si pamatuju ten pocit… ten oheň v žilách.

„To je můj problém," řekla jsem. „Dokážu se s tím vypořádat."

„Statečnost beru, ale jen do chvíle, než se stává šílenstvím."

„O to tady nejde. Tři dny. No a co."

Edward se znovu zaškaredil, jak mu moje slova připomněla, že jsem informovanější, než chtěl. Dívala jsem se, jak potlačuje hněv. Zkoumavě se po mně podíval.

„Charlie?" zeptal se krátce. „Renée?"

Minuty ubíhaly v mlčení, jak jsem se snažila zodpovědět jeho otázku. Otevřela jsem pusu, ale nevyšel žádný zvuk. Zase jsem ji zavřela. Čekal a jeho výraz se stával vítězným, protože pochopil, že na tohle žádnou odpověď nemám.

„Podívej, o to tady taky nejde," zamumlala jsem nakonec; můj hlas byl tak nepřesvědčivý, jako vždycky, když jsem lhala. „Renée se vždycky rozhodovala podle toho, jak jí to vyhovovalo – jistě by mi dopřála to samé. A Charlie je odolný, je zvyklý být sám. Nemůžu se o něj starat napořád. Mám vlastní život, který musím žít."

„Přesně," odsekl. „A já ti ho neukončím."

„Jestli čekáš, až budu na smrtelné posteli, mám pro tebe novinu! Právě jsem tam byla!"

„Uzdravíš se," připomněl mi.

Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila, a přitom si nevšímala bolestivé křeče, kterou to spustilo. Dívala jsem se na něj a on mi pohled opětoval. Na tváři mu bylo vidět, že nepřipustí žádný kompromis.

„Ne," řekla jsem pomalu. „Neuzdravím."

Čelo se mu zvrásnilo. „Samozřejmě, že se uzdravíš. Možná budeš mít jednu dvě jizvy…"

„Ty se pleteš," stála jsem na svém. „Já umřu."

„Vážně, Bello." Teď byl znepokojený. „Dostaneš se odsud za pár dnů. Nanejvýš za dva týdny."

Dívala jsem se po něm nasupeně. „Možná neumřu teď… ale jednou umřu. Každý den, každou minutu se tomu přibližuju. A zestárnu.“

Zamračil se, jak mu došlo, co jsem chtěla říct, přitiskl si dlouhé prsty ke spánkům a zavřel oči. „Tak se to většinou stává. Tak by to mělo být. Tak by se to stalo, kdybych neexistoval – a já bych neměl existovat.“

Zasupěla jsem. Překvapeně otevřel oči. „To je hloupost. To je jako jít k někomu, kdo právě vyhrál v loterii, vzít mu jeho peníze a říct, ‚Hele, prostě se vrátíme k tomu, jak by to mělo být. Je to tak lepší.‘ A to neberu.“

„Já jsem stěží výhra v loterii,“ zasténal.

„To je pravda. Ty jsi mnohem lepší.“

Obrátil oči v sloup a rty mu ztvrdly. „Bello, o tomhle už nebudeme diskutovat. Odmítám tě odsoudit k věčné noci, a tím je to skončeno.“

„Jestli si myslíš, že tohle je konec, tak mě moc dobře neznáš,“ varovala jsem ho. „Nejsi jediný upír, kterého znám.“

Jeho oči zase zčernaly. „Alice by se neodvážila.“

A podíval se tak hrozivě, že jsem tomu neochotně musela uvěřit – nedokázala jsem si představit nikoho dost statečného, aby se mu postavil.

„Alice už to viděla, viď?“ hádala jsem. „Proto tě zlobí to, co říká. Ona ví, že budu jako ty… jednou.“

„Nemá pravdu. Taky tě viděla mrtvou, a nesplnilo se to.“

„To si počkáš, než já budu sázet proti Alici.“

Dlouhou dobu jsme na sebe zírali. Bylo tam velké ticho, až na bzukot přístrojů, pípání, kapání, tikání velkých hodin na zdi. Nakonec jeho výraz zjihl.

„Tak kam jsme se to dostali?“ přemítala jsem.

Bez humoru se zachechtal. „Myslím, že se tomu říká slepá ulička.“

Povzdechla jsem si. „Au,“ zamumlala jsem.

„Jak se cítíš?“ zeptal se a oči mu padly na tlačítko na sestru.

„Je mi fajn,“ lhala jsem.

„Nevěřím ti,“ řekl něžně.

„Neusnu.“
„Potřebuješ si odpočinout. Všechno tohle hádání ti škodí.“
„Tak to vzdej,“ nadhodila jsem.
„Pěkný pokus.“ Sáhl na tlačítko.
„Ne!“
Ignoroval mě.
„Ano?“ zaskřípal reproduktor na zdi.
„Myslím, že jsme připraveni na další léky proti bolesti,“ řekl klidně a mého rozzuřeného výrazu si nevšímal.
„Pošlu tam sestru.“ Ten hlas zněl velmi znuděně.
„Nevezmu si je,“ prohlásila jsem.
Podíval se k sáčku s roztokem, který visel vedle mé postele. „Myslím, že tě nebudou žádat, abys něco polykala.“
Tepová frekvence mi začala stoupat. Vyčetl strach v mých očích a frustrovaně si povzdechl.
„Bello, máš bolesti. Potřebuješ si odpočinout, aby ses mohla uzdravit. Proč jsi tak umíněná? Už do tebe nebudou zavádět další jehly.“
„Já se nebojím jehel,“ zamumlala jsem. „Bojím se zavřít oči.“
Pak se usmál svým pokřiveným úsměvem a vzal můj obličej do dlaní. „Říkal jsem ti, že nikam nejdu. Neboj se. Dokud ti to bude dělat radost, budu tady.“
Oplatila jsem mu úsměv a přitom jsem ignorovala bolest v tvářích. „To mluvíš o věčnosti, víš.“
„Ále, to tě přejde – je to jenom zamilování.“
Zavrtěla jsem nevěřícně hlavou – působilo mi to závrať. „Byla jsem šokovaná, když to Renée spolkla. Já vím, že ty to víš líp.“
„To je ta krásná věc na tom, být člověkem,“ pověděl mi. „Věci se mění.“
Přimhouřila jsem oči. „Nezadržuj dech.“
Smál se, když vstoupila sestra a v ruce třímala injekční stříkačku.
„Promiňte,“ řekla úsečně Edwardovi.

Vstal a přešel na druhý konec malého pokoje, tam se opřel o zeď. Založil paže na prsou a čekal. Upírala jsem na něj oči, stále plné úzkosti. Klidně opětoval můj pohled.

„Tak, a je to, drahoušku," usmála se sestra, jak mi do hadičky napíchla lék. „Teď se budeš cítit líp."

„Díky," zamumlala jsem bez nadšení. Netrvalo to dlouho. Téměř okamžitě jsem cítila, jak mi mátožnost odkapává do krevního řečiště.

„To by mělo stačit," zabručela pro sebe sestra, jak mi klesla víčka.

Musela odejít z místnosti, protože mého obličeje se dotklo něco studeného a hladkého.

„Zůstaň," zadrmolila jsem nezřetelně.

„Zůstanu," slíbil. Jeho hlas byl krásný, jako ukolébavka. „Jak jsem řekl, dokud ti to bude dělat radost… dokud to bude to, co je pro tebe nejlepší."

Snažila jsem se zavrtět hlavou, ale byla příliš těžká. „To není to samé," zamumlala jsem.

Zasmál se. „Teď se tím netrap, Bello. Můžeš se se mnou hádat, až se vzbudíš."

Myslím, že jsem se usmála. „…bře."

Cítila jsem na uchu jeho rty.

„Miluju tě," zašeptal.

„Já tebe."

„Já vím," zasmál se tiše.

Zlehka jsem otočila hlavu… hledala jsem. Věděl, co hledám. Něžně mě políbil.

„Díky," vzdychla jsem.

„Nemáš zač."

Už jsem tam ve skutečnosti nebyla. Ale z posledních sil jsem bojovala proti otupělosti. Ještě jsem mu chtěla říct jednu věc.

„Edwarde?" snažila jsem se vyslovit jeho jméno jasně.

„Ano?"

„Sázím na Alici," zamumlala jsem.

A pak se nade mnou zavřela noc.

EPILOG

PŘÍLEŽITOST

Edward mi pomohl do auta, dával velký pozor na chumáče hedvábí a šifonu, na květiny, které mi právě před chvilkou přišpendlil do propracovaně načesaných loken, i na mou neforemnou chodicí sádru. Mou hněvivě našpulenou pusu ignoroval.

Když mě usadil, sedl si za volant a vydal se zpátky po dlouhé, úzké příjezdové cestě.

„Kdy přesně mi hodláš říct, o co tu kráčí?“ zeptala jsem se nabručeně. Opravdu jsem nenáviděla překvapení. A on to věděl.

„Jsem v šoku, že jsi na to ještě nepřišla.“ Hodil po mně posměšným úsměvem a mně uvázl dech v krku. Zvyknu si někdy na jeho dokonalost?

„Už jsem ti říkala, že ti to moc sluší, viď?“ ověřovala jsem si.

„Ano,“ zase se usmál. Nikdy předtím jsem ho neviděla oblečeného v černém, a v kontrastu s jeho bledou kůží byla jeho krása absolutně neskutečná. To jsem nemohla popřít, i když fakt, že má na sobě smoking, mě velmi znervózňovala.

Ale víc mě znervózňovaly moje šaty. Nebo bota. Jenom jedna bota, protože druhou nohu jsem měla bezpečně zabedněnou v sádře. Ale jehlový podpatek, který držely jenom saténové stužky, mi při pajdání rozhodně nepomůže.

„Už k vám nikdy nepřijdu, jestli se ke mně Alice s Esme budou chovat, jako bych byla jejich pokusná barbína,“ brblala jsem. Naše slavnostní oblečení nevěstilo nic dobrého, tím jsem si byla jistá. Pokud ovšem… ale bála jsem se své tušení formulovat, byť i jen v duchu.

V tu chvíli mě vyrušilo zvonění telefonu. Edward vytáhl z kapsy saka svůj mobil, krátce se podíval na jméno volajícího, pak to zvedl.

„Dobrý večer, Charlie," pozdravil obezřetně.

„Charlie?" panikařila jsem.

To martyrium, které jsem si prožila teď už před více než dvěma měsíci, s sebou stále neslo některé přetrvávající důsledky. Patřilo k nim třeba to, že jsem teď byla přecitlivělá, pokud šlo o lidi, které jsem milovala. Vyměnila jsem si role s Renée, alespoň co se týče komunikace; když se mi nehlásila denně e-mailem, neměla jsem klid, dokud jsem jí nezavolala. Věděla jsem, že to není nutné; byla v Jacksonvillu velmi šťastná.

A každý den, když Charlie odjel do práce, jsem se s ním loučila s větší úzkostí, než bylo nutné.

Obezřetnost v Edwardově hlasu pramenila z něčeho jiného. S Charliem to po mém návratu do Forks bylo… náročné. Na můj zlý zážitek zareagoval dvěma jasně vymezenými a naprosto odlišnými způsoby. Carlisleovi byl téměř nábožně vděčný. Na druhou stranu byl paličatě přesvědčený, že je to Edwardova vina – protože kdyby nebylo jeho, tak bych vůbec neodešla z domu. A Edward s ním v podstatě souhlasil. Charlie mi od té doby zavedl pravidla, která dřív neexistovala, měla jsem stanovené večerky… návštěvní hodiny.

Edward se po mně podíval, protože slyšel starost v mém hlase. Jeho obličej byl nevzrušený, což uklidnilo mou náhlou, iracionální úzkost. Ale v očích jsem mu vyčetla zvláštní bolest. Pochopil mou reakci a přičítal si vinu za každou mou změnu.

Něco, co Charlie řekl, ho vytrhlo z jeho mrzutých myšlenek. Jeho oči se nevěřícně rozšířily, což ve mně vyvolalo další záchvěv strachu, než mu obličej rozsvítil široký úsměv.

„Vy snad žertujete!" zasmál se.

„O co jde?" zeptala jsem se zvědavě.

Ignoroval mě. „Nedal byste mi ho k telefonu?" požádal s neskrývaným potěšením. Počkal pár vteřin.

„Haló, Tylere, tady je Edward Cullen.“ Jeho hlas byl na první dojem velmi přátelský. Znala jsem ho dost dobře, abych zachytila jemné ostří hrozby. Co dělá Tyler u nás doma? Najednou mi začala svítat strašlivá pravda. Podívala jsem se na elegantní temně modré šaty, do kterých mě Alice přinutila se obléknout.

„Je mi líto, jestli došlo k nějakému nedorozumění, ale Bella už je na dnešní večer zadaná.“ Edwardův tón se změnil a hrozba v jeho hlase byla najednou mnohem zjevnější, jak pokračoval. „Abych byl úplně upřímný, bude zadaná každý večer, pro každého kromě mě. Bez urážky. A mrzí mě, jestli jsem ti zkazil večer.“ V jeho hlase nebyla stopa lítosti. Pak zaklapl telefon, na tváři široký úsměv.

Obličej a krk mi rudě žhnuly zlostí. Cítila jsem, jak se mi do očí derou hněvivé slzy.

Podíval se na mě překvapeně. „Přehnal jsem to s tím závěrem? Nechtěl jsem tě urazit.“

To jsem ignorovala.

„Ty mě bereš na stužkovací slavnost!“ zakřičela jsem rozzuřeně. Teď to bylo trapně zřejmé. Kdybych tomu věnovala jen trochu pozornosti, určitě bych si všimla data na plakátech, které zdobily školní budovy. Ale mě ani ve snu nenapadlo, že má v úmyslu mě tomuhle podrobit. Copak mě vůbec nezná?

Tak silnou reakci ode mě nečekal, to bylo jasné. Stiskl rty k sobě a oči se mu přimhouřily. „Nebuď umanutá, Bello.“

Moje oči střelily k oknu; už jsme byli na půl cesty do školy.

„Proč mi to děláš?“ ptala jsem se zděšeně.

„Upřímně, Bello, co sis myslela, že děláme?“ ukázal na svůj smoking.

Připadala jsem si ponížená. Zaprvé proto, že mi uniklo, co bylo zřejmé na první pohled. A také proto, že ta neurčitá tušení – přesněji řečeno očekávání – která jsem měla celý den, jak se mě Alice s Esme snažily změnit v královnu krásy, byla úplně falešná. Moje nesmělé naděje mi teď připadaly velmi pošetilé.

Uhodla jsem, že se chystá nějaká událost. Ale stužkovací slavnost! To bylo to poslední, co mě napadlo.

Po tvářích se mi kutálely slzy hněvu. Zděšeně jsem si vzpomněla, že mám pro sebe velmi netypicky na očích řasenku. Rychle jsem si utřela dolní víčka, abych tam neměla šmouhy. Když jsem ruku odtáhla, neměla jsem ji začerněnou; možná Alice věděla, že budu potřebovat voděodolný make-up.

„Tohle je naprosto směšné. Proč pláčeš?“ ptal se rozčarovaně.

„Protože mám vztek!“

„Bello.“ Upřel na mě své žhnoucí zlaté oči plnou silou.

„Co je?“ zamumlala jsem, okamžitě vyvedená z konceptu.

„Udělej to pro mě,“ naléhal.

Jeho oči rozpouštěly veškerý vztek. Bylo nemožné s ním bojovat, když takhle podváděl. Vzdala jsem se s chabou grácií.

„Fajn,“ našpulila jsem pusu, neschopná spalovat ho pohledem tak účinně, jak bych chtěla. „Tak já se podrobím. Ale uvidíš,“ varovala jsem ho, „už dlouho jsem si nevybrala svou další dávku neštěstí. Pravděpodobně si zlomím i tu druhou nohu. Jen se podívej na tu botu! Je to smrtonosná past!“ Natáhla jsem zdravou nohu jako důkaz.

„Hmmm.“ Zíral na mou nohu déle, než bylo nutné. „Připomeň mi, abych za to dnes večer Alici poděkoval.“

„Alice tam bude?“ To mě lehce uklidnilo.

„S Jasperem, Emmettem… a Rosalií,“ přiznal.

Pocit pohody zmizel. Mezi mnou a Rosalií nedošlo k žádnému pokroku ve vztahu, ačkoliv jsem byla celkem zadobře s jejím občasným manželem. Emmettovi jsem připadala zábavná. Rosalie se chovala, jako kdybych neexistovala. Zatímco jsem vrtěla hlavou, abych zaplašila směr, kterým se moje myšlenky odebraly, napadlo mě něco jiného.

„Charlie o tom ví?“ zeptala jsem se, jak se mě zmocnilo podezření.

„Samozřejmě,“ usmál se a pak se zachechtal. „Ale Tyler to zjevně nevěděl.“

Zaťala jsem zuby. Nechápala jsem, jak vůbec Tylera mohlo něco takového napadnout. Ve škole, kde Charlie nemohl

zasahovat, jsme byli s Edwardem nerozluční – až na těch pár vzácných slunečných dnů.

Mezitím jsme dorazili na místo; Rosaliin červený kabriolet zastiňoval všechna auta na školním parkovišti. Mraky byly dnes tenké, daleko na západě jimi pronikalo pár slunečních paprsků.

Vystoupil a obešel auto, aby mi otevřel dveře. Natáhl ruku.

Seděla jsem paličatě na sedadle, paže založené na prsou. Cítila jsem skrytý pocit zadostiučinění – parkoviště bylo zaplněné lidmi ve společenském oblečení: svědkové. Nemohl mě silou vytáhnout z auta, jak by to jistě udělal, kdybychom byli sami.

Povzdechl si. „Když tě někdo chce zabít, jsi statečná jako lev – a pak když se někdo zmíní o tanci…“ Zavrtěl hlavou.

Polkla jsem. Tanec.

„Bello, nedovolím, aby se ti něco stalo – ani aby sis sama ublížila. Ani na okamžik tě nepustím, slibuju.“

Zamyslela jsem se nad tím a najednou jsem se cítila mnohem líp. Viděl mi to na obličeji.

„No vidíš,“ řekl něžně, „nebude to tak zlé.“ Sklonil se a objal mě paží kolem pasu. Vzala jsem ho za druhou ruku a nechala se zvednout z auta.

Pevně mě držel kolem pasu a podpíral mě, jak jsem se belhala ke škole.

Ve Phoenixu se stužkovací slavnosti odehrávaly v tanečních sálech velkých hotelů. Tenhle ples byl v tělocvičně, samozřejmě. Byla to pravděpodobně jediná místnost ve městě dost velká na tancování. Když jsme vstoupili dovnitř, uchichtla jsem se. Byly tam hotové klenby z balónků a stěny byly ověnčené girlandami stočeného krepového papíru v pastelových barvách.

„Vypadá to tu, jako když se tu má odehrát scéna z hororového filmu,“ ušklíbla jsem se.

„No,“ zamumlal Edward, jak jsme se pomalu přibližovali ke stolu s lístky – většina mé váhy spočívala na něm, jak jsem se nemotorně kolébala a pajdala po jedné noze – „upírů je tady víc než dost.“

Podívala jsem se na parket; uprostřed se utvořil široký prázdný prostor a v něm půvabně vířily dva páry. Ostatní tanečníci se tiskli ke straně, aby jim udělali místo – nikdo se nechtěl stavět do kontrastu s tak oslňující podívanou. Emmett s Jasperem byli hroziví a dokonalí v klasickém smokingu. Alice byla ohromující v černých saténových šatech s geometrickými prostřihy, které obnažovaly velké trojúhelníky její sněhobílé kůže. A Rosalie byla… no, Rosalie. Prostě neuvěřitelná. Měla sytě červené šaty bez zad, přiléhavé až k lýtkům, kde se nálevkovitě rozšiřovaly do široce nabírané vlečky, s výstřihem až do pasu. Bylo mi líto každé holky v místnosti, sebe nevyjímajíc.

„Mám zalígrovat dveře, abys mohl zmasakrovat nic netušící obyvatele městečka?“ zašeptala jsem spiklenecky.

„A kam v tom scénáři zapadáš ty?“ upřel na mě pohled.

„No, já jsem samozřejmě na straně upírů.“

Váhavě se usmál. „Uděláš cokoliv, jen aby ses vyhnula tancování.“

„Cokoliv.“

Koupil nám lístky a pak mě nasměroval k parketu. Krčila jsem se u jeho paže a vlekla nohy.

„Máme na to celý večer,“ varoval mě.

Nakonec mě dovlekl k místu, kde se jeho rodina elegantně otáčela – i když ve stylu, který se naprosto nehodil do současné doby a k moderní hudbě. Dívala jsem se zděšeně.

„Edwarde,“ v krku jsem měla tak vyschlo, že jsem stěží dokázala zašeptat. „Já vážně neumím tancovat!“ Cítila jsem, jak mnou prostupuje panika.

„Neboj, hlupáčku,“ zašeptal zpátky. „Já ano.“ Položil si moje paže kolem krku a zvedl mě, aby vsunul svoje nohy pod moje.

A pak jsme se také roztočili.

„Připadám si, jako kdyby mi bylo pět,“ zasmála jsem se po několika minutách bezpracného valčíku.

„Nevypadáš na pět,“ zamumlal a na chviličku si mě přitáhl blíž, takže jsem měla nohy asi stopu od podlahy.

Alice zachytila při otáčce můj pohled a povzbudivě se usmála – já jsem jí úsměv oplatila. Byla jsem překvapená, když jsem si uvědomila, že se skutečně bavím… trochu.

„Dobře, tohle není tak špatné," připustila jsem.

Ale Edward se díval ke dveřím a jeho obličej byl rozhněvaný.

„Co se děje?" divila jsem se nahlas. Sledovala jsem jeho pohled, dezorientovaná otáčením, ale nakonec jsem viděla, co ho nahněvalo. Jacob Black, ne ve smokingu, ale v bílé košili s dlouhými rukávy a vázankou, vlasy uhlazené dozadu do obvyklého ohonu, křižoval parket směrem k nám.

Po prvním šoku jsem se nemohla ubránit tomu, že mi bylo Jacoba líto. Zcela jasně nebyl ve své kůži – musel si připadat příšerně trapně. Když se naše oči střetly, měl ve tváři omluvný výraz.

Edward tichoučce zavrčel.

„Chovej se slušně!" zasyčela jsem.

Edwardův hlas byl jízlivý. „Chce si s tebou poklábosit."

V tu chvíli k nám Jacob došel, rozpaky a omluva na jeho tváři byly ještě zjevnější.

„Ahoj, Bello, doufal jsem, že tu budeš." Ale znělo to, jako kdyby doufal v přesný opak. Úsměv měl však stejně vřelý jako vždycky.

„Ahoj, Jacobe," usmála jsem se na oplátku. „Co se děje?"

„Můžu ti přebrat partnerku?" zeptal se váhavě a poprvé pohlédl na Edwarda. Byla jsem šokovaná, když jsem si všimla, že Jacob nemusí vzhlížet vzhůru. Musel vyrůst dobrých patnáct centimetrů od doby, kdy jsem ho viděla poprvé.

Edwardův obličej byl klidný, jeho výraz bezbarvý. Místo odpovědi mě opatrně postavil na nohy a o krok ustoupil.

„Díky," řekl Jacob mile.

Edward jenom přikývl a napjatě se na mě podíval, než se otočil k odchodu.

Jacob mi položil ruce kolem pasu a já jsem natáhla ruce, abych mu je položila na ramena.

„Páni, Jacobe, kolik teď měříš?"

„Metr osmdesát osm,“ odpověděl hrdě.

Netančili jsme doopravdy – moje noha to znemožňovala. Jen jsme se tak pohupovali ze strany na stranu, ale nehýbali jsme nohama. Docela to stačilo; Jacob po nedávném růstovém spurtu vypadal vyčouhle a neohrabaně; pravděpodobně nebyl o nic lepší tanečník než já.

„Tak mi pověz, kde se tu dneska bereš?“ zeptala jsem se bez skutečné zvědavosti. Když jsem vzala v úvahu Edwardovu reakci, dokázala jsem to uhodnout.

„Věřila bys, že mi táta zaplatil dvacku za lístek, abych šel na tvou stužkovanou?“ přiznal, lehce zahanbený.

„Jo, věřila,“ zamumlala jsem. „No, doufám, že se aspoň bavíš. Viděl jsi tu nějakou holku, co by se ti líbila?“ dobírala jsem si ho a podívala se ke skupině dívek, které stály vyrovnané podél stěny jako pastelové bonbony.

„Jo,“ přiznal. „Ale je zadaná.“

Podíval se dolů, aby se na vteřinku setkal s mým zvědavým pohledem – pak jsme se oba podívali stranou, byli jsme na rozpacích.

„Mimochodem, vážně jsi moc hezká,“ dodal plaše.

„Hm, dík. Tak proč ti Billy zaplatil, abys sem přišel?“ zeptala jsem se honem, ačkoliv jsem znala odpověď.

Jacob se nezdál vděčný za změnu tématu; zase se rozpačitě podíval stranou. „Říkal, že je to ‚bezpečné‘ místo, kde si s tebou můžu promluvit. Přísahám, že ten starouš přichází o rozum.“

Slabě jsem se připojila k jeho smíchu.

„Slíbil mi totiž, že když ti něco povím, opatří mi ten hlavní brzdový válec, který potřebuju,“ přiznal s rozpačitým úsměvem.

„Tak mi to pověz. Chci, abys to auto dokončil,“ usmála jsem se na něj. Alespoň že Jacob ničemu z toho nevěří. To situaci trochu usnadňovalo. Edward, opřený o zeď, sledoval můj obličej, jeho vlastní tvář byla bez výrazu. Viděla jsem jednu druhačku v růžových šatech, jak ho pozoruje s nesmělými úvahami, ale nezdálo se, že by si jí všímal.

Jacob se zase podíval stranou, zahanbený. „Nenaštvi se, ano?"

„Na tebe bych se nikdy naštvat nedokázala, Jacobe," ujistila jsem ho. „Nebudu se zlobit ani na Billyho. Prostě mi pověz, co máš."

„No – je to tak hloupé, omlouvám se, Bello – ale on chce, aby ses rozešla se svým klukem. Požádal mě, abych tě o to výslovně poprosil." Zavrtěl znechuceně hlavou.

„Ty pověry se ho drží, co?"

„Jo. To byla voda na jeho mlýn, když ses zranila tam ve Phoenixu. Nevěřil…" Jacob se rozpačitě odmlčel.

Přimhouřila jsem oči. „Upadla jsem."

„Já to vím," řekl Jacob rychle.

„Myslí si, že za moje zranění může Edward." Nebyla to otázka, a navzdory svému slibu jsem byla rozzlobená.

Jacob se mi nechtěl podívat do očí. Už jsme se ani neobtěžovali kývat se do hudby, ačkoliv mě stále držel rukama kolem pasu a já jsem ho držela kolem krku.

„Podívej, Jacobe, já vím, že tomu Billy pravděpodobně neuvěří, ale jen abys to věděl." Podíval se teď na mě, když slyšel, jak mluvím vážně a naléhavě. „Edward mi opravdu zachránil život. Kdyby nebylo Edwarda a jeho otce, byla bych už mrtvá."

„Já vím," tvrdil a zdálo se, že se ho má upřímná slova opravdu dotkla. Možná bude schopen přesvědčit Billyho aspoň o tomhle.

„Hele, je mi líto, že jsi sem musel přijít a tohle udělat, Jacobe," omlouvala jsem se. „Každopádně dostaneš svou součástku, je to tak?"

„Jo," zamumlal. Ale nepřestával se tvářit zahanbeně… a naštvaně.

„Ještě něco?" zeptala jsem se nevěřícně.

„Zapomeň na to," zamumlal, „najdu si práci a ušetřím si peníze sám."

Zírala jsem na něj, dokud se mi nepodíval do očí. „Tak to vyklop, Jacobe."

„Je to hrozné.“

„To nevadí. Řekni mi to,“ naléhala jsem.

„Dobře… ale ježíš, zní to děsně.“ Zavrtěl hlavou. „Říkal, abych ti pověděl, ne, abych tě varoval, že se – a tohle jsou jeho slova, ne moje –“ zvedl jednu ruku a naznačil ve vzduchu uvozovky – „budeme dívat.“ Sledoval obezřetně moji reakci.

Znělo to jako z nějakého filmu o mafii. Zasmála jsem se.

„Je mi líto, žes to musel podstoupit, Jacobe,“ zahihňala jsem se.

„Tolik mi to zas nevadí,“ usmál se úlevně. Uznale přejel pohledem po mých šatech. „Takže co, mám mu říct, aby si sakra nechal svoje rozumy?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Ne,“ povzdechla jsem si. „Pověz mu, že děkuju. Vím, že to myslí dobře.“

Píseň skončila a já jsem spustila ruce.

Stále mě držel kolem pasu a pohlédl na mou bolavou nohu. „Chceš ještě tancovat? Nebo ti můžu pomoct někam se dostat?“

Edward odpověděl za mě. „To je v pořádku, Jacobe. Já ji odsud odvedu.“

Jacob se lekl a zíral vykuleně na Edwarda, který stál hned vedle nás.

„Ahoj, já jsem tě tam neviděl,“ zamumlal. „Tak se zase uvidíme, Bello.“ Ustoupil a váhavě zamával.

Usmála jsem se. „Jo, uvidíme se později.“

„A promiň,“ řekl ještě, než se otočil ke dveřím.

Edwardovy paže se kolem mě ovinuly, jak začala další písnička. Bylo to trochu rychlé tempo na pomalé tancování, ale to mu, zdá se, nevadilo. Opřela jsem si hlavu o jeho hruď a byla jsem spokojená.

„Cítíš se líp?“ škádlila jsem ho.

„Ani ne,“ řekl lakonicky.

„Nezlob se na Billyho,“ povzdechla jsem si. „Jen si o mě dělá starosti kvůli Charliemu. Není to nic osobního.“

„Já se nezlobím na Billyho,“ opravil mě úsečně. „Ale jeho syn mě otravuje.“

Odtáhla jsem se, abych se na něj podívala. Jeho obličej byl velmi vážný.

„Proč?“

„Zaprvé, přinutil mě porušit slib.“

Zírala jsem na něj zmateně.

Pousmál se. „Slíbil jsem, že tě dneska večer nepustím,“ vysvětloval.

„Aha. No, já ti odpouštím.“

„Díky. Ale je tu ještě něco,“ zamračil se Edward.

Trpělivě jsem čekala.

„Řekl, že jsi hezká,“ pokračoval konečně a mračil se jako kakabus. „To je prakticky urážka, vzhledem k tomu, jak ti to dneska sluší. Jsi mnohem víc než krásná.“

Zasmála jsem se. „Možná jsi trochu zaujatý.“

„V tom to určitě není. Navíc mám vynikající zrak.“

Znovu jsme kroužili, moje nohy na jeho, jak mě tiskl k sobě.

„Vysvětlíš už mi konečně důvod toho všeho?“ zeptala jsem se.

Napřed se na mě zmateně podíval a pak změnil směr, vytáčel mě davem k zadním dveřím tělocvičny. Všimla jsem si Jessiky a Mika, jak spolu tančí a zvědavě na mě zírají. Jessica zamávala a já jsem se rychle usmála zpátky. Byla tam také Angela, vypadala přešťastně v náruči malého Bena Cheneyho; nepřestávala se mu dívat očí, i když byly o hlavu níž než ty její. Lee se Samanthou a Lauren s Connerem se po nás taky dívali; dokázala jsem pojmenovat každý obličej, který kroužil kolem mě. A pak jsme byli venku, v studeném, matném světle blednoucího západu slunce.

Jakmile jsme osaměli, vzal mě do náruče a nesl mě temným školním areálem, až došel k lavičce ve stínu stromů. Posadil se tam a houpal mě v náručí. Měsíc už vyšel, byl vidět skrze průsvitné mraky a Edwardův obličej bledě zářil v jeho bílém světle. Edward měl rty semknuté a tvářil se ustaraně.

„Tak o co tu jde?“ naléhala jsem tiše.

Ignoroval mě, zíral nahoru k měsíci.

„Zase stmívání," zamumlal. „Další konec. Bez ohledu na to, jak je den dokonalý, vždycky musí skončit."

„Některé věci skončit nemusí," zamumlala jsem skrz zuby, okamžitě napjatá.

Povzdechl si.

„Přivedl jsem tě na stužkovací slavnost," řekl pomalu, konečně odpovídaje na mou otázku, „protože nechci, abys o něco přišla. Nechci, aby ti moje přítomnost cokoliv brala, pokud tomu mohu zabránit. Chci, abys byla člověk. Chci, aby tvůj život pokračoval, jako kdybych já zemřel v roce devatenáct set osmnáct, jak jsem měl."

Zachvěla jsem se při jeho slovech a pak jsem hněvivě zavrtěla hlavou. „V jakém podivném paralelním rozměru bych já kdy šla na stužkovací slavnost z vlastní svobodné vůle? Kdybys nebyl tisíckrát silnější než já, nikdy bych nedovolila, aby ti tohle prošlo."

Krátce se usmál, ale oči měl smutné. „Nebylo to tak zlé, sama jsi to říkala."

„To proto, že jsem byla s tebou."

Na chvilku jsme mlčeli; díval se na měsíc a já jsem se dívala na něj. Přála jsem si, abych mu nějak dokázala vysvětlit, že mě ten obyčejný, normální lidský život skoro nezajímá.

„Povíš mi něco?" zeptal se a podíval se na mě s lehkým úsměvem.

„Už jsem ti někdy něco nepověděla?"

„Jenom mi slib, že mi to povíš," trval na svém a usmíval se.

Věděla jsem, že toho budu téměř okamžitě litovat. „Dobrá."

„Zdála ses upřímně překvapená, když jsi zjistila, že tě beru sem," začal.

„Byla jsem," přerušila jsem ho.

„Přesně," souhlasil. „Ale musela jsi mít nějakou jinou teorii… jsem zvědavý – proč sis myslela, že tě tak strojím?"

Ano, okamžitá lítost. Našpulila jsem rty a váhala s odpovědí. „Nechci ti to říct."

„Slíbilas to," namítl.

„Já vím."

„V čem je problém?“

Věděla jsem, že si myslí, že mi brání obyčejné rozpaky. „Myslím, že tě to rozzlobí – nebo rozesmutní.“

Obočí se mu stáhlo, jak si to promýšlel. „Pořád to chci vědět. Prosím!“

Povzdechla jsem si. Čekal.

„No… předpokládala jsem, že jde o nějakou… událost. Ale nenapadlo mě, že to bude nějaká banální lidská záležitost… stužkovací slavnost!“ ušklíbla jsem se.

„Lidská?“ zeptal se bezvýrazně. Zachytil se klíčového slova.

Sklopila jsem pohled na své šaty a pohrávala si v prstech s kouskem šifonu. Mlčky čekal.

„Dobře,“ vyhrkla jsem. „Takže jsem doufala, že sis to třeba rozmyslel… že mě nakonec přece jen změníš.“

Přes obličej mu přeběhl tucet emocí. Některé jsem poznala: hněv… bolest… a pak se zdálo, že se sebral a zatvářil se pobaveně.

„Ty sis myslela, že je to událost, kdy se vyžaduje společenský oděv, ano?“ žertoval a dotkl se přitom klopy svého smokingového saka.

Zamračila jsem se, abych skryla své rozpaky. „Nevím, jak tyhle věci fungují. Mně se to alespoň zdá rozumnější než stužkovací slavnost.“ Pořád se usmíval. „To není legrace,“ řekla jsem.

„Ne, máš pravdu, není,“ souhlasil a jeho úsměv pohasl. „Radši bych to ovšem považoval za vtip, než abych věřil, že to myslíš vážně.“

„Ale já jsem vážná.“

Zhluboka si povzdechl. „Já vím. A opravdu to chceš?“

Do očí se mu vrátila bolest. Kousla jsem se do rtu a přikývla.

„Tak rozhodnutá, aby tohle byl konec,“ zamumlal téměř pro sebe, „aby tohle byl soumrak tvého života, ačkoliv tvůj život sotva začal. Jsi odhodlaná všeho se vzdát.“

„Není to konec, je to začátek,“ nesouhlasila jsem šeptem.

„Já za to nestojím,“ řekl smutně.

„Pamatuješ, když jsi mi řekl, že se nevidím taková, jaká doopravdy jsem?“ zeptala jsem se a zvedla obočí. „Zjevně trpíš stejnou slepotou.“

„Já vím, co jsem.“

Povzdechla jsem si.

Ale jeho těkavá nálada se přesunula na mě. Našpulil rty a jeho oči byly zkoumavé. Dlouho se mi díval do obličeje.

„Takže teď jsi připravená?“ zeptal se.

„Ehm,“ polkla jsem. „Ano?“

Usmál se a pomalu naklonil hlavu, až se mi jeho studené rty otřely o kůži těsně pod koutkem čelisti.

„Právě teď?“ zašeptal a jeho dech mi studeně vanul na krk. Proti své vůli jsem se zachvěla.

„Ano,“ zašeptala jsem, aby se mi hlas nestačil zlomit. Kdyby si myslel, že blufuju, byl by zklamaný. Ale já už jsem se rozhodla a svým rozhodnutím jsem si bylo jistá. Nezáleželo na tom, že mám tělo ztuhlé jako prkno, ruce zaťaté v pěsti, dýchání nepravidelné…

Temně se zachechtal a odklonil se. Opravdu se zatvářil zklamaně.

„Přece nemůžeš vážně věřit, že bych se tak snadno poddal,“ nadhodil výsměšným tónem.

„Dívka může snít.“

Povytáhl obočí. „O tomhle ty sníš? Že z tebe bude netvor?“

„Ne tak docela,“ řekla jsem a zamračila se, jaké slovo použil. Netvor, to snad ne. „Hlavně sním o tom, že už s tebou budu napořád.“

Jeho výraz se změnil, zjihl a zesmutněl nad lehkou bolestí v mém hlasu.

„Bello.“ Konečky prstů mi zlehka přejížděl po rtech. „Já s tebou zůstanu – to ti nestačí?“

Usmála jsem se pod jeho dotykem. „Jen prozatím.“

Zamračil se nad mou zarytostí. Nikdo dnes večer nechtěl ustoupit. Zhluboka vydechl, znělo to skoro jako zavrčení.

Pohladila jsem ho po tváři. „Podívej,“ řekla jsem. „Miluju tě víc než cokoliv na světě. To nestačí?“

„Ano, to stačí," odpověděl s úsměvem. „Stačí to navždy."
A sklonil se a znovu mi přitiskl studené rty na krk.